

TRIODUL MIC

TRIODUL MIC

ADICĂ TREI CÂNTĂRI CU DUMNEZEU CEL SFÂNT

Care cuprinde slujbele bisericești din zilele de miercuri, vineri, sâmbătă, duminică și săptămâna patimilor, cu începere de la duminica Vameșului și a Fariseului până la Sfânta Înviere

TIPĂRIT CU BINECUVÂNTAREA
ÎNALT PREA SFÎNȚITULUI PĂRINTE

ANDREI

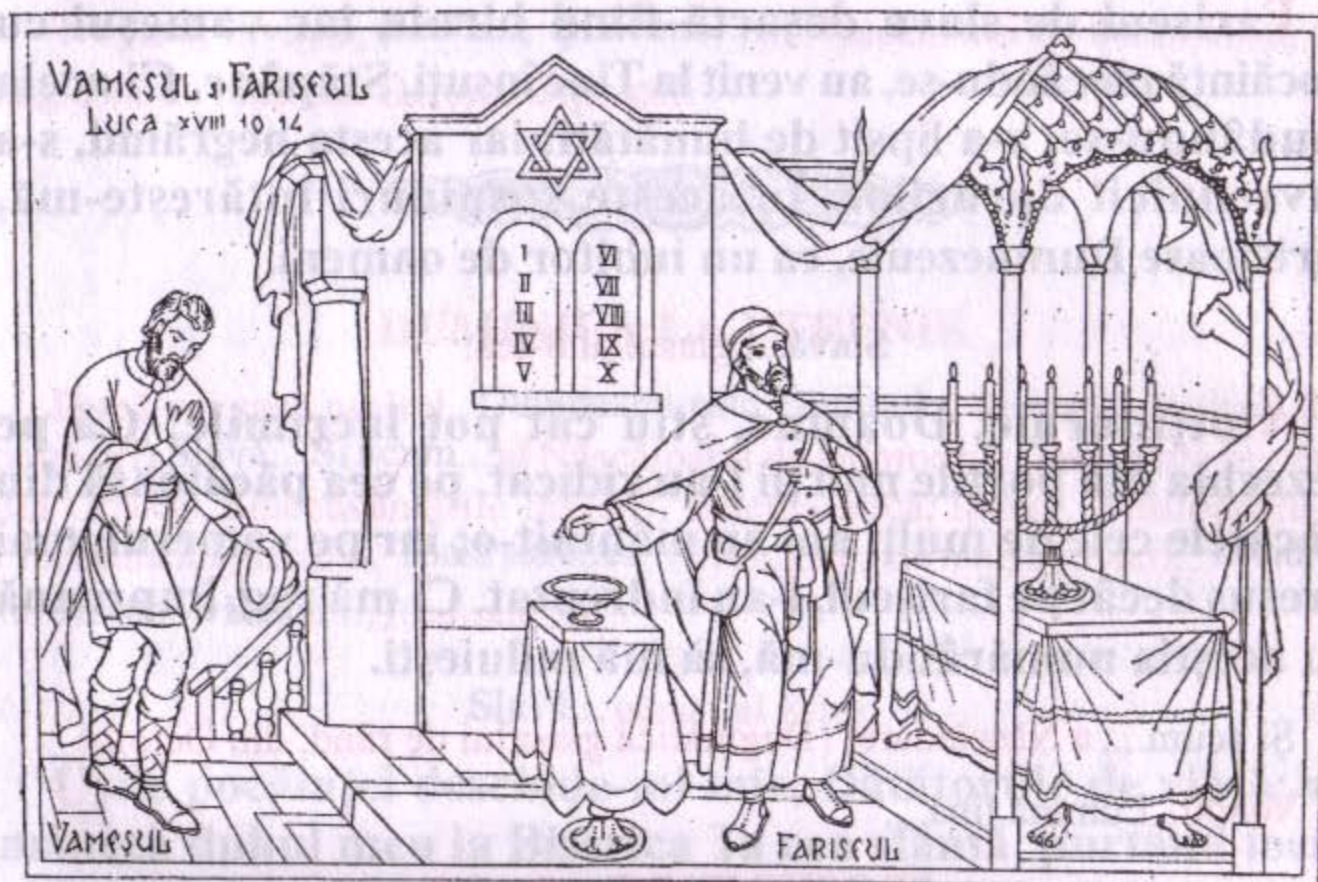
ARHIEPISCOP AL ALBA IULIEI

 Reînțregirea
ALBA IULIA, 2004

Ierod. VALERIAN RADU

Biblioteca Personală

Nr. inv. _____

DUMINICA ÎNTÂIA A TRIODULUI

A VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, - se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 7 stihiri ale Învierii (de la glasul de rând) din Octoih, și 3 din Triod, glasul 1:

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraților, că cel ce se înalță pe sine, se va smeri; ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameșul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi păcătoșii. (de două ori)

Fariseul de slava deșartă fiind biruit, iar vameșul cu pocăință plecându-se, au venit la Tine însuși, Stăpâne. Ci acela lăudându-se, s-a lipsit de bunătăți; iar acesta negrăind, s-a învrednicit darurilor. În aceste suspinuri întărește-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Atotțiitorule, Doamne, știu cât pot lacrimile! Că pe Iezechia din porțile morții l-au ridicat, pe cea păcătoasă din păcatele cele de mulți ani au mântuit-o; iar pe vameșul, mai presus decât pe fariseul, l-au îndreptat. Ci mă rog, împreună cu aceștia numărându-mă, să mă miluiești.

Și acum..., a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMENUL, glasul 6:

Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat.

Stih: Îmbrăcatu-s-a Domnul întru putere și S-a încins

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

LA STIHOAVNĂ, Stihirile Învierii de la glasul de rând din Octoih.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Îngreuiată fiind ochii mei, de fărădelegile mele, nu pot să privesc și să văd înălțimea cerului; ci mă primește, ca pe vameșul, și pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă miluiește.

Și acum... a Născătoarei-Învierii, același glas:

Biserica și ușă ești, palat și scaun împărătesc, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Răscumpărătorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind, vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ca o maică, ai agonisit îndrăzneală către Dânsul, roagă-L, Preacurată, neîncetat, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul de rând din Octoih. Otpustul.

DUMINICA LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... Troparul Învierii (de două ori) Slavă... Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului. Toată suflarea... Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând..., Psalmul 50.

Slavă... glasul al 8-lea,

Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață; că mâncă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă, purtând locaș al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curățește-l, cu mila milostivirii Tale.

Și acum... a Născătoarei:

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul și în lenevire mi-am cheltuit toată viața mea; ci cu rugăciunile tale, Preacurată, spală-mă de toată necurăția.

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește fărădelegile mele.

Stihira: La mulțimea faptelor mele celor rele, cugetând eu ticălosul, mă cutremur de înfricoșata zi a judecății; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ție: Miluiește-mă Dumnezeule după mare mila Ta.

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat

prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea 3-a, Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască slava ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Smerenia a înălțat pe cel rușinat de rele, pe vameșul ce a suspinat și a strigat către Ziditorul: milostivește-Te! Iar semeția a surpat din dreptate pe ticălosul fariseu ce a grăit cu trufie. Deci să urmăm celor bune, depărtându-ne de la rele.

Slavă...

Smerenia, odinioară, a înălțat pe vameșul ce a strigat cu plângere: milostivește-Te!, și l-a îndreptat. Lui să ne asemănăm toți cei ce am căzut întru adâncul răutăților; să strigăm Mântuitorului dintru adâncul inimii: Greșit-am! Milostivește-Te, Unule, Iubitorule de oameni.

Și acum... a Născătoarei:

Primește stăpână, degrabă, rugăciunile noastre și du-le Fiului tău și Dumnezeu, Doamnă cu totul fără prihană. Scapă din primejdii pe cei ce aleargă către tine; strică uneltirile, surpă semeția celor ce se într-armează nedumnezeiește, Preacurată, asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a, Catavasia:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale Doamne

Cântarea a 5-a, Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu, Cel peste toate, și ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 4-lea: (podobie: Arătat-Te-ai astăzi...)

Să fugim de vorbirea cea trufașă a fariseului și să ne învățăm smerenia vameșului, cu suspine strigând către Mântuitorul lumii: milostivește-Te spre noi, Unule Îndurate.

Alt CONDAC, glasul al 3-lea: (podobie: Fecioara astăzi...)

Suspineri ca ale vameșului să aducem Domnului, și la El să cădem noi păcătoșii, ca la un Stăpân; că El voiește mântuirea tuturor oamenilor și dă iertare tuturor celor ce se pocăiesc. Că pentru noi S-a întrupat, Dumnezeu fiind împreună fără de început cu Tatăl.

ICOS

Pe noi înșine, fraților, toți să ne smerim, cu suspineri și cu tânguiri să batem cugetul, ca atunci, la judecata cea veșnică, să ne arătăm acolo credincioși nevinovați; dobândind iertare; că acolo este în adevăr odihna, pe care să ne rugăm acum să o vedem. Acolo durerea, întristarea și suspinerile cele din adânc sunt îndepărtate, în Edenul cel minunat. Al cărui făcător este Hristos, Dumnezeu fiind împreună fără de început cu Tatăl.

SINAXAR la duminica vameşului și fariseului

Sinaxarul din Minei și apoi sinaxarul Triodului.

În aceeași zi facem pomenire de pilda din Sfânta Fvanghelie a Vameşului și a Fariseului.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi făcători de cântări, Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne și mântuiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a, Catavasiu:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcând-o s-au bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeu părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a, Catavasiu:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile laudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a, Catavasiu:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih,

Slavă... a Triodului: (podobie: Cu ucenicii...)

Să fugim de grăirea cea trufașă și înrăutățită a fariseului, și să ne învățăm smerenia vameşului cea preabună, ca să ne

înălțăm, strigând către Dumnezeu, împreună cu acela: Milostivește-Te spre robii Tăi, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Hristoase Mântuitorule, și răbdând crucea de voie, ai ridicat lumea cu dumnezeiasca Ta putere.

Și acum..., a Născătoarei:

Făcătorul zidirii și Dumnezeuul tuturor a luat trup omenesc, Născătoare de Dumnezeu, din curatul tău pânțece, întru tot lăudată; și toată firea mea cea stricată a înnoit-o, lăsându-te după naștere iarăși ca și mai înainte de naștere. Pentru aceasta cu credință toți lăudându-te, strigăm: Bucură-te lauda lumii.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri: 4 ale Învierii de la glasul de rând din Octoih și 4 ale Triodului, glasul 1:

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraților, că cel ce se înalță pe sine, se va smeri. Să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameșul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi păcătoșii.

Fariseul de slava deșartă fiind biruit, iar vameșul, cu pocăință plecându-se, au venit la Tine însuși, Stăpâne. Dar acela lăudându-se, s-a lipsit de bunătăți; iar acesta negrăind s-a învrednicit darurilor. Întru aceste suspinuri întărește-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 3-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit!

Cunoscând suflete al meu osebirea vameșului și a fariseului, urăște glasul cel trufaș al aceluia, și dorește rugăciunea cea cu bună umilință a acestuia și strigă: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă miluiește.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Glasul fariseului cel mult-lăudăros, credincioșii urându-l și râvnind rugăciunii vameșului, celei cu bună umilință, smerindu-ne pe noi înșine, să nu cugetăm cele trufașe; ci să strigăm cu umilință: Dumnezeu, milostivește-Te spre păcatele noastre.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Pe fariseul ce se îndreptătea pe sine laudându-și faptele, l-ai osândit, Doamne, și pe vameșul, ce s-a smerit și cu suspinuri a cerut iertare, l-ai îndreptat. Că nu primești gândurile cele mărețe, și inimile cele zdrobite nu le defăimezi. Pentru aceasta și noi cu smerenie cădem înaintea Ta, Cel ce ai pățimit pentru noi: dă-ne iertare și mare milă.

Și acum... Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

DUMINICA A DOUA A TRIODULUI A FIULUI RISIPITOR

LA VECERNIE, SÂMBATA SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 6 stihiri ale Învierii de la glasul de rând, din Octoih, și 4 ale Triodului, glasul 1:

În țară fără de păcat și plină de viață m-am încrezut și, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii și, în loc de snopi, am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am și așternut în aria pocăinței. Dar Te rog pe Tine, Cel dinainte de veci, lucrătorul nostru Dumnezeu, vântură pleava lucrărilor mele în vântul milostivirii Tale, și adună grâu: iertarea sufletului meu; închizându-mă în jitnița Ta cea cerească, și mă mântuiește. (de două ori)

Să cunoaștem, fraților, puterea tainei, că preabunul părinte, întâmpinând pe fiul cel desfrânat, care s-a întors de la păcat la casa părintească, îl îmbrățișează și iarăși îi dăruiește cunoașterile slavei sale; și veselie de taină face celor de sus, înjunghiind vițelul cel îngrășat; ca noi să viețuim cu vrednicie Celui ce a junghiat, Celui iubitor de oameni Părintelui și Celui slăvit, ce s-a junghiat, Mântuitorului sufletelor noastre. (de două ori)

Slavă..., glasul al 2-lea:

O! de câte bunuri m-am lipsit, eu ticălosul, pe mine însumi. O, de la ce împărăție am căzut, eu pățimașul. Avuția pe care am luat-o, am cheltuit-o, porunca am călcat-o. Vai mie, ticăloase suflete, că în focul cel veșnic voi fi osândit. Pentru aceasta mai înainte de sfârșit, strigă către Hristos Dumnezeu: Primește-mă, Dumnezeule, ca pe fiul cel desfrânat și mă miluiește.

Și acum... a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod; Lumină lină..., Prochimenul: Domnul a împărățit... (pag. 6)

LA STIHOAVNĂ, Stihirile Învierii de la glasul de rând din Octoih

Slavă..., glasul al 6-lea:

Risipind bogăția darului celui părintesc, am păscut eu, ticălosul, împreună cu dobitoacele cele necuvântătoare și, poftind hrana lor, leșinam de foame, flămând fiind. Dar întorcându-mă la Tatăl cel milostiv, strig cu lacrimi: Primește-mă ca pe un argat, pe mine cel ce cad la iubirea ta de oameni, și mă mântuiește.

Și acum... a Născătoarei:

Făcătorul și Răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecul tău ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi, pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta

ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: **Bucură-te. Bucură-te, stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.**

Troparul Învierii, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând, din Octoih. Otpustul.

DUMINICĂ LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... Troparul Învierii (de două ori) Slavă... Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele învierii din Octoih, Polieleul: Robii Domnului... (ps. 134 și 135) la care se adaugă și psalmul 136: La râul Vavilonului... (Acest polieleu se cântă numai în duminicile a 2-a, a 3-a și a 4-a din Triod.) Apoi Binecuvântările Învierii. Ectenia mică. Ipacoiful, Antifoanele și Prochimenul glasului. Toată suflarea... Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței... Și acum... În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea stihul: Miluiește-mă Dumnezeule după mare mila Ta... stihira: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7).

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 2, Catavasia:

Cântarea lui Moise luând, suflete, strigă : Ajutor și acoperitor mi-a fost mie spre mântuire: Acesta este Dumnezeul meu, și-L voi preaslăvi pe El.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Mintea mea cea neroditoare, aducătoare de roadă arat-o, Dumnezeule; Lucrătorule al virtuților, Săditorule al celor bune, cu milostivirea Ta.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul 1: (podobia: Mormântul Tău...)

Grăbește de-mi deschide brațele părintești, că în desfrâu mi-am cheltuit viața. Căutând spre bogăția cea necheltuită

a îndurărilor Tale, Mântuitorule, nu-mi trece cu vederea acum inima mea cea sărăcită; că Ție, Doamne, cu umilință strig: Greșit-am, Părinte, la cer și înaintea Ta.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce nu știi de mire, curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care singură ești ocrotire și acoperământ credincioșilor, izbăvește de primejdii și de necazuri și de cumplitele nevoi pe toți cei ce-și au nădejdele spre tine, Fecioară; și cu dumnezeieștile tale rugăciuni mântuiește sufletele noastre.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Nașterea Ta cea din Fecioară, proorocul mai înainte văzând-o, a propovăduit strigând: Auzit-am auzul Tău și m-am temut; că de la miazăzi și din muntele cel sfânt și umbrit ai venit, Hristoase.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Noaptea trecând, s-a apropiat ziua și lumina în lume a strălucit. Pentru aceasta Te laudă cetele îngeresti și Te slăvesc pe Tine, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Întru adâncul păcatelor sunt cuprins, Mântuitorule, și în marea vieții mă cufund; dar precum ai scos pe Iona din chit, așa mă scoate și pe mine din patimi, și mă mântuiește.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 3-lea; (Podobie : Fecioara astăzi...)

De la părinteasca slavă a Ta depărtându-mă neînțelepțește, în răutăți am risipit bogăția ce mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc Ție: Greșit-am înaintea Ta, Părinte îndurate. Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă fă ca pe unul din argații Tăi.

ICOS

Să auzim Scripturile Mântuitorului nostru, Care ne învață totdeauna cu glasul Său, despre cel ce a fost desfrânat și în urmă iarăși s-a înțelepțit; și cu credință să urmăm pocăinței celei bune a acestuia; și, Celui ce știe toate cele ascunse, cu inimă smerită să strigăm: Greșit-am Ție, Părinte îndurate, și nu suntem vrednici nici odinioară să ne chemăm fii ai Tăi, ca mai înainte; ci ca Cel ce ești din fire iubitor de oameni, Tu primește-ne și ne fă ca pe unul din argații Tăi.

SINAXAR la duminica Fiului Risipitor

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi facem pomenire de pilda Fiului risipitor din Sfânta Evanghelie pe care dumnezeieștii noștri Părinți au așezat-o în a doua Duminică a Triodului.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Heruvimilor asemănându-se tinerii, în cuptor dănțuiau, strigând: Bine ești cuvântat Dumnezeu, că în adevăr și judecată ai adus asupra-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cel ce ești prealăudat și preaslăvit întru toți vecii.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug, lui Moise, minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudați-L, binecuvântați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Dintre pământeni cine a auzit una ca aceasta; sau cine a văzut vreodinioară: Fecioară să se fi aflat având în pânțece, și fără

durere să fi născut prunc? În acest chip este minunea ta, și pe tine, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, Marie, te mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, apoi a Triodului: (podobia: Femei auziți glas...)

Bogăția harului, pe care mi-ai dat-o Mântuitorule, ducându-mă în țări străine eu ticălosul, rău am cheltuit-o, viețuind desfrânat, și am risipit-o demonilor, înșelându-mă; dar acum întorcându-mă, primește-mă ca pe desfrânatul, Părinte, îndură-te și mă mântuiește.

Slavă...

Risipit-am avuția Ta, Doamne, cheltuind-o, și m-am supus eu ticălosul demonilor în chip viclean; dar Tu, preamilostive Mântuitorule, îndură-Te de cel desfrânat și curățește pe cel spurcat, dându-mi haina cea dintâi a împărăției Tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor și a mucenicilor, a proorocilor și a cuvioșilor, fă milostiv nouă robilor tăi pe Fiul tău și Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va ședea să judece pe fiecare după vrednicie.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8: 5 ale Învierii, din Octoih și 3 ale Triodul, glasul al 2-lea:

Glasul desfrânatului aduc Ție, Doamne, greșit-am înaintea ochilor Tăi, Bunule; risipit-am bogăția darurilor Tale; dar mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Glasul al 4-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta ! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit!

Ca fiul cel desfrânat am venit Îndurate și eu, care toată viața o am cheltuit în țări străine; risipit-am bogăția pe care mi-ai dat-o, Părinte; primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluiește.

Glasul al 8-lea:

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cheltuind în desfrânări averea părintească și risipind-o, pustiu m-am făcut, sălășluindu-mă în țara cetățenilor vicleni; dar neputând răbda mai mult locuirea-împreună cu ei, întorcându-mă strig Ție, înduratului Părinte: Greșit-am la cer și înaintea Ta. Și nu sunt vrednic să mă chem fiul Tău; fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeule, și mă miluiește.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Bunule Părinte, depărtatu-m-am de la Tine, dar nu mă părăsi, nici nu mă arăta netrebnic împărăției Tale. Vrajmașul cel cu totul viclean m-a dezbrăcat și mi-a luat bogăția; darurile cele sufletești le-am risipit ca un desfrânat. Deci sculându-mă și întorcându-mă către Tine strig: Fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Cel ce pentru mine Ți-ai întins pe cruce preacuratele Tale mâini; ca să mă scoți de la fiara cea cumplită și cu haina cea dintâi să mă îmbraci, ca un singur Mult-milostiv.

Și acum..., Preabinecuvintată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

SÂMBĂTA LĂSATULUI SEC DE CARNE

Pomenirea tuturor celor din veac adormiți în nădejdea învierii, părinților și fraților noștri, creștini ortodocși.

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 6: 3 stihiri din Octoih ale glasului de rând și 3 din Triod:

Glasul al 8-lea: (podobie: În raiul cel din Eden...)

A stăzi, credincioșii săvârșind pomenirea tuturor morților celor din veac, anume: a celor ce în credință au viețuit creștinește, să laudăm pe Mântuitorul și Domnul și să cerem cu deadinsul, ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecății, la Însuși Dumnezeu nostru, Cel ce va să judece tot pământul, dobândind cu bucurie starea cea de-a dreapta Lui, în partea dreptilor și în moștenirea cea luminată a sfinților; și să se facă vrednici împărăției Lui celei cerești.

Mântuitorule, Cel ce ai răscumpărat pe oameni cu sângele Tău, și cu moartea Ta din moartea cea amară ne-ai mântuit pe noi, și viața veșnică ne-ai dat cu învierea Ta, odihnește Doamne pe toți cei adormiți în dreapta credință, fie în pustie sau în cetăți, fie în mare sau pe pământ, fie în tot locul; pe împărați, pe arhierii și preoți, pe sihaștri și pe cei laolaltă adunați, din toată vârsta, din tot neamul; și-i învrednicește împărăției Tale celei cerești.

După scularea Ta din morți, Hristoase, moartea nu mai stăpânește pe cei ce au murit în dreapta credință. Pentru aceasta ne rugăm cu deadinsul, odihnește în curțile Tale, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, cei ce Ți-au slujit Ție în curăție,

de la Adam până astăzi; părinți și frați ai noștri, prieteni și rude; pe tot omul ce a lucrat ale vieții cu credință, și la Tine, Dumnezeule, s-au mutat, în multe feluri și în multe chipuri, și-i învrednicește pe ei Împărăției Tale celei cerești.

Slavă..., **glasul al 8-lea:**

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte și văd în morminte frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire și fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă celor adormiți odihnă.

Și acum..., **a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)**

În locul Prochimenului, se cântă pe glasul 8: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

LA STIHOAVNĂ

Se pun două stihiri ale mucenicilor și una a morților, din Octoih, ale glasului de rând, cu stihurile de la prochimen.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

Începătură și stat mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare, că voind să mă alcătuiești viețuitor, din fire văzută și nevăzută, trupul mi-ai zidit din pământ, și suflet mi-ai dat cu dumnezeiasca și de viață făcătoarea Ta suflare. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihnește pe robii tăi, în latura celor vii și în corturile dreptilor.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale mucenicilor Tăi, ale apostolilor, ale proorocilor, ale

arhierilor, ale cuvioșilor, ale dreptilor, și ale tuturor sfinților, pe robii tăi cei adormiți odihnește-i.

Troparul, glasul al 8-lea:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chivernisești, și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule, Ziditorule, odihnește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea și-au pus, spre făcătorul și ziditorul și Dumnezeu nostru.

Slavă..., Și acum..., **al Născătoarei, același glas.**

Pe tine zid și liman te avem, și rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Carele L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce ești credincioșilor mântuire.

Apoi ectenia și otpustul.

După otpustul Vecerniei, se face Panihidă pentru cei morți;

LA UTRENIE, SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ

După cei 6 Psalmi, se cântă pe glasul 8: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Troparul: Cel ce prin adâncul înțelepciunii... **(de două ori)** Slavă..., Și acum... Pe tine zid și liman te avem...

După obișnuitele stihologii se cântă Fericiți cei fără prihană... apoi, Binecuvântările morților, glasul al 5-lea

Stih: Bine ești cuvântat Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata sfinților a aflat izvorul vieții și ușa raiului; să aflu și eu calea prin pocăință; eu sunt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Stih: Bine ești cuvântat Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu ați mărturisit și ați fost junghiați ca niște miei, fiind mutați la viața cea neîmbătrânitoare și pururea veșnică, sfinților, Aceluia cu deadinsul, mucenicilor, vă rugați, să ne dăruiască nouă dezlegare datoriiilor.

Stih: Bine ești cuvântat Doamne...

Cei ce ați umblat pe calea cea strâmtă și cu chinuri; toți care în viață crucea ca jugul ați luat și Mie ați urmat cu credință: veniți de luați darurile care am gătit vouă, și cununile cerești.

Stih: Bine ești cuvântat Doamne...

Chipul slavei tale celei negrăite sunt, măcar deși port rănile păcatelor; miluiește zidirea Ta, Stăpâne, și o curățește cu îndurarea ta; și moștenirea cea dorită dăruieste-mi, făcându-mă pe mine iarăși cetățean al raiului.

Stih: Bine ești cuvântat Doamne...

Cel ce cu mâna din neființă m-ai zidit și cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăși m-ai întors în pământ, din care am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumusețea cea dintâi iarăși împodobindu-mă.

Stih: Bine ești cuvântat Doamne...

Odihnește, Dumnezeule, pe robii Tăi și-i așază în rai, unde cetele sfinților Tăi, Doamne, și dreptii ca luminătorii strălucesc. Pe adormiții robii Tăi odihnește-i, trecându-le lor toate greșelele.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei străluciri cu bună credință să o lăudăm, strigând: Sfânt ești Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început și Duhule cel dumnezeiesc;

luminează-ne pe noi, care cu credință slujim Ție, și ne scoate din focul cel de veci.

Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, și noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată și binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule. (de trei ori)

Ectenia pentru cei morți: Iară și iară..., Dumnezeul duhurilor...

Sedealna, glasul al 5-lea:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greșelile lor, cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-înșea fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50.

CANONUL

Cântarea 1-a, glasul 8, Catavasia:

Cântare să înălțăm popoare, minunatului Dumnezeului nostru, Cel ce a izbăvit pe Israel din robie; cântare de biruință cântând și strigând: Să cântăm Ție, Cel ce ești singur Stăpân.

Cântarea a 2-a; Catavasia:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeul vostru, Cel ce M-am născut mai înainte de veci din Tatăl și mai pe urmă din Fecioară M-am întrupat fără bărbat, și am dezlegat păcatul strămoșului Adam, ca un iubitor de oameni.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Cuvântule al lui Dumnezeu Cel ce ai întărit cerurile cu mâna Ta, întărește și inimile noastre, ale celor ce nădăjduim spre Tine, întru lumina cunoștinței Tale celei adevărate.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 5-lea: (podobie: Pe Cuvântul cel împreună...)

Cel ce pentru noi ai răbdat crucea și moartea și ai omorât iadul, și împreună ai sculat pe cei morți, odihnește Mântuitorule pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un Dumnezeu iubitor de oameni. Și la înfricoșata și îngrozitoarea Ta venire, Dătătorule de viață, învrednicește-i de împărăția Ta, ca Cel ce ai mulțime de îndurări.

Slavă..., Și acum... a Născătoarei:

Acoperământul tău cel grabnic și ajutorul și mila arată-le spre robii tăi; și alină valurile gândurilor celor deșarte, Preacurată. Și sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că știu, Fecioară, că poți câte voiești.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Având a Te întrupa din muntele cel umbros, Cuvinte, din singură Născătoarea de Dumnezeu, proorocul a înțeles din pricepere dumnezeiască și cu frică a slăvit puterea Ta.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Măneacă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că luminează sunt poruncile venirii Tale. Deci în acelea luminează mintea noastră, Stăpâne, și ne povățuiește pe calea vieții.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Primește-mă pe mine cel cuprins de păcate multe, Iubitorule de oameni, care cad la îndurările Tale, și ca pe proorocul, Doamne, mântuiește-mă.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar noi pământeni din pământ suntem zidiți și în același pământ vom merge, precum mi-ai poruncit Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: pământ ești și în pământ vei merge, unde toți pământeni mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

SINAXAR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi dumnezeieștii Părinți au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiți, întru dreapta credință și în nădejdea învierii veșnice.

Așază, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiți în corturile celor drepti ai Tăi, și ne miluiește pe noi, ca Cel ce ești fără de moarte. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Cel ce ai întemeiat pământul întru început și cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, și a arătat lui Moise în rug, prin foc, nașterea pururea Fecioarei, spre mântuirea noastră a credincioșilor, cu cântări neîncetate Îl mărim. Pe Domnul laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Nașterea pururea Fecioarei, ce s-a arătat mai înainte legiuitorului în munte, prin foc și prin rug, spre mântuirea noastră, a credincioșilor, cu cântări neîncetate să o mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA (podobie: Cel ce ai împodobit cerul...)

Cel ce stăpânești peste cei morți și peste cei vii, ca un Dumnezeu, odihnește pe robii Tăi în locașurile aleșilor Tăi; că de au și greșit, Mântuitorule, dar nu s-au depărtat de la Tine.

Slavă...

Odihnește pe robii Tăi în locul celor vii, Doamne, de unde s-a depărtat durerea, întristarea și suspinarea; iartă-le ca un iubitor de oameni, cele ce în viață au greșit; că singur ești fără de păcat, și Stăpân al celor morți și al celor vii.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Marie, mireasă dumnezeiască, roagă neîncetat pe Hristos pentru robii tăi, împreună cu prorocii grăitori de Dumnezeu și cu adunările mucenicilor, cu arhieriei și cu cuvioșii, și împreună cu toți dreptii, ca să ne facem moștenitori împărăției cerurilor.

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri, glasul al 8-lea: (podobie: În raiul cel din Eden...)

Veniți fraților, toți mai înainte de sfârșit, ca văzând țărâna noastră și neputința firii noastre, să ne vedem sfârșitul și părțile vasului celui trupesc; și să vedem că praf este omul, mâncare viermilor și stricăciune; că uscate sunt oasele noastre și nici suflare având. Să ne uităm în morminte, ca să vedem unde este slava, unde frumusețea chipului, unde este limba care grăia frumos, unde sunt sprâncenele sau unde este ochiul? Toate sunt pulbere și umbră. Pentru aceasta fie-
Ți milă, Mântuitorule, de noi păcătoșii.

Pentru ce se înșeală omul, lăudându-se? De ce se tulbură în deșert lutul, cel ce peste puțin iarăși aceeași se face? Căci nu socotește țărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii și stricăciunii! Deci de vreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ? Și deoarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm la Dânsul? Deci toată viața cea muritoare și curgătoare lăsând, să urmăm vieții celei nesticăcioase, care este Hristos, luminarea sufletelor noastre.

Cel ce ai zidit pe Adam cu mâna Ta și ai pus hotar nesticăciunii și morții, Mântuitorule, și vieții celei după dar, și l-ai liberat de stricăciune, mutându-l la viața mea dintâi, Însuți, Stăpâne, odihnește cu dreptii, în ceata celor aleși, pe robii Tăi, pe care i-ai luat de la noi, și scriindu-le numele lor în cartea vieții și, întru glasul Arhanghelului, înviindu-i prin sunetul trâmbiței, învrednicește-i pe ei de Împărăția Ta cea cerească.

Hristos a înviat, dezlegând din legături pe Adam cel întâi zidit și sfărâmând țaria iadului. Îndrăzniți toți morții, că s-a omorât moartea, s-a prădat și iadul împreună cu ea și a luat împărăția Hristos, Cel ce s-a răstignit și a înviat. Acesta ne-a dăruit nouă nesticăciunea trupului; Acesta ne va scula pe noi și ne va dăruia învierea, și de slava aceea va învrednici, cu veselie, pe toți câți cu credință neabătută au crezut într-Însul, cu căldură.

Slavă..., **glasul al 2-lea:**

Ca o floare se veștejește și ca un vis se trece și se desface tot omul. Și iarăși sunând trâmbița morții ca dintr-un cutremur, toți se vor scula, întru întâmpinarea Ta, Hristoase Dumnezeule. Atunci, Stăpâne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, așază-i în locașurile sfinților Tăi, odihnind sufletele robilor Tăi, Hristoase.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel nesticat și cu totul sfânt, precum strigă proorocul: Sfânt este locașul tău, minunat întru dreptate.

Doxologia mică și Ectenia Cererilor

LA STIHOAVNĂ

Stihirile din Octoih, ale glasului de rând, apoi

Slavă...,glasul al 6-lea:

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom, de demult în Eden, când șarpele și-a vărsat veninul; că printr-însul a intrat moartea, care mănâncă tot neamul omenesc. Dar venind Stăpânul, a surpat balaurul și ne-a dăruit nouă odihnă. Deci către Dânsul să strigăm: Fie-Ți milă, Mântuitorule, și pe cei ce i-ai luat odihnește-i împreună cu aleșii Tăi.

Și acum...,a Născătoarei:

Tu ești Dumnezeu nostru, Care cu înțelepciune toate le-ai făcut și le-ai plinit. Prooroci ai trimis Hristoase, ca să proorocească venirea Ta, și apostoli ca să propovăduiască măririle Tale: Aceia au propovăduit venirea Ta, iar aceștia cu botezul au luminat neamurile; iar mucenicii, pătimind au dobândit cele ce au dorit. Și cetele acestora se roagă Ție împreună cu ceea ce Te-a născut, să odihnești, Dumnezeule, sufletele pe care le-ai luat, iar pe noi să ne învrednicești de Împărăția Ta, Cel ce ai răbdat crucea pentru mine osânditul, Mântuitorule și Dumnezeu meu.

Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru...și **troparul**: Cel ce cu adâncul înțelepciunii..., Slavă..., Și acum..., Pe tine zid și liman...,**otpustul**.

LA LITURGHIE

Apostolul din Epistola întâi către Corinteni și al morților din Epistola întâi către Tesaloniceni, Evanghelia de la Luca și din Evanghelia pentru morți, de la Ioan.

Se cuvine a ști: că această rânduială a morților se face neschimbată și în Sâmbăta Rusaliilor.

DUMINICA A TREIA A TRIODULUI

A LĂSATULUI SEC DE CARNE

SAU

A ÎNFRICOȘATEI JUDECĂȚI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 6 stihiri ale Învierii de la glasul de rând din Octoih și 4 din Triod, glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Când va fi să vii să faci judecată dreaptă, preadreptule Judecător, șezând pe scaunul slavei Tale, râu de foc înfricoșând, va trage înaintea divanului Tău pe toți, stând înaintea Ta puterile cerești, și oamenii cu frică vor fi judecați, fiecare precum a lucrat; atunci, să-ți fie milă de noi, și să ne învrednicești, Hristoase, de partea celor mântuiți, ca un îndurat.

Cărțile se vor deschide și se vor arăta faptele oamenilor, înaintea divanului Tău celui de neîndurat; și va răsuna toată

valea plângerii cu groaznică scrâșnire, văzând pe toți cei ce au păcătuit trimiși în chinurile cele veșnice, cu dreaptă judecata Ta, și fără de folos plângând, Îndurate. Pentru aceasta Te rugăm pe Tine, Bunule, să-ți fie milă de noi, cei ce Te lăudăm, Unule, mult-Milostive.

Trâmbițele vor suna, și mormintele se vor deșerta, și se va scula toată firea omenească, cutremurându-se; cei ce au făcut bine, cu bucurie se vor bucura, așteptând să ia plată; iar cei ce au păcătuit vor tremura cumplit văitându-se, fiind trimiși la chinuri și de cei aleși despărțindu-se. Doamne al slavei, milostivește-Te spre noi, ca un bun, și ne învrednicește pe noi de partea celor ce Te-au iubit pe Tine.

Plâng și mă tânguiesc, când îmi vine în simțire focul cel veșnic, întunericul cel mai din afară și tartarul, viermele cel cumplit și scrâșnirea dinților cea neîncetată, și durerea ce va să fie celor ce au greșit peste măsură, și pe Tine, Cel preabun, cu vicleană voie, Te-au mâniat, dintre care unul și cel dintâi sunt eu ticălosul. Ci, Judecătorule, ca un îndurat, mântuiește-mă cu mila Ta.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Când se vor așeza scaunele și se vor deschide cărțile și Dumnezeu va șede la judecată, o, ce frică va fi atunci! Îngerii stând înaintea cu frică și râul de foc curgând; ce vom face atunci, noi oamenii cei vinovați de multe păcate? Și când Îl vom auzi chemând pe cei binecuvântați ai Tatălui întru împărăție, iar pe cei păcătoși trimițându-i la chinuri, cine va suferi acea înfricoșătoare hotărâre? Ci Unule, Iubitorule de oameni Mântuitorule, Împărate al veacurilor, mai înainte până ce va sosi sfârșitul, prin pocăință, întorcându-mă, miluiește-mă.

Și acum... a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând din Octoih).

Vohod; Lumină lină..., Prochimenul: Domnul a împărățit... (pag 6)

LA STIHOAVNĂ, Stihirile Învierii ale glasului de rând, din Octoih.

Slavă...,glasul al 8-lea:

V ai mie, înnegritule suflete! Până când de la răutăți nu te mai oprești? Până când zaci în lene? De ce nu-ți aduci aminte de înfricoșătorul ceas al morții? De ce nu te cutremuri cu totul de înfricoșătoarea judecată a Mântuitorului? Oare, ce vrei să răspunzi, sau cum vrei să dai seamă? Lucrurile tale stau față, spre muștrarea ta, faptele tale te vădesc, pârându-te. Deci, o suflete! Vremea a sosit, aleargă, apucă înainte și cu credință strigă: Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție; dar știu, Iubitorule de oameni, bunătatea Ta; Păstorule cel bun, nu mă despărți pe mine de la starea cea de-a dreapta Ta, pentru mare mila Ta.

Și acum:...,a Născătoarei, același glas:

F ecioară ce nu știi de mire, care ai zămislit în chip de negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului celui Preaînalt, primește rugăciunile robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără prihană, care dăruiești tuturor curățire de greșale; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Troparul Învierii Slavă... Și acum:...,al Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând, din Octoih. Otpustul.

DUMINICA LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul...,troparul Învierii (de două ori), Slavă... Și acum:...,al Născătoarei. Sedelnele Învierii din Octoih Polieleul: Robii Domnului...și La râul Vavilonului...,Binecuvântările învierii, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând, din Octoih.

Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos...Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței..., Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...
Stihira, La mulțimea faptelor mele... (pag. 7).

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Catavasia:

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu, și-L voi preaslăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu, și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea, care se clatină, că singur ești sfânt și drept.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng faptele mele cele viclene; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor? Și cu ce îndrăzneală mă voi uita la Judecătorul, eu dezmiertatul? Milostive Părinte, Fiule Unule-Născut și Duhule Sfinte, miluiește-mă.

Slavă...

În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei șede, Milostive să faci judecată dreaptă, să nu vădești cele ascunse ale mele, nici să mă rușinezi înaintea îngerilor; ci Te milostivește, Dumnezeule, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei:

Nădejdea lumii, cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură și neînfricată ajutorință cer; milostivește-te spre poporul cel ce lesne se primejduiește, roagă pe milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce ești una binecuvântată.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că vrei să Te naști din Fecioară, și oamenilor să Te arăți, și a zis: Auzit-am auzul Tău și m-am temut, slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

De noapte mâncând eu, Iubitorule de oameni, Te rog luminează-mă și mă îndreptează și pe mine spre poruncile Tale și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Strigat-am cu toată inima mea, către milostivul Dumnezeu, și m-a auzit din iadul cel mai de jos, și a scos din stricăciune viața mea.

Ectenia mică

CONDAC, glasul I:

Când vei veni, Dumnezeule, pe pământ cu slavă și toate se vor cutremura, și râul cel de foc înaintea divanului va curge, cărțile se vor deschide și cele ascunse se vor vădi; atunci să mă izbăvești de focul cel nestins și să mă învrednicești a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

ICOS

De înfricoșatul Tău divan aducându-mi aminte, preabunule Doamne, și de ziua judecății mă înfricoșez și mă tem, vădit fiind de cugetul meu. Când vei șede pe scaunul Tău și vei face cercetare, atunci nimeni nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le, și frica cuprinzându-l. Că tare va suna atunci focul gheenei, și păcătoșii vor scrâșni; ci mă miluiește, mai înainte de sfârșit, și mă iartă, Judecătorule preadrepte.

SINAXAR la duminica lăsatului sec de carne

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi se face pomenirea venirii a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învrednicește-ne de glasul Tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a dreapta Ta și ne miluiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeul părinților.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești, și de Dânsul se înfricoșează heruvimii și serafimii, toată suflarea și făptura laudați-L, binecuvântați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Nașterea zămislirii celei fără sămânță este netălmăcită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat, că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta, pe tine, toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, apoi a Triodului: (podobie: Cu ucenicii să ne suim ...)

La ziua cea înfricoșată a judecății și a slavei Tale celei negrăite gândind, mă îngrozesc cu totul, Doamne, și tremurând strig cu frică: Când vei veni, Hristoase Dumnezeule, cu slavă pe pământ, ca să judeci toate câte sunt, atunci să mă izbăvești de toată pedeapsa pe mine ticălosul, învrednicindu-mă a sta de-a dreapta Ta, Stăpâne.

Slavă... (podobie: Femei auziți...)

Iată vine ziua Domnului Atotstăpânitorului, și cine va

suferi frica venirii Lui? Căci cuptorul arzător și ziua mâniei este, întru care Judecătorul va șede, dând fiecăruia după vrednicia faptelor.

Și acum..., a Născătoarei:

La ceasul cercetării și al venirii celei înfricoșate a Stăpânului celui iubitor de oameni gândind, cu totul mă cutremur și, întristându-mă, strig către Tine, preadrepte Judecătorul meu și Unule, mult-Îndurate: Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri: 4 ale Învierii din Octoih, și 4 ale Triodului, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua aceea și la ceasul când avem să stăm toți goi ca niște osândiți, înaintea dreptului Judecător; că atunci trâmbița va suna tare, și temeliiile pământului se vor clătina, și morții din morminte vor învia, și toți de o vârstă se vor face; și cele ascunse ale tuturor vor sta de față înaintea Ta. Și vor plânge și se vor tângui și în focul cel mai din afară vor merge cei ce nici odinioară nu s-au pocăit; iar ceata dreptilor va intra, în bucurie și în veselie, în cămara cerească.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

O, ce ceas va fi atunci, și ce zi înfricoșătoare, când va șede Judecătorul pe scaunul cel înfricoșător! Cărțile se vor deschide, și faptele se vor vădi, și cele ascunse ale întunericului se vor arăta; îngerii vor alerga împrejur, adunând toate neamurile. Veniți de auziți împărați și domni, cei robiți și cei liberi, păcătoșii și dreptii, bogații și cei săraci, că vine Judecătorul, Cel ce va să judece toată lumea. Și cine va putea sta înaintea feței Lui, când îngerii vor sta vădind lucrurile, cugetele și gândurile cele din noapte și cele din zi? O, ce ceas va fi atunci! Ci mai înainte de sosirea sfârșitului, sârguiește-te suflete, strigând: Dumnezeule întoarce-mă și mă mântuiește ca un îndurat.

Glasul al 8-lea:

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Înalte.

Daniel proorocul, bărbatul doririlor fiind, dacă a văzut puterea lui Dumnezeu, așa a strigat: Judecătorul a șezut și cărțile s-au deschis. Vezi suflete al meu de postești, nu defăima pe vecinul tău. Ferește-te de bucate, dar nu osândi pe fratele tău; ca nu cumva fiind trimis în foc, să te topești ca ceara; ci fără împiedicare să te ducă Hristos întru împărăția Sa.

Glasul 1:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit!

Să ne curățim mai înainte pe noi, fraților, cu împărăteasa virtuților; că iată a venit, aducându-ne nouă bogăție nepieritoare; potolește umflarea poftelor și împacă cu Stăpânul pe cei ce au greșit. Pentru aceasta cu veselie să o primim pe dânsa, strigând lui Hristos Dumnezeu: Cel ce ai înviat din morți păzește-ne neosândiți pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine, Cel ce singur ești fără de păcat.

Slavă..., **tot aceasta** Și acum..., **a Născătoarei:** Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

Preotul rostește binecuvântarea mică, apoi la strană se zice: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și psalmul 103. Preotul rostește ectenia mare, apoi strana cântă: Doamne strigat-am ... pe glasul de rând.

După Doamne, strigat-am... se cântă 3 stihiri din Octoihul Mare de la glasul și ziua de rând și 3 stihiri ale sfântului zilei din Minei, Slavă... Și acum..., a Născătoarei din Minei. Nu se face vohod, imediat cântărețul citește: Lumină lină... Urmează Prochimenul zilei din Octoihul Mic. După Prochimen cântărețul citește îndată: Învrednicește-ne Doamne în seara aceasta... Preotul rostește ectenia cererilor, apoi Pace tuturor... Capetele noastre... Fie stăpânirea împărăției Tale... Strana cântă Stihoavna zilei din Triod.

STIHOAVNA Glasul al 8-lea:

Lăcomind ne-am supus goliciunii celei dintâi, biruiți fiind de gustarea cea amară, și de la Dumnezeu ne-am lepădat. Ci să ne întoarcem la pocăință, și să ne curățim simțirile asupra cărora este războiul, făcând începerea postului; cu nădejdea darului inimile întărindu-ne, iar nu cu mâncările, întru care cei ce au umblat nu s-au folosit. Și în acest chip vom mânca Mielul lui Dumnezeu, în sfânta și purtătoarea de lumină noapte a Învierii, Cel ce S-a adus junghiere pentru noi și S-a împărtășit pe Sine ucenicilor la Cina cea de taină; Care risipește întunericul necunoștinței cu lumina Învierii Sale.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (pag. 50) tot aceeași.

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (pag. 50) a mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți. Și acum rugați-vă, ca să fie izbăvite din cursele vrăjmașului sufletele noastre.

Slavă..., Și acum... a Născătoarei:

Cele cerești te laudă pe tine, cea plină de har, Maică, ce nu știi de mire; și noi slăvim nașterea ta cea de neurmat, Născătoare de Dumnezeu. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Cântărețul citește îndată: Acum slobozește... și rugăciunile începătoare de la Sfinte Dumnezeule... După ecfonis strana cântă troparul sfântului zilei din Minei, Slavă..., Și acum... troparul Născătoarei de Dumnezeu, al zilei de luni de la glasul pe care s-a cântat troparul sfântului (caută la sfârșitul Mineiului).

După tropare preotul rostește ectenia întreită de la Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule..., apoi face otpustul.

DUMINICA A PATRA A TRIODULUI

A LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ SAU

A IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI (DUMINICA IERTĂRII)

LA VECERNIE, SÂMBATA SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10: 6 stihiri ale Învierii de la glasul de rând din Octoih și 4 ale Triodului, glasul al 6-lea: (Podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Făcătorul meu, Domnul, luând țărână din pământ și însuflețindu-mă cu suflare de viață, m-a înviat și m-a cinstit a fi stăpânitor pe pământ tuturor celor văzute, și locuitor împreună cu îngerii. Iar Satana înșelătorul, lucrând cu șarpele ca printr-o unealtă, m-a amăgit prin mâncare, și de slava lui Dumnezeu m-a osebit și m-a dat morții celei mai de dedesubt în pământ. Ci Tu, ca un stăpân și îndurat, iarăși mă cheamă.

De veșmântul cel de Dumnezeu țesut m-am dezbrăcat eu ticălosul, prin sfatul vrăjmașului, neascultând porunca Ta cea dumnezeiască, Doamne. Și m-am îmbrăcat acum cu frunze de smochin și cu haine de piele; căci m-am osândit a mânca prin sudori pâine cu muncă; și pământul a fost blestemat să-mi rodească spini și pălămidă. Ci Tu, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în anii cei de apoi, chemându-mă, iarăși adu-mă în rai.

Raiule preacinstite, podoaba cea frumoasă, locașul cel de Dumnezeu zidit, veselia cea nesfârșită și desfătarea, mărirea dreptilor, frumusețea profeților și sălășuirea sfinților, cu sunetul frunzelor tale roagă pe Ziditorul tuturor, să-mi deschidă ușile pe care cu neascultare le-am închis; și să mă învrednicesc a mă împărtăși de pomul vieții și al bucuriei, cu care mai înainte întru Tine m-am desfătat.

Adam a fost scos din rai pentru neascultare, și de la desfătare a fost lepădat, amăgit fiind de vorbele femeii, și gol a șezut în preajma locului, tânguindu-se: vai mie! Deci să ne sârguim toți, să primim vremea Postului supunându-ne evangheliceștilor rânduieli; ca prin ele făcându-ne plăcuți lui Hristos, să dobândim iarăși sălășuirea raiului.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

Șezut-a Adam în preajma raiului, și de goliciunea sa plângând, se tânguia: Vai mie, celui ce m-am supus înșelăciunii celei viclene, și am fost furat de ea și de mărire m-am depărtat. Vai mie, celui dezbrăcat de nevinovăție și lăsat în sărăcie. Ci, o raiule, de acum nu mă voi mai desfăta întru dulceața ta. Nu voi mai vedea pe Domnul și Dumnezeu și Ziditorul meu; căci în pământ voi merge, din care am și fost luat. Milostive îndurate, strig către Tine: Miluiește-mă pe mine cel ce am căzut.

Și acum..., **a Născătoarei**, (Dogmatica glasului de rând din Octoih).

Vohod: Lumină lină..., **Prochimen:** Domnul a împărășit... (pag. 6)

LA STIHOAVNA, Stihirile Învierii glasului de rând din Octoih.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Scos a fost Adam din rai pentru mâncare; pentru aceasta și șezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, și cu glas de umilință zicea: Vai mie, ce am pățimit eu ticălosul! O poruncă am călcat a Stăpânului meu, și de tot binele m-am lipsit. Raiule preasfinte, care ai fost sădit pentru mine și prin Eva ai fost încuiat, roagă pe Cel ce te-a făcut pe tine și pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale. Pentru aceasta și Mântuitorul către dânsul a zis: Zidirea Mea nu vreau să piară, ci vreau să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi goni afară.

Și acum..., a Născătoarei:

Făcătorul și Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecul tău ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a scăpat. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre:

Troparul Învierii, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de la glasul de rând din Octoih. Otpustul.

DUMINICA LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de 2 ori) Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele Învierii din Octoih, Polieleul: Robii Domnului... și La râul Vavilonului..., Binecuvântările Învierii, Antifoanele și Prochimenul.

Evangelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței deschide-mi mie... Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluiește-mă Dumnezeule... **stihira:** La mulțimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Catavasia:

Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruință să-i cântăm:

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Nu este sfânt precum Tu Doamne, Dumnezeul meu, Care ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Lepădat a fost Adam din desfătarea raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, și a fost osândit să lucreze pământul din care a fost luat și cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din rai ca și acela, ci să intrăm într-însul.

Slavă..., Și acum... (podobie: Cel ce Te-ai înălțat...)

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale noi nevrednicii; că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, stăpână, că tu izbăvești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviință cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mâneacă la Tine cu dragoste, Te rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, Cel ce chemi din negura greșealelor.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ție: Scoate din stricăciune viața mea, mult-Milostive.

Ectenia mică**CONDACUL, glasul al 8-lea:**

Al înțelepciunii îndreptătorule și de știință dătătorule, al celor neînțelepți învățătorule și al săracilor sprijinatorule, întărește, înțelepțește inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată buzele mele nu le opresc a striga către Tine: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

ICOS

Șezut-a Adam atunci în preajma desfătării raiului și a plâns și, cu mâinile bătându-și fața zicea: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Văzând Adam pe înger alungându-l și încuind ușa dumnezeieștii grădini, tare a oftat și a zis: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Simte durere raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit, și cu sunetul frunzelor tale roagă pe Făcătorul să nu-ți încuie ușa. Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Raiule preaîmbunătățite, preasfinte, preafericite, cel ce ai fost sădit pentru Adam și ai fost încuiat prin Eva, roagă pe Dumnezeu pentru cel căzut: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Tău, Preasfinte.

SINAXAR la duminica lăsatului sec de brânză

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi se face pomenirea izgonirii din raiul desfătării a lui Adam cel întâi-zidit.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeu nostru, învrednicește-ne de desfătarea raiului și ne miluiește, ca un iubitor de oameni. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioșilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a striga: Bine ești cuvântat Dumnezeu părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Din văpaie cuvioșilor rouă ai izvorât și jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voința. Pe Tine Te preaînălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor, spre Care nu cutează a căuta cetele îngerești. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe Care slăvindu-L cu oștile cerești, pe tine te ferim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, Slavă... (podobie: Femei auziți...)

Porunca Ta, Doamne, nu am ascultat-o eu, ticălosul, și golit fiind de slava Ta, vai mie, m-am umplut de rușine, și din desfătarea raiului m-am depărtat; Îndurate Bunule, miluiește-mă pe mine cel lipsit, după dreptate, de a Ta bunătate.

Și acum... (podobie: Cu Apostolii să ne suim...)

Depărtați fiind, Doamne, din rai mai înainte pentru mâncarea cea din lemn, iarăși ne-ai adus pe noi prin Crucea și prin patima Ta, Mântuitorule și Dumnezeu meu. Prin care întărește-ne să săvârșim Postul, cu cuvioasă curăție, și să ne închinăm dumnezeieștii învieri, Paștilor celor mântuitoare; cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

LA LAUDE

Se pun 5 stihiri ale Învierii din Octoih, și din Triod acestea, glasul al 5-lea:

Adam cu plângere a strigat: Vai mie, că șarpele și femeia de la dumnezeiască îndrăzneală m-au gonit și din desfătarea raiului mâncarea din pom m-a înstrăinat. Vai mie, nu mai pot răbda ocară. Cel ce eram odinioară împăratul tuturor fapturilor celor pământești ale lui Dumnezeu, acum rob m-am făcut, dintr-o sfătuire fără de lege. Și cel ce eram oarecând îmbrăcat cu mărirea nemuririi, cu piele de om muritor cu jale sunt înfășurat. Vai mie! Ce plângere îmi voi lua întru ajutor? Ci Tu, Iubitorule de oameni, Cel ce din pământ m-ai făcut, cu milostivirea îmbrăcându-Te, din robia vrăjmașului iarăși mă cheamă și mă mântuiește.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Călătoria virtuților s-a deschis. Cei ce voți să vă nevoiți intrați, încingându-vă cu nevoința cea bună a postului. Că cei ce se luptă după lege, după dreptate se și încununează. Și luând toată întrarmarea Crucii să ne luptăm împotriva vrăjmașului, ca un zid nestricat ținând credința, și ca o platoșă rugăciunea, și ca un coif milostenia. În loc de sabie, postul care taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea, va primi cununa cea adevărată de la Împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecății.

Glasul al 6-lea:

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte.

Adam din rai a fost izgonit, cu mâncarea împărtășindu-se, ca un neascultător. Moise văzător de Dumnezeu s-a făcut, cu postul curățindu-și ochii sufletului. Pentru aceasta cei ce dorim să fim locuitori raiului, să ne lepădăm de hrana cea nefolositoare; și dorind să vedem pe Dumnezeu, să postim ca Moise patruzeci de zile. Cu rugăciuni și cu cereri, stăruind din toată inima, să potolim patimile cele sufletești, să gonim zburdările cele trupești. Ușori să trecem spre călătoria cea de sus, unde cetele îngerilor cu glasuri fără tăcere laudă Treimea cea nedespărțită, să vedem neasemănata și stăpâneasca frumusețe. Acolo învrednicește-ne, Fiule al lui Dumnezeu, Dătătorule de viață, pe noi cei ce nădăjduim întru Tine, să dănuim împreună cu oștile îngerești. Pentru rugăciunile Maicii, celei ce Te-a născut Hristoase, și ale Apostolilor și ale mucenicilor și ale preacuvioșilor.

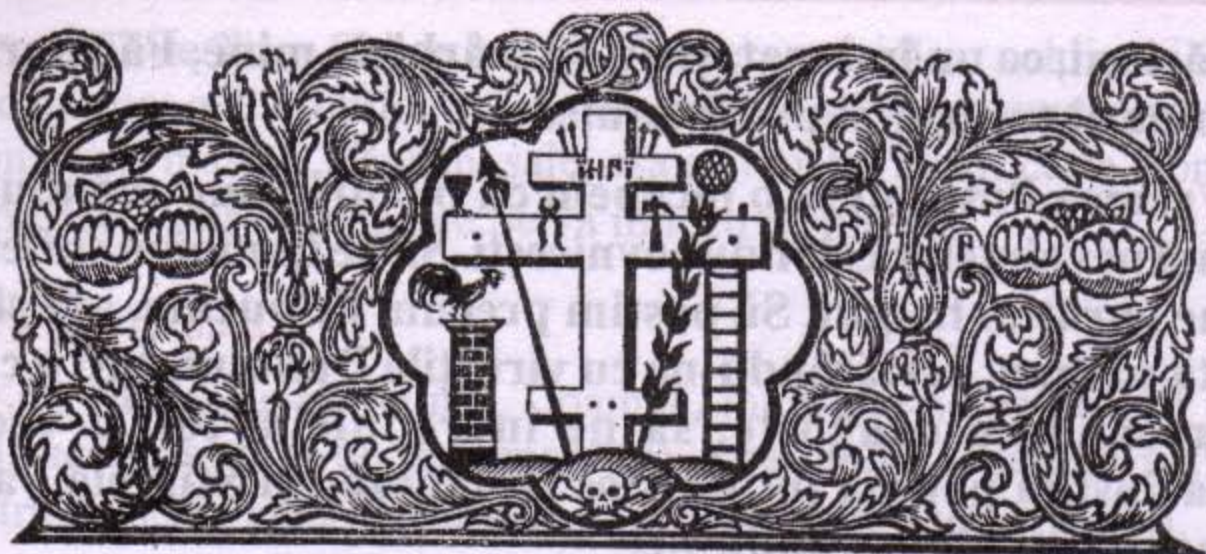
Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu! Înălță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Sosit-a vremea, începutul luptelor celor duhovnicești, biruința cea împotriva demonilor, înfrânarea cea întrarmată, podoaba îngerilor, îndrăznirea cea către Dumnezeu. Că prin aceasta Moise s-a făcut vorbitor cu Ziditorul, și nevăzut a primit glas în urechile lui. Doamne, prin aceasta învrednicește-ne și pe noi, să ne închinăm patimilor Tale și sfintei învieri, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., **tot aceasta.** Și acum..., **a Născătoarei:** Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ectenile și otpustul.

ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA ÎNTÂIA

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri și se cântă 4 din Octoih ale glasului de rând (acestea sunt scrise, din toate glasurile, la sfârșitul cărții); 3 din Triod și 3 de la Minei.

Stihirile Triodului, Glasul al 2-lea: (podobie: Când de pe lemn...)

Cu înfrânare să ne sârguim toți a smeri trupul, trecând dumnezeiasca măsură a Postului celui fără prihană. Și cu rugăciuni, și cu lacrimi să căutăm pe Domnul, Cel ce ne mântuiește pe noi, și uitare răutății desăvârșit să facem, strigând: Greșit-am Ție, mântuiește-ne ca odinioară pe niniviteni, Hristoase Împărate, și ne fă părtași împărăției cerești, mult-Îndurate.

Mă deznădăjduiesc, aducându-mi aminte de lucrările mele, Doamne, cele vrednice de toată pedeapsa; că iată neuitându-mă la cinstitele Tale porunci, Mântuitorule, rău mi-am cheltuit viața mea. Pentru aceasta curățindu-mă cu ploile pocăinței, Te rog, luminează-mă prin post și prin

rugăciuni, ca un îndurat, și nu Te scârbi de mine, Făcătorule de bine al tuturor și preabunule.

Vremea Postului să o începem cu bucurie, supunându-ne pe noi nevoițelor celor duhovnicești. Să ne luminăm sufletul, să ne curățim trupul. Să postim precum de bucate, așa și de toată patima, desfătându-ne cu virtuțile Duhului. Întru care petrecând cu dragoste, să ne învrednicim toți a vedea preacinstită patima lui Hristos Dumnezeu și Sfintele Paști, duhovnicește bucurându-ne.

Apoi 3 din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei.

Vohod cu cădelnița: Lumină lină... PROCHIMEN mare, glasul al 8-lea:

Să nu întorci fața Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, și-l mântuiește pe el.

Stih 1: Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească.

Stih 2: Vadă săracii și să se veselească.

Stih 3: Căutați pe Dumnezeu și va fi viu sufletul vostru.

Și iarăși: Să nu întorci fața Ta de la sluga Ta...

Se cuvine a ști:

Că în toate duminicile sfintelor patruzeci de zile ale Postului, la Vecernie se face Vohod pentru Prochimenul cel mare. Nu se zice ectenia întreită. La Încrednicește-ne, Doamne... se fac trei metanii mari.

Ectenia cererilor. Pace tuturor... Capetele noastre... Fie stăpânirea...

LA STIHOAVNĂ Glasul al 4-lea:

Strălucit-a harul Tău Doamne, strălucit-a luminarea sufletelor noastre. Iată vreme bineprimită, iată vremea pocăinței. Să lepădăm lucrurile întunericului, și să neîmbrăcăm cu armele luminii. Ca trecând noianul cel mare al Postului, să ajungem la Învierea cea de a treia zi a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce mântuiește sufletele noastre.

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei. Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mâinile stăpânei sale, așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeu nostru, până ce Se va milostivi spre noi.

Acceași stihiră.

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că prea mult ne-am săturat de defăimare, că prea mult s-a săturat sufletul nostru de ocară celor îndestulați și de defăimarea celor mândri.

Cel ce ești preaslăvit întru pomenirea sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânșii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei:** (podobie: Ca pe un viteaz...)

Cetele îngerilor te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu. Că pe Dumnezeu, Preacurată, L-ai născut, pe Cel ce este pururea cu Tatăl și cu Duhul și Care a așezat oștile îngerești din neființă cu voia Sa; pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele celor ce te laudă pe tine cu dreaptă credință, Preacurată.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... și aceste tropare, glasul 1:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei și bindecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. (o metanie)

Botezătorule al lui Hristos, pe noi toți ne pomenește, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre, că ție s-a dat har, a te ruga pentru noi. (o metanie)

Slavă...

Rugați-vă pentru noi, Sfinților Apostoli și sfinții toți, ca să ne izbăvim de primejdii și de necazuri; că pe voi calzi folositori către Mântuitorul v-am câștigat. (o metanie)

Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu (nu se cântă, ci se citește cu glas lin și dulce):

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în nevoi, ci din primejdii ne mântuiește pe noi, una curată, una binecuvântată. (fără metanie)

Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte; **Preotul ecfonisul:** Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru... **apoi, rugăciunea:**

Împărate ceresc, pe credinciosul nostru popor ocrotește-l, credința o întărește, pe cei răi îmblânzește, lumea o împacă, sfânt locașul acesta bine-l păzește, pe cei mai înainte răposați, părinții și frații noștri, în locașurile dreptilor îi așează și pe noi întru mărturisire și pocăință ne primește, ca un bun și de oameni iubitor.

Și se fac trei metanii mari, preotul zicând rugăciunea Cuviosului Efreem Sirul:

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. (o metanie)

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie slugii Tale (o metanie). **Apoi 12 închinăciuni și iarăși rugăciunea Cuv. Efreem Sirul cu o singură metanie la sfârșit.**

Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. **Amin.** (o metanie)

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție. Și preotul face otpustul deplin și se ia obișnuita iertare, preotul de la credincioși, iar credincioșii pe rând de la preot și apoi unii de la alții.

Se cuvine a ști:

Toate Vecerniile din duminicile următoare până la Duminica a cincea a Sfântului Post se vor săvârși întocmai, ca în această duminică, neschimbând nimic, afară de locurile unde se arată ce trebuie schimbat.

ÎN SĂPTĂMÂNĂ ÎNTÂIA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LA VECERNIA DE MIERCURI SEARA, care se săvârșește împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite

Preotul rostește binecuvântarea mare: Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh,... **Cântărețul:** Amin. Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și citește Psalmul 103 de la Vecernie.

După Psalmul 103, preotul rostește ectenia mare, apoi cântărețul citește starea I a Catismei a 18-a din Psaltire. După aceasta preotul rostește ectenia mică, iar cântărețul citește starea a 2-a a catismei. Preotul zice din nou ectenia mică, după care cântărețul citește starea a 3-a a catismei. Când ajunge la cuvintele "Închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele lui" le rostește mai rar și cu glas înalt, din altar se sună clopoțelul, se face tăcere și cântărețul încenunchează împreună cu credincioșii din biserică. În timpul acesta preotul duce Sfântul Agneț de la Sfânta Masă la proscomidiar. Apoi se sună clopoțelul a doua oară iar cântărețul (și credincioșii) se ridică și citește restul stării a 3-a din catismă până la sfârșit. Preotul rostește ectenia mică, după care cântărețul cântă: Doamne strigat-am... pe glasul stihirilor din Triod.

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 din Triod, Glasul al 8-lea, însuși glasul:

Postind, fraților, trupește să postim și duhovnicește. Să dezlegăm toată legătura nedreptății. Să rupem încurcăturile tocmelilor celor silnice. Tot înscrisul nedrept să-l desfacem. Să dăm flămânzilor pâine și pe săracii cei fără de case să-i aducem în casele noastre; ca să luăm de la Hristos Dumnezeu mare milă. (de două ori)

De este vreo cuviință, de este vreo laudă, se cuvine sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât. Vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micșorat pe Tine însuși și chipul robului ai luat.

Smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 2-lea: (podobie: Precum te-ai arătat, Hristoase...)

Ca pe niște fulgere strălucitoare, trimițându-vă pe voi în toată lumea, Iisus, soarele dreptății cel înțelegător, a micșorat cu strălucirile dumnezeiești ale predicii voastre, întunericul înșelăciunii, văzătorilor de Dumnezeu Apostoli; și a luminat pe cei cu viclenie ținuți întru întunericul necunoștinței. Pe Care rugați-L să ne trimită și nouă luminare și mare milă.

În dumnezeiescul car al virtuților suindu-se Ilie, cu postul fiind luminat, s-a suit spre înălțimea cerului. Acestuia râvnește smeritul meu suflet, și postește de toată răutatea, pizma și vrajba și de desfătarea cea trecătoare și îndulcitoare. ca să scapi de întristarea cea cumplită și vecuitoare a gheenii, strigând lui Hristos: Doamne, slavă Ție.

Glasul al 5-lea: (podobie: Cuvioase părinte...)

A postoli dumnezeiești, rugătorii cei preafierbinți ai lumii și ocrotitorii dreptmăritorilor, având puterea îndrăznirii către Hristos, Dumnezeu nostru, rugați-L pentru noi, rugămu-ne vouă, preacinstiților, ca să trecem cu ușurință vremea cea bună a postului, și să luăm harul Treimii celei de o ființă. Prealăudaților mari cuvântători, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Și 4 stihiri din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei. Vohodul cu cădelnița.

Preotul: Înțelepciune, drepti!

Strana: Lumină lină... (iar când se citește Evanghelia, atunci se face vohod cu Evanghelia)

Preotul: Să luăm aminte. Pace tuturor.

Cântărețul: Și duhului tău.

Preotul: Înțelepciune. Să luăm aminte.

Cântărețul cântă prochimenu zilei din Triod.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Tu, Doamne, ne vei păzi și ne vei apăra de neamul acesta în veac.

Stih: Mântuiește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-a împuținat adevărul de la fiii oamenilor.

Preotul: Înțelepciune!

Cântărețul: De la Facere, citire: (I, 24 - II, 3)

Preotul: Să luăm aminte.

Cântărețul: Și a zis Dumnezeu: „Să scoată pământul ființe vii după felul lor: dobitoace, târâtoare și fiare sălbatice după felul lor”. Și a fost așa: A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și dobitoacele după felul lor, și toate târâtoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

Și a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră, ca să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerului și peste dobitoace și peste tot pământul și peste toate vietățile ce se târăsc pe pământ!”

Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; bărbat și femeie i-a făcut. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: „Creșteți și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l!; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate dobitoacele și peste tot pământul, peste toate vietățile ce se târăsc pe pământ!” Și a zis Dumnezeu: „Iată, vă dau vouă toată iarba dătătoare de sămânță pe fața-ntregului pământ, și tot pomul purtător de rod cu sămânță de pom într-însul; acestea vă vor fi vouă spre hrană.

Și tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se târăsc pe pământ, și care au în ele suflare de viață le dau toată iarba verde spre hrană”. Și a fost așa.

Și a văzut Dumnezeu toate câte făcuse: și iată că erau foarte frumoase. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

Așa s-au împlinit cerul și pământul și toată podoaba lor. Și-n ziua a șasea Și-a împlinit Dumnezeu lucrarea pe care o făcuse; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale pe care le făcuse.

Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit El de toate lucrurile Sale, cele pe care Dumnezeu le-a izvodit făcându-le.

Cântărețul cântă prochimenu al 2-lea din Triod .

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Caută, auzi-mă, Doamne, Dumnezeul meu, luminează ochii mei, ca nu cumva să adorm întru moarte.

Stih: Până când, Doamne, mă vei uita până în sfârșit? Până când vei întoarce fața Ta de la mine?

Preotul luând cădelnița și sfeșnicul cu lumânare din fața sfintelor uși, se întoarce spre răsărit și însemnând în cruce în fața Sfintei Mese, zice: Înțelepciune, drepti!

Apoi întorcându-se spre apus, către credincioși, zice: Lumina lui Hristos luminează tuturor.

Cântărețul: De la Pilde, citire: (II, 1-22)

Preotul: Să luăm aminte.

Cântărețul: Fiule, dacă tu vei primi graiurile mele și dacă din poruncile mele îți vei face comoară, dacă auzul tău va asculta înțelepciunea, dacă inima ți-o vei lipi de cunoaștere și fiului tău i-o vei îmbia spre învățătură; dacă tu vei chema înțelepciunea, dacă vocea ta i-o vei împrumuta cunoașterii și nfrigerat cu mare glas vei căuta priceperea și după ea vei scormoni cum cauți argintul și ntru adânc o vei scruta ca pe o comoară, atunci vei cunoaște frica de Domnul și cunoașterea lui Dumnezeu o vei afla. Căci Domnul este Cel ce dă înțelepciunea și din El izvorăsc înțelegerea și cunoașterea; El comoară le agonisește celor ce conduc spre mântuire și le ocrotește drumul, ca să păzească El calea celor ce merg după dreptate și să păzească drumul celor ce se tem de El.

Atunci vei cunoaște dreptatea și judecata și călăuză le vei fi tuturor pe drumul cel bun. Că dacă n cugetul tău va veni înțelepciunea și dacă priceperea i se va părea bună sufletului tău, atunci sfatul cel bun te va păzi și cugetul cel drept te va apăra, ca să fii tu izbăvit de calea cea rea și de omul al cărui cuvânt nu poate fi crezut. O, cei ce părăsesc căile cele drepte ca să meargă în căile întunericului!, cei ce se bucură de rău și se veselesc de dezmațul

Heruvicului, se fac 3 metanii. Apoi preotul rostește ectenia punerii înainte (Să plinim rugăciunea noastră, cea de seară, Domnului). După ecfonisul preotului: Și ne învrednicește pe noi, Stăpâne... cântărețul și toți credincioșii rostesc rugăciunea Tatăl nostru...

Preotul: Că a Ta este împărăția...

Cântărețul: Amin.

Preotul: Pace tuturor.

Cântărețul: Și duhului tău.

Preotul: Capetele voastre...

Cântărețul: Ție Doamne. (rar)

Preotul: Cu harul și cu îndurărilor...

Cântărețul: Amin.

Preotul: Să luăm aminte! Cele mai înainte sfințite, Sfintele sfinților.

Cântărețul: Unul sfânt... Apoi cântă chinonicul.

CHINONICUL

Gustați și vedeți, că bun este Domnul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Preotul: Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați.

Cântărețul:

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.

Urmează împărtășirea credincioșilor.

Preotul: Mântuiește, Dumnezeule, poporul tău...

Cântărețul:

Pâinea cea cerească și paharul vieții gustați și vedeți că bun este Domnul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Preotul: Totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântărețul:

Amin. Să se umple gurile noastre de lauda Ta, Doamne, ca să lăudăm slava Ta, că ne-ai învrednicit pe noi a ne

împărtăși cu Sfintele, cele fără de moarte, cu preacinstitele și de viață făcătoarele Tale Taine. Întărește-ne pe noi întru sfințenia Ta, toată ziua să ne învățăm dreptatea Ta. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Preotul rostește ectenia de mulțumire (Drepti, primind...). După ecfonisul ecteniei, preotul zice: Cu pace să ieșim. **Cântărețul: Întru numele Domnului.** Preotul: Domnului să ne rugăm. **Cântărețul:** Doamne miluiește. Preotul citește Rugăciunea Amvonului. După Rugăciunea Amvonului, cântărețul și credincioșii cântă:

Fie numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac. (de 3 ori) Și se fac 3 metanii. După aceasta preotul face otpustul.

Această rânduială se săvârșește în tot Sfântul Post, când este Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

La masă se dă puțină mâncare uscată. Nici joi în această săptămână nu se pune masa, ci se ajunează până vineri, și atunci mergând la masă, se mănâncă mâncare de post fără untdelemn.

ÎN SĂPTĂMÂNĂ ÎNTÂIA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LA VECERNIA DE VINERI SEARA,
care se săvârșește împreună cu
Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite

După Psalmul 103, Catisma a 18-a, cu ectenii mici după fiecare stare a catismei.

La Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri ale zilei din Triod, glasul al 5-lea, însuși glasul:

Veniți credincioșilor să lucrăm la lumină lucrurile lui Dumnezeu, să umblăm cu chip smerit ca ziua. Toată vorbirea de rău a aproapelui să lepădăm de la noi, nepunându-i

împiedicare spre sminteală. Să lăsăm desfătarea trupească, să sporim darurile sufletului, să dăm celor lipsiți pâine și să ne apropiem către Hristos cu pocăință, strigând: Dumnezeu nostru miluiește-ne pe noi. (de două ori)

Apoi se cântă 4 martirice, ale glasului de rând, din Octoih (caută-le la sfârșitul Triodului).

Și 4 ale Sfântului Teodor, glasul al 2-lea:

Veniți toți iubitorii de mucenici să ne veselim duhovnicește și să prăznuim. Că astăzi ne pune înaintea masă tainică Mucenicul Teodor, veselindu-ne pe noi iubitorii de prăznuire, și să strigăm către dânsul: Bucură-te purtătorule de luptă cel nebiruit, cel ce ai surpat pe pământ amenințările tiranilor. Bucură-te cel ce ți-ai dat trupul tău cel de pământ chinurilor, pentru Hristos Dumnezeu. Bucură-te cel ce te-ai arătat în multe feluri de primejdii ostaș iscusit al oștii celei cerești. Pentru aceasta te rugăm pe tine, podoaba mucenicilor: Roagă-te pentru sufletele noastre.

Harul cel de Dumnezeu dăruit al minunilor tale, Mucenice Teodore, îl întinzi tuturor celor ce aleargă către tine cu credință, pentru care te laudăm pe tine zicând: Pe cei robiți îi izbăvești, pe bolnavi tămăduiești, pe cei săraci îmbogățești și izbăvești pe cei ce plutesc cu corăbiile. Alergarea spre cele zadarnice a robilor o oprești, și arăți, luptătorule, pagubele celor ce li s-a furat. Pe ostași îi înveți să se ferească de răpire. Pruncilor dăruiești cu milostivire cererile. Fierbinte ocrotitor te afli celor ce săvârșesc sfințită pomenirea ta. Cu care, preasfințite pătimitorule, și nouă celor ce laudăm mucenicia ta cere-ne de la Hristos mare milă.

Dar al lui Dumnezeu prea mare te-ai arătat, Mucenice Teodore; că și după sfârșit, ca un viu, împlinești cererile celor ce aleargă la tine; pentru că și fiul femeii, răpit fiind odinioară rob în oaste păgânească, venind înaintea ta văduva și udând cu lacrimi biserica ta, tu ca un milostiv pe cal alb încălecând ai pus pe fiul ei înaintea ei, nevăzut. Și după aceasta, și cu aceasta n-ai încetat săvârșind minuni. Ci roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Pe tine cel numit cu numele dumnezeieștilor daruri, te cinstesc de trei ori fericite Teodore. Că arătându-te luminător neapus al luminii celei dumnezeiești, ai strălucit cu luptele tale în toată lumea; și arătându-te mai puternic decât focul, văpaia ai stins și capul vicleanului balaur l-ai sfărâmat. Pentru aceasta spre chinurile tale plecându-Se Hristos, a încununat dumnezeiscul tău cap. Mare mucenice luptătorule, ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, roagă-te îndelung pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lucrând vrăjmașul cu tiranul cel ca și dânsul viclean, ca printr-un organ, prin rea închipuire încerca să spurce cu bucate, din jertfele cele necurate, pe binecredinciosul popor, cel ce se curăța cu postul. Dar tu ai stricat meșteșugirea lui cu chibzuială mai înțeleaptă, și în vis arătându-te arhiereului celui de atunci, i-ai descoperit adâncul gândului, arătându-i uneltirea cea nesocotită a vicleanului. Pentru aceasta aducându-ți mulțumire, te numim mântuitor și săvârșim în toți anii pomenirea minunii ce s-a făcut. Și încă ne rugăm să ne păzim nevătămați de uneltirile vicleanului, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Mucenice Teodore.

Și acum..., a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod: Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Să te audă Domnul în ziua necazului.

Stih: Să-ți fie scut numele Dumnezeului lui Iacov.

De la Facere, citire: (II, 20 - III, 20)

Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor pe potriva lui. Atunci Domnul Dumnezeu a adus asupra lui Adam un somn adânc, și el a adormit; și a luat una din coastele lui și locul ei l-a plinit cu carne. Iar coasta pe care Domnul Dumnezeu o luase din Adam a prefăcut-o în femeie și a adus-o la Adam. Și a

zis Adam: „De data aceasta iată os din oasele mele și carne din carnea mea!; ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbatul ei”. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și cei doi vor fi un trup.

Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau.

Șarpele însă era cel mai viclean dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: „Dumnezeu, a zis el oare: Să nu mâncați roade din tot pomul care este în rai?...”. Iar femeia a zis către șarpe: „Noi putem mânca din roada pomilor raiului, dar din roada pomului care este în mijlocul raiului, ne-a zis Dumnezeu: „Din el să nu mâncați și nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!” Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri; dar Dumnezeu știe că-n ziua-n care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca niște dumnezei, cunoscând binele și răul”. Și femeia a văzut că pomul e bun de mâncat și că plăcut le este ochilor la vedere și că e de dorit spre câștigarea priceperii. Și a luat din roada lui și a mâncat; și i-a dat și bărbatului său, care era cu ea, și el a mâncat. Atunci amândurora li s-au deschis ochii și au cunoscut că erau goi; și au cusut frunze de smochin și și-au făcut șorturi.

Și au auzit glasul Domnului Dumnezeu purtându-se prin rai în boarea amurgului; și de la fața Domnului Dumnezeu s-au ascuns Adam și femeia sa printre pomii raiului. Și Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam și i-a zis: „Adame, unde ești?” Acesta a zis: „Glasul Tău l-am auzit purtându-se prin rai și m-am temut, pentru că sunt gol, și m-am ascuns”. Și i-a zis Dumnezeu: „Cine ți-a spus ție că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care Eu ți-am poruncit să nu mănânci?” Adam a zis: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom, și eu am mâncat”. Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Cum de-ai făcut una ca asta?” Iar femeia a zis: „Șarpele m-a amăgit, iar eu am mâncat”.

Și a zis Domnul Dumnezeu către șarpe: „Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate dobitoacele și între toate fiarele pământului; pe pântecul tău să te târăști și pământ să mănânci în toate zilele vieții tale!

Dușmănie voi pune între tine și femeie, între seminția ta și seminția ei; Acela îți va ținti ție capul, iar tu îi vei ținti Lui călcâiul”.

Iar femeii i-a zis: „Îți voi spori, înmulțindu-le, durerile și geamătul; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”.

Iar lui Adam i-a zis: „Pentru că ai ascultat de vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: Să nu mănânci!, blestemat va fi pământul din pricina ta. În dureri te vei hrăni din el în toate zilele vieții tale!

Spini și pălămidă îți va rodi, și tu cu iarba câmpului te vei hrăni.

Întru sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce!”

Și Adam i-a pus femeii sale numele Eva, pentru că ea este mama tuturor celor vii.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Înalță-Te, Doamne, întru tăria Ta; cânta-vom și vom lăuda puterile Tale.

Stih: Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și întru mântuirea Ta se va bucura foarte.

De la Pilde, citire: **(III, 19-34)**

Cu înțelepciunea a întemeiat Dumnezeu pământul și'ntru lucrarea minții a întărit cerurile; întru priceperea Lui s'au deschis adâncurile și norii au izvorât apă.

Fiule, nu scăpa din vedere: păzește-mi sfatul și cugetarea, pentru ca viu să-ți fie sufletul și har să fie'mprejurul grumazului tău; și vindecare va fi trupului tău și purtare de grijă oaselor tale; pentru ca, sperând, întru nădejde să umbli în toate căile tale și pentru ca piciorul tău să nu se poticnească. De te vei așeza, fără de frică vei fi; de vei adormi, dulce-ți va fi somnul. Nu te vei teme de frica ce vine năprasnic, nici de năvălirile necredincioșilor din preajmă. Că Domnul va fi deasupra tuturor căilor tale și piciorul ți-l va sprijini ca să nu te'mpiedici.

Nu te da în lături de la a-i face bine celui lipsit atunci când mâna ta poate să ajute. Nu zice: „Acum du-te, mai vino mâine și-ți voi da” atunci când tu poți face binele, că nu știi ce va aduce ziua

următoare. Nu unelti lucruri rele împotriva prietenului tău care vine de oareunde și și-a pus în tine nădejdea. Împotriva omului să nu-ți placă vrajba fără pricină, ca nu cumva răul să se întoarcă spre tine. Nu-ți agonisi numele rău al oamenilor răi, nici nu râvni la căile acestora; fiindcă necurat este tot nelegiuitul înaintea Domnului; el nu se adună laolaltă cu cei drepți.

În casele necredincioșilor e blestemul lui Dumnezeu, dar curțile celor drepți se binecuvintează. Domnul le stă'mpotrivă celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

Apoi Să se îndrepteze rugăciunea mea... și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚA LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul.... *troparul Sfântului Teodor, glasul al 2-lea:*

Mari sunt isprăvile credinței, în izvorul văpăii, ca într-o apă de odihnă, sfântul mucenic Teodor s-a bucurat; căci cu foc arzându-se tot ca niște pâine dulce Sfintei Treimi s-a adus. Pentru rugăciunile lui Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre. (de două ori)

Slavă... Și acum...

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt prea slăvite Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Obișnuitele Catisme. După întâia Catismă, se cântă Sedelnele mucenicilor, din Octoih ale glasului de rând.(caută-le la sfârșitul Triodului) După a doua Catismă, se cântă aceste Sedelne, glasul al 3-lea: (podobie: Pentru mărturisirea...)

Înfierbântat fiind de adevărul credinței, ai stins înșelăciunea păgânătății, surpând dumnezeirea idolilor; și jertfă dumnezeiască făcându-te, cu minunile răcorești

marginile lumii, slăvite mucenice. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă...

Dar dumnezeiesc te-a dat pe tine spre mântuirea a toată lumea, Domnul, Cel ce te-a întărit în lupte; bolile noastre cele sufletești tămăduindu-le și patimile trupești biruindu-le, Mucenice Teodore, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară curată, ceea ce ai purtat în pântecul tău pe Dumnezeu, Cel ce a răsărit din Tatăl fără pierdere mai înainte de veci, pe Cuvântul cel într-un ipostas, și Fiul cel de o ființă, pe Acesta roagă-L, cu profeții și cu mucenicii, cu cuvioșii, pustnicii și dreptii, să ne dea nouă dezlegare greșelilor.

Psalmul 50

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 8-lea: (podobie: Pe înțelepciunea și Cuvântul...)

Dumnezeiasca întrarmare întreagă luând-o și înșelăciunea idolilor surpând, pe îngeri ai îndemnat să laude luptele tale. Căci cu dumnezeiasca dorință aprinzându-ți mintea, moartea

prin foc ai socotit-o ca nimic. Pentru aceasta, după numirea numelui tău, dai dumnezeieștile daruri celor ce cer de la tine dar de tămăduiri. Purtătorule de biruință Teodore, roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greșeale să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă...

Neplecându-se amăgirilor lui Maximin, ci cu cuvintele lui Hristos îmbărbătându-te, capiștile idolești prin foc și cenușă le-ai întors, și vitejește biruind pe cel potrivnic, după zisa proorocului, ai trecut prin foc și prin apă. Pentru aceasta, după vrednicia nevoițelor, ai luat răsplătire a izvorî tămăduiri celor ce cer cu credință, Purtătorule de biruință Teodore, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greșeale să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Și acum..., a Născătoarei:

Ca o mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu știi de bărbat, ca ceea ce ești locaș Celui Preaînalt, prealăudată, pe mine cel ce m-am făcut sălășluire spurcată fărădelegilor și întru cunoștință batjocură demonilor, sârguiește de mă scapă din răutatea acestora și mă fă luminată sălășluire, prin virtute, Preacurată primitoare de lumină. Alungă-mi norul patimilor, și strălucirii celei de sus mă învrednicește, și luminii tale celei curate și neînserate, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă ai avut în pânțece pe

Dumnezeu, Cel peste toate, și ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectemia mică

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Credința lui Hristos ca o pavăză înlăuntru, în inima ta, primind, puterile cele protivnice le-ai călcat, mult-pătimitorule, și cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

ICOS

Pe Tine, Cel ce Te porți pe scaunul luminii, cu mulțumită întru credință Te laudăm. Că dumnezeiesc dar ne-ai dăruit pe Teodor cel viteaz în lupte, pe cel în viață de trei ori fericit, ca pe cel ce este apărător al adevărului. Care cu gând dreptcredincios câștigând pe Hristos, s-a arătat puternic biruitor asupra înșelătorului, ca un nebiruit.

SINAXAR în sâmbăta întâi a sfântului și marelui post

Sinaxarul din Minei și apoi acesta.

În aceeași zi, în sâmbăta celei dintâi săptămâni a Postului Mare, prăznuim neobișnuita minune săvârșită cu ajutorul colivei de Sfântul și slăvitul mare Mucenic Teodor Tiron.

Cu rugăciunile lui, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai, Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcând-o s-au bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile laudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA (podobie: Cu apostolii să ne suim...)

Purtătorule de cunună, sfinte, împreună cu îngerii stând acum înaintea scaunului lui Hristos, și de lumina cea de acolo umplându-te, purtătorule de biruință, roagă-te neîncetat pentru pacea lumii și pentru mântuirea noastră, a celor ce cu dreaptă credință săvârșim purtătoarea de lumină pomenirea ta, Teodore preafericite, mucenice prealăudate.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

În pântecelul tău de Dumnezeu Născătoare, S-a sălășluit Domnul precum Însuși știe, vrând să cheme din stricăciune lumea cea pierdută. Deci aflând toți mântuire, strigăm ție ca îngerul: Bucură-te prealăudată, între toate femeile binecuvântată; că ai născut bucurie la toată lumea.

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri, glasul 1: (podobie: Ceea ce ești bucuria cetelor...)

Pe viteazul oștirii celei de sus, ca pe un bărbat întrarmat al dreptei noastre credințe, adunându-ne credincioșii, cu cântări

de taină să-l laudăm, zicând: Vrednicule de minune, mucenice al lui Iisus, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Cu numirea ta cea după nume, dar lui Dumnezeu cu adevărat, tuturor celor scârbiți mângâiere te-ai dat, Teodore, de trei ori fericite. Căci cu adevărat tot cel ce aleargă la biserica ta, cu bucurie luând răsplătirile minunilor tale, cinstește pe Hristos.

Bogăția și lumina dreptei credințe și strălucirea cu ostenele cele mucenicești adunând-o întru tine, toată tăria ta dar primit lui Dumnezeu ai adus, plinind cu osârdie prin chinuri, chemarea ta cea de Dumnezeu dăruită.

Cu prealuminată prăznuirea dumnezeiescului mucenic să ne ospătăm toți, și cu credință să ne veselim, iubitorilor de prăznuire; și cinstind luminată pomenirea sfârșitului lui, să laudăm cu cântări pe Iisus, Cel ce l-a mărit.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dar de sfințenie și bogăție de dumnezeiască viață, te-ai arătat lumii, Teodore; că Hristos a mărit pomenirea ta, înțelepte; întru care credincioșii bucurându-ne, cu un glas laudăm nevoițele ostenele tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieții. Ție ne rugăm: Roagă-te, stăpână, împreună cu purtătorul de biruință și cu toți sfinții, să se miluiască sufletele noastre.

Doxologia mică și Ectenia Cererilor.

LA STIHOAVNĂ Stihirile sfântului, glasul al 4-lea, însuși glasul:

Dănțuiesc adunările mucenicilor cu bucurie acum, în biserica ta, purtătorule de biruință Teodore, și cetele îngerilor laudă nevoițele răbdării tale; și însuși Dătătorul de cununii, Hristos, stă de față, daruri bogate cântăreților tăi cu dreapta Sa dăruindu-le. Pe Care iubindu-L, L-ai căutat, și aflând pe

Acela de Care ai dorit, viezi împreună cu Dânsul. Pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți.

Postul cel curat și fără prihană, la noi acum ajungând, a adus cu sine săvârșire de minuni mucenicești. Că prin post ne curățim de întinăciunile și de necurățiile cele sufletești și prin dovezi și lupte vitejești asupra patimilor ne îmbărbătăm. Pentru aceasta și cu darul sfintei postiri luminându-ne, și cu minunile Mucenicului Teodor, ne întărim prin credință întru Hristos; cerând de la El să dea mântuire sufletelor noastre.

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru va înflori.

Cu muceniceasca ta îndrăznire cea către Dumnezeu, Teodore, ai făcut zadarnică uneltirea celui lepădat împotriva credinței lui Hristos, apărător făcându-te poporului celui dreptcredincios, păzindu-l prin înștiințare minunată, de bucatele cele spurcate ale jertfelor idolești. Pentru aceasta pe tine ca pe un surpător al idolilor și mântuitor și păzitor al turmei lui Hristos și ocrotitor al nostru lesne ascultător, cinstindu-te cu cântări, te rugăm: Să se dăruiască prin tine sufletelor noastre iertare și luminare.

Slavă...,glasul al 8-lea:

Cu bărbăție mucenicească creștinește întrarmându-te, purtătorule de biruință al lui Hristos, și închinarea cea cugetătoare tainic apărând-o cu puterea Lui, ai arătat neputincioasă păgânătatea idolilor și cruzimea tiranilor; neluând în seamă chinurile și focul cel vremelnic. Ci, o, cea ce ești al dumnezeieștilor daruri și cu fapta și cu numele, de toată primejdia mântuiește cu rugăciunile tale pe cei ce săvârșesc pomenirea ta.

Și acum...,a Născătoarei:

Stăpână primește rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, și ne izbăvește pe noi de toată nevoia și necazul.

Și cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială și otpustul.

Se mănâncă fierturi cu untdelemn și se bea și vin în cinstea sfântului.

Se cuvine a ști:

Că numai de două ori se îngăduie să se mănânce pește în acest mare Post: la Bunavestire și la Duminica Floriilor.

Apostolilor.

DUMINICA A CINCEA A TRIODULUI ÎNTÂIA A POSTULUI MARE

A ORTODOXIEI ÎN CARE SE POMENEȘTE DREAPTA CREDINȚĂ

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă *Fericit bărbatul...* (Catisma I) **La** Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri, 6 ale Învierii din Octoih și 4 din Triod, glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Pe Tine cel necuprins, Care ai strălucit mai înainte de luceafăr, fără început, din pânțelele cel nematerial și fără de trup al Părintelui, proorocii cei însuflați cu Duhul Tău, Doamne, Te-au vestit a fi Prunc-întrupat, din cea care n-a știut de nuntă, unit cu oamenii și aici pe pământ văzut. Pentru care ca un îndurat, învrednicește de luminarea Ta, pe cei ce laudă Învierea Ta cea nespusă și cinstită.

Cu cuvântul vestindu-Te, grăitorii de Dumnezeu prooroci, și cu faptele cinstindu-Te, viață fără de sfârșit au dobândit; că nesuferind a sluji făpturii, Stăpâne, fără numai Ție Făcătorului, de lume toți evanghelicește s-au depărtat și s-au făcut părtași patimii Tale, pe care mai înainte au vestit-o. Pentru ale căror rugăciuni învrednicește-ne să trecem fără prihană măsura postului, Unule, mult-Milostive.

Din firea Ta cea dumnezeiască nefiind cuprins, Stăpâne, mai pe urmă întrupându-Te, ai binevoit a Te cuprinde. Căci cu luarea trupului, ai luat și toate însușirile lui. Pentru aceasta înscriind chipul asemănării Tale, cu cuviință îl sărutăm, spre dragostea Ta înălțându-ne; și dintr-însul luăm harul tămăduirilor, urmând dumnezeieștilor așezăminte ale Apostolilor.

Preacinstită podoabă a luat Biserica lui Hristos din înălțarea cea prealuminată a cinstitelor și sfintelor icoane ale Mântuitorului Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu și ale tuturor sfinților, prin care se luminează și se împodobește cu harul și se leapădă de adunarea ereticilor, alungându-i și bucurându-se, slăvește pe iubitorul de oameni Dumnezeu, Care pentru dânsa a răbdat patimi de bunăvoie.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Strălucit-a harul adevărului: cele ce s-au însemnat de demult umbros, acum arătat s-au săvârșit. Că iată Biserica se îmbracă cu chipul cel după trup al lui Hristos, ca și cu o podoabă mai presus de lume, chipul cortului mărturiei cel mai dinainte însemnându-1 și credința cea dreaptă cinstind. Ca ținând icoana Aceluia pe Care Îl cinstim, să nu ne înșelăm. Să se îmbrace cu rușine cei ce nu cred așa! Că nouă ne este spre laudă chipul Celui ce S-a întrupat; Căruia cu dreaptă credință ne închinăm, nu făcându-l Dumnezeu. Pe acela credincioșii sărutându-l, să strigăm: Dumnezeule, mântuiește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei (Dogmatica glasului de rând, din Octoih)

Vohod; Lumină lină... **Prochimenul:** Domnul a împărățit...

LA STIHOAVNĂ, stihirile Învierii din Octoih, apoi

Slavă..., **glasul al 2-lea, însuși glasul:**

Cei ce am trecut din necredință la dreapta credință, și cu lumina cunoștinței ne-am luminat, să plesnim cu mâinile, precum zice psalmistul, aducând laudă de mulțumire lui Dumnezeu. Și cu cinste să ne închinăm sfintelor icoane ale lui Hristos, și celor ale Preacuratei și ale tuturor sfinților, care sunt însemnate pe pereți, pe scânduri și pe sfințitele vase; lepădând păgâneasca credință a celor necredincioși. Pentru că cinstea icoanei, precum zice Vasile, trece la chipul care s-a închipuit, cerând pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule nostru, și ale tuturor sfinților, să ne dăruiești nouă mare milă.

Și acum..., **a Născătoarei:**

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut, este voia. Pe Care ca pe un Prunc, Preacurată, purtându-L în brațele tale și ca o Maică, îndrăzneală către Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii glasului de rând din Octoih,

Slavă..., **glasul al 2-lea:**

Preacuratului Tău chip ne închinăm Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit ca să mântuiești lumea.

Și acum..., a Născătoarei:

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget; toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită, cu adevărat Maică te-ai cunoscut născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

DUMINICĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii, (de două ori). Slavă..., Preacuratului Tău chip..., Și acum..., al Născătoarei: Toate tainele tale sunt... Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului Toată suflarea...

Evangelhia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă... Ușile pocăinței deschide-mi..., Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stih: Miluiește-mă Dumnezeule... stihira: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Adâncul Mării Roșii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Se veselește de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu ești puterea mea, Doamne, și scăparea și întărirea.

Ectenie mică

SEDEALNA, glasul 1: (podobie: Ceata îngerească...)

Dumnezeiescul Tău chip în icoană însemnându-l, nașterea

Ta, Hristoase, luminat o vestim, minunile cele negrăite și răstignirea cea de bunăvoie; prin care demonii se gonesc cu frică și necredincioșii cu cutremur se tânguiesc, ca niște părtași ai acelora.

Slavă...

Cu chipurile profetilor, cu fețele Apostolilor, cu icoanele și cu închipuirile sfinților mucenici și ale tuturor sfinților, cu sfințenie se împodobește; cu ale Mirelui celui netrupesc și cu strălucirile cele înțelegătoare ale miresei se luminează maica, Sionul cel de sus.

Și acum..., a Născătoarei:

Celor ce cu dragoste cinstesc sfântă icoana ta, Preacurată și cu adevărat Maică a lui Dumnezeu, te vestesc cu un glas, și cu credință se închină ție, arată-te păzitoare și ocrotitoare tare, gonind toată răutatea departe de la dânșii, ca aceea care toate le poți.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine Soarele dreptății, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Tu, Doamne, lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoștinței, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credință.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, de sângele demonilor curățindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de

Dumnezeu, S-a cuprins întrupându-Se; și chipul cel întinat, la chipul cel dintâi întorcându-l, cu dumnezeiasca podoabă l-a amestecat. Deci, mărturisind mântuirea, îl închipuim cu fapta și cu cuvântul.

ICOS

A ceastă taină a iconomiei, de la Dumnezeu fiind însuflați, de demult proorocii, și dobândind strălucirea ei mai înainte au vestit-o, pentru noi cei ce am ajuns la sfârșitul veacurilor. Deci luând prin ea dumnezeiasca cunoștință, un Domn pe Dumnezeu cunoaștem în trei fețe slăvit; și Acestuia singur slujind, având o credință și un botez, în Hristos ne-am îmbrăcat. Deci mărturisind mântuirea, cu fapta și cu cuvântul pe aceasta o închipuim.

SINAXAR la Duminica întâi a Postului Mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Duminica întâi a Postului Mare, facem pomenire de înălțarea sfințelor și cinstitelor icoane, petrecută pe timpul de veșnică-pomenire a împăraților din Constantinopol, Mihail și a maicii lui, Teodora, și în vremea patriarhului Constantinopolului, Sfântul Metodie Mărturisitorul.

Pentru rugăciunile sfinților Tăi mărturisitori, Icoană întru totul asemenea Tatălui, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

În cuptorul persienesc tinereii lui Avraam, cu dorirea dreptei credințe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinși, au strigat: Bine ești cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a; Catavasia

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Mâinile întinzându-și Daniel, gurile leilor cele deschise, în groapă, le-a încuiat; și puterea focului au stins, cu fapta bună încingându-se tinereii cei iubitori de dreapta credință, strigând: Bindecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a; Catavasia

Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, unind firile cele osebite; pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih, apoi

Slavă... (podobie: Cu Apostolii să ne suim...)

Săltați, bucurați-vă, cu veselie cântați strigând: Cât sunt de minunate și de slăvite lucrurile Tale, Hristoase! Și cine va putea să spună puterile Tale, Mântuitorule? Cel ce ai unit înțelegerea și împreună-glăsuirea noastră într-o Biserică.

Și acum..., a Născătoarei:

Săbiile vrăjmașului eres acum s-au sfârșit și pomenirea lui a pierit cu sunet; că văzând biserica ta, Preacurată, foarte frumos împodobită cu harurile cinstitelor icoane, de bucurie toți suntem plini.

LA LAUDE

Se pun 5 stihiri ale Învierii, din Octoih și din Triod 4, glasul al 4-lea: (podobie: Dat-ai semn...)

Întru Tine se bucură acum Biserica, Iubitorule de oameni, întru Mirele și Ziditorul său; Care cu dumnezeiasca voie ai izbăvit-o de înșelăciunea idolească, și Ție însuși Ți-ai unit-o prin cinstitul Tău sânge. Cu veselie primind sfințită înălțarea icoanelor și bucurându-se, pe Tine Te laudă și Te slăvește cu credință.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Închipuirea trupului Tău înălțând-o, Doamne, cu dragoste o sărutăm, arătând taina cea mare a iconomiei Tale. Că nu Te-ai arătat nouă, Iubitorule de oameni prin părere, precum

zic luptătorii împotriva lui Dumnezeu, ci după adevăr și cu fire de trup, printr-înșa suindu-ne spre a Ta dorire și dragoste.

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte.

Zi plină de bucurie și de veselie astăzi s-a arătat, că luminează lumina dogmelor celor prea adevărate și strălucește Biserica lui Hristos, împodobindu-se acum cu înălțarea sfintelor icoane, și cu strălucirile chipurilor, și se face credincioșilor unire de Dumnezeu dăruită.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit.

Stihira zilei, glasul al 6-lea:

Moise în vremea postului a luat legea și pe popor l-a tras la sine; Ilie postind, cerurile a încuiat; și cei trei tineri ai lui Avraam pe tiranul cel fără de lege prin post l-au biruit. Prin el și pe noi, Mântuitorule, învrednicește-ne să ajungem la Învierea Ta, strigând așa: Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., **tot aceasta.** Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

Se săvârșește Liturghia sfântului Vasile. Asemenea și în celelalte duminici ale Sfântului Post, afară de Duminica Floriilor. La masă se mănâncă fierturi cu untdelemn dar nu pește.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA A DOUA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 cântând: 4 stihiri din Octoih, ale glasului de rând, 3 din Triod și 3 din Minei,

Stihirile Triodului: Glasul al 4-lea (podobie: Dat-ai semn...)

Dă-mi umilință și înstrăinare de răutăți, și îndreptare desăvârșită, mie celui cufundat acum în patimile trupului și depărtat de la Tine, Dumnezeule, Împăratul tuturor; că n-am nădejde de nicăieri. Și mă mântuiește pe mine desfrânatul, pentru multă bunătatea Ta, Iisuse atotputernice, Mântuitorule al sufletelor noastre.

Dumnezeiescul Moise cu postul curățindu-se, a văzut pe Cel dorit. Deci acestuia râvnind, smeritul meu suflet, sârguiește a te curăți de răutăți în ziua postului, ca să vezi pe Domnul dându-ți iertare; pe Cel ce este bun și iubitor de oameni, și atotputernic.

Glasul al 6-lea (podobie: Arhanghelicește să laudăm...)

Să începem acum a doua săptămână a postului cu față luminată, săvârșindu-l din zi în zi, fraților; făcându-ne car de foc, ca și Ilie Tesviteanul, cele patru virtuți mari, să înălțăm gândul cu nepătimirea, să întrarmăm trupul nostru cu curăția, gonind și biruind pe vrăjmașul.

Din Minei, 3 stihiri: Slavă..., Și acum... a Născătoarei din Minei.

Vohod cu cădelnița; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moștenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Stih 1: De la marginile pământului, către Tine am strigat.

Stih 2: Acoperi-mă-voi cu acoperământul aripilor Tale.

Stih 3: Așa voi cânta numele Tău în veacul veacului.

Și iarăși: Dat-ai moștenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Să se știe:

Că aceste două Prochimene mari: Să nu întorci fața Ta... și Dat-ai moștenire...cu stihurile lor, se cântă în tot Sfântul Post, alternativ, începând de laDuminica iertării, până la Duminica a cincea din post.

De la Învrednicește-ne Doamne... se încep metaniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Veniți să ne curățim pe noi înșine cu milostenii și cu îndurări spre săraci, nu trâmbițând facerea noastră de bine. Să nu știe stânga lucrul drepteii; să nu risipească trufia rodul milosteniei; ci întru ascuns să strigăm către Cel ce știe cele ascunse: Părinte! iartă greșelile noastre, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

A mucenicilor:

Mucenicii Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și acum rugați-vă, să se mântuiască din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă pe voi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Cele cerești te laudă pe tine ceea ce ești plină de har, Maică, ce nu știi de mire; și noi slăvim nașterea ta cea necuprinsă, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A DOUA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

**LA VECERNIA DE MIERCURI SEARA,
care se săvârșește împreună cu
Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite**

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, Glasul 1, însuși glasul:

Postul cel duhovnicesc primindu-l, fraților, cu limba să nu grăiți cele înșelătoare, nici să puneți împiedicare fratelui spre sminteală; ci cu pocăința luminându-ne făclia sufletului, cu lacrimi să strigăm lui Hristos: Iartă-ne nouă greșelele noastre, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Prealăudaților mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschisu-s-au vouă ușile raiului, și înăuntru fiind de lemnul vieții vă îndulciți. Lui Hristos rugați-vă, să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Glasul al 3-lea: (podobie: Mare este puterea Crucii...)

Cu rugăciunile dumnezeieștilor Apostoli, Doamne, învrednicește-ne pe noi să săvârșim bine vremea postului, întru umilința gândului, ca un îndurat; ca mântuindu-ne, toți să Te preaslăvim pe Tine.

Mare și înfricoșătoare este venirea Ta, Doamne, întru care șezând va să faci judecată dreaptă. Deci să nu mă judeci pe mine, cel osândit; ci ca unui Dumnezeu să-Ți fie milă de mine; pentru rugăciunile cele bineprimite ale Apostolilor Tăi.

Glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Apostoli ai lui Hristos, luminătorii pământenilor, visteriile care ați îmbogățit lumea, cu preaînțeleaptă cunoștința

Dumnezeului nostru, izbăviți de supărări pe cei ce vă laudă pe voi, cu sfinte rugăciunile voastre, și ne îndrumați vremea postului, păstrându-ne viața în pace și cu tărie; ca ajungând cu bună plăcere la patima lui Hristos, cu îndrăznire să aducem cântări Dumnezeului nostru.

Și 4 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea.

Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, dreptilor.

Stih: Fericiți căroră s-au iertat fărădelegile și căroră s-au acoperit păcatele.

De la Facere, citire: **(IV, 16-26)**

Și s-a dus Cain de la fața lui Dumnezeu și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden.

Și Cain a cunoscut-o pe femeia sa; și ea, zămislind, l-a născut pe Enoh; și a zidit o cetate și a numit cetatea după numele fiului său, Enoh. Iar lui Enoh i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh. Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela. Ada l-a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme. Fratele lui se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din fluier și din țiteră. Cât despre Sela, ea l-a născut pe Tubal-Cain, care a fost părintele celor ce lucrează arama și fierul. Iar sora lui Tubal-Cain era Noema.

Lameh le-a zis femeilor sale: „Ada și Sela, ascultați glasul meu; femei ale lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain fi-va răzbunarea de șapte ori, pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte”.

Adam a cunoscut-o iarăși pe Eva, femeia sa; și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că și-a zis: „Datu-mi-a Dumnezeu un alt vlăstar în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain”.

Lui Set, de asemenea, i s-a născut un fiu și i-a pus numele Enos.

De atunci au început oamenii să cheme numele Domnului Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul 1:

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit și noi întru Tine.

Stih: Bucurați-vă dreptilor întru Domnul; celor dreți li se cuvine laudă.

De la Pilde, citire: (V, 15 - VI, 3)

Fiule, bea apă din propriile tale vase și din izvorul propriilor tale fântâni. Din izvorul tău să ți se reverse apele și pe ulițele tale apele tale să umble; să-ți fie ele doar singur ție avere și nici un străin să nu-ți fie părtaș. Al tău să fie izvorul apei tale și cu femeia tinereților tale să te veselești, cu ea, căprioară iubitoare, cerboaică plină de haruri, cu ea să-ți petreci și a ta să fie ea socotită și cu tine să fie în toată vremea; pentru că de iubirea ei înconjurându-te, așa te vei înmulți.

Nu-ți pierde vremea cu cea străină, nici nu te lăsa cuprins de brațe pe care nu le cunoști; căci căile omului se află sub ochii lui Dumnezeu, Cel ce ține seamă de toate urmele lui. Fărădelegile sunt cele ce-l vânează pe om și fiecare se leagă cu lanțurile păcatelor sale; unul ca acesta moare cu cei neșcoliți și de mulțimea bunurilor lui s'a lepădat și din pricina nebuniei a pierit.

Fiule, de te vei pune chezaș pentru prietenul tău, cu vrăjmașul tău ai bătut palma; căci buzele omului sunt cursă tare împotriva-i și'n ea se prinde cu vorbele proprii sale guri. Fă, fiule, ceea ce-ți poruncesc eu, și te vei mântui – că de dragul prietenului tău te vei da pe mâna celor răi –, nu te lăsa, stârnește-l și pe prietenul pentru care te-ai pus chezaș.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

ÎN A DOUA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

**LA VECERNIA DE VINERI SEARA,
care se săvârșește împreună cu
Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite**

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10;

Stihirile Triodului: Glasul al 4-lea, însuși glasul

**A cum este vremea bineprimită, acum este ziua mântuirii;
cu mulțimea milei Tale cercetează sufletul meu, și sarcina
fărădelegilor mele ușurează-o, Unule, Iubitorule de oameni.**
(de două ori)

Din Octoih 4 (vezi la sfârșitul cărții) și de la Minei 4. Slavă..., a morților
(de la glasul de rând din Octoih) Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica
glasului de rând, din Octoih).

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Mila Ta și adevărul Tău pururea să mă sprijinească.

Stih: Așteptând, am așteptat pe Domnul și S-a plecat spre mine.

De la Facere, citire: (V, 32 - VI, 8)

**Noe era de cinci sute de ani când le-a dat naștere celor trei fii:
Sem, Ham și Iafet.**

**Și a fost că după ce au început oamenii a se înmulți pe pământ
și li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor
sunt frumoase, și-au luat dintre ele soții, care pe cine și-a ales.
Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea
în oamenii aceștia, pentru că ei sunt numai trup; așadar, zilele lor**

vor fi o sută douăzeci de ani!” În zilele acelea erau pe pământ uriași, și chiar după aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor și acestea le dăruiau fii: aceștia sunt uriașii din vechime, oamenii cei vestiți.

Dar Domnul Dumnezeu a văzut că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toată închipuirea din gândul inimii lor era fără-ncetare numai spre rău. Și S-a căit Dumnezeu că l-a făcut pe om pe pământ, și S-a mâhnit întru inima Sa. Și a zis Domnul: „Șterge-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la dobitoc și de la târâtoare până la păsările cerului, căci Mă căiesc că le-am făcut”. Noe însă a aflat har în fața Domnului Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

E u am zis: «Doamne, miluiește-mă; vindecă sufletul meu, că am greșit Ție»

Stih: Fericit cel care caută la sărac și la sărman; în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul.

De la Pilde, citire: **(VI, 20-34)**

Fiule, păzește legile tatălui tău și nu lepăda rânduielele maicii tale; ține-le pururea lipite de sufletul tău și'n jurul grumazului tău înfășurate; când umbli, călăuză să-ți fie; când dormi, să te păzească, iar când te scoli, să stea de vorbă cu tine.

Că porunca legii este sfeșnic și lumină și drum în viață și mustrare și învățătură, ca să te păzească de femeia cu bărbat și de pâra limbii străine. Să nu te biruiască pofta de frumusețe, nici nu te lăsa vânat de înșiși ochii tăi și nici nu te lăsa înșelat de genele ei; că prețul desfrânatei este cât al unei pâini, dar femeia vânează sufletele cinstite ale bărbaților. Oare va ascunde cineva foc în sân fără să-și ardă hainele? Oare va călca cineva pe jăratic fără să-și ardă picioarele? Așa-i cu cel ce intră la femeie cu bărbat: tot cel ce se atinge de ea nu va fi fără vină.

Nu-i de mirare când cineva e prins furând, că el fură ca să sature un stomac flămând; și dacă-i prins, de șapte ori va plăti și cu toate averile lui se va răscumpăra; dar desfrânatul e lipsit de minte, pricină pentru care-și agonisește pieirea sufletului; chinuri și ocară suferă și batjocura lui în veac nu se va șterge. Căci gelozia

aprinde mânia bărbatului ei și milă nu-i va fi în ziua răzbunării; nici o răscumpărare nu-i va stinge dușmănia, nici mulțime de daruri va fi să-l îmblânzească.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ, LA UTRENIE

După cei șase psalmi în loc de Dumnezeu este Domnul se cântă **Aliluia, Aliluia, Aliluia, pe glasul al 2-lea.**

Stih 1: Fericiți pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Stih 2: Și pomenirea lor în neam și în neam.

Stih 3: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui.

Troparele, glasul al 2-lea:

Apostolilor, mucenicilor și proorocilor, ierarhilor, cuvioșilor și dreptilor, care bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăznire având către Mântuitorul, vă rugăm ca pe Acela ca pe un bun să-L rugați pentru noi, ca să mântuiască sufletele voastre.

Slavă..., **al morților:**

Pomenește, Doamne, ca un bun sufletele robilor Tăi, și câte în viață au greșit iartă-le. Că nimeni nu este fără de păcat fără numai Tu, Cel ce poți și celor răposați a le da odihnă.

Și acum..., **al Născătoarei:**

Maică sfântă a Luminii celei negrăite, cu îngerești cântări pe tine cinstindu-te, cu dreaptă credință te mărim.

Catisma a 16-a: Zis-a Domnul, Domnului meu... **Apoi se cântă Sedelnele mucenicești din Octoih. Slavă..., a morților. Și acum..., a Născătoarei. (caută-le la sfârșitul Triodului)**

Apoi: Fericiți cei fără prihană... **iar la sfârșitul catismei se cântă Binecuvântările morților:** Bine ești cuvântat, Doamne... Ceata sfinților a aflat izvorul vieții... **Și celelalte, (pag. 22-24).**

Ectenia pentru cei morți, și rugăciunea: Dumnezeu duhurilor...

Sedealna, glasul al 5-lea:

Odihnește Mântuitorul nostru cu dreptii pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greșelile lor cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum...

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-înșa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50

CANONUL

Canoanele din Minei de la care se cântă Irmosul de la sfârșitul cântării a 3-a. Ectenia mică. Apoi Sedelnele Sfântului zilei din Minei.

PATRUCÂNTAREA

Cântarea a 6-a, glasul al 8-lea; Irmos:

Adâncul patimilor și viscolul vânturilor celor protivnice s-au sculat asupra mea, dar întâmpinându-mă Tu, Mântuitorule, mântuiește-mă și mă scoate din stricăciune, precum ai mântuit dintre fiare pe proorocul.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai plăsmuit cu mâna pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiți și în același pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce

m-ai zidit și mi-ai zis: pământ ești și în pământ vei merge, unde toți pământeni mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Cântarea a 7-a; Irmos:

Cel ce ai rourat văpaia cuptorului, și pe tineri nearși i-ai păzit, bine ești cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut mai înainte de veci, din Tatăl cel fără de început, și mai pe urmă S-a îmbrăcat cu trup din Născătoarea de Dumnezeu, ca pe un om desăvârșit și Dumnezeu adevărat, laudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Pe Tine, izvorul cel nemuritor, Care prin sfinți dăruiești tămăduiri neamului omenesc, Te slăvesc, că mântuiești sufletele noastre.

Ectenia mică

LUMINÂNDA

Cel ce ai împodobit cerul cu stele ca un Dumnezeu, și prin sfinții Tăi tot pământul ai luminat, Făcătorule a toate, pe cei ce Te laudă pe Tine mântuiește-i.

Slavă..., a morților:

Cel ce stăpânești pe cei morți și pe cei vii ca un Dumnezeu, și prin sfinții Tăi tot pământul luminezi, Ziditorule a toate, mântuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ești veselia îngerilor, bucuria celor necăjiți,

ocrotitoare creștinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pe noi și ne izbăvește de chinurile cele veșnice.

LA LAUDE

Martiricele glasului care va fi de rând ; Slavă..., idiomela pentru morți Și acum..., a Născătoarei. Caută-le la sfârșitul Triodului.

Doxologia mică și Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, ale glasului de rând din Octoih. Slavă... Și acum..., a Născătoarei. Caută-le la sfârșitul Triodului.

În acest chip se face slujba pentru cei morți în trei Sâmbete ale Sfântului Post; (a 2-a, a 3-a, și a 4-a) când nu cade nici unul din aceste trei praznice: al sfântului Ioan Înaintemergătorul, al Sfinților 40 de Mucenici, sau Bunavestire.

PARALITICUL DIN CAPERNAUM MARCU II, 1 12.

DUMINICA A ȘASEA A TRIODULUI A DOUA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

**A CELUI ÎNTRE SFINȚI PĂRINTELE NOSTRU
GRIGORIE PALAMA, ARHIEPISCOPUL
TESALONICULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI**

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10, cântând: 6 ale Învierii, și 4 din Triod ale sfântului, glasul al 2-lea: (podobie: Cu ce cununi de laude...)

Cu ce cântări de laude vom lăuda pe ierarhul? Trâmbița teologiei, gura cea însuflată de focul darului, cinstitul locaș al Duhului, stâlpul Bisericii cel nemișcat, bucuria cea mare a lumii, râul înțelepciunii, sfeșnicul luminii, steaua cea luminoasă, care luminează făptura.

Cu ce flori de laude, vom încunună pe ierarhul? Pe apărătorul adevăratei evlavii și protivnicul nelegiurii, pe ocrotitorul cel călduros al credinței, pe marele conducător și învățător; lira cea plină de bun sunet a Duhului, limba cea strălucitoare ca aurul, izvorul care izvorăște ape de vindecări credincioșilor; pe marele și minunatul Grigorie.

Cu ce buze noi pământeni vom lăuda pe ierarhul? Pe învățătorul Bisericii, pe vestitorul dumnezeieștii lumini, pe cunoscătorul tainei celei cerești a Treimii. Podoaba cea mare a monahilor; pe cel ce a strălucit cu fapta și cu gândirea la cele de sus; lauda Tesalonicului, care are în ceruri pe cel din aceeași cetate, pe izvorătorul de mir, dumnezeiescul și preaminunatul Dimitrie.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase de trei ori fericite, preasfinte părinte, păstorule cel bun și ucenic al mai-Marelui păstorilor, Hristos, cel ce ți-ai pus sufletul pentru oi; însuși și acum Grigorie de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru, cu rugăciunile tale cere să se dăruiască nouă mare milă.

Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod: Lumină lină... Prochimenul: Domnul a împărătit...

LA STIHOAVNĂ Stihirile Învierii din Octoih.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Limba cea trează spre învățătură, răsunând în urechile inimilor, ridică sufletele celor nepăsători, și prin cuvintele tale cele grăitoare de Dumnezeu scară se află, suind pe cei de pe pământ la Dumnezeu. Pentru aceasta, Grigorie, minunea Tesaliei, nu înceta rugându-te lui Hristos, să lumineze cu dumnezeiasca lumină pe cei ce te cinstesc pe tine.

Și acum... a Născătoarei: Fecioară, care nu știi de mire... (caută înapoi la Duminica lăsatului sec de carne, (pag. 32).

Troparul Învierii glasului de rând din Octoih, Slavă... al sfântului, glasul al 8-lea:

Luminătorule al drepte credințe, sprijinul Bisericii și învățătorule, podoaba monahilor, apărătorule cel nebiruit al teologilor; făcătorule de minuni Grigorie, lauda Tesalonicului, propovăduitorule al harului, roagă-te pururea să se mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., al Născătoarei, glasul al 8-lea: Cel ce pentru noi Te-ai născut...

DUMINICĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de 2 ori) Slavă... al sfântului, glasul al 8-lea: Luminătorule al drepte credințe... Și acum... al Născătoarei: Cel ce pentru noi Te-ai născut... Sedelnele Învierii din Octoih. Binecuvântările Învierii, Ectenia mică, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului Toată suflarea...

Evangelhia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos...

Psalmul 50.

Glasul al 8-lea Slavă...: Ușile pocăinței deschide-mi... Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stih: Miluiește-mă Dumnezeule... stihira,: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 4-lea:

Acum s-a arătat vremea cea de lucrare, lângă uși stă judecata; să ne sculăm dar postind, să aducem lacrimi de umilință, împreunate cu milostenie, strigând: Greșit-am mai mult decât nisipul mării. Ci iartă, Făcătorule al tuturor, ca să luăm cununile nestrucăciunii.

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Înșelătoria celor rău-credincioși ai ars-o, înțelepte, și credința ortodocșilor bine ai arătat-o și ai luminat lumea. Pentru aceasta purtător de biruință te-ai arătat, stâlp Bisericii și arhiereu adevărat. Deci nu înceta rugându-te lui Hristos, să ne mântuiască pe noi pe toți.

Slavă..., Și acum.... **a Născătoarei:**

Primește degrab rugăciunile noastre, stăpână, și le du Fiului și Dumnezeuului tău, Doamnă cu totul fără prihană. Stinge supărările hulitorilor, doboară vicleniile și surpă, Preacurată, îndrăzneala celor rău credincioși, care se întrarmează asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă ai avut în pânțece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, și ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic

dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea: (podobie: Apărătoare, Doamnă...)

Pe tine, organul înțelepciunii, cel sfințit și dumnezeiesc, trâmbița cuvântării de Dumnezeu cea strălucită, cu un glas te laudăm, Grigorie de Dumnezeu grăitorule. Ci, cel ce stai ca o minte înaintea Minții celei dintâi, către Dânsul îndreptează mintea noastră, Părinte Grigorie, ca să strigăm ție: Bucură-te, propovăduitorule al harului.

ICOS

Înger te-ai arătat pe pământ, vestind oamenilor cele dumnezeiești, ce nu se pot grăi. Că având minte omenească și trup, cu glasuri ca ale celor fără de trupuri, ne-ai făcut pe noi de ne-am minunat, de Dumnezeu grăitorule, a striga ție acestea: Bucură-te, cel prin care a fost gonit întunericul! Bucură-te, cel prin care a venit lumina! Bucură-te, vestitorule al Dumnezeirii celei nezidite! Bucură-te, văditorule al celei zidite și nebune cu adevărat! Bucură-te, cel ce ai spus că firea lui Dumnezeu este înălțime neajunsă! Bucură-te, cel ce ai zis că lucrarea Lui este adâncime, care nu se poate lesne vedea! Bucură-te că slăvirea lui Dumnezeu bine ai vestit-o! Bucură-te că părerile făcătorilor de rele le-ai muștrat! Bucură-te, luminătorule, cel ce ai arătat Soarele! Bucură-te, paharule care dai băutură nemuritoare! Bucură-te, prin care strălucește adevărul! Bucură-te, prin care s-a întunecat minciuna! Bucură-te, propovăduitorule al harului.

SINAXAR la duminica a doua a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Duminica a doua a Sfântului și Marelui Post facem pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Grigorie Palamă, arhiepiscopul Tesalonicului.

Cu ale lui rugăciuni, Dumnezeule, miluiește-ne, și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcând-o s-au bucurat, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile laudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih,

Slavă..., **a sfântului: (podobie: Cu Apostolii să ne suim...)**

Bucură-te, lauda părinților, gura teologilor, sălășluirea tăcerii, casa înțelepciunii, căpetenia învățătorilor, adâncul cuvântului. Bucură-te, organul lucrării, înălțimea gândirii la cele de sus, tămăduitorule al bolilor omenești. Bucură-te, locașul Duhului, viu fiind și după moarte părinte.

Și acum..., a Născătoarei:

Doamnă, a tuturor stăpână, apucă înainte întru primejdii, sârguiește întru necazuri, fii de față în nevoi; ca să nu ne apuce pe noi în ziua sfârșitului nici satana, nici iadul, nici pieirea. Ci să stăm toți nevinovați înaintea înfricoșătorului divan al Fiului tău, o, Maica lui Dumnezeu, stăpână! Căci câte voiești, le și faci.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8 și se cântă: 5 stihiri ale Învierii, din Octoih și acestea 3 din Triod, glasul 1: (podobie: Ceea ce ești bucuria...)

Fericită viață ai petrecut în lume, și acum te veselești împreună cu mulțimile celor fericiți, și pe pământul celor blânzi ca un blând locuiești, Ierarhe Grigorie. Îmbogățindu-te de la Dumnezeu cu darul minunilor, care dai celor ce te cinstesc pe tine.

Stih: Gura dreptului va deprinde înțelepciune și limba lui va grăi judecata.

Dogmele dreptei credințe le-ai sădit, tăind, fericite, spinii relei învățături, și sămânța credinței bine înmulțind-o, cu ploaia cuvintelor tale spic însutit ai adus lui Dumnezeu, ca un plugar iscusit.

Stih: Auziți acestea toate neamurile, ascultați toți cei ce locuiți în lume.

De strălucirea vieții tale celei fără de prihană s-au mirat mulțimile îngerilor și ale oamenilor, fericite; că de bunăvoie te-ai arătat tare nevoitor și pustnic și arhieru și vrednic slujitor lui Dumnezeu și prieten adevărat.

Glasul al 6-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înaltă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Celor ce umblă întru întunericul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă și ziua

cea vestită a patimii Tale, ca să strigăm Ție: Scoală-Te, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., tot aceasta; Și acum..., a Născătoarei: Preabinecuvintată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

LUNI ÎN A TREIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA,

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri: 4 din Octoih, 3 din Triod și 3 din Minei,

Stihirile Triodului: glasul al 8-lea (podobie: Fără de măsură este...)

Fără de măsură greșind Ție, nenumărate chinuri aștept, scrâșnirea dinților și plângere fără mângâiere; gheena focului și întunericul și tartarul. Deci preadrepte Judecătorule, dăruiește-mi lacrimi prin care să aflu iertare, și dezlegare de răutățile mele, postind și strigând Ție: Stăpâne Hristoase, milostivește-Te spre mine, pentru mare și bogată mila Ta.

Pe mine cel rătăcit în munții relelor neascultării caută-mă, Cuvinte, și la Tine mă cheamă alungând departe năravurile cele rele ale gândului meu. Și fiind mort înviază-mă iarăși, și cu postul mă curățește pe mine, cel ce strig cu plângere neîncetat: Stăpâne Hristoase, milostivește-Te spre mine, pentru mare și bogată mila Ta.

Începând postul săptămânii a treia, pe cinstita Treime să O laudăm credincioșii, săvârșind cu bucurie cealaltă vreme a lui; și patimile trupești slăbindu-le, să culegem din sufletele noastre flori dumnezeiești, ca să împletim cununi stăpânei zilelor. Ca toți purtând cununi, să laudăm pe Hristos ca pe un biruitor.

Și din Minei, 3 stihiri. Slavă..., Și acum... a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Să nu întorci fața Ta de la robul Tău... (vezi la Duminica Lăsatului sec de brânză, pag. 49).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Frânele părintești lepădându-le, cu minte nestatornică am viețuit în gândurile cele dobitocești ale păcatului; toată viața mea rău cheltuind-o eu, ticălosul; și de hrana care întărește inima lipsindu-mă, am mâncat dulceața poftei, care satură pentru scurtă vreme. Ci, Preabunule Părinte, să nu-mi închizi mie milostivirile cele iubitoare de oameni; ci deschizându-le, primește-mă ca pe fiul cel pierdut, și mă mântuiește. (de două ori)

A mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și acum rugați-vă să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă pe voi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Cele cerești te laudă pe tine ceea ce ești plină de har, Maică ce nu știi de mire; și noi slavoslovim nașterea ta cea nepătrunsă, Născătoare de Dumnezeu; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A TREIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE,

care se săvârșește împreună cu

Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite

La Doamne strigat-am...se pun stihirile pe 10, ale Triodului glasul al 4-lea:

Ca un desfrânat risipind părinteasca mea bogăție, pustiu m-am făcut, locuind în țara cetățenilor vicleni; și prin necugetarea mea m-am asemănat animalelor celor neînțelegătoare, și m-am golit de tot harul cel dumnezeiesc. Pentru aceasta, întorcându-mă strig către Tine, Părintele cel milostiv și îndurat: Greșit-am, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluiește. *(de două ori)*

Jertfele cele însuflețite, arderile de tot cele cugetătoare, Mucenicii Domnului, junghierile cele desăvârșite ale lui Dumnezeu, oile cele ce cunosc pe Dumnezeu și sunt cunoscute lui Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugați-vă ca și noi să fim păstoriți împreună cu voi, la apa odihnei.

Glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Cei ce v-ați arătat raze ale Soarelui celui înțelegător, văzătorilor de Dumnezeu Apostolilor, cereți luminare sufletelor noastre, și ne izbăviți de întunericul cel întunecat al patimilor, și vă rugați ca să vedem ziua mântuirii, prin rugăciuni și prin cereri curățindu-ne inimile, pe care vicleanul le-a rănit. Ca mântuindu-ne, cu credință să vă cinstim pururea pe voi, cei care cu preaînțeleaptă propovăduire ați mântuit lumea.

În țara răutății plecând eu, desfrânatul, rău am cheltuit bogăția pe care mi-ai dat-o, milostive Părinte, și mă topesc de foamea faptelor bune. Iată că m-am îmbrăcat cu rușinea neascultării, golindu-mă de harul cel dumnezeiesc, și strig Ție: Greșit-am, dar știu bunătatea Ta. Primește-mă ca pe unul din argații Tăi, îndurate Hristoase, pentru rugăciunile Apostolilor, celor ce Te-au iubit pe Tine.

A postoli ai Mântuitorului, luminători ai lumii, făcători de bine și mântuitori, care sunteți vestitori ai slavei Lui, ca niște ceruri tâlcuitoare și împodobiți cu stelele minunilor și cu semnele tămăduirilor, aduceți cu stăruință rugăciuni Domnului pentru noi, ca să primească rugăciunile noastre, într-o mireasmă preacurată, și să ne învrednicim și a săruta Crucea cea purtătoare de viață și a o privi toți cu frică. Pentru a ne închina ei, trimite-ne nouă milele Tale, Mântuitorule, ca un iubitor de oameni.

Și din Minei 4 stihiri. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Nădăjduit-am în mila lui Dumnezeu în veac și în veacul veacului.

Stih: Ce te fălești întru răutate, puternice?

De la Facere, citire: (VII, 6-9)

Iar Noe era de șase sute de ani când a venit potopul – apele – asupra pământului.

Și Noe și fiii săi și femeia sa și femeile fiilor săi au intrat în corabie ca să scape de apele potopului. Și din păsările curate și din păsările necurate și din dobitoacele curate și din dobitoacele necurate și din fiare și din toate cele ce se târăsc pe pământ, parte bărbătească și parte femeiască, două câte două au intrat cu Noe în corabie, așa cum Dumnezeu îi poruncise lui.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Când va întoarce Domnul pe cei robiți ai poporului Său, bucura-se-va Iacov și se va veseli Israel.

Stih: Zis-a cel nebun întru inima sa: «Nu este Dumnezeu!»

De la Pilde, citire: (IX, 12 - 18)

Fiule, dacă ești înțelept pentru tine, înțelept vei fi și pentru vecinii tăi; dar dacă te dovedești rău, singur îți vei purta răul. Cel ce se reazemă pe minciună, acela păstorește vânturile și tot așa se ține după păsări zburătoare; fiindcă el a părăsit căile proprii sale vii și osia gospodăriei sale a abătut-o de la drumul cel drept; el umblă prin pustiu fără de apă și prin pământ făcut pentru secetă, și nerodire-și adună cu mâinile.

Femeia nemintoasă, obraznică și nerușinată se face că-i lipsește duminatul, se așază în ușa casei sale pe un scaun cu fața spre uliță chemându-i pe trecători și pe cei ce merg de-a dreptu'n drumul lor: „Cel care'ntră voi e mai zăbăuc, să treacă pe la mine; iar celor nemintoși le poruncesc, zicând: – Atingeți-vă dulce de pâinea tăinuită și de apa cea dulce a furtului!” Acela nu știe că muritorii acolo mor, lângă ea, și că'n fundul iadului se duc.

Și dumnezeiasca Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite.

ÎN A TREIA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

**VINERI SEARA, LA VECERNIA,
care se săvârșește împreună cu
Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite**

La Doamne strigat-am... se pun 10 stihiri, glasul al 7-lea:

Ca un risipitor m-am depărtat de la harul Tău, Doamne. Și bogăția bunătății risipind-o, am alergat la Tine, Îndurate, strigând către Tine: Dumnezeule, greșit-am, miluiește-mă. (de două ori)

Apoi 4 martirice ale glasului din Octoih (caută la sfârșitul Triodului) și stihiri 4 din Minei.

Slavă..., a morților, de la glasul de rând (caută la sfârșitul Triodului). Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină..., **PROCHIMEN**, glasul al 4-lea:

Dă-ne nouă ajutor, ca să ne scoți din necaz, că deșartă este izbăvirea de la om.

Stih: Dumnezeu, lepădatu-ne-ai pe noi și ne-ai doborât.

De la Facere, citire: (VIII, 4-20)

Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii, corabia s-a odihnit pe muntele Ararat. Iar apele au tot scăzut până în luna a zecea; iar în cea dintâi zi a lunii a zecea s-au arătat vârfulurile munților.

Și a fost că după patruzeci de zile a deschis Noe fereastra corăbiei pe care o făcuse și a trimis corbul să vadă dacă apele au scăzut. Și ieșind acesta, nu s-a mai întors până ce apele-au secat pe pământ. Și după el a trimis porumbelul ca să vadă dacă apele au scăzut de deasupra feței pământului. Dar porumbelul, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el în corabie; căci încă era apă pe toată fața pământului. Și Noe a întins mâna și l-a apucat și l-a băgat la el în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, din nou a trimis porumbelul din corabie. Și porumbelul s-a întors la el spre seară; și iată, avea în cioc o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că apele se scurseseră de pe fața pământului. Și încă alte șapte zile așteptând, din nou i-a dat drumul porumbelului; dar acesta nu s-a mai întors la el.

Și a fost că în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în prima zi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit: și iată că apa secase de pe fața pământului.

Iar în luna a doua, în douăzeci și șapte ale lunii, pământul era uscat.

Și Domnul Dumnezeu i-a grăit lui Noe, zicând: „Ieși din corabie, tu și împreună cu tine femeia ta, fiii tăi și femeile fiilor tăi; și toate fiarele care sunt cu tine, și tot trupul: de la păsări și până la dobitoace și toate târâtoarele ce se mișcă pe pământ scoate-le împreună cu tine; creșteți și înmulțiți-vă pe pământ!” Și a ieșit Noe, precum și femeia sa și fiii săi și femeile fiilor săi; și toate

fiarele, toate dobitoacele, toate păsările și toate târâtoarele care se mișcă pe pământ, după felul lor, au ieșit din corabie.

Și Noe I-a zidit Domnului un jertfelnic; și a luat din toate animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere-de-tot pe jertfelnic.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Auzi, Dumnezeule, cererea mea; ia aminte la rugăciunea mea.

Stih: De la marginile pământului către Tine am strigat.

De la Pilde, citire: (X, 21 - XI, 12)

Argint lămurit este limba dreptului, dar inima necredinciosului se va stinge. Buzele dreptilor știu lucruri înalte, dar cei fără minte mor în sărăcie. Bindecuvântarea Domnului e pe capul dreptului; ea îl îmbogățește, și întristare'n inimă nu i se va adăuga. Nebunul face răul râzând, dar înțelepciunea naște în om lucrarea minții. Necredinciosul se scufundă'n nimicnicie, dar dorința dreptului e bineprimită. Când trece furtuna, necredinciosul pierе, dar dreptul se ferește și pe totdeauna scapă. Așa cum agurida strică la dinți și fumul la ochi, întocmai e fărădelegea pentru cei ce o fac. Frica de Domnul adaugă zile, dar anii necredincioșilor se vor împuțina. Veselia petrece cu dreptii, dar nădejdea necredincioșilor va pieri. Frica de Domnul e întărirea cuviosului, dar prăbușire le vine celor ce săvârșesc răul. Dreptul niciodată nu se va clinti, dar necredincioșii nu vor locui pământul. Din gura celui drept picură înțelepciune, dar limba nedreptului va pieri. Din buzele oamenilor drepti picură daruri, dar gura necredincioșilor e ticăloasă.

Cântarele înșelătoare sunt urâciune'n fața Domnului, dar cumpăna dreaptă Îi e bineplăcută. Oriunde intră trufia, acolo va fi și disprețul, dar gura celor smeriți cugetă înțelepciune. Când dreptii mor, lasă'n urmă păreri de rău, dar pieirea necredinciosului e grabnică și veselește. În ziua mâniei averile nu vor folosi la nimic, dar dreptatea va izbăvi din moarte. Dreptatea nevinovatului îndreaptă căile, dar necredința se prăbușește în nedreptate. Dreptatea oamenilor drepti îi va face liberi, dar nelegiuții se prind în propria lor nimicnicie. La moartea omului drept nu-i pierе și nădejdea, dar lăudăroșenia necredinciosului îl va face să piară. Omul drept scapă din capcană,

iar necredinciosul îi ia locul. Gura necredinciosului e un laț pentru cetățeni, dar priceperea dreptilor aduce spor. În bunăstarea dreptilor înflorește cetatea, dar prin gurile necredincioșilor se surpă. Omul descreierat îi batjocorește pe cetățeni, dar mintosul le aduce liniște.

Și dumnezeiasca Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

Aliluia, glasul al 2-lea; cu stihurile obișnuite. Troparele, glasul al 2-lea: Apostolilor, mucenicilor și proorocilor..., Slavă... Pomenește Doamne..., Și acum... Maică Sfântă... (pag. 85)

După Catismă, se pun Sedelnele mucenicilor din Octoih, ale glasului de rând, Slavă..., a morților, Și acum... a Născătoarei (caută la sfârșitul Triodului);

Apoi Fericiți cei fără prihană... Binecuvântările morților. Ectenia pentru cei adormiți Sedealna morților, glasul al 5-lea: Odihnește Mântuitorul nostru... Și acum... a Născătoarei: Cel ce ai răsărit... Pentru toate acestea s-a făcut arătare la Sâmbăta din a doua săptămână, (pag. 86).

Psalmul 50

CANOANELE

Canonul din Minei, și Patrucântarea, după rânduiala lor.

PATRUCÂNTAREA

Cântarea a 6-a, glas 4, Irmos:

Primește-mă pe mine, cel cuprins de multe păcate, Iubitorule de oameni, care cad la îndurările Tale, ca pe proorocul, Doamne, și mă mântuiește.

Ectenia mică

Condacul morților: Cu sfinții odihnește...,

Icosul: Tu însuși ești fără de moarte... (caută-le la Sâmbăta din a doua săptămână; pag. 86).

Cântarea a 7-a; Irmos:

Cel ce ai izbăvit prin înger pe tineri din foc, și cuptorul cel ce suna ca tunetul l-ai prefăcut în rouă, bine ești cuvântat Dumnezeu părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul și văpaia călcând-o au cântat: **Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.**

Cântarea a 9-a; Irmos:

Mărimu-te pe tine Maica lui Dumnezeu, și te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

LUMINÂNDA

Cel ce ai împodobit... Slavă..., Cel ce stăpânești pe cei morți..., Și acum..., Ceea ce ești bucuria îngerilor... (vezi pag. 87)

Învățătura pentru Laude și pentru Stichoavnă, caut-o la Sâmbăta din a doua săptămână. (pag. 88)

Bine este a ne mărturisi...

Otpustul.

DUMINICA A ȘAPTEA A TRIODULUI A TREIA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

**ÎN CARE SE PRĂZNUIEȘTE ÎNCHINAREA
CINSTITEI ȘI DE VIAȚĂ FĂCĂTOAREI CRUCI**

LA VECERNIE SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul... (Catisma I) La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 6 ale Învierii din Octoih, și 4 ale cinstitei Cruci.

Stihirile Crucii, glasul al 5-lea: (podobie: Bucură-te cămara...)

S trălucește, Cruce a Domnului, luminatele fulgere ale harului tău în inimile celor ce te cinstesc pe tine, și cu dragoste dumnezeiască te primesc, ceea ce ești de lume dorită; prin care a trecut mâhnirea lacrimilor, din cursele morții ne-am izbăvit, și la veselia cea neîncetată ne-am mutat. Arată

bunăcuvința frumuseții tale, dăruind răsplătirile postirii robilor tăi, celor ce cer cu credință ocrotirea ta cea bogată și mila ta cea mare.

Bucură-te, Cruce purtătoare de viață, raiule cel frumos al Bisericii; pomul nestricăciunii, care ne-ai înflorit desfătarea slavei celei veșnice, prin care se alungă taberele demonilor și împreună se veselesc cetele îngerilor, și adunările credincioșilor prăznuiesc. Arma cea nebiruită, tăria cea neclintită, biruința împăraților, lauda preoților. Dă-ne și nouă acum să ajungem la Patimile lui Hristos și la Înviere!

Bucură-te, Cruce purtătoare de viață, semnul cel nebiruit al creștinătății, ușa raiului, întărirea credincioșilor, zidul cel dimprejurul Bisericii; prin care s-a pierdut și a încetat blestemul, s-a înghițit puterea morții și ne-am înălțat de pe pământ la cele cerești. Armă nebiruită împotriva demonilor, mărirea mucenicilor, podoaba cuvioșilor cu adevărat, limanul mântuirii, ceea ce dăruiești lumii mare milă.

Veniți amândoi cei întâi-zidiți, care ați căzut din ceata cea de sus, prin pizma ucigașului de oameni, pentru gustarea cea amară a mâncării din pomul cel de demult. Iată vine preacinstitul lemn cu adevărat, la care alergând cu bucurie îmbrățișați-l și strigați către el cu credință: Tu ești sprijinul nostru, Cruce preacinstită, din al cărei fruct gustând, am dobândit nestricăciunea, luând adevăratul Eden cel dintâi și mare milă.

Slavă... glasul al 3-lea:

Hristoase Dumnezeu nostru, Cel ce ai primit răstignire de bunăvoie, spre învierea cea de obște a neamului omenesc, și prin trestia crucii sângerându-ți degetele cu vopsele roșii, Te-ai milostivit a iscăli pentru noi, ca un împărat, cele ce sunt de iertare; nu ne trece cu vederea pe noi cei ce suntem amenințați iarăși cu depărtarea de la Tine. Ci Te milostivește, Unule, îndelung-Răbdătorule, spre poporul Tău, cel ce este în nevoi, și Te scoală și biruiește pe cei ce se luptă împotriva noastră ca un atotputernic.

Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMENUL: Domnul a împărățit...

LA STIHOAVNĂ Stihirile Învierii de la glasul de rând din Octoih

Slavă..., Și acum..., **glasul al 4-lea:**

Doamne, Cel ce ai ajutat în război preablândului David, ca să supună pe cel de alt neam, fii împreună în război cu credinciosul nostru popor, și cu arma Crucii surpă pe vrăjmașii noștri. Arată, Milostive, spre noi milele Tale cele de demult; și să cunoască adevărat, că Tu ești Dumnezeu și că spre Tine nădăjduind biruim; rugându-se după obicei Preacurată Maica Ta, să se dăruiască nouă mare milă.

Troparul Învierii de la glasul de rând

Slavă... **troparul sf. Cruci, glas 1:**

Mântuiește Doamne, poporul Tău, și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruieste, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Și acum... **al Născătoarei de la glasul 1** (Gavriil zicând ție...).

Otpustul.

Se pregătește apoi sfânta cruce care se va scoate a doua zi la sfârșitul utreniei la închinat.

DUMINICA DIMINEAȚA, LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... **troparul Învierii de două ori**. Slavă... **al Crucii**. Și acum... **al Născătoarei**: Gavriil zicând ție, Fecioară... **Sedelnele Învierii din Octoih**. **Binecuvântările Învierii**, **Ectenia mică**, **Ipacoi**,

Sedealna Crucii, **glasul al 8-lea**: (**podobie**: Porunca cea cu taină...)

Cu lemnul a golit întâi vrăjmașul raiul, pentru mâncare aducând moarte; iar lemnul Crucii înfigându-se în pământ, a adus oamenilor îmbrăcăminte de viață și toată lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe care văzând-o pusă spre închinare, împreună să strigăm lui Dumnezeu, popoare, cu credință: **Plină este de slavă casa Lui**.

Slavă..., Și acum... **tot aceasta**.

Antifoanele glasului. Toată suflarea... **Evanghelia de rând a Învierii**; **Învierea lui Hristos văzând...**

Psalmul 50

Glasul al 8-lea Slavă... Ușile pocăinței deschide-mi..., Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea Stih: Miluiește-mă Dumnezeule... **stihira**: La mulțimea faptelor mele... (**pag. 7**).

CANONUL

Cântarea 1-a, glasul 1, Catavasia:

Dumnezeiescul Moise a însemnat mai înainte de demult în Marea Roșie Crucea Ta, când a trecut pe Israel, tăind marea cu toiagul, cântându-ți cântarea ieșirii, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Întărește-mă, Stăpâne Hristoase, cu Crucea Ta pe piatra credinței, ca să nu se clatine gândul meu de năvălirile vrăjmașului celui rău; că numai Tu însuți ești sfânt.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 6-lea:

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit, căci cu dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi întru păcate; prin ea cădem înaintea Ta, miluiește-ne pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocului; că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne. Și gustând din lemnul mântuirii, am aflat mântuire din patimile păcatului. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliele morții s-au clătinat, Doamne; că cel pe care l-a înghițit iadul cu poftă, l-a slobozit cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu miluiește-ne pe noi.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, pe Hristos Dumnezeuul nostru, Care de bunăvoie a primit a fi pironit pe Cruce și a înviat din morți, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Pe Cruce văzându-Te pe Tine, Puternice, luminătorul cel mare de cutremur fiind cuprins și-a strâns și și-a ascuns razele; toată zidirea a lăudat cu frică îndelungă-răbdarea Ta, că s-a umplut pământul de lauda Ta.

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Dis-de dimineață Te lăudăm pe Tine, Mântuitorule îndurate, aflând pace prin Crucea Ta, prin care ai înnoit neamul omenesc, ducându-ne pe noi la lumină neînserată.

Cântarea a 6-a; Catvasia:

Chipul dumnezeieștii Cruci, Iona mai înainte l-a însemnat în pânțelele chitului, cu palmele întinse, și a ieșit din fiară, mântuindu-se cu puterea Ta, Cuvântule.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 7-lea:

Nu mai păzește încă sabia cea de văpaie ușa Edenului, că într-însa a venit minunata legătură, prin lemnul Crucii. Acul morții și biruința iadului s-au alungat, că de față ai stat, Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intrați iarăși în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat în Golgota: două tâlharilor și una Dătătorului de viață. Pe care văzând-o iadul, a zis celor de jos: O! Slugile mele și puterile mele, cine este Cel ce a înfipt piron în inima mea? Cu suliță de lemn m-a împuns fără de veste și mă rup. La cele dinăuntru ale mele mă doare, pânțelele mele se chinuiește, simțirile-mi tulbură duhul și mă silesc a lepăda din mine pe Adam și pe cei din Adam, care îmi sunt dați prin lemn; că lemnul pe ei iarăși îi duce în rai.

SINAXAR la duminica a treia a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În această zi, în Duminica a treia a Postului Mare, prăznuim închinarea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci.

Prin puterea Crucii, Hristoase Dumnezeule, păzește-ne de ispitele celui viclean, învrednicește-ne să ne închinăm dumnezeieștilor tale Patimi și Învierii celei purtătoare de viață, ducând la capăt cu ușurință calea acestui post de patruzeci de zile și ne miluiește pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Cel ce ai izbăvit pe tineri din văpaie ai venit pe pământ luând trup, și pe Cruce pironindu-Te, mântuire ne-ai dăruit

nouă, Hristoase, Cel singur binecuvântat, Dumnezeuul părinților și preaslăvit.

Cânterea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

În groapa leilor aruncat fiind oarecând marele între prooroci Daniel, mâinile în chipul crucii întinzându-și, nevătămat s-a păzit de a fi mâncare lor, binecuvântând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

O, Maică Fecioară și adevărată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut fără sămânță pe Hristos, Dumnezeuul nostru, pe Cel ce s-a înălțat cu trupul pe Cruce, toți credincioșii Îl slăvim și te mărim acum după vrednicie.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih,

Slavă...**a Crucii:** (podobie: Cu ucenicii să ne suim...)

Văzând astăzi pusă înainte cinstită Crucea lui Hristos, să ne închinăm ei și să ne veselim cu credință, cu dragoste sărutând-o; și rugând pe Domnul, Cel ce s-a răstignit pe ea de bunăvoie, să ne învrednicească pe noi pe toți a ne închina cinstitei Crucii și a ajunge fără osândire Învierea.

Și acum...a Născătoarei:

Lemnului pe care și-a întins preacuratele palme Fiul tău, Preacurată, răstignindu-se pentru noi, acum cu credință ne închinăm; dăruiește-ne nouă pace, ca să ajungem și la preacinstitele Patimi, cele de mântuire a lumii, și să ne închinăm zilei Paștilor celei luminoase și lumii de bucurie, celei numite Doamnă și purtătoare de lumină.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri cântând: 4 ale Învierii, din Octoih. și 4 din Triod, glasul al 4-lea: (podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...)

Cu glasuri să strigăm și cu cântări să slăvim cinstita Cruce, sărutând-o și către ea să strigăm: Preacinstită Cruce, sfințește sufletele și trupurile noastre cu puterea ta, și ne păzește nerăniți de toată vătămarea protivnicilor, pe cei ce ne închinăm ție cu dreaptă credință.

Apropiați-vă să scoateți ape neîmpuținate, care se toarnă înaintea voastră prin harul Crucii. Iată că vedem pus înaintea lemnul cel sfânt, izvorul darurilor cel adăpat cu sângele și cu apa Stăpânului tuturor, Care s-a înălțat pe ea de bunăvoie, și a înălțat pe oameni.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați la așternutul picioarelor Lui, că sfânt este.

Întărirea Bisericii, puterea împăraților, lauda monahilor și mântuirea tu ești preacinstită Cruce. Pentru aceasta închinându-ne ție, ne luminăm astăzi inimile și sufletele cu dumnezeiescul har al Celui ce s-a pironit pe tine și a surpat puterea vicleanului și blestemul l-a ridicat.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Domnul tuturor ne-a învățat cu pildă, ca să ne ferim de gândul cel măreț al fariseilor celor prea răi, și tuturor le-a arătat să nu gândească cu trufie mai mult decât se cuvine a gândi. Că El însuși făcându-Se pildă și asemănare, S-a micșorat pe Sine până la Cruce și la moarte. Deci mulțumindu-I cu vameșul, să zicem: Dumnezeule, Cel ce ai pățimit pentru noi și fără patimă ai rămas, izbăvește-ne pe noi de patimi și mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., tot aceasta. Și acum... Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare.

Iar când strana începe să cânte: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., preotul se îmbracă în toate veșmintele și luând cădelnița, cădește sfânta masă și cinstita Cruce, apoi luând-o pe disc, iese pe partea stângă, pe ușa dinspre miazănoapte, mergând înaintea lui cu două sfeșnice și cu cădelnița și merge drept spre ușile împărătești; și sfârșindu-se Doxologia și Sfinte Dumnezeule..., preotul zice: Înțelepciune, drepti!. Și strana troparul: Mântuiește, Doamne, poporul Tău... (de 3 ori)

Și preotul, purtând cinstita Cruce, vine în mijlocul naosului și fiind acolo pregătit un analog, pune deasupra lui cinstita Cruce, apoi cădește în chipul crucii, în patru părți.

Și îndată, preotul cântă pe glasul al 6-lea troparul:

Crucii Tale, ne închinăm, Stăpâne, și sfântă învierea Ta o lăudăm și o slăvim. (o dată)

Apoi și strana, cântă același tropar de două ori.

Face două metanii înaintea cinstitei Cruci de pe analog. Apoi sărută cinstita Cruce, încheind cu a treia metanie. Asemenea fac și credincioșii închinându-se, după rânduială.

În acest timp se cântă aceste stihiri, pe glasul al 2-lea:

Veniți credincioșilor să ne închinăm lemnului celui de viață făcător, pe care Hristos, Împăratul slavei, de bunăvoie mâinile întinzându-și, ne-a înălțat la fericirea cea dintâi, pe care mai înainte vrăjmașul prin plăcere amăgindu-ne, a făcut să fim izgoniți de la Dumnezeu. Veniți, credincioșilor, să ne închinăm lemnului prin care ne-am învrednicit a sfărâma capetele vrăjmașilor celor nevăzuți. Veniți toate rudeniile neamurilor, Crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te Cruce, scăparea cea desăvârșită a lui Adam celui căzut; întru tine binecredincioșii creștini se laudă, căci cu puterea ta pe popoarele păgâne le-au biruit. Pe tine acum cu frică creștinii sărutându-te, și pe Dumnezeu, Cel ce s-a pironit pe tine, Îl slăvim grăind: Doamne, Cel ce Te-ai răstignit pe ea, miluiește-ne pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii și Domnul slavei, pe Cruce a fost pironit și în coastă a fost împuns, fiere și oțet a gustat, dulceața Bisericii! Cu cunună de spini a fost încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori. Cu haină de ocară a fost îmbrăcat și peste obraz a fost bătut cu mână de țărână Cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate a fost bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuiări și răni a luat și ocări și pumni, și toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Mântuitorul meu și Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înșelăciune, ca un milostiv.

Slavă..., același glas:

Astăzi Cel neapropiat după ființă, apropiat s-a făcut mie, și a pățimit Patimi, Cel ce m-a slobozit pe mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuiat și și-a dat spatele spre răni, pentru cei robiți. Pe Care Curata și Maica lui pe Cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! De ce ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumusețea mai mult decât toți oamenii, fără suflare și fără podoabă Te arăți, neavând chip, nici frumusețe. Vai mie, lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc și cumplită sabie prin inima mea trece. Laud patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Și acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocesc; că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne. Și din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

În loc de Sfinte Dumnezeule... se cântă: Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne și sfântă învierea Ta o lăudăm și o mărim.

LUNI ÎN A PATRA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri: 4 de umilință, din Octoih, 3 din Triod și 3 din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 8-lea: (podobie: Doamne, de ai și stat...)

Doamne, Cel ce Ți-ai întins mâinile pe Cruce de bunăvoie, învrednicește-ne pe noi să ne închinăm ei, întru umilința inimii, luminându-ne bine cu postirile și cu rugăciunile, cu înfrânarea și cu facerea de bine, ca un bun și de oameni iubitor.

Doamne, curățește mulțimea păcatelor mele, după mulțimea milei Tale, Preaîndurate, și mă învrednicește a vedea cu suflet curat Crucea Ta, și a o săruta în această săptămână a postului, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 3-lea: (podobie: Mare minune...)

Mare minune! Se vede lemnul pe care s-a răstignit Hristos cu trupul. Lumea se închină Lui și luminându-se strigă: O, putere a Crucii! Că numai văzută fiind arde pe demoni! Și închipuită fiind se arată arzându-i; te fericesc pe tine, lemnule preacurate; te cinstesc și mă închin ție cu frică și slăvesc pe Dumnezeu, Care prin tine mi-a dăruit viață fără de sfârșit.

Și 3 stihiri din Minei. Slavă... Și acum..., a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea :

Dat-ai moștenire celor ce se tem... (caută la pag. 79)

LA STIHOAVNĂ Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Nu cutez eu, ticălosul, să privesc cu ochii la cer, pentru faptele mele cele viclene. Ci ca vameșul suspinând, strig Ție: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine păcătosul și de fățarnicia cea fariseiască mă izbăvește, ca un milostiv. (de două ori)

A mucenicilor:

Mucenicii Domnului tot locul sfințiți, și toată boala tămăduiți; și acum rugați-vă, să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cele cerești te laudă pe tine, ceea ce ești plină de har, Maică, care nu știi de mire, și noi preamărim nașterea ta cea fără de urmă. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

**ÎN A PATRA SĂPTĂMÂNĂ
A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST
(LA ÎNJUMĂTĂȚIREA POSTULUI)**

**MIERCURI SEARA, LA VECERNIE,
care se săvârșește împreună cu
Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite**

La Doamne strigat-am... se pun 10 stihiri: și se cântă 6 din Triod și 4 din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 4-lea, însuși glasul:

Postul, pricinuitorul bunătăților, și-a adus acum înjumătățirea sa, arătându-se bine plăcut prin zilele ce au trecut, și spre cele ce urmează punând înaintea folosința; căci îndemnarea spre lucruri bune face mai mult bine. Pentru aceasta făcând spre plăcere lui Hristos, Dătătorul tuturor bunătăților, să strigăm: Cel ce ai postit pentru noi și ai răbdat Crucea, învrednicește-ne fără osândă, să ne împărtășim cu dumnezeieștile Tale Paști, viețuind în pace și cu vrednicie slăvindu-Te pe Tine, împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Glasul al 5-lea:

Cei ce săvârșesc faptele bune în taină, așteptând răsplătirile duhovnicești, nu le vestesc în mijlocul ulițelor, ci mai vârtos le poartă înlăuntrul inimilor lor. Și Cel ce vede toate, câte se fac în taină, ne dă plata înfrânării. Să săvârșim dar postul, nemâhnindu-ne la fețe, ci în cămărilor sufletelor noastre rugându-ne neîncetat, să strigăm: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, Te rugăm nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean.

Cu dragoste sufletească fără de sațiu, nelepădându-vă de

Hristos sfinților mucenici, care multe feluri de chinuri prin patimi răbdând, semeția tiranilor ați surpat și credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta și îndrăznire către Dânsul dobândind, cereți să dea lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Glăsul 1: (podobie: Prealăudaților mucenici...)

Să ne spălăm sufletele cu apa postului și apropiindu-ne de cinstita și preacurata Cruce a Domnului, să ne închinăm ei cu credință; luând acum dumnezeiasca luminare, și dobândind veșnică mântuire, pace și mare milă.

Cruce, lauda apostolilor, pe care te înconjură Căpeteniile, Puterile și Arhanghelii, mântuiește-ne pe noi, cei ce ne închinăm ție, de toată vătămarea; și ne învrednicește să trecem cu bine dumnezeiasca măsură a postului și să ajungem ziua cea mântuitoare, prin care ne și mântuim.

Glăsul al 7-lea: (podobie: Astăzi priveghează Iuda...)

Astăzi închinându-ne Crucii Domnului, să strigăm: Bucură-te Pomul vieții, stricătoarea iadului! Bucură-te bucuria lumii, pierzătoarea stricăciunii! Bucură-te ceea ce risipești pe demoni cu puterea ta! Întărirea credincioșilor, arma cea nesfârâmată, te rugăm, păzește, sfințește pe cei ce te sărută pe tine.

Și 4 stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., **glăsul al 8-lea:**

Astăzi Cel neapropiat după ființă, mie apropiat S-a făcut și a pățimit Patimi, Cel ce m-a slobozit din patimi; Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuipat: și și-a dat spatele spre răni pentru cei robiți. Pe Care cea curată și Maica Lui, pe Cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! Cum ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumusețea mai mult decât toți oamenii, fără suflare și fără podoabă Te arăți, neavând chip, nici frumusețe? Vai mie, Lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc și cumplită sabie trece prin inima mea! Laud

Patimile Tale, mă închin milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul Care face minuni.

Stih: Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului și dreptatea Ta fiului împăratului.

De la Facere, citire:(IX, 18 - X, 1)

Iar fiii lui Noe care au ieșit din corabie erau Sem, Ham și Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan. Aceștia sunt cei trei fii ai lui Noe; din ei s-au răspândit oamenii pe -ntregul pământ.

Noe a prins a fi lucrător de pământ și a sădit vie. Și a băut vin și s-a îmbătat și s-a dezvelit în cortul său. Iar Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și, ieșind afară, le-a spus celor doi frați ai săi. Dar Sem și Iafet au luat o haină, și-au pus-o amândoi pe umeri și, mergând cu spatele-nainte, au acoperit goliciunea tatălui lor; cum ei își aveau fețele întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Când Noe s-a trezit din vin, a înțeles ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr, și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Robul robilor le va fi el fraților săi!” Și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, iar Canaan să fie robul său; să-l înmulțească Dumnezeu pe Iafet și să locuiască-n corturile lui Sem, iar Canaan să le fie slugă”.

După potop, Noe a mai trăit trei sute cincizeci de ani. Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani; și a murit.

Iată-i pe urmașii fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet, cărora li s-au născut fii după potop.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iar mie a mă lipi de Dumnezeu, bine este.

Stih: Cât de bun este Dumnezeu cu Israel

De la Pilde, citire:(XII, 23 - XIII, 10)

Urâciune Îi sunt Domnului buzele mincinoase, dar cel ce

lucrează cu credincioșie Îi e bineprimit. Omul care cunoaște e tron al priceperii, dar inima nebunilor întâmpinată va fi cu blesteme. Mâna celor aleși va dobândi cu ușurință stăpânire, dar cei vicleni vor fi de pradă. Un cuvânt înfricoșător înfricoșează inima dreptului, dar o veste bună îl înveselește. Cel ce hotărăște drept își devine sieși prieten, dar gândurile necredincioșilor sunt lipsite de milă. Pe cei ce păcătuiesc îi vor ajunge relele, iar calea necredincioșilor îi va duce aiurea. Omul viclean nu va nimeri vânatul, dar omul curat e o avere scumpă. În căile dreptății se află viață, dar căile celor ce nu uită răul duc spre moarte.

Copilul isteț e ascultător față de tatăl său, dar cel neascultător se va nimici. Omul bun va mânca din roadele dreptății, dar viețile nelegiuitorilor se vor sfârși de timpuriu. Cel ce-și păzește gura, sufletul și-l păzește; dar cel care-și pripește buzele, frică-și va aduce sieși. Cel fără nici o treabă o duce'ntr'o poftă, dar mâinile celor harnici se află'n luare-aminte. Omul drept urăște vorba nedreaptă, dar necredinciosul e rușinat și n'are încredere. Dreptatea îi păzește pe cei lipsiți de răutate, dar pe cei necredincioși îi face răi păcatul. Sunt unii care, neavând nimic, se îmbogățesc, și sunt alții care se umilesc în mijlocul multor bogății. Bogăția omului e răscumpărarea vieții lui, dar săracul nu suferă amenințarea. Dreptii au pururea lumină, dar lumina necredincioșilor se va stinge. Sufletele viclene se rătăcesc în păcate, dar dreptii au îndurare și miluiesc. Omul rău cu sudalmă face răul, dar cei ce se cunosc pe ei înșiși sunt înțelepți.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Să se știe:

Din această zi se rostește ectenia pentru cei ce se pregătesc spre sfânta luminare, aceasta se zice până în Miercurea din săptămâna patimilor, afară de sâmbăta și duminica.

ÎN A PATRA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

VINERI SEARA, LA VECERNIE,

care se săvârșește împreună cu

Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri; a zilei, glasul al 6-lea, însuși glasul:

Făcând vrednicia sufletului meu roabă patimilor, m-am făcut ca un animal și nu mă pot uita spre Tine, Preaînalte; ci plecându-mă în jos, Hristoase, ca vameșul mă rog strigând către Tine: Dumnezeuule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește. (de două ori)

Apoi 4 martirice din Octoih și 4 din Minei.

Slavă..., a morților, de la glasul de rând (caută la sfârșitul Triodului).

Și acum..., a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cel ce paști pe Israel, ia aminte! Cel ce povățuiești ca pe o oaie pe Iosif.

Stih: Cel ce șezi pe heruvimi, arată-Te înaintea lui Efraim și Veniamin și Manase.

De la Facere, citire: (XII, 1-7)

Și a zis Domnul către Avram: „Ieși din țara ta și din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta Eu. Și Eu voi face din tine un neam mare; și te voi binecuvânta și-ți voi mări numele și tu vei fi izvor de binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și-ntru tine se vor binecuvânta toate neamurile pământului”.

Și a plecat Avram, așa cum îi zisese Domnul; cu el s-a dus și Lot. Iar Avram era de șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran. Și a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile pe care le agonisiseră și toți oamenii pe care-i dobândiseră în Haran, și au ieșit ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în țara Canaan.

Și Avram a străbătut țara de-a lungul ei până la locul numit Sihem, până la stejarul Mamvri. Pe-atunci trăiau în țara aceea Canaaneeni. Și Domnul i S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Țara aceasta Eu o voi da seminției tale”. Și acolo I-a zidit Avram un jertfelnic Domnului Care i Se arătase.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea:

Bucurați-vă de Dumnezeu, ajutorul nostru.

Stih: Cântați psalmi și bateți din timpane.

De la Pilde, citire: (XIV, 15-26)

Om simplu dă crezare fiecărui cuvânt, dar istețul vine la gândul de-pe-urmă. Înțeleptul are teamă și se ferește de rău, dar nemintosul se încrede în sine și se adună cu nelegiuții. Cel grabnic la mânie lucrează cu nesocotință, dar omul înțelept multe rabdă. Cei fără minte împart răutate, dar cei cu mintea isteată se țin de pricepere. Oamenii răi vor luneca în fața celor buni, iar necredincioșii vor sluji la ușile celor dreți. Prietenii îi vor urî pe prietenii săraci, dar prietenii celor bogați sunt mulți. Cel care-l necinstește pe nevoiaș păcătuiește, dar fericit este cel ce-i miluiește pe săraci. Cei rătăciți pun la cale lucruri rele, dar cei buni pun la cale milă și adevăr.

Cei ce meșteresc răul nu cunosc mila și credința; milostenia și credincioșia se află la cei ce meșteresc binele. Tot cel ce se îngrijește are de prisos, dar cel dezmiardat și nepăsător va duce lipsă. Omul isteț e cununa înțelepților, dar pierderea de timp a nemintoșilor e rea. Martorul de bună-credință mântuiește un suflet de la rău, dar înșelătorul atâță minciuna. Nădejdea celui tare stă în frica de Domnul, și fiilor săi le va lăsa un reazem de pace.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

A liliua, cu stihurile obișnuite. Troparele glasului al 2-lea: Apostolilor, mucenicilor și proorocilor... (de două ori) Slavă... Pomenește, Doamne... Și acum... Maică sfântă... (vezi p. 85).

Catisma a 16-a. Sedelnele martirice, din Octoih, ale glasului. După: Fericiți cei fără prihană... se cântă binecuvântările morților: Bine ești cuvântat, Doamne... Ceata sfinților a aflat izvorul... (pag. 22-24).

Ectenia pentru cei adormiți.

Sedealna morților, glasul al 5-lea: Odihnește, Mântuitorul nostru... Slavă... Și acum... Cel ce ai răsărit din Fecioară... (Pentru aceasta caută la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 86).

CANONUL

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea; Irmos:

Cufundat în viforul păcatelor, și ca în pântecul chitului fiind ținut, strig către Tine cu proorocul: Doamne, scoate viața mea din stricăciune și mă mântuiește.

Ectenia mică

Condac, glasul al 8-lea: Cu sfinții odihnește, Hristoase...

Icos: Tu singur ești fără de moarte... (caută la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 86).

Cântarea a 7-a; Irmos:

Cel ce ai grăit cu Moise în munte și chipul Fecioarei în rug l-ai arătat, bine ești cuvântat Dumnezeuul părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pământul și toate cele ce sunt pe el, mările și toate

izvoarele, cerurile cerurilor, lumina și întunericul, frigul și arșița, fiii oamenilor și preoții binecuvântați pe Domnul, și-L preainălțați pe El în veci.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Slăvim toți iubirea Ta de oameni, Hristoase Mântuitorul nostru, Cel ce ești lauda robilor Tăi și cununa credincioșilor; Care ai mărit pomenirea celeia ce Te-a născut pe Tine.

LUMINÂNDELE ce sunt scrise la Sâmbăta din a doua săptămână. (pag. 87)

LA LAUDE

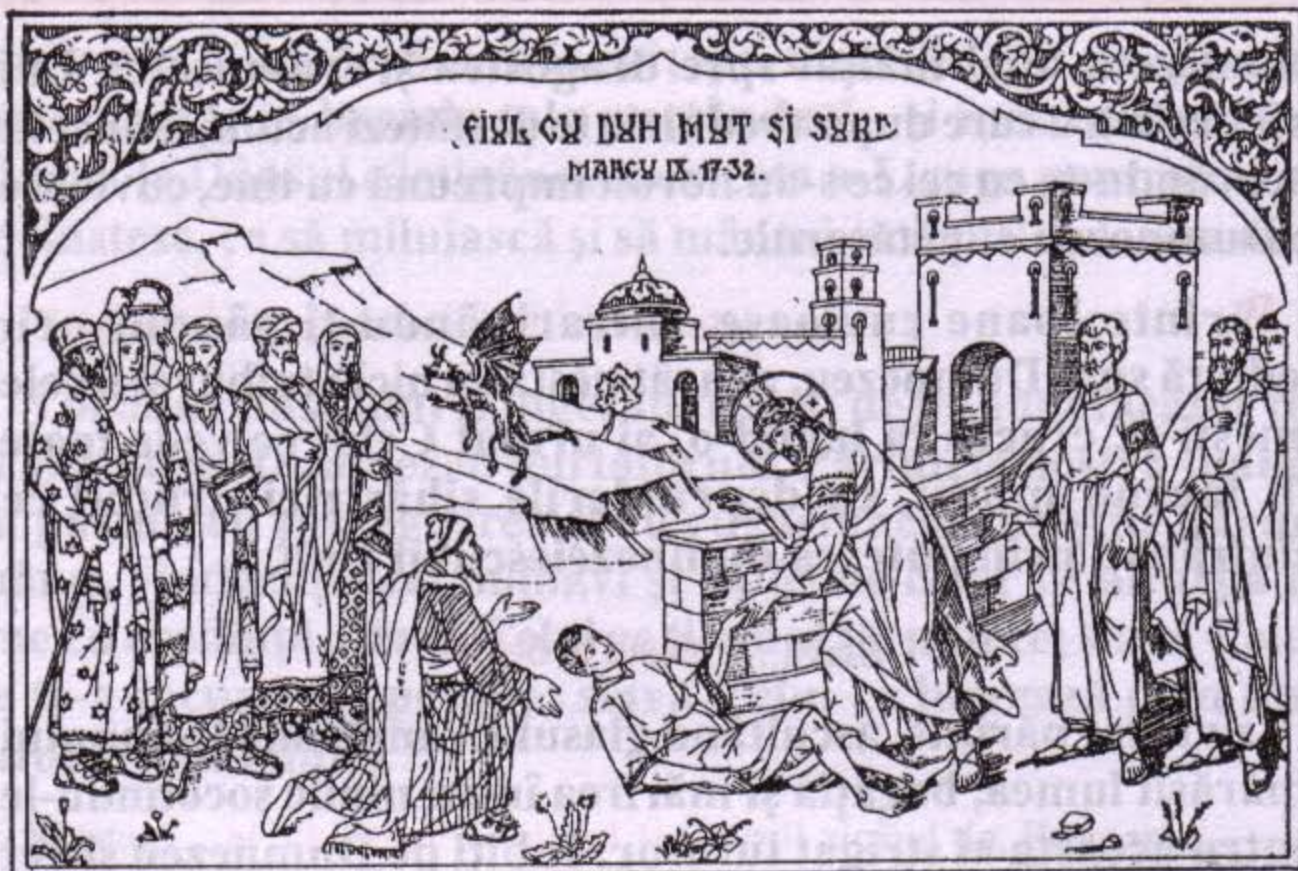
Martiricele glasului de rând, (caută la sfârșitul Triodului).

LA STIHOAVNĂ

Podobnicele, (caută la sfârșitul Triodului).

ΕΙΛΗ ΕΣ ΔΥΗ ΜΥΤ ΣΙ ΣΥΡΗ
MARCUS IX. 17-32.

DUMINICA A OPTA A TRIODULUI A PATRA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

A SFÂNTULUI IOAN SCĂRARUL

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I), la Doamne strigat-am se cântă 10 stihiri: 7 ale Învierii din Octoih, 3 ale sfântului din Triod. Glasul al 8-lea: (podobie: O, preaslăvită minune...)

Părinte Ioane cuvioase, pururea ai purtat cu adevărat în gura ta înălțările lui Dumnezeu, cugetând cu multă străduință la cuvintele cele de Dumnezeu însuflăte, preaînțeleptule, și cu harul cel ce izvorăște de acolo te-ai îmbogățit făcându-te fericit, surpând sfaturile tuturor necredincioșilor.

Părinte Ioane mărite, curățindu-ți sufletul cu izvoarele lacrimilor, și cu stările cele de toată noaptea înduplecând pe

Dumnezeu, te-ai înălțat spre dragostea și frumusețea Lui, fericite; întru care după vrednicie te desfătezi acum, neîncetat bucurându-te cu cei ce s-au nevoit împreună cu tine, cuvioase, de Dumnezeu cugetătorule.

Părinte Ioane cuvioase, întraripându-ți gândul prin credință spre Dumnezeu, ai urât nestatornicia tulburării celei lumești și, crucea ta luând-o, ai urmat Celui ce vede toate, rob făcând minții, cu deprinderile sihăstriei, trupul cel neînfrânat, prin puterea dumnezeiescului Duh.

Slavă..., **glasul al 5-lea:**

Cuvioase părinte, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăția și mărirea întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta ai strigat tuturor: Iubiți pe Dumnezeu și veți afla har veșnic; nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea Lui, ca să aflați odihnă împreună cu toți sfinții, când va veni întru slava Sa. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzește și mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).**

Vohod; Lumină lină..., **Prochimenul:** Domnul a împărățit...

LA STIHOAVNA, Stihirile Învierii din Octoih.

Slavă..., **a cuviosului, glasul al 2-lea:**

Pe cel pe pământ înger și în Ceruri om al lui Dumnezeu, podoaba cea frumoasă a lumii, desfătarea virtuților și a faptelor bune, lauda sihaștrilor, pe Ioan să-l cinstim. Că acesta, fiind sădit în casa lui Dumnezeu, a înflorit după dreptate, și ca un cedru în pustie, a înmulțit turmele lui Hristos, ale oilor celor cuvântătoare, întru cuvioșie și dreptate.

Și acum..., **a Născătoarei:**

O, minune, mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat, și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu

este voia, Cel ce S-a născut; pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, și îndrăznire, ca o Maică, la Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii; Slavă..., al cuviosului, glasul 1:

Locuitor pustiului și înger în trup și de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Ioane; cu postul, cu privegherea și cu rugăciunea, cereștile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi și sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Și acum..., al Născătoarei, glasul 1: Gavriil zicând ție, Fecioară...

DUMINICĂ DIMINEAȚA, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii (de 2 ori) Slavă..., al cuviosului, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele Învierii din Octoih, Binecuvântările învierii, Antifoanele și Prochimenul.

Evangelhia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând... Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței deschide-mi mie... Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluiește-ne Dumnezeule... stihira: La mulțimea faptelor mele... (pag. 7)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 5-lea: (podobie: De străina feciorie...)

Ținând ca o armă de mântuire preacurată Crucea Ta, Mântuitorul nostru, prin ea strigăm Ție: Mântuiește-ne pe noi, Cel ce ai pățimit de bunăvoie pentru noi, Dumnezeuul tuturor, ca un mult-Milostiv:

Slavă..., a **cuviosului**, glasul al 4-lea: (podobie: Cel ce Te-ai înălțat...)

Întărind ca niște trepte virtuțile, spre cer te-ai suit cu adevărat luminând, prin dreapta credință, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile demonilor, și păzești pe oameni de vătămarea lor, o Ioane, scara virtuților; și acum te rogi, să se mântuiască robii tăi.

Și acum..., a **Născătoarei**:

Cel ce șade pe scaun de heruvimi și petrece în sânurile Tatălui, ca pe scaunul Său cel sfânt șade trupește în sânurile tale, stăpână, împărățind așa Dumnezeu peste toate neamurile, și înțelepțește Îi cântăm acum; pe Care roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă ai avut în pânțe pe

Dumnezeu, Cel peste toate, și ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 4-lea: (podobie: Arătat-Te-ai astăzi lumii...)

Întru înălțimea înfrânării te-a pus pe tine Domnul, ca pe o stea adevărată și nerătăcită, luminând marginile, învățătorule Ioane, părintele nostru.

ICOS

Casă a lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pe tine însuși, părinte, cu dumnezeieștile tale virtuți, împodobind lămurit, ca și cu niște aur strălucitor, credința, nădejdea și dragostea cea adevărată; așezând dumnezeieștile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; gândire, bărbăție și înțelepciune câștigându-ți și smerenia prin care te-ai înălțat. Pentru aceasta te-ai și luminat cu rugăciunile tale neîncetate, și ai ajuns la locașurile cerești, învățătorule Ioane, părintele nostru.

SINAXAR la duminica a patra a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Duminica a patra a Postului Mare, se face pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Scărarul.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcând-o s-au

bucurat, cântând: **Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.**

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile laudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ectenia mică

LUMINÂNDA Învierii din Octoih

Slavă..., **a cuviosului:** (podobie: Femei auziti glasul...)

Depărtatu-te-ai de desfătarea lumească, cuvioase, ca de ceva vătămător și, veștejindu-ți trupul cu nemâncarea, ai înnoit tăria sufletului și ai câștigat mărire cerească, vrednicule de laudă. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, cuvioase părinte Ioane.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu adevărat te mărturisim, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, noi cei ce ne-am mântuit prin tine; că ai născut cu mijlocire nespusă pe Dumnezeu, Cel ce a stricat moartea prin Crucea Sa, și la Sine a atras mulțimile cuvioșilor, cu care împreună te laudăm, Fecioară.

LA LAUDE, se cântă 7 stihiri ale învierii din Octoih și aceasta din Triod

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Glasul al 2-lea:

Veniți să lucrăm în via cea de taină, făcând în ea roade de pocăință; nu ostenindu-ne cu mâncări și cu băuturi, ci cu rugăciuni și cu posturi săvârșind virtuțile. Că aceasta plăcând Stăpânului lucrului, dăruiește dinarul, prin care scapă sufletele de datoria păcatului, Unule, Cel mult-Îndurat.

Slavă..., **tot aceasta.** Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare. ecteniile și otpustul.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 4 din Octoih, 3 din Triod și 3 din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 3-lea: (podobie: Mare este puterea Crucii...)

Să arătăm, credincioșilor mari osteneli în vremea postului, ca să dobândim mare laudă, cu mila Marelui Dumnezeu, izbăvindu-ne din văpaia gheenei.

Trecând acum înjumătățirea postului, să arătăm lămurit începerea slăvirii celei dumnezeiești și să ne sârguim cu căldură, să ajungem la sfârșitul vieții virtuose, ca să luăm desfătarea care nu îmbătrânește.

Glasul al 7-lea: (podobie: Sub acoperământul tău...)

Trecând înjumătățirea acestei sfințite călătorii a postului, să

ne îndreptăm cu bucurie călătoria către viitor, ungându-ne sufletul cu untdelemnul facerii de bine; ca să ne învrednicim de Hristos Dumnezeu nostru și să ne închinăm și dumnezeieștilor Patimi și să ajungem și la înfricoșata și Sfânta Înviere.

Și 3 stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei din Minei.**

Vohod cu cădelnița; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Să nu întorci fața Ta de la sluga Ta... (pag. 49)

LA STIHOAVNĂ, stihira zilei, glasul al 7-lea:

A aproape este Mântuitorul, Cel ce a sădit via și a chemat pe lucrători; veniți nevoitorii postului să ne bucurăm de plată că dătătorul este bogat și îndurat. Puțin lucrând, vom câștiga milă sufletului.

Glasul al 6-lea, însuși glasul:

Căzând Adam în tâlhăreștile gânduri i s-a furat mintea, rănindu-se la suflet, și a zăcut lipsit de ajutor. Nici preotul cel mai înainte de lege n-a luat seama la dânsul, nici levitul cel din lege nu s-a uitat la el, fără numai Tu, Dumnezeule, Cel ce ai venit nu din Samaria, ci din Născătoarea de Dumnezeu, Doamne, slavă Ție.

A mucenicilor:

Mucenicii Țăi, Doamne, nu Te-au tăgăduit, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale; cu rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca arhanghelii să laudăm, credincioșilor, cămara cea cerească, și ușa cea pecetluită cu adevărat; bucură-te cea din care a odrăslit nouă Mântuitorul tuturor, Hristos, Dătătorul de viață și Dumnezeu. Surpă stăpână, pe vrăjmașii cei fără de lege, cu mâna ta, Preacurată, nădejdea creștinilor.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

MIERCURI, LA VECERNIE,

care se săvârșește împreună cu

Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite

(se săvârșește miercuri dimineața deoarece seara se oficiază denia)

Catisma a șaptea. La Doamne, strigat-am..., stihira Triodului. Glasul al 8-lea:

Stihurile se încep de la: Cădea-vor în mreaja lor păcătoșii, ferit sunt eu până ce voi trece.

Între tâlharii gândurilor mele căzând, am fost prădat de minte eu, ticălosul; și cumplit fiind bătut, tot sufletul mi s-a rănit, și pentru aceasta zac gol de virtuți în calea vieții. Preotul văzându-mă că mă chinuiesc din pricina rănilor, pentru neputința tămăduirii, trecându-mă cu vederea, n-a căutat spre mine; și levitul iarăși nesuferind durerea cea stricătoare de suflet, văzându-mă și el, a trecut pe lângă mine. Iar Tu, Cel ce ai binevoit a Te întrupa, nu din Samaria, ci din Maria, Hristoase Dumnezeule, dăruiește-mi tămăduire, cu iubirea Ta de oameni, vărsând peste mine mare mila Ta.

Stih: Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat.

Tot aceasta.

Stih: Vărsa-voi înaintea Lui, rugăciunea mea, necazul meu înaintea Lui voi spune.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinților. Că săbiilor și-au plecat capul pentru Tine, Cel ce ai plecat

cerurile și Te-ai pogorât; vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micșorat Însuși și ai luat chip de rob; smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale asemănându-se. Pentru ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 8-lea: (podobie: Doamne, de ai și stat...)

Stih: Când lipsea dintru mine duhul meu, Tu ai cunoscut cărările mele.

Doamne, Tu ai arătat pe sfinții Tăi ucenici ceruri cuvântătoare; cu sfințitele mijlociri ale acestora, scapă-mă din relele pământești, înălțând pururea gândul meu, prin înfrânare și prin cunoștința patimilor mele, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Stih: În calea aceasta, în care am umblat, ascuns-au cursă mie.

Având vremea postului toți ca un ajutător spre lucrurile cele dumnezeiești, să plângem din toată inima și să strigăm Mântuitorului: Doamne mult-Milostive, pentru ucenicii Tăi, mântuiește pe cei ce Te laudă cu frică, ca un îndurat și iubitor de oameni.

Stih: Luat-am seama de-a-dreapta și am privit și nu era cine să mă cunoască.

Apostoli prealăudați, rugători ai lumii, tămăduitorii bolnavilor, păzitorii sănătății, în acestea amândouă păziri-ne pe noi, care trecem vremea postului; să fim împăcați dumnezeiește unul cu altul, ferindu-ne gândul netulburat de patimi, ca să cântăm toți laudă lui Hristos, celui ce a înviat, ca Unui biruitor.

Alte 24 stihiri ale Canonului mare, alcătuire a lui Andrei Criteanul, glasul al 4-lea (podobie: Cu lacrimi ...)

Stih: Pierit-a fuga de la mine și nu este cel ce caută sufletul meu.

Toată viața mea am cheltuit-o cu desfrânatele și cu vameșii. Oare, voi putea măcar la bătrânețe să mă pocăiesc de cele ce am

greșit? Făcătorule al tuturor și doctorule al celor bolnavi, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am: Tu ești nădejdea mea, partea mea ești Tu, în pământul celor vii.

De greutatea nepurtării de grijă sunt cuprins, tăvălindu-mă în noroi, săgetat fiind cu săgeata lui Veliar, și întinez pe cel făcut după chip; Întorcătorule al celor nepurtători de grijă, și Izbăvitorul celor greșiți, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Ia aminte spre rugăciunea mea, că m-am smerit foarte.

Făcutu-m-am sminteală oamenilor, lucrând ca un pământean cele pământești. Cu nunta m-am împreunat din porunca Ta, și am călcat porunca, spurcându-mi patul; Cel ce m-ai zidit din pământ, nu trece zidirea Ta; Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, că m-am smerit foarte.

Ucigaș m-am făcut sufletului meu, îngrijindu-mă numai de trup. Făcutu-m-am batjocură demonilor, slujind poftelor și necuviințelor. Ci cu milostivirea Ta îndură-Te, Alungătorule al demonilor; Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

De bunăvoie am greșit mai mult decât toți; pentru aceasta sunt părăsit. Am protivnic sufletului meu gândul trupesc, și mă întunecă. Luminătorule al celor din întuneric și povățuitorule al celor rătăciți, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Viu va fi sufletul meu, Doamne, zis-a proorocul, și Te va lăuda; caută-mă pe mine, oaia cea pierdută, și mă rânduiește în turma Ta; dă-mi vreme de pocăință, ca, suspinând, să

grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu!

Greșit-am, greșit-am călcând poruncile Tale, Hristoase Dumnezeule; fii milostiv, Făcătorule de bine, ca să văd cu ochii cei dinăuntru și să fug de întuneric grăind Ție cu frică: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Fie urechile Tale luând aminte la glasul rugăciunii mele.

Fiare sălbatică m-au înconjurat, dar scoate-mă de la ele, Stăpâne; că vrei să se mântuiască toți și să vină la cunoștința adevărului; mântuiește pe toți oamenii, ca un Ziditor, și împreună cu el și pe mine. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi Doamne, Doamne, cine va suferi, că la Tine este milostivirea.

Fii mie tămăduire, Făcătorule de bine, și nu mă lepăda, Mântuitorul meu; vezi-mă pe mine zăcând întru fărădelegi și ridică-mă ca un atotputernic, ca și eu să vestesc faptele mele și să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârși, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Pentru numele Tău, Te-am așteptat Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Ascunzând talantul ce mi s-a dat, ca o slugă nemulțumitoare l-am îngropat în pământ; deci, ca un netrebnic m-am osândit, și nu mai îndrăznesc să mă rog Ție; iar Tu, ca Cel ce nu ții minte răul milostivește-Te spre mine, ca și eu să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Din straja dimineții, până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul!

Uscat-ai lacul patimilor celei cu scurgerea de sânge, cu atingerea de poala Ta; lua-voi și eu iertarea greșelilor, apropiindu-mă de Tine cu credință neîndoită. Primește-mă și pe mine ca pe aceea, și-mi tămăduiește durerea. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Că la Domnul este milă și multă mântuire la El și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Pe scaunul de judecată va să șezi, Cel ce ai făcut cu cuvântul cerul și pământul; vom sta înaintea Ta toți, spunându-Ți păcatele noastre; mai înainte de ziua aceea primește-mă întru pocăință. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Caută cu ochiul cel mult-îndurat și fii mie milostiv, Unule, Mântuitorule; dăruiește ape de tămăduiri ticălosului și nenorocitului meu suflet. Spală-mă de întinăciunea faptelor mele, ca să cânt: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămâne în veac.

Sabie a pregătit Veliar, sârguindu-se să vâneze sufletul meu, cel smerit; străin m-a făcut, Îndurate, de cunoștința luminii feței Tale; Cel ce ești puternic întru tărie, scoate-mă din ghearele lui. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei. Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mâinile stăpânei sale; așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeu nostru, până ce se va milostivi spre noi.

Întreg m-am făcut rob patimilor, părăsind legea și dumnezeieștile Scripturi; tămăduiește-mă pe mine tot, Făcătorule

de bine, Cel ce pentru mine Te-ai făcut ca mine, Bunule; întoarce-mă, Îndurate, stricătorule al patimilor. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Miluiește-ne pe noi Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare, că prea mult s-a săturat sufletul nostru de ocară celor îndestulați și de defăimarea celor mândri.

Păcătoasa a udat cu lacrimi cinstitele și prea curatele Tale picioare, pe toți îndemnându-i să alerge și să-și ia dezlegare de greșale. Dăruiește-mi credința aceleia și mie Mântuitorule ca să grăiesc Ție: Doamne mai înainte de sfârșit până ce nu pier, mântuiește-mă

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Curățește întinăciunea sufletului meu, Cel ce ai sărăcit după trup pentru mine și ai fost prunc; trimite-mi picătura milei Tale, mie celui neputincios și zdrobit, Hristoase; spală-mă de întinăciune, vindecă-mă de boală. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Întărește, Stăpâne, sufletul meu, ca să alerge la Tine și să slujesc Ție pururea; că Tu ești acoperământul meu și păzitorul, sprijinitorul și ajutorul; învrednicește-mă, Dumnezeuule Cuvinte, ca să strig cu îndrăzneală: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Fii nouă zid nebiruit, Iisuse Mântuitorule și milostive Dumnezeuule! Că am căzut în năravuri și lucruri înșelătoare. Dar ridică zidirea Ta, ca un făcător de bine, și Te milostivește spre ea ca un îndurat. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Fiu desfrânat m-am făcut risipind bogăția, și mă topesc

acum de foame; dar alerg sub acoperământul Tău, primește-mă ca pe acela, Părinte bunule, și mă învrednicește a fi părtaș mesei Tale, ca să strig Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Pentru pizmă a scos din rai începătorul răutății pe cel întâizidit, iar tâlharul, care a strigat pe lemn: pomenește-mă!, a primit raiul. Pentru aceasta și eu cu credință și cu frică strig: Pomenește-mă, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Întinde-mi mâna ca lui Petru și mă scoate dintru adânc, Dumnezeuule; dăruiește-mi har și milă, cu rugăciunea Maicii Tale, celei cu totul fără prihană, care Te-a născut fără de sămânță, și ale tuturor sfinților Tăi. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Primește-mă pe mine, care cânt în toate zilele: Mielule, Cel ce ai ridicat păcatul lumii, în mâinile Tale dau sufletul și trupul meu; și în toată ziua și noaptea, după datorie, strig Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Slavă...

O, milostivirea Ta cea negrăită, Preabunule, Cel ce nu ții minte răul, Doamne! O, Cel ce ești fără de păcat și îndurat, nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, ca și eu cu mulțumire, bucurându-mă și cântând, să strig Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Și acum...

O, negrăită smerenia Ta! O, nașterea Ta cea prea minunată și străină! O, cum Te-a purtat Fecioara prunc în brațele sale,

pe Tine, Făcătorul și Dumnezeu, Cel ce ai primit a Te întrupa dintr-însa, Făcătorule de bine! Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Dumnezeul răzbunărilor, Domnul Dumnezeu răzbunărilor cu îndrăzneală a grăit.

Stih: Înaltă-te Cel ce judeci pământul, răsplătește răsplătirea celor mândri.

De la Facere, citire: **(XVII, 1-9)**

Iar când era Avram de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu tău; mergi în căile Mele și fii desăvârșit și voi încheia legământul Meu între Mine și tine și te voi înmulți foarte”. Atunci a căzut Avram cu fața la pământ, iar Dumnezeu i-a grăit, zicând:

„Eu sunt, și iată că legământul Meu e cu tine și tu vei fi tată a mulțime de neamuri; și de-acum nu te vei mai chema cu numele de Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci te voi face tată a mulțime de neamuri; și foarte roditor te voi face, foarte; și din tine voi face neamuri, și regi se vor ridica din tine. Legământul Meu îl voi pune între Mine și tine și seminția ta de după tine, întru tot neamul lor, legământ veșnic pentru ca Eu să fiu Dumnezeu tău și al urmașilor tăi de după tine. Și-ți voi da ție și seminției tale de după tine pământu-n care pribegești acum, tot pământul Canaanului, în stăpânire veșnică, și Eu le voi fi lor Dumnezeu”.

Și i-a zis Dumnezeu lui Avraam: „Iar tu să păzești legământul Meu, tu și urmașii tăi de după tine-ntru tot neamul lor.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Veniți să ne bucurăm de Domnul și să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru.

Stih: Să întâmpinăm fața Lui întru laudă și în psalmi să-I strigăm Lui.

De la Pilde, citire: (XV, 20 - XVI, 9)

Căile celor leneși sunt așternute cu spini, dar ale celor harnici sunt căi bătute. Fiul înțelept își înveselește tatăl, iar fiul fără minte își batjocorește mama. Cărările nebunului n'au nici un înțeles, dar omul cuminte merge cu îndreptar. Cei ce nu cinstesc adunările tăgăduiesc schimbul de păreri, dar sfatul rămâne în inimile celor ce se sfătuiesc; omul rău nu-i va da ascultare, nici că va spune în obște ceva bun sau potrivit. Gândurile înțeleptului sunt căi ale vieții, așa ca el să se ferească de iad și să se mântuiască. Domnul surpă casele batjocoritorilor, dar El întărește hotarul văduvei. Gândul nedrept e urâciune în fața Domnului, dar spusele celor curați au măreție. Cel ce primește mită se nimicește pe sine, dar cel ce urăște primirea de mită, acela viu va fi. Păcatele se curătesc prin milostenii și credință, iar cu frica de Domnul se ferește fiecare de rău. Inimile dreptilor cugetă credință, dar gura necredincioșilor răspunde lucruri rele. Căile oamenilor drepti sunt bineprimite de Domnul; prin ele, chiar dușmanii devin prieteni. Departe stă Dumnezeu de cei necredincioși, dar El ascultă rugăciunile dreptilor. Mai bine e să primești puțin cu dreptate decât roade multe pe nedrept.

Inima omului să gândească ce e drept, pentru ca pașii lui să-i îndrume Dumnezeu pe calea cea dreaptă. Ochiul care se desfată'n frumusețe veselește inima și o veste bună îngrașă oasele. Cel ce dă deoparte învățătura se urăște pe sine, dar cel ce ține seamă de muștrări își iubește sufletul. Frica de Dumnezeu este învățatură și înțelepciune, iar răsplata ei e înalta cinstire. Toate lucrurile celui smerit sunt vădite'n fața lui Dumnezeu, iar cei necredincioși vor pieri în ziua cea rea. Tot cel ce are inima mândră e necurat în fața lui Dumnezeu, iar cel ce dă mâna cu nedreptate nu va rămâne nepedepsit. Începutul căii celei bune este a face dreptate, căci ea e primită de Dumnezeu mai mult decât a-I aduce jertfe. Acela care-L caută pe Domnul va afla cunoaștere cu dreptate, iar cei ce-L caută drept, pace vor afla. Toate lucrurile Domnului sunt făcute cu dreptate, iar necredinciosul e păstrat pentru ziua cea rea.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... și cealaltă urmare a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

JOI ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST LA UTRENIE

DENIA CANONULUI MARE

(se săvârșește miercuri seara)

După cei șase Psalmi se cântă **Aliluia, Aliluia, Aliluia**, troparele treimice ale glasului de rând din Ceaslov.

Apoi se citește viața Cuvioasei Maria Egipteanca, în două stări (pag. 437)

Psalmul 50

Apoi se începe Canonul mare, care se zice rar, cu glas umilit și cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.

CANONUL MARE

Alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul,
**diortosit într-o frumoasă limbă românească de către
Arhiepiscopul Bartolomeu Anania al Clujului.**

Cântarea întâi

Irmos:

**Ajutor și acoperământ mi s'a dat mie spre mântuire:
Acesta este Dumnezeuul meu, și pe El Îl voi slăvi; El e
Dumnezeul părintelui meu, și pe El Îl voi înălța, căci cu slavă
S'a preamărit". (de două ori)**

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

(Se repetă la începutul fiecărui tropar)

**De unde voi începe plângerea ticăloaselor mele fapte? Ce
început voi pune, Hristoase, acestei tânguiri de acum? Tu
însă, ca un milostiv, dă iertare greșalelor mele.**

**Vino, suflet sărman, vino împreună cu trupul tău și te
mărturisește în fața Ziditorului tuturor. De acum înainte
părăsește-ți nebunia cea de dinainte și adu-I lui Dumnezeu
lacrimi de pocăință.**

Râvnind eu la neascultarea lui Adam cel-întâi-zidit, iată că din pricina păcatelor mele m'am pomenit dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăție și de veșnica ei desfătare.

Vai ție, suflet sărman! De ce te-ai făcut asemenea Evei celei dintâi? Că rău ai căzut și amar te-ai rănit; că te-ai atins de pom, și cu îndrăzneală ai gustat din nebunească mâncare.

În locul Evei celei trupești, Evă gânditoare mi s'a făcut în trup cugetul cel pătimăș; că pe cele dulci arătându-mi-le, el pururea gustă din băutura cea amară.

Pe drept a fost alungat Adam din Eden, de vreme ce nu a păzit porunca Ta, Mântuitorule. Dar eu, eu ce voi suferi, de vreme ce neconținut Îți nesocotesc cuvintele cele dătătoare de viață?

Întrecând eu omorul lui Cain, de bună voie m'am făcut ucigaș al cugetului, al sufletului, războindu-mă împotriva lui prin hrana trupului și prin faptele mele cele rele.

Nu m'ara asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri bine-primate niciodată nu Ți-am adus, nici fapte plăcute lui Dumnezeu, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Așa cum a făcut Cain, tot astfel și noi, sărmanul meu suflet, Făcătorului tuturor I-am adus fapte spurcate, jertfă cu prihană și viață netrebnică; din pricina acestora, împreună ne-am osândit.

Tu, Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus în mine trup și oase și suflare de viață. Dar tot Tu, Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorule, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Ție, Mântuitorule, Îți mărturisesc păcatele pe care le-am făcut, precum și rănilor sufletului și ale trupului meu, cu care tâlhărește m'au acoperit ucigătoarele gânduri lăuntrice.

Cu toate că am greșit, Mântuitorule, eu știu că Tu ești iubitor de oameni: lovești cu milă și Te milostivești fierbinte;

pe cel ce plânge îl vezi, și ca un părinte alergi chemându-l la Tine pe cel risipitor.

Pe mine, cel alungat de dinaintea ușilor Tale, Mântuitorule, cel puțin acum, la bătrânețe, nu mă lăsa în iad fără nădejde; ci mai înainte de sfârșitul meu, Tu, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșalelor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, lovit de cugetele mele; peste tot sunt acum rănit de ele, și plin de bube. Ci Tu Însuși, Mântuitorule, vino la mine și vindecă-mă.

Văzându-mă mai întâi preotul, m'a trecut cu vederea; văzându-mă și levitul că sunt gol în suferințe, nu m'a luat în seamă. Dar Tu, Iisuse, cel răsărit din Maria, vino la mine și miluiește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai vindecat păcatele tuturor, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de pocăință.

E vremea pocăinței, eu vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi iertare de greșale.

Să nu mă urăști, Mântuitorule; nu mă lepăda de la fața Ta; ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi iertare de greșale.

Greșalele mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, pe toate mi le iartă și, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mântuiește-mă.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale le-am lepădat și toată viața mi-am petrecut-o în poftă, neîngrijindu-mă și lenevindu-mă. Pentru aceasta strig către Tine, Mântuitorule: Măcar acum, la sfârșit, mântuiește-mă.

În păcate cheltuindu-mi bogăția sufletului, pustiu mă aflu de virtuțile cuvioșiei; flămând fiind, strig către Tine: Dătătorule de milă, ia-mi-o înainte și miluiește-mă.

Înaintea feței Tale cad Iisuse: Ție Ți-am greșit, milostivește-te spre mine, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului, și ca un Îndurat primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Să nu intri cu mine la judecată, prin care să-mi vezi faptele, să-mi cercetezi cuvintele și să-mi pedepsești pornirile; ci, cu îndurările Tale, trecând cu vederea toate nevredniciile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Din osârdia ta cea dumnezeiască, cea de sus, dă-mi har luminător ca să scap din întunericul patimilor și din inimă să laud faptele vieții tale celei frumoase, Marie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la El ai venit, părăsind astfel năvalnicele porniri ale plăcerilor; și orice virtute, cu toată mucenicia, ca pe una singură ai săvârșit-o.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Prin rugăciunile tale, Părinte Andrei, scapă-ne de patimile cele necinstite; și te rugăm să ne arăți acum părtași ai împărăției lui Hristos, pe noi, cei ce pe tine, strălucitule, te laudăm cu credință și cu dragoste.

Slavă..., **a Treimii:**

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o singură Unime, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca una ce ești îndurătoare, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotitoarea celor ce te laudă, ridică de pe mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpână, tu, cea preacurată, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

(Se repetă Irmosul; aceasta se face la sfârșitul fiecărei cântări)

Cântarea a doua

Irmos:

Ia aminte, cerule, și voi grăi și-L voi lăuda pe Hristos Carele din Fecioară a venit cu trup”. (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă.

Ia aminte, cerule, și voi grăi: pământule, în auz primește glasul celui ce în fața lui Dumnezeu se pocăiește și-L laudă.

Ia aminte, Dumnezeuule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și primește-mi mărturisirea cea plină de căldură.

Eu însumi, unul, greșit-am față de Tine mai mult decât toți oamenii; ci Tu, Mântuitorule, ca un Dumnezeu milostivește-Te de făptura Ta.

Viforul relelor m'a învăluit, Milostive Doamne; ci, precum cândva lui Petru, mâna Ta întinde-mi-o și mie.

Lacrimile celei desfrânate le vărs și eu în fața Ta, Îndurate; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Vestmântul cel dintâi pe care dintru început mi l-ai țesut, Ziditorule, mi l-am rupt; din care pricină iată-mă acum că zac gol.

În haina deslânată pe care șarpele mi-a țesut-o cu sfatul, în aceea m'am îmbrăcat, ca să mă rușinez acum.

La frumusețea pomului am privit, mintea mi s'a amăgit; acum zac rușinat și gol.

Începătorii răutăților, toți pe spatele meu au uneltit și prin mine și-au prelungit nelegiuirea.

Frumusețea mea cea întâi-zidită, ca și podoaba mea, le-am pierdut; acum zac gol și mă rușinez.

Haine de piele mi-a cusut păcatul, despuindu-mă de vestmântul cel dintâi, țesut de Dumnezeu.

Îmbrăcat mă aflu cu îmbrăcăminte de rușine, asemenea

unor frunze de smochin, spre vădirea patimilor celor din voia mea.

Urât m'am îmbrăcat cu haină de ocară, însângerată prin scurgerea unei vieți pătimașe și iubitoare de desfătări.

Haina trupului mi-am pătat-o, podoaba cea după chipul și asemănarea Ta, Mântuitorule, mi-am întinat-o.

În întristarea patimilor am căzut, și în stricăciunea cea trupească; aceasta-i pricina pentru care acum vrăjmașul mă asuprește.

De vreme ce eu, Mântuitorule, prin neînfrânare mi-am ales o viață iubitoare de lucruri materiale și de averi, iată că acum de grea povară mă văd apăsător.

Înfățișarea trupului mi-am împodobit-o cu îmbrăcămintea numeroaselor chipuri ale cugetelor nerușinate; și iată că acum eu pe mine mă osândesc.

Cu sârguință m'am îngrijit doar de podoaba mea cea din afară, fără să iau în seamă adăpostul lăuntric, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcând din patimile mele un chip al curățeniei, cu poftă iubitoare de plăceri mi-am stricat frumusețea minții.

Cu patimile am îngropat frumusețea chipului dintâi; ci Tu, Mântuitorule, așa cum oarecând ai făcut cu drahma cea pierdută, tot astfel caută-mă și găsește-mă.

Asemenea păcătoasei am greșit; și, de vreme ce eu însumi Ți-am greșit, Mântuitorule, ca ea strig acum către Tine: Cum ai primit mirul, așa primește-mi lacrimile.

Milostiv fii mie!, asemenea vameșului strig acum către Tine, Mântuitorule; curățește-mă, că nici unul din urmașii lui Adam nu Ți-a greșit ca mine.

Nici lacrimi nu am, nici umilință. Tu, însă, Mântuitorule, pe amândouă dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Doamne, Doamne, atunci, când va fi să fie, ușa Ta să nu mi-o închizi, ci să mi-o deschizi, mie, celui ce'n fața Ta mă pocăiesc.

Tu, iubitorule de oameni, Cel ce vrei ca toți să se mântuiască, cheamă-mă, ca un bun, și primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Ascultă, Doamne, suspinele sufletului meu, primește picăturile ochilor mei și mă mântuiește.

A Născătoarei:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te'ndelung ca să ne mântuim.

Alt canon

Irmos:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce de demult, în pustie, poporului Meu i-am plouat mană și i-am izvorât apă din piatră, Eu, doar cu dreapta Mea și cu tăria Mea”.

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pe Domnul Cel ce strigă astfel, și îndepărtează-te de păcatul cel dintâi și teme-te de Dumnezeu ca de un judecător nefățarnic.

Cui te-ai asemănat, multpăcătosule suflete? Vai mie: lui Cain celui de demult și lui Lameh, cu fapte rele precum cu niște pietre ucigându-ți trupul și cu pornirile cele nebunești omorându-ți mintea.

Pe toți cei din Legea veche în fărădelegi întrecându-i, suflete, nu te-ai asemănat lui Set, nici că i-ai urmat lui Enos, nici lui Enoh celui din strămutare, și nici lui Noe; prin aceasta, sărac te-ai arătat de o viață ca a celor drepti.

Tu însuși, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău și ți-ai înecat trupul și faptele și viața, precum odinioară pământul întreg, și ai rămas pe dinafara mântuitoarei corăbii.

Lameh a strigat, plângând: Un om am ucis pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea!; dar tu, o, suflete al meu, nu te cutremuri că ți-ai întinat trupul și ți-ai pătat mintea.

O, cum am râvnit eu să-i semăn lui Lameh, ucigașul cel de demult, ca pe un bărbat ucigându-mi sufletul, ca pe un tânăr mintea și ca pe un frate trupul, așa cum fusese și ucigașul Cain, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

O, suflete, ți-ai aflat meșteșugul de a zidi un turn poftelor tale; și întăritură le-ai fi făcut dacă Ziditorul nu ți-ar fi oprit planurile și dacă nu ți-ar fi surpat pân' la pământ meșteșugurile.

Oarecând plouat-a Domnul foc din cer și a ars înfierbântata fărădelege a sodomiților; tu însă ți-ai aprins singur focul gheenei, suflete, în care va fi să arzi.

M'am rănit, m'am vătămat, iată că săgețile vrăjmașului mi-au rănit sufletul și trupul. Iată că acum toate strigă: și rănile, și bubele, și beteșugurile, și vătămăturile patimilor mele celor cu voie.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel care cercetez inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, îi judec pe orfan și pe cel smerit și pe cel sărac.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Afundată fiind în adâncul răutăților, Marie, mâinile ți le-ai întins spre înduratul Dum-nezeu, iar El cu milostivire ți-a întins mână de ajutor, ca și lui Petru, cu adevărat căutându-ți întoarcerea.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia și cu iubire ai alergat spre Hristos, urându-ți calea cea dintâi, aceea a păcatului; și în pustiile cele neumblate te-ai hrănit și poruncile Lui cele dumnezeiești întru curăție le-ai plinit.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Să vedem, o, suflete, să vedem iubirea de oameni a lui Dumnezeu, Stăpânului; iată de ce, acum, mai înainte de sfârșit, cu lacrimi să cădem în fața Lui, strigând: Prin rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluiește-ne!

Slavă..., a Treimii:

Treime fără de început, nezidită, Unime nedespărțită, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mântuiește-mă pe mine, cel ce am greșit. A Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea, ci izbăvește-mă de osânda focului.

Și acum..., a Născătoarei:

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine și limanul celor înviforați, prin rugăciunile tale fă-mi-L și mie îndurat pe Milostivul și Făcătorul și Fiul tău.

Cântarea a treia

Irmos:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întărește Biserica Ta". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Cu ploaie de foc de la Domnul, El, Domnul, a ars oarecând pământul Sodomei.

În munte scapă, suflete, precum Lot cel de demult, și izbăvește-te lăsând în urmă Țoarul.

O, suflete, fugi de aprindere, fugi de arderea Sodomei, fugi de pârjolul dumnezeieștii văpăi.

Greșit-am Ție, eu, unul, eu singur greșit-am mai mult decât toți; Hristoase, Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Ție, Mântuitorule, mă mărturisesc: Fără măsură greșit-am;

dar Tu, ca un îndurat, ușurează-mi păcatele și iartă-mi-le.

Tu ești Păstorul cel bun; caută-mă pe mine, mielul, și nu mă trece cu vederea pe mine, cel rătăcit.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeu nostru, miluiește-ne.

O, Treime-Unime, Dumnezeule, mântuiește-ne din înșelăciune și din ispite și din primejdii.

A Născătoarei:

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu; bucură-te, tronul Domnului; bucură-te Maica Vieții noastre.

Alt canon

Irmos:

Doamne, pe piatra poruncilor Tale întărește-mi inima care se clatină, că Tu Însuși ești Sfânt și Domn”. (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine, surpătorul morții; iată de ce acum, în pragul sfârșitului meu, din inimă strig către Tine: Greșit-am, milostivește-Te și mântuiește-mă!

Următor m'am făcut păcătoșilor din vremea lui Noe, Mântuitorule, moștenind osânda lor, a celor ce s'au cufundat în apele potopului.

Greșit-am, Doamne, Ție Ți-am greșit, milostivește-Te spre mine; că dintre oamenii care au greșit nu este nimeni pe care eu să nu-l fi întrecut cu păcatele.

Suflete, următor te-ai făcut lui Ham, celui ce și-a batjocorit tatăl, că nu te-ai întors cu fața înapoi ca să acoperi goliciunea aproapei tale.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit-o, sărmane suflete, și moștenire desfătăată n-ai primit, ca Iafet, în ținutul iertării.

Suflete al meu, ieși din ținutul Haran, adică din păcat, și vino în ținutul care de-a pururi izvorăște nestricăciunea cea vie, pe care a moștenit-o Avraam.

Suflete al meu, ai auzit de Avraam, cel care a părăsit oarecând țara părinților săi și s'a înstrăinat. Fă-te următor alegerii lui.

La stejarul din Mamvri ospătându-i patriarhul pe îngerii, primit-a la bătrânețe rodul făgăduinței.

Suflete al meu, sărmane, cunoscând că Isaac în chip tainic a fost jertfit ca jertfă nouă, ca ardere-de-tot Domnului, fă-te următor alegerii lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că izgonit a fost ca un fecior de sclavă; trezește-te și vezi ca nu cumva, păcătuind, să pățești ceva asemenea.

Egiptencei celei de demult, Agar, ei te-ai asemănat, suflete, de bunăvoie făcându-te rob și născând semeția ca pe un nou Ismael.

Suflete al meu, tu știi scara lui Iacob, care s'a arătat de la pământ spre cele cerești; tu de ce n'ai avut dreapta credință ca temelie tare?

Fii următor preotului lui Dumnezeu și împăratului celui ce între oameni era înstrăinat de viața lumii; fii următor adică asemănării cu Hristos.

Suflete al meu, sărmane, să nu te prefaci în stâlp de sare privind îndărăt; să te înfricoșeze pilda Sodomei. Sus, în Sigor, acolo mântuiește-te.

Asemenea lui Lot, suflete, fugi de văpaia păcatului; fugi de Sodoma și de Gomora, fugi de aprinderea oricărei poște nebunești.

Miluieste-mă, Doamne, miluieste-mă, de pe-acum strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi pentru ca tuturor să le răsplătești după vrednicia faptelor.

Stăpâne, nu-Ți întoarce fața de la rugăciunea celor ce pe Tine Te laudă; ci, Iubitorule de oameni, milostivește-Te și dăruiește iertare celor ce Ție Ți se roagă cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

De tulburarea valurilor sunt cuprins, și de furtuna păcatelor. Ci tu, Maică, scapă-mă acum și scoate-mă la limanul dumnezeieștii pocăințe.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

De vreme ce tu, cuvioasă, chiar și acum îi aduci Născătoarei de Dumnezeu rugăciune osârduitoare, prin rugăciunile tale deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Prin rugăciunile tale dăruiește-mi și mie iertare datoriiilor, o, Andreie, arhiercule al Cretei; că tu ești preaales învățător al pocăinței.

Slavă..., **a Treimii:**

Treime neamestecată, nezidită, fire fără de început, cea lăudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, cei ce cu credință ne închinăm stăpânirii Tale.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, pe Fiul Cel fără de ani născut din Tatăl, sub ani L-ai născut, fără să știi de bărbat: minune străină este că, alăptând, ai rămas fecioară.

Ectenia mică**Apoi Sedealna, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:****Podobie:** Înviat-ai din morți...

Luminători luminați de Dumnezeu, cei ce înșivă ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pe noi, cei ce ne aflăm în întunericul vieții, pentru ca acum, ca în plină zi, să umblăm cu bunăcuviință în lumina postului, alungând patimile cele de noapte, și să vedem și noi, bucurându-ne, luminatele Patimi ale lui Hristos.

Slavă..., altă Sedealnă, glasul al 8-lea:**Podobie:** Porunca cea cu taină...

Apostoli cei doisprezece, aleși de Dumnezeu, aduceți-I acum rugăciune lui Hristos, să trecem toți curgerea postului, cu umilință făcând rugăciuni și cu osârdie împlinind virtuți; pentru ca în acest fel să ajungem a vedea slăvita Înviere a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducându-I.

Și acum..., a Născătoarei:**Același glas și aceeași podobie:**

Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Apostolii roagă-te Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel ce este necuprins, Cel ce în chip de negrăit S'a născut din tine mai presus de gând, să-i dăruiască lumii pace curată, iar nouă să ne dea, mai înainte de sfârșit, iertare păcatelor; și, cu îmbelșugata Lui bunătate, pe robii tăi să-i învrednicească împărăției cerești.

Apoi se citește partea a doua a vieții precucivioasei Maria Egipteanca.

Cântarea a patra

Irmos:

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, auzit-a și s'a temut – că aveai să Te naști din fecioară și oamenilor să li Te arăți – și a grăit: Auzit-am auzul Tău și m'am temut. Slavă puterii Tale, Doamne". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea; nu-Ți părăsi zidirea, Dreptule Judecător; că deși eu, ca un om, eu singur am greșit mai mult decât toți oamenii, Tu, Iubitorule de oameni, ca un Domn al tuturor ai puterea de a ierta păcatele.

Se apropie sfârșitul, suflete, sfârșitul se apropie, dar tu nu te îngrijești, nu te pregătești. Vremea se scurtează: ridică-te!, Judecătorul e aproape, alături, lângă uși. Ca un vis, ca o floare se trece vremea vieții; de ce'n zadar ne tulburăm?

O, suflete al meu, trezește-te! Ia seama la faptele pe care le-ai făcut și treceți-le pe dinaintea ochilor; din lacrimile tale varsă picături; lui Hristos cu îndrăznire spune-I faptele și cugetele tale, și astfel te îndreaptă.

De-a lungul unei vieți n'a fost păcat sau netrebnicie sau răutate pe care eu, Mântuitorule, să nu o fi făcut: cu mintea, cu cuvântul, cu voința, cu gândul și cu știința; în faptă am păcătuit, ca nimeni altul vreodată.

Dacă întru ceva m'am judecat, dacă întru ceva m'am osândit, eu, netrebnicul, aceasta s'a făcut în propriul meu cuget – mai apăsător decât tot ce este'n lume. Iar Tu, Judecătorule, Mântuitorul și Cunoscătorul meu, cruță-mă și scapă-mă și mântuiește-mă pe mine, robul Tău.

Suflete al meu, scara pe care a văzut-o oarecând marele între patriarhi este descoperirea urcușului lucrător și a înălțării gândului. Așadar, dacă vrei să viețuiești împreună cu lucrarea suitoare și cu cunoașterea și cu înălțarea gândului, înnoiește-te.

În lipsă aflându-se el, patriarhul, arșița zilei a îndurat-o și frigul nopții l-a suferit, zilnic dobândind câte ceva păscând oile, trudindu-se și slujind, ca să-și primească femeile-amândouă.

Prin cele două femei înțelege: pe de-o parte fapta, pe de alta, gândirea cea înalt-cunoscătoare; prin Lia, fapta, ca una cea cu mulți copii; prin Rahela, gândirea, ca una cea mult-ostenitoare. Că fără osteneli, suflete, nici fapta și nici gândirea nu se vor plini.

Priveghează suflete al meu, și osebește-te precum marele între patriarhi, ca să dobândești fapta cunoscătoare, să devii minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus întru gândire adâncă și să te faci neguțător de lucruri minunate.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i marele între patriarhi, ție, suflete al meu, tainic ți-a făcut scară spre urcușul întărit prin faptă; că pe fiii săi cu înțelepciune i-a așezat ca pe niște suișuri cu temeieri și trepte.

Lui Esau celui urât i te-ai făcut asemenea, suflete, dându-i amăgitorului tău dreptul de întâi-născut, al frumuseții celei dintâi; și din binecuvântarea părintească ai căzut, și îndoit te-ai amăgit, sărmane, cu fapta și cu gândirea; iată de ce, acum, pocăiește-te.

Esau s'a numit și Edom, din marea sa înverșunare a amestecării cu femei. Că fără'ncetare cu desfrânarea aprinzându-se și cu desmierdările întinându-se, de aceea s'a numit Edom, ceea ce înseamnă înfierbântarea sufletului iubitor de păcate.

O, suflete al meu, cu toate că ai auzit de Iov cel de pe grămada de gunoi că s'a îndreptățit, tu n'ai râvnit la stăruința lui; tăria gândului său tu n'ai avut-o întru nimic din ce-ai cunoscut, din ce-ai știut, din ce te-a încercat; ci lipsit de răbdare te-ai dovedit.

El, cel care șezuse pe tron, acum se vede gol și plin de bube șezând pe gunoi; el, cel cu mulți copii și om de vază, acum năprasnic fără copii și lipsit de adăpost; că-și socotea gunoiul palat și bubele mărgăritare.

După împărătească vrednicie fiind îmbrăcat în porfiră și purtând diademă, omul cel cu multă avere – dreptul îndestulat de bogăție și de animale – dintr'odată sărăcind, averea, mărirea și împărăția năprasnic le-a pierdut.

Dacă omul acela, drept fiind și mai neprihănit decât toți, n'a scăpat de cursele și vicleniile înșelătorului, ce vei face tu, sărmanul meu suflet iubitor de păcate, dacă se va întâmpla ca și asupra-ți să vină ceva din ceea ce nici cu gândul n'ai gândit?

Trupul mi l-am pătat, duhul mi l-am întinat, peste tot m'am rănit. Ci Tu, Hristoase, ca un doctor, prin pocăința mea vindecă-le pe amândouă; spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Pentru toți răstignindu-Te, Cuvântule, trupul și sângele Ți le-ai dat spre jertfă: trupul, ca să mă înnoiești, sângele, ca să mă speli. Iar duhul Ți l-ai dat, Hristoase, ca să mă aduci pe mine Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, Îndurate, pentru ca noi să ne mântuim: de bunăvoie pe lemn Te-ai răstignit, Edenul cel încuiat s'a deschis. Iată, cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile, minunându-se, Ți se închină.

Baie curățitoare să-mi fie sângele cel curs din coasta Ta, iar apa iertării ce a izvorât dintr'însa să-mi fie băutură, pentru ca eu cu amândouă să mă curățesc, ungându-mă și bând. Ungere și băutură să-mi fie mie, Cuvântule, dătătoarele Tale de viață cuvinte.

Nu am haină potrivită să intru în camera Mirelui, nici să merg la nuntă sau la cină; candela mi s'a stins neavând

untdelemn, camera mi s'a închis în timp ce eu dormeam. Cei de la cină s'au săturat; numai eu, legat de mâini și de picioare, am fost aruncat afară.

Coasta Ta cea purtătoare de viață i-a devenit Bisericii pahar din care nouă ne-a izvorât îndoitul izvor al cunoașterii și al iertării, spre închipuirea ambelor Legi – cea Veche și cea Nouă – Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt, plin de dureri și de răutate; dar Tu întru cunoaștere cheamă-mă și întru pocăință primește-mă, ca să nu devin câștig și hrană străinului; Tu Însuți, Mântuitorule, miluiește-mă.

Falnic sunt acum și semeț, zădărnicit în inimă deșartă. Dar Tu, Unule, Îndurate, Dreptule Judecător, nu mă osândi laolaltă cu fariseul, ci mai degrabă dă-mi smerenia vameșului, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Îndurate, că am greșit, că vasul trupului meu l-am necinstit; dar Tu întru cunoaștere cheamă-mă și întru pocăință primește-mă, ca să nu devin câștig și hrană străinului; Tu Însuți, Mântuitorule, miluiește-mă.

Glasul Tău nu l-am auzit, Scriptura Ta n'am ascultat-o, Dătătorule de lege. Dar Tu întru cunoaștere cheamă-mă și întru pocăință primește-mă, ca să nu devin câștig și hrană străinului; Tu Însuți, Mântuitorule, miluiește-mă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În trup fiind, dar petrecând viață fără de trup, într'adevăr ai primit mare har de la Dumnezeu, ca să le fii folositoare celor ce cu credință te cinstesc. De aceea ne rugăm ție: prin rugăciunile tale, de toate încercările ne izbăvește.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În adânc de mari necuviințe coborându-te, nu te-ai împotmolit acolo, ci cu gând mai bun te-ai ridicat la virtutea cea desăvârșită prin lucrare, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerilor.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuvioase Părinte Andrei, lauda părinților, nu uita ca, prin înfățișarea rugăciunilor tale înaintea Treimii Celei înalt dumnezeiești, să fim izbăviți de osândă, noi, cei ce te chemăm pe tine, ocrotitor dumnezeiesc și podoaba Cretei.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, pe Tine Dumnezeu Te cuvintez, o, Dumnezeire în Treime, ca pe Ceea ce ești totodată împărăție și tron; și Ție Îți cânt cântarea cea mare, cea întreit-cântată întru cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei:

Ai și născut, ai și rămas fecioară, și întru amândouă ai rămas cu firea fecioară; Cel ce S'a născut înnoiește legile firii: pânțelele a născut fără să simtă dureri. Unde vrea Dumnezeu, acolo rânduiala firii e biruită, că El pe câte le voiește, pe acelea le și face.

Cântarea a cincea

Irmos:

De noapte sculându-mă, Iubitorule de oameni, mă rog: Luminează-mă și îndreaptă-mă întru poruncile Tale și învață-mă, Mântuitorule, să fac voia Ta". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

În lungă noapte mi-am petrecut eu viața, că întuneric și negură adâncă mi s'a făcut noaptea păcatului, dar Tu, Mântuitorule, ca pe un fiu al zilei arată-mă.

Lui Ruben asemănându-mă eu, netrebnicul, gând necuvios și nelegiuit făcut-am pe seama Înaltului Dumnezeu, prin aceea că patul mi l-am spurcat, pe al meu, dar și pe acela al tatălui meu.

Ție mă mărturisesc, Hristoase Împărate: greșit-am, păcătuit-am precum odinioară frații lui Iosif, prin aceea că

am vândut rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat; vândut a fost în robie dulcele suflet cel drept, întru prefigurarea Domnului; iar tu, suflete, întreg te-ai vândut răutăților tale.

Calcă pe urmele lui Iosif cel drept și pe ale minții lui celei curate, suflete al meu sărman și nepriceput, și nu te desfrâna cu pornirile cele nebunești în neconțință neleguire.

Dacă Iosif și-a făcut cândva sălaș în groapă, Stăpâne Doamne, întru prefigurarea îngropării și învierii Tale a făcut-o; dar eu, eu când Îți voi aduce vreodată ceva care să-i semene?

Auzit-ai suflete, de lădița lui Moise, cea purtată oarecând de apele și de valurile Râului, că în ea a fost el păzit, ca într'o ascunzătoare, de fapta cea amară a voii lui Faraon.

O, sărmane suflete, dac' ai auzit de moașele care ucideau oarecând pruncii de parte bărbătească, alăptează-te acum cu înțelepciunea, ca marele Moise.

O, sărmane suflete, tu nu ți-ai omorât mintea, lovind-o, așa cum marele Moise a făcut cu egipteanul; și spune-mi: cum te vei sălășlui prin pocăință în pustietatea patimilor?

În pustietăți a locuit marele Moise; așadar, suflete, vino de urmează-i purtarea, ca să te învrednicești și de arătarea cea din rug a lui Dumnezeu.

O, suflete, fă-te chip al toiagului lui Moise, care a lovit marea și a închegat adâncul cu semnul dumnezeieștii Cruci, prin care și tu vei putea săvârși lucruri minunate.

Aaron l-a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; dar Ofni și Finees, ca și tine, suflete, i-au adus lui Dumnezeu viață întinată și străină.

Greu la minte am devenit, Doamne, asemenea lui Faraon cel aspru; ca Ianis și Iamvri, greu la suflet și la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mă, Mântuitorule!

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu, netrebnicul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, rogu-Te, haina trupului făcând-o albă precum zăpada.

De-mi voi cerceta eu faptele, Mântuitorule, pe mine însumi mă văd: că pe oricare om l-am întrecut cu păcatele; că întru cunoștință gândind, așa am greșit, iar nu întru necunoștință.

Cruță, Doamne, cruță-Ți făptura! Eu am greșit, Tu iartă-mă, Tu, Cel ce din fire ești curat, și în afară de Tine nu-i nimeni fără pată.

Dumnezeu fiind, de dragul meu ai luat chipul meu; minuni ai arătat, vindecând pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi, iar scurgerea de sânge ai oprit-o, Mântuitorule, a celei ce s'a atins de poala hainei Tale.

Sărmane suflete, fii următor celei cu scurgere de sânge, și la fapta ei năzuiește: ține-te de poala hainei lui Hristos, ca să scapi de lovituri și să auzi din gura Lui: credința ta te-a mântuit.

Suflete, fii următor femeii gârbove. Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca El să te îndrepte, iar tu drept să umbli în căile Domnului.

Deși ești, Stăpâne, fântână adâncă, izvorăște-mi apă din preacuratele Tale zăcăminte, ca să beau precum samarineanca, să nu mai însetez; că Tu izvoare de viață izvorăști.

Stăpâne, Doamne, Siloam să-mi devină lacrimile, ca să-mi spăl și eu luminile sufletului, și cu gândul să Te văd pe Tine, Doamne, Lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Dacă tu, preafericito, cu neasemănată iubire ai dorit să te închini lemnului Crucii, de plinirea dorinței te-ai învrednicit. Dar și pe mine învrednicește-mă să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Repejunea Iordanului trecând-o, odihnă ai aflat prin fuga de dulceața trupească cea fără de durere; din care scoate-ne și pe noi, Cuvioaso, prin rugăciunile tale.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca pe un păstor preaales, înțelepte Andrei, pe tine, cel preacinstit, cu multă dragoste și cu frică te rog ca, prin rugăciunile tale, să dobândească mântuire și viață veșnică.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine în Treime Te slăvim, pe Unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Părinte, Fiule și Duhule, Ființă unică prin Sine, Unime Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei:

O, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, din tine S'a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu Cel ce a zidit veacurile, însumându-Și firea oamenilor.

Cântarea a șasea

Irmos:

Din iadul cel mai de jos, cu toată inima mea strigat-am spre înduratul Dumnezeu, iar El m'a auzit și mi-a scos viața din stricăciune". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Lacrimi din ochii mei și suspine dintru adânc curat Îți aduc, Mântuitorule, în timp ce inima mea strigă: Dumnezeule, Ție greșit-am, ai milă de mine.

Asemenea lui Datan și Abiron, suflete, te-ai înstrăinat de Domnul tău. Ci strigă din toată inima: Iartă-mă!, ca să nu te împresoare prăpastia pământului.

Lui Efrem te-ai asemănat, suflete, ca o junincă sălbătică; ci ca o căprioară păzește-ți viața de curse, întraripându-ți mintea cu lucrarea și cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, că Dumnezeu poate să albească și să curețe o viață leproasă; așadar, nu-ți pierde nădejdea, măcar că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie s'au întors și degrab m'au acoperit, așa cum oarecând au făcut-o cu egiptenii și cu mai-marii lor.

Voie liberă și nerecunoscătoare ai avut, suflete, ca și Israel odinioară; că nu te-ai mulțumit cu mana cea dumnezeiască, ci nebunește ai ales lăcomia patimilor, cea iubitoare de plăceri.

Precum odinioară poporul cel nerecunoscător în pustie, așa și tu, suflete al meu, cărnurile de porc și căldările și bucatele egiptene le-ai vrut mai mult decât pe cele cerești.

Când Moise, robul Tău, Mântuitorule, a lovit piatra cu toiagul, a prefigurat coasta Ta cea de viață făcătoare, din care noi toți scoatem băutura vieții.

Precum odinioară Iosua al lui Navi, așa și tu, suflete, cercetează și iscodește Țara Făgăduinței, și într'însa locuiește cu îndreptățire.

Ridică-te și împotrivește-te patimilor trupești, precum Iosua împotriva lui Amalec, pururea biruind gândurile cele înșelătoare, ca pe gabaoniți.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, precum odinioară corabia, suflete, și fă-te moștenitorul acelei Țări a Făgăduinței: Dumnezeu poruncește.

Precum l-ai izbăvit pe Petru, cel ce a strigat: Scapă-mă!, tot așa, Mântuitorule, ia-mi-o înainte, întinde-Ți mâna și scapă-mă de fiară și scoate-mă din adâncul păcatului.

Pe Tine, Stăpâne, Te știi liman liniștit, Stăpâne Hristoase. Ia-mi-o Tu înainte și izbăvește-mă din adâncurile cele neumblate ale păcatului și din deznădejde.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească pe care Tu de mult ai pierdut-o; ci, pe Înaintemergătorul aprinzându-Ți-l făclie, caută-mă, Cuvântule, și află-Ți chipul.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, Marie, fără'ncetare ai izvorât pâraie de lacrimi care-ți ardeau sufletul. Darul acesta dă-mi-l și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepățimire cerească ai dobândit, Maică, prin preainalta viețuire de pe pământ. Pentru aceasta, roagă-te ca prin rugăciunile tale să se izbăvească de lacrimi cei ce te laudă.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cunoscându-te eu pe tine păstor și arhieru al Cretei și rugător pentru lume, la tine, Cuvioase Andrei, alerg și strig: Scoate-mă din adâncul păcatului!

Slavă..., **a Treimii:**

Treime sunt, neamestecată și nedespărțită; despărțită după Fete, dar și Unime sunt în fire unită: Tatăl, Fiul și Dumnezeiescul Duh.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pântecele tău ni L-a născut nouă pe Dumnezeu cu chipul ca al nostru; așadar, pe Ziditorul-a-toate roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Ectenia mică**CONDAC, glasul al 6-lea**

Suflete al meu, suflete al meu, scoală, de ce oare dormi? Sfârșitul se apropie și vei să te tulburi. Deșteaptă-te, dar, ca să Se milostivească de tine Hristos Dumnezeu, Cel ce pretutindena este și pe toate le plinește.

ICOS

Iată că e deschisă încăperea lui Hristos cea vindecătoare, și iată cum din ea izvorăște sănătatea lui Adam; pe aceasta văzând-o diavolul, s'a înfrigurat și s'a rănit și a strigat către tovarășii săi: Ce-am să mă fac eu cu Fiul Mariei? că mă ucide Betleemitul, Cel ce pretutindena este și pe toate le plinește.

SINAXAR, în joia din săptămâna a cincea a postului mare**Sinaxarul din Minei apoi acesta**

În aceeași zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilință.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

FERICIRILE, glasul al 6-lea

Întru împărăția Ta când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne.

Locuitor al raiului l-ai făcut, Hristoase, pe tâlharul care spre Tine a strigat pe cruce: Pomenește-mă! Învrednicește-mă și pe mine, nevrednicul, de pocăința acestuia.

Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.

Suflete al meu, ai auzit de Avraam cum a ajuns el la arătarea dumnezeiască și cum a primit rodul făgăduinței din

cea stearpă; să fim și noi următori dreptei sale credințe.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Râvnind la lenevia lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria faptelor; de dragul plăcerii, străinilor le-ai dat viața ta întreagă și fericită.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Cel care, cu puțin înainte, îi biruise pe Filistenii cu o falcă de asin, acum se află el pradă desfrâului; iată de ce, suflete al meu, fugi de asemănarea cu el, de fapta și slăbiciunea lui.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac și Ieftae, căpetenii de oaste, aleși au fost să fie judecătorii lui Israel, dar împreună cu ei a fost și Debora, cea cu minte bărbătească. Așadar, suflete, cu vitejiile acelora îmbărbătându-te, întărește-te.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Suflete al meu, ai auzit de Iaela cea vitează, cea care odinioară l-a ucis cu țarușul pe Sisera și de el i-a izbăvit pe ai săi; auzi cum biruiește ascuțișul lemnului, prin care se prefigurează Crucea.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfește, suflete, jertfă de laudă, fapta bună adu-o ca pe o fiică mai curată decât aceea a lui Ieftae; patimile trupului înjunghie-le ca pe o jertfă adusă Domnului.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înțelege, suflete al meu, ce înseamnă lâna rourată lui Ghe-deon; primește și tu rouă din cer și apleacă-te, precum câinele, și bea apa care curge din Lege prin stoarcerea Scripturii.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Suflete al meu, ca un nemintos ai primit și tu osânda preotului Eli, îngăduind patimilor să lucreze în tine așa cum a făcut-o el cu fiii săi cei nelegiuți.

Fericiți veți fi când din pricina Mea vă vor ocări și vă vor prigoni și, mințind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

În vremea Judecătorilor, suflete al meu, levitul a avut o anume socotință când le-a împărțit celor douăsprezece neamuri trupul sfârtecat al femeii sale: aceea de a se da în vileag nelegiuita întinare a neamului lui Veniamin.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Ana cea iubitoare de înțelepciune, în timp ce se ruga, doar buzele și le mișca spre laudă, iar glasul nu i se auzea; tocmai de aceea, deși era stearpă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Între judecători s'a numărat fiul Anei, marele Samuel, pe care Eli l-a crescut în casa Domnului. Râvnește și tu, suflete al meu, să-i fii asemenea, și judecă-ți faptele tale mai înainte de a o face cu ale altora.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăția Ta.

De îndată ce David a fost ales rege, ca un rege a fost și uns, din corn, cu dumnezeiescul mir. Iar tu, suflete al meu, dacă dorești împărăția cea de sus, cu lacrimi unge-te în loc de mir.

Stih: Pomenește-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăția Ta.

Miluește-Ți zidirea, Milostive! Spre făptura mâinilor Tale milostivește-Te, și dă-le iertare tuturor păcătoșilor – și mie, celui ce mai mult decât toți Ți-am călcat poruncile.

Slavă..., **a Treimii:**

Și nașterii celei fără de început, și purcederii deopotrivă mă închin: Tatălui mă închin, Cel care a născut, pe Fiul Îl slăvesc, Cel care S'a născut, și pe Duhul Sfânt Îl laud, Cel Care împreună cu Tatăl și cu Fiul strălucește.

Și acum..., a Născătoarei:

Ție mă închin, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut mai presus de fire, fără ca prin aceasta să se despartă slava cea după fire a Pruncului tău; că Cel Care este unul după Față, îndoit după fire Se mărturisește.

Cântarea a șaptea

Irmos:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat în fața Ta, nu Ți-am păzit poruncile și nici am făcut precum ni le-ai dat; ci pân' la urmă nu ne părăsi, Dumnezeule al părinților".
(de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Greșit-am, păcătuit-am, porunca Ta am lepădat-o; că întru păcate m'am zămislit, și rană le-am adăugat rănilor mele. Tu însă miluiește-mă ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Pe cele ascunse ale inimii mele Ți le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi-mi smerenia, vezi-mi necazul, și ia aminte acum la judecata mea; și miluiește-mă, ca un îndurat, Dumnezeul părinților.

Saul oarecând, suflete, dacă a pierdut asinele tatălui său, degrab a dat peste regatul care avea să-l ridice; iar tu ferește-te să nu greșești alegând poftetele tale cele dobitocești în locul împărăției lui Hristos.

Suflete al meu, iată că până și David, dumnezeiescul părinte, de două ori a greșit oarecând: cu săgeata desfrâului s'a săgetat și de suliță s'a rănit ca pedeapsă pentru omor; tu, însă, prin pornirile cele din voia ta, de mai grele patimi bolești.

David oarecând a împreunat o nelegiuire cu o altă nelegiuire, amestecând desfrâul cu omorul; dar, curând după aceea, îndoită pocăință a arătat. Dar tu, suflete, mai rele fapte ai făcut, fără să te căiești în fața lui Dumnezeu.

David, oarecând, ca într-o icoană a scris cântarea prin care-și muștra fapta pe care o făcuse, strigând: Miluiește-mă, că Ție unuia am greșit, Dumnezeuul tuturor, Tu Însuși miluiește-mă.

În timp ce chivotul era purtat în car și boii s'au împiedicat, de îndată ce Uza s'a atins de el, a și fost certat de mânia lui Dumnezeu. Așadar, suflete, fugi de îndrăzneala aceluia și dă-le cuvenita cinstire celor dumnezeiești.

Ai auzit de Abesalom, cum s'a răzvrătit împotriva firii. Ai cunoscut faptele lui cele urâte, cum a batjocorit el patul lui David, părintele său. Cu toate acestea, și tu ai fost următor al pornirilor lui pătimașe și iubitoare de desfătări.

Vrednicia ta cea nerobită i-ai supus-o trupului, suflete, căci pe un alt Ahitofel aflându-l ca vrăjmaș, te-ai învoit cu sfaturile lui; dar pe toate acestea le-a risipit Însuși Hristos, pentru ca tu cu adevărat să te mântuiești.

Minunatul Solomon, cel plin de harul înțelepciunii, dacă oarecând a făcut vicleșug în fața lui Dumnezeu, harul i s'a îndepărtat. Cu acela și tu ți-ai asemănat blestemata ta viață, suflete.

Întinându-se, iubitorul de înțelepciune a devenit iubitor de femei desfrânate și străin de Dumnezeu, împins la aceasta de desfătărilor poftelor sale; aceluia și tu, suflete, i-ai urmat, cu gândul la rușinoase desmierdări.

Râvniți-ai, suflete al meu, să fii asemenea lui Roboam, cel ce n'a ascultat de sfatul tatălui său, dar totodată și lui Ieroboam, sluga cea care oarecând s'a răzvrătit; ci fugi de asemănarea lor și strigă spre Dumnezeu: Greșit-am, miluiește-mă.

La necurățiile lui Ahab ai râvniți, suflete al meu. Vai mie, că te-ai făcut locaș al întinărilor trupești și vas de rușine al patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină și spune-I lui Dumnezeu păcatele tale.

Ilie oarecând i-a înjunghiat pe nerușinații profeți ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahab. Dar tu, suflete, fugi de asemănarea cu aceștia doi, și întărește-te.

Cerul ți s'a încuiat, suflete, și foame de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce tu nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, așa cum oarecând a făcut Ahab. Asemănă-te mai degrabă cu femeia din Sarepta și hrănește sufletul profetului.

Greșalele lui Manase ți le-ai agonisit cu propria ta voie, suflete; dar, punându-ți în față patimile ca pe niște chipuri groaznice și ca pe niște muște supărătoare, sârguiește-te să râvnești la pocăința lui și fă-ți câștig de umilință.

La picioarele Tale cad și Ție Îți aduc, ca pe niște lacrimi, cuvintele mele: Am greșit așa cum nici păcătoasa n'a greșit, și fărădelege am făcut ca nimeni altul pe pământ. Ci fie-Ți milă de făptura Ta, Stăpâne, și încă o dată cheamă-mă.

Chipul Tău l-am îngropat și porunca Ta am stricat-o; toată podoaba mi s'a întunecat și cu patimile mi s'a stins făclia, Mântuitorule. Dar Tu milostivește-Te și dă-mi bucurie, așa cum cântă David.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă ceea ce este ascuns, grăiește-I lui Dumnezeu, Cel ce pe toate le știe. Doar Tu, Mântuitorule, le știi pecele ascunse ale mele; Tu Însuți dar mă miluiește, așa cum cântă David, după mare mila Ta.

Zilele mele s'au stins ca visul celui ce se trezește. De aceea, ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieții. Dar care Isaia va să stea pentru tine, suflete, decât numai Dumnezeul tuturor?

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând tu către Preacurata Maică a lui Dumnezeu, mai întâi ai izgonit tulburarea poftelor celor silnic supărătoare și l-ai rușinat pe vrăjmașul cel ce te întărâtase. Acum întru necazuri dă-mi ajutor și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Hristos, pe Care L-ai iubit, pe Care L-ai dorit, pe urma Căruia ai mers, El ți-a aflat pocăința și ți-a dăruit-o, ca unic Dumnezeu milostiv; pe El Îl roagă ne'ncetat să ne izbăvească de patimi și de primejdii.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe piatra credinței întărește-mă, părinte, prin rugăciunile tale, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască; și mă rog, Cuvioase Andrei, să-mi dăruiești acum pocăință și să mă izbăvești de cursa vrăjmașilor care mă caută.

Slavă..., **a Treimii:**

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă; lumini și lumină, trei sfinte și unul sfânt, așa este laudat Dumnezeu Treimea. Așadar, suflete al meu, laudă și preamărește viața și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Te laudăm, te binecuvântăm, ție ne închinăm, Născătoare de Dumnezeu; că din Treimea cea nedespărțită L-ai născut pe Fiul cel unul și Dumnezeu, și nouă, celor de pe pământ, tu singură ni le-ai deschis pe cele cerești.

Cântarea a opta

Irmos:

Pe Cel preaslăvit de oștile cerești, și de Care se cutremură heruvimii și serafimii și toată suflarea și toată zidirea, binecuvântați-L și-L preainălțați întru toți vecii". (de două ori)

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Miluiește-mă, Mântuitorule, pe mine, cel ce am greșit; ridică-mi mintea spre calea întoarcerii; primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine, cel ce strig: Ție Ți-am greșit, mântuiește-mă; nelegiuire am săvârșit, miluiește-mă.

Ilie oarecând, cel purtat în car, în carul virtuților suindu-se, ca spre cer s'a înălțat deasupra celor pământești. Așadar, la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului, oarecând, s'a despărțit în două părți de îndată ce a fost lovită, prin Elisei, de cojocul lui Ilie; dar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei, oarecând, primind cojocul lui Ilie, har îndoit a primit de la Domnul; dar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, din pricina neînfrânării.

Samarineanca, oarecând, cu gând bun L-a primit pe Cel-Drept; dar tu, o, suflete, n'ai adus în casă nici străin, nici călător. De aceea te vei tângui când vei fi lepădat afară din cămară.

Tu, suflet sărman, fără'ncetare te-ai asemănat minții celei spurcate a lui Ghehazi; ci măcar acum, la bătrânețe, leapădă iubirea lui de bani. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Azaria râvnind să te asemeni, lepra lui ai făcut-o'n tine de două ori mai mare, de vreme ce pe cele necuvioase le cugești și pe cele nelegiuite le faci. Părăsește ceea ce ai agonisit și aleargă la pocăință.

Tu, suflete, ai auzit de locuitorii Ninivei, cum s'au pocăit ei în fața lui Dumnezeu cu sac și cu cenușă. Tu însă nu acestora le-ai urmat, ci te-ai dovedit mai rău decât toți cei ce au greșit înainte de lege și în urma legii.

Auzit-ai, suflete, de Ieremia cel din groapa cu noroi, cel ce cu tânguire a plâns cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui de plângere și te vei mântui.

Preștiind Iona pocăința celor din Ninive, a fugit la cei din Tarsis, de vreme ce, profet fiind, a cunoscut milostivirea lui Dumnezeu; de aceea se silea ca profeția lui să nu mintă.

De Daniel ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai cunoscut cum, prin credință, tinerii cei ce erau cu Azaria au stins văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche ți i-am adus, o, suflete, să-ți fie pildă; urmează faptele dreptilor, cele iubite de Dumnezeu, și fugi de păcatele celor răi.

Dreptule Judecător, Mântuitorule, miluiește-mă și izbăvește-mă de foc și de groaza prin care după dreptate voi trece la judecată; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig către Tine: Pomenește-mă; ca Petru plâng cu amar; ca vameșul strig: Mântuitorule, iartă-mă; ca păcătoasa lăcrimez. Primește-mi tânguirea, așa cum oarecând pe a cananeencei.

Vindecă putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Tu, singurul tămăduitor. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, fapte de pocăință, și umilință cu lacrimi.

Pe urmele cananeencei strig și eu: Miluiește-mă, Fiule al lui David! De poala hainei Tale mă ating, ca femeia cu scurgere de sânge; și plâng ca Marta și Maria pentru Lazăr.

A labastru cu lacrimi ca niște mir turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca păcătoasa care cerea milă, și eu Îți aduc rugăciune și cer să primesc iertare.

Cu toate că nimeni n'a greșit ca mine, totuși, Milostive Mântuitorule, primește-mă și pe mine, cel ce cu frică mă pocăiesc și cu iubire strig: Ție unuia am greșit, fărădelege am făcut, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, de făptura Ta și ca un Păstor caută-mă pe mine, oaia cea pierdută; pe mine, cel rătăcit, smulge-mă din gura lupului și fă-mă oaie în pășunea oilor Tale.

Când ca un milostiv vei șede Judecător și-Ți vei arăta

slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o, ce frică va fi atunci, când cuptorul va arde și toți se vor teme de înfricoșătoria Ta judecată.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe tine luminându-te Maica Luminii celei neapuse, din întunericul păcatelor te-a dezlegat; de vreme ce astfel ai primit tu harul Duhului, luminează-i, Marie, pe cei ce cu credință te laudă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu adevărat minune nouă văzând întru tine, Maică, dumnezeiescul Zosima, uimit a fost că înger în trup vedea, și 'ntru totul de mirare s'a umplut, pe Hristos laudându-L în veci.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cinstite Andrei, lauda Cretei, ca pe unul ce ai îndrăznire către Domnul, pe tine te rog: Roagă-te să aflu acum dezlegare din legătura fărădelegii; aceasta, prin rugăciunile tale, ca unul care ești învățător al pocăinței și slava cuvioșilor.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel fără de început, Fiule, Cel împreună fără de început, Bunule Mângâietor, Duhule Cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvântule al Tatălui Celui fără de început, Duhule viu și ziditor, Treime-Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei:

Ca din vopsea de porfiră s'a țesut trupul lui Emanuel înlăuntrul pântecelui tău, Precurată, ceea ce ești porfiră cugetătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

(se repetă Irmosul cântării a 8-a)

Cântarea a noua**Irmos:**

Nașterea cea din zămislire fără de sămânță este de netâlcuit; rodul Maicii celei fără de bărbat e nestricăcios, căci nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta, pe tine, Maică, Mireasă a lui Dumnezeu, toate neamurile cu dreaptă credință te mărim”.

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Mintea s'a rănit, trupul s'a moleșit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s'a omorât, sfârșitul e lângă ușă. Așadar, suflete al meu, sărmane, ce vei face când va veni Judecătorul să le cerceteze pe toate ale tale?

Ți-am adus aminte, suflete, de facerea lumii scrisă de Moise, ca și de toată Scriptura de după el, unde ți se povestește despre cei drepti și despre cei nedrepti; dintre aceștia, tu, suflete, greșindu-I lui Dumnezeu, i-ai urmat pe cei din al doilea rând, adică pe cei nedrepti, iar nu pe cei din rândul întâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează, și nimic din Scriptură nu-și are loc în conștiința ta; profeții au slăbit, ca și tot cuvântul omului drept. Dar și rănilile tale, o, suflete, s'au înmulțit, nefiind doctor care să te vindece.

Pildele din Scriptura cea Nouă ți le aduc ție, suflete, pentru ca ele să te aducă la umilință. Așadar, râvnește la faptele celor drepti și te leapădă de cei păcătoși, și îmblânzește-L pe Hristos prin rugăciuni, prin postiri, prin curăție și prin smerenie.

Hristos S'a făcut om, prin trup făcându-Se totuna cu mine, și pe toate cele firești, în afară de păcat, de voie le-a împlinit; așa ți-a arătat El ție, o, suflete, pilda și icoana smereniei Sale.

Hristos S'a făcut om ca să-i cheme la pocăință pe tâlhari și pe desfrânate. Suflete, pocăiește-te, că ușa Împărăției acum s'a deschis și ți-o iau înainte fariseii și vameșii și desfrânatele, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrân l-a înălțat, ca și pe bătrâna văduvă. De la nici unul din aceștia, suflete, n'ai râvnit nici faptele, nici viața. Dar vai ție, atunci când vei fi judecat.

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, în cele din urmă a flămânzit, prin aceasta arătându-Și firea omenească. Suflete, nu te lenevi. Dacă asupra-ți va năvăli vrăjmașul, prin rugăciune și prin post alungă-l departe de la picioarele tale.

Hristos a fost ispitit; Diavolul Îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit, pentru ca într'o clipită să vadă împărățiile lumii. Suflete, teme-te de înșelăciune, trezește-te și'n tot ceasul roagă-te lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuț, predicând pocăința, în timp ce Irod săvârșea fărădelege cu Irodiada. Vezi, dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele nelegiuitorilor, ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului; și auzind locuitorii din toată Iudeea și Samaria, au alergat și și-au mărturisit păcatele, botezându-se cu voioșie; dar căroră tu, suflete al meu, nu le-ai urmat.

Cinstită este nunta, precum și patul neîntinat; că Hristos pe amândouă dinainte le-a binecuvântat ospătându-Se trupește, iar la nunta din Cana Galileii prefăcând apa în vin și astfel arătând întâia Sa minune, pentru ca tu, suflete, să te schimbi.

Hristos l-a întărit pe paralyticul care și-a ridicat patul, și tot El l-a înviat pe tânărul mort – pe fiul văduvei – și pe servul sutașului l-a întărit; și dacă i S'a arătat samarinencei, ție, suflete, ți-a prefigurat închinarea în duh.

Pe cea cu scurgere de sânge a vindecat-o Domnul de îndată ce ea s'a atins de poala hainei Lui; pe cei leproși i-a curățit;

pe orbi i-a luminat și pe cei șchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muți și pe cea gârbovă i-a vindecat cu cuvântul; toate acestea, pentru ca tu, ticăloase suflete, să te mân-tuiești.

Bolile tămăduind, așa le-a binevestit săracilor Hristos-Cuvântul; a vindecat șchiopii, a mâncat laolaltă cu vameșii, S'a amestecat cu păcătoșii; iar sufletul fiicei lui Iair, care de abia murise, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s'a mântuit și păcătoasa s'a înțelepțit, dar fariseul care se lăuda a fost osândit. Căci vameșul striga: Milostivește-Te!; iar păcătoasa: Miluiește-mă!; dar fariseul se trufea, zicând: Dumnezeule, mulțumescu-Ți..., și celelalte vorbe ale nebuniei lui.

Zaheu a fost vameș, dar, cu toate acestea, s'a mântuit; și fariseul Simon se înșela pe sine, dar păcătoasa a primit dezlegare de la Cel ce are puterea de a ierta păcatele; acesteia te sârguiește să-i urmezi, suflete.

O, suflete al meu, sărmane, tu n'ai avut râvna păcătoasei care, luând alabastrul cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul capului ei le-a șters, de vreme ce El a spart tăblița pe care erau înscrise păcatele ei cele dinainte.

Tu știi, suflete al meu, cum au fost blestemate cetățile cărora Hristos le-a adus bunavestire; teme-te de oglindirea lor, ca nu cumva și tu să devii ca ele, cele pe care Stăpânul, asemănându-le cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Suflete al meu, să nu te arăți mai rău prin deznădejde; ci auzind tu de credința canaaneencei, de dragul căreia fiica ei s'a vindecat cu cuvântul lui Dumnezeu, strigă și tu din adâncul inimii spre Hristos, așa cum a făcut-o ea: Fiule al lui David, mântuiește-mă și pe mine!

Milostivește-te, mântuiește-mă, Fiule al lui David, miluiește-mă, Tu, Cel ce cu cuvântul i-ai mântuit pe cei demonizați; acum, cu glasul Tău cel milostiv, spune-mi și mie precum i-ai spus tâlharului: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a defăimat, un tâlhar ca pe Dumnezeu Te-a slăvit, amândoi pe cruce fiind spânzurați. Acum, mult-Îndurate, precum tâlharului celui credincios, care Te-a recunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s'a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de spaimă s'au despicat, pământul s'a cutremurat și iadul s'a golit; și lumina zilei s'a întunecat văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe cruce pironit.

Nu cere de la mine roade vrednice pocăinței, că întru mine mi-a lipsit tăria. Dăruiește-mi inimă pururea zdrobită și sărăcie cu duhul; pe acestea să Ți le aduc ca pe o jertfă bineprimită, Unule, Mântuitorule.

Tu, Judecătorul meu, Tu, Cel ce cunoști, Cel ce iarăși va să vii cu îngerii să judeci lumea toată, atunci, văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostivești, Iisuse, și să mă miluiești pe mine, cel ce am greșit mai mult decât a greșit toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată, precum cei fără de trup viețuind și firea covârșind; din care pricină, Marie, ca și cum ai fi fost fără materie, cu picioarele pe apă te-ai suit și Iordanul l-ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Făcătorul fă-ni-L milostiv nouă, celor ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, ca să ne izbăvească de răutăți și de necazurile ce ne împresoară; pentru ca, izbăviți fiind, neîncetat să-L slăvim pe Domnul Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuvioase Părinte Andrei, întreit-fericitule, păstorul Cretei, nu înceta să te rogi pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim noi de toată mânia, necazul și vătămarea, și de greșale să ne mântuim, noi, cei ce de-a pururi îți cinstim pomenirea.

Slavă..., a Treimii:

Treime de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te laudăm; pe Tatăl slăvindu-L, pe Fiul slăvindu-L și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într'o fire cu adevărat; viață și vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum..., a Născătoarei:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că atâta vreme cât întru tine cu credință stăpânește, întru tine se și întărește; și, prin tine biruind, toată năvala o întoarce, pe vrăjmași îi supune, iar pe supușii ei îi îndreaptă.

Ectenia mică

LUMINÂNDA glasului din Ceaslov. (de 3 ori)

Psalmii laudelor 148, 149 și 150. Doxologia mică. Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Căzând în căile cele tâlhărești, suflete al meu, greu te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor nebuni; ci având vreme acum cu umilință strigă: Nădejdea celor fără de nădejde, viața celor deznădăjduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor bărbătește ați stat împotriva, și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-ați învrednicit. Rugați-vă totdeauna pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Primește graiurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și te roagă neîncetat, să se

dăruiască nouă dezlegare de păcate și pace.

Bine este a ne mărturisi... Sfinte Dumnezeule... **și celelalte rugăciuni începătoare.** În biserica slavei Tale... Cel ce ești binecuvântat... **Rugăciunea Sf. Efrem Sirul și otpustul.**

ÎN A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

VINERI LA VECERNIE,

care se săvârșește împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai
înainte sfințite

se săvârșește vineri dimineața, deoarece seara se oficiază
Denia Acatistului

După Psalmul 103, se citește **Catisma a 18-a.** La Doamne, strigat-am...
se pun stihirile pe 10, glasul al 6-lea, însuși glasul:

Ieșind din dumnezeieștile Tale porunci ca din Ierusalim, și ajungând la patimile Ierihonului, târându-mă de deșarta slavă a grijilor celor lumești, am căzut între tâlharii gândurilor. Dezbrăcându-mă aceia de veșmântul harului înfierii, zac în răni ca și cum aș fi fără suflare. Preotul trecând și văzându-mi căderea, nu m-a luat în seamă; levitul și el, îngrețoșându-se, a trecut pe alătura. Iar Tu, Doamne, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în chip de negrăit, prin vărsarea mântuitorului sânge și a apei ce s-a vărsat de bunăvoie din coasta Ta, picurând ca niște untdelemn, Hristoase Dumnezeule, peste rănil mele, înfășură-le cu legături, rânduiește-mă în ceata cerească, ca un milostiv. (de două ori)

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Glasul al 6-lea: ale Născătoarei, (podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Sfatul cel mai înainte de veci descoperindu-l Ție, Fecioară, Gavriil a stat înaintea ta, închinându-se și zicând: Bucură-te, pământul cel neșemănat! Bucură-te, rugul nears! Bucură-te, adâncul cel cu anevoie a se vedea! Bucură-te, podul care ne trece la ceruri, și scara cea înaltă pe care a văzut-o Iacov! Bucură-te, dumnezeiască năstrapă cu mană! Bucură-te, dezlegarea blestemului! Bucură-te, chemarea lui Adam, Domnul este cu tine! (de trei ori)

Te arăți mie ca un om, zis-a curata Fecioară către Arhanghel; și cum vestești graiuri mai presus de om? Zis-ai că va fi Dumnezeu cu mine, și Se va sălășlui în pântecul meu; dar cum voi fi sălaş desfătat, spune-mi, și loc de sfințire Celui ce este mai presus de heruvimi? Nu mă amăgi cu înșelăciune; că n-am cunoscut plăcere și sunt necunoscătoare de nuntă; deci cum voi naște prunc? (de două ori)

Dumnezeu unde voiește, se biruiește rânduiala firii, zis-a cel fără de trup, și se săvârșesc cele ce sunt mai presus de fire; crede cuvintelor mele cele adevărate, Preasfântă și fără prihană. Iar ea a strigat: Fie mie acum după cuvântul tău și voi naște pe Cel fără de trup, Care va lua trup din mine; ca prin această unire să ridice ca un puternic pe om la vrednicia cea dintâi. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., **glasul al 2-lea:**

Taina cea din veci se descoperă astăzi, și Fiul lui Dumnezeu, fiu omului Se face; ca luând ce este mai rău, să-mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu-s-a de demult Adam, poftind să fie Dumnezeu și n-a fost. Iar Dumnezeu se face om, ca să facă pe Adam Dumnezeu. Să se veselească făptura și să salte firea, că Arhanghelul stă cu frică înaintea Fecioarei și îi aduce bucurie împotriva întristării. Cel ce Te-ai făcut om pentru milostivirea milei, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-Răbdător și mult-Milostiv.

Stih: Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui

De la Facere, citire: (XXII, 1-18)

Și a fost că după toate acestea l-a încercat Dumnezeu pe Avraam și i-a zis: „Avraame, Avraame!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!” Și Dumnezeu i-a zis: „Ia-l pe fiul tău cel dorit, Isaac, cel pe care-l iubești, și du-te în ținutul Moria și adu-l acolo ardere-de-tot pe un munte pe care ți-l voi spune Eu!”

Iar Avraam s-a sculat dis-de-dimineată, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și după ce-a tăiat lemnele pentru jertfă s-a ridicat și a plecat spre locul de care-i vorbise Dumnezeu. Iar în cea de-a treia zi, ridicându-și Avraam ochii, a văzut locul de departe. Și le-a zis Avraam slugilor sale: „Voi rămâneți aici, cu asinul; eu și băiețelul ne ducem pâna-acolo, ne vom închina și ne vom întoarce la voi”.

Avraam a luat lemnele cele pentru jertfă și le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său, iar el a luat în mâini focul și cuțitul, și amândoi au plecat împreună. Dar Isaac i-a grăit lui Avraam, tatăl său; i-a zis: „Tată!” Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiule?” Isaac a zis: „Iată focul și lemnele; dar mielul pentru jertfă unde este?” Iar Avraam a răspuns: „Dumnezeu va vedea El Însuși de mielul pentru jertfă, fiule!” Și s-au dus amândoi mai departe, împreună.

Iar dacă au ajuns la locul de care-i vorbise Dumnezeu, Avraam a ridicat acolo jertfelnic; a așezat lemnele pe el, l-a legat pe Isaac, fiul său, și l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-și înjunghie fiul.

Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: „Avraame, Avraame!” El a zis: „Iată-mă!” Îngerul a zis: „Să nu-ți ridici mâna asupra băiatului, nici să-i faci vreun rău, căci acum știu că te temi de Dumnezeu și că de dragul Meu nu l-ai cruțat nici pe fiul tău cel iubit!” Și ridicându-și Avraam ochii, a privit; și iată un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. Și ducându-se,

Avraam a luat berbecul și l-a adus ca ardere-de-tot în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahvé-iré, adică „Domnul vede”, și de aceea i se zice astăzi: „În munte Domnul va fi văzut”.

Și îngerul Domnului a strigat a doua oară din cer către Avraam și a zis: „Juratu-M-am pe Mine Însuși – zice Domnul: de vreme ce tu ai făcut aceasta, și de dragul Meu nu l-ai cruțat nici pe fiul tău cel iubit, cu binecuvântare te voi binecuvânta, iar pe urmașii tăi îi voi face numeroși ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și urmașii tăi vor stăpâni cetățile dușmanilor lor; și prin urmașul tău se vor binecuvânta toate neamurile pământului, pentru că tu ai ascultat de glasul Meu”.

PROCHIMEN, glaul al 4-lea:

Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut.

Stih: Binecuvintează, suflete al meu pe Domnul, Doamne, Dumnezeuul meu măritu-Te-ai foarte.

De la Pilde, citire: (XVII, 17 - XVIII, 5)

Cel ce-și înalță casa, caută s'o dărâme, iar cel leneș la învățătură va cădea în necazuri. Pentru orice vreme să ai un prieten, iar frații să-ți fie de folos la nevoie, că pentru aceasta sunt făcuți. Omul fără minte bate din palme și se veselește sieși, așa cum chezașul se pune zălog pentru prietenul său. Cel ce iubește păcatul se bucură de gâlceavă, iar cel cu inima împietrită nu se adună cu cei buni. Omul cu limbă schimbătoare va cădea în necazuri, iar inima nebunului durere îi este celui ce o are. Un tată nu se bucură de fiul lipsit de învățătură, dar fiul înțelept își veselește mama. O inimă veselă face viața sănătoasă, dar omului mâhnit i se usucă oasele. Căile celui ce primește mită nu sporesc, iar necredinciosul se abate de la căile dreptății. Fața omului înțelept o citești ușor, dar ochii nebunului sunt pe la marginile pământului. Fiul fără minte îi este mânie tatălui său și întristare celei ce l-a născut. Nu e bine să-l păgubești pe omul drept și nu-i cuviincios să uneltești împotriva celor ce stăpânesc cu dreptate. Cel ce împiedică rostirea unei vorbe grele e un om cu minte, iar omul care rabdă mult e un

înțelept. Când nemintosul întreabă înțelepciunea, înțelepciunea i se socotește, iar cel ce face pe mutul, înțelept va fi.

Omul care vrea să se despartă de prieteni caută pricini, dar în toată vremea va fi vrednic de ocară. Omul lipsit de minte nu are nevoie de înțelepciune, că mai bine o duce cu nebunia. Când necredinciosul intră în adâncul răutăților, nici nu le bagă de seamă, dar necinste și ocară vin peste el. Apă adâncă este cuvântul în inima omului și râu ce tresaltă și fântână de viață. Nu e bine să-i dai cinstire omului fără Dumnezeu, și nici potrivit ca omului drept să-i răpești, la judecată, dreptatea.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

SÂMBĂTĂ ÎN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST, LA UTRENIE

Denia Acatistului Bunevestiri

(se oficiază vineri seara)

După cei 6 Psalmi, Dumnezeu este Domnul..., troparul glasul al 8-lea:

Porunca cea cu taină, luând-o întru cunoștință, cel fără trup în casa lui Iosif, degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu știa de nuntă: Cel ce aplecat, cu pogorârea cerurile încape fără schimbare tot întru tine. Pe Care și văzându-L în pântecele tău, luând chip de rob, mă spăimântează a striga ție: **Bucură-te Mireasă pururea Fecioară.** (de 3 ori)

Ectenia mică. Se cântă pe larg Condacul **A** părătoare Doamnă...cu cântare dulce, iar preotul face căderea mare.

Apoi înaintea icoanei Maicii Domnului sau a Bunevestiri se citesc de preot din cele 24 icoase și condace, câte sunt, primele șase.

CONDAC, glasul al 8-lea:

A părătoare Doamnă pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de

Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te Mireasă pururea Fecioară!

Icosul 1:

Îngerul cel mai întâi-stătător din cer a fost trimis, să-i zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te! și împreună cu glasul lui cel netrupesc văzându-Te, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și i-a stat înaintea grăindu-i unele ca acestea:

Bucură-te, prin care răsare bucuria;

Bucură-te, prin care pierie blestemul;

Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;

Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei;

Bucură-te, înălțime, întru care cu anevoie se suie gândurile omenești;

Bucură-te, adâncime, care nu te poți vedea lesne nici cu ochii îngerești;

Bucură-te, că ești scaun Împăratului;

Bucură-te, că porți pe Cel ce poartă toate;

Bucură-te, steaua, care arăți Soarele;

Bucură-te, pântecul dumnezeieștii întrupări;

Bucură-te, prin care se înnoiește făptura;

Bucură-te, prin care prunc se face Făcătorul;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 2-lea:

Știindu-se pe sine sfânta întru curăție, zis-a lui Gavriil cu îndrăznire: Preaslăvitul tău glas cu anevoie se arată a fi primit sufletului meu; că naștere cu zămislire fără sămânță cum îmi spui? Cântând: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Înțelegerea cea neînțeleasă căutând Fecioara să o înțeleagă, a grăit către cel ce slujea: Din pântecul curat, cum este cu putință să se nască fiu, spune-mi? Către care el a zis cu frică, însă grăind așa:

Bucură-te, tănuitoarea sfatului celui nespuz;
 Bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere;
 Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos;
 Bucură-te, capul poruncilor Lui;
 Bucură-te, scara cerească pe care S-a pogorât Dumnezeu;
 Bucură-te, podul care-i treci la cer pe cei de pe pământ;
 Bucură-te, minune mult slăvită de îngeri;
 Bucură-te, ceea ce ești diavolilor rană de mult plâns;
 Bucură-te, ceea ce ai născut lumina cea neapusă;
 Bucură-te, ceea ce n-ai învățat pe nimeni în ce chip s-a petrecut;
 Bucură-te, ceea ce întreci mintea înțelepților;
 Bucură-te, ceea ce luminezi gândul credincioșilor;
 Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 3-lea:

Puterea Celui de sus a umbrit-o atunci, spre zămislire, pe ceea ce nu știa de nuntă; și pântecelul ei cel cu bună roadă, ca pe o țarină dulce l-a arătat tuturor celor ce voiesc să secere mântuire, când vor cânta așa: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Fecioara în pântecel pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul acesteia îndată cunoscându-i închinarea, s-a bucurat, și cu săltările în pântecel, ca și cum ar fi cântat, a grăit către Născătoarea de Dumnezeu;
 Bucură-te, vița mlădiței celei neveștejite;
 Bucură-te, agonisirea rodului celui fără de moarte;
 Bucură-te, ceea ce ai lucrat pe Lucrătorul iubirii de oameni;
 Bucură-te, ceea ce ai născut pe Săditorul vieții noastre;
 Bucură-te, brazdă care ai dospit înmulțirea milelor;
 Bucură-te, masă care porți îndestularea milostiviilor;
 Bucură-te, ceea ce înflorești raiul desfătării;
 Bucură-te, ceea ce gătești adăpostire sufletelor;
 Bucură-te, tămâia rugăciunii celei bine primite;
 Bucură-te, curățirea a toată lumea;
 Bucură-te, bunăvoirea lui Dumnezeu către noi, cei muritori;

**Bucură-te, îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!**

Condacul al 4-lea:

Vifor de gânduri îndoielnice având întru sine înțeleptul Iosif, s-a tulburat uitându-se la tine, cea neamestecată cu nunta, gândind că ești furată de nuntă, ceea ce ești fără prihană; iar când a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă... **și se citește cuvântul Acatistului în două stări din Triod.**

Apoi se citește Catisma a 17-a: Fericiți cei fără prihană...

Condacul: Apărătoare Doamnă... **Și se citesc trei icoase și trei condace.**

Icosul al 4-lea:

Auzit-au păstorii pe îngeri laudând venirea trupească a lui Hristos, și alergând spre Acesta ca spre un păstor, văzutu-L-au ca pe un miel fără prihană în brațele Mariei, pe care laudând-o, au zis:

Bucură-te, Maica Mielului și a Păstorului;

Bucură-te, staulul oilor celor cuvântătoare;

Bucură-te, chinuirea vrăjmașilor celor nevăzuți;

Bucură-te, deschizătoarea ușilor raiului;

Bucură-te, că cele cerești împreună se bucură cu cele pământești;

Bucură-te, că cele pământești împreună dănuiesc cu cele cerești;

Bucură-te, gura Apostolilor cea netăcută;

Bucură-te, nebiruita îndrăznire a purtătorilor de chinuri;

Bucură-te, temeiul cel tare al credinței;

Bucură-te, cunoștința cea luminoasă a darului;

Bucură-te, prin care s-a golit iadul;

Bucură-te, prin care ne-am îmbrăcat cu slavă;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 5-lea:

Steaua cea cu dumnezeiască mergere, văzând magii, mers-au pe urma luminii ei; și ținând-o ca pe o făclie, cu ea căutau pe tarele Împărat; și ajungând la Cel neajuns, s-au bucurat, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzut-au pruncii haldeilor în brațele Fecioarei pe Cel ce a zidit pe oameni cu mâna; și cunoscându-L a le fi Stăpân, deși luase chip de rob, s-au grăbit cu daruri a-L sluji și a-i cânta celei binecuvântate:

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse;

Bucură-te, raza zilei celei de taină;

Bucură-te, ceea ce ai stins cuptorul înșelăciunii;

Bucură-te, ceea ce luminezi pe tănuitorii Treimii;

Bucură-te, ceea ce l-ai zvârlit din putere pe călăul cel fără de omenie;

Bucură-te, ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, iubitorul de oameni;

Bucură-te, ceea ce ne-ai mântuit din slujba păgânească;

Bucură-te, ceea ce ne curățești de cele necurate;

Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea la foc;

Bucură-te, ceea ce ne-ai potolit văpaia chinurilor;

Bucură-te, îndreptătoarea înțelepciunii celor credincioși;

Bucură-te, veselia tuturor neamurilor.

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 6-lea:

Mărturisitori și purtători de Dumnezeu fiind magii, s-au întors în Vavilon împlinindu-Ți proorocia; și tuturor mărturisindu-Te pe Tine, Hristoase, lăsatu-l-au pe Irod ca pe un mincinos, că nu știa să cânte: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Strălucind în Egipt Tu, Lumina adevărului, ai gonit întunericul minciunii. Că idolii lui, Mântuitorule, nerăbdând

tăria Ta, au căzut; iar cei ce au scăpat de ei, îi cântau Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, îndreptarea oamenilor;
Bucură-te, căderea diavolilor;
Bucură-te, ceea ce ai zdrobit stăpânirea înșelăciunii;
Bucură-te, ceea ce ai vădit înșelăciunea idolească;
Bucură-te, mare care ai înecat pe faraonul cel netrupesc;
Bucură-te, piatră care ai adăpat pe cei însetați de viață;
Bucură-te, stâlp de foc care călăuzești pe cei din întuneric;
Bucură-te, acoperământul lumii cel mai lat decât norul;
Bucură-te, hrană și cupă cu mană;
Bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte;
Bucură-te, pământul făgăduinței;
Bucură-te, izvorătoare de miere și lapte;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 7-lea:

Vrând Simeon să se mute din veacul acesta înșelător, Te-ai dat lui ca un prunc; dar te-ai făcut lui cunoscut și ca Dumnezeu desăvârșit. Pentru aceea, s-a mirat de înțelepciunea Ta cea nespusă, cântând: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă...

Psalmul 50

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată

duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

Condacul: Apărătoare Doamnă... și se citesc trei icoase și trei condace.

Icosul al 7-lea:

A rătat-a făptură nouă, arătându-Se Făcătorul nouă, celor ce suntem făcuți de Dânsul, răsărind din pântecel cel fără de sămânță și păzindu-l întreg precum a fost; ca noi, văzând minunea, să o lăudăm, grăind:

Bucură-te, floarea nestrucăciunii;

Bucură-te, cununa înfrânării;

Bucură-te, ceea ce ai luminat chipul învierii;

Bucură-te, ceea ce ai arătat viața îngerească;

Bucură-te, pomul cel cu luminoasă roadă, din care se hrănesc credincioșii;

Bucură-te, copacul cel înfrunzit cu bună umbră, sub care mulți se adumbresc;

Bucură-te, ceea ce ai purtat în pântecel pe Povățuitorul celor rătăciți;

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Izbăvitorul celor robiți;

Bucură-te, împlânzirea Judecătorului celui drept;

Bucură-te, iertarea multor greșiți;

Bucură-te, haina celor goi de îndrăzneală;

Bucură-te, dragostea care biruiește toată dorirea.

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 8-lea:

Văzând naștere străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu cel Preaînalt pe pământ S-a arătat om smerit, vrând să tragă la înălțime pe cei ce-I cântă Lui: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cu totul a fost între cei de jos, și de cei de sus nicicum nu s-a depărtat Cuvântul cel necuprins; că pogorârea a fost dumnezeiască, iar nu mutare din loc, și naștere din Fecioară primitoare de Dumnezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu celui neîncăput;

Bucură-te, ușa tainei celei de cinste;

Bucură-te, auzirea cea cu nepricepere a celor necredincioși;

Bucură-te, lauda cea fără de îndoială a celor credincioși;

Bucură-te, purtătoarea cea prea sfântă a Celui ce este pe heruvimi;

Bucură-te, sălașul cel preaslăvit al Celui ce este pe serafimi;

Bucură-te, ceea ce ai adunat lucruri potrivnice într-o una;

Bucură-te, ceea ce ai unit fecioria și nașterea;

Bucură-te, prin care s-a dezlegat călcarea poruncii;

Bucură-te, prin care s-a deschis raiul;

Bucură-te, cheia împărăției lui Hristos;

Bucură-te, nădejdea bunătăților celor veșnice;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 9-lea:

Toată firea îngerească s-a minunat de lucrul cel mare al întrupării Tale; că pe Cel neapropiat ca Dumnezeu L-au văzut om apropiat tuturor, petrecând împreună cu noi și auzind de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Pe ritorii cei mult-vorbitori îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, că stau înaintea ca niște pești fără glas; că nu se pricep să spună în ce chip și fecioară ai rămas și ai putut naște. Iar noi, de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credință cântăm:

Bucură-te, sălașul înțelepciunii lui Dumnezeu;

Bucură-te, comoara rânduiei Lui;
 Bucură-te, ceea ce pe filosofi îi arăți neînțelepți;
 Bucură-te, ceea ce ai vădit pe cei meșteri la cuvânt ai fi
 necuvântători;
 Bucură-te, că nebuni s-au arătat întrebătorii cei cumpliți;
 Bucură-te, că s-au veștejit făcătorii de basme;
 Bucură-te, ceea ce ai spart vorbele cele încâlcite ale
 atenienilor;
 Bucură-te, ceea ce ai umplut mrejele pescarilor;
 Bucură-te, ceea ce ne-ai tras din adâncul necunoștinței;
 Bucură-te, ceea ce pe mulți i-ai luminat la minte;
 Bucură-te, corabia celor ce vor să se mântuiască;
 Bucură-te, limanul celor ce umblă cu corăbiile acestei vieți.
 Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 10-lea:

Vrând Împodobitorul tuturor să mântuiască lumea, a venit la ea precum i se făgăduise, și Păstor fiind ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat om ca noi. Căci cu asemănarea chemând pe cel asemenea, ca un Dumnezeu aude: Aliluia!

Condacul: Apărătoare Doamnă...

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Voievodul cel mare al îngerilor celor fără de trupuri, venind în cetatea Nazaret și stând înaintea ta, ți-a vestit, curată pe Impăratul și Dumnezeul Veacurilor zicând către tine: Bucură-te binecuvântată Marie, adâncimea cea necuprinsă și netălmăcită, chemarea oamenilor.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Cel ce șade întru slavă, pe tronul Dumnezeirii, pe nor ușor a venit Iisus, Dumnezeul cel Preaînalt, și a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă ai avut în pân-tece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, și ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Irmosul:

Din chit pe proorocul l-ai izbăvit și pe mine din adâncul păcatelor mă scoate, Doamne și mă miluește.

Ectenia mică,

Condacul: Apărătoare Doamnă... și se citesc ultimele trei icoase și condace:

Icosul al 10-lea:

Zid ești fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și tuturor celor ce aleargă la tine: că Făcătorul cerului și al pământului te-a gătit pe tine, curată, sălășluindu-Se în pân-tecele tău, și învățându-i pe toți să cânte ție:

Bucură-te, turnul fecioriei;

Bucură-te, ușa mântuirii;

Bucură-te, începătoarea prefacerii celei înțeleghătoare;

Bucură-te, dătătoarea darului celui dumnezeiesc;

Bucură-te, că tu ai înnoit pe cei zămisliți întru rușine;

Bucură-te, că tu ai învățat pe cei lipsiți de minte;

Bucură-te, ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor;

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăției;

Bucură-te, camera nunții celei fără de sămânță;

Bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioși;

Bucură-te, ceea ce între fecioare ai fost singură hrănitore de prunc;

Bucură-te, camera cea împodobită a sufletelor sfinților.

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 11-lea:

Împărate Sfinte, de Ți-am aduce cântări și psalmi la număr întocmai ca nisipul, nimic nu plinim cum se cuvine; că se biruieste toată cântarea care va să tindă către mulțimea milelor Tale celor multe, pe care le-ai dat celor ce-Ți cântă: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Făclie primitoare de lumină, arătată celor ce sunt întru întuneric, o vedem pe Preasfânta Fecioară; că aprinzând în sine focul cel netrupesc, pe toți îi îndreptează spre cunoștința cea dumnezeiască care luminează mintea cu raza ei și se cinstește cu chemarea aceasta:

Bucură-te, raza Soarelui celui înțeleghător;

Bucură-te, raza Luminii celei neapuse;

Bucură-te, fulgerul, care luminezi sufletele;

Bucură-te, ceea ce pe vrăjmași îi îngrozești ca un tunet;

Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină;

Bucură-te, că ai izvorât râul cel ce curge cu ape multe;

Bucură-te, ceea ce ai zugrăvit chipul colimvitrei;

Bucură-te, ceea ce curățești întinăciunea păcatului;

Bucură-te, baie care speli conștiința;

Bucură-te, cupă care dai gust bucuriei;

Bucură-te, mireasma mirosului celui bun al lui Hristos;

Bucură-te, viața veseliei celei de taină.

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 12-lea:

Vrând să dea har datoriiilor celor de demult, Dezlegătorul tuturor datoriiilor omenești venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui și, rupând zapisul, aude de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând nașterea ta, te laudăm toți ca pe o biserică însuflețită, Născătoare de Dumnezeu, că locuind în pântecul tău Domnul, Care ține toate cu mâna, a sfințit, a slăvit și a învățat pe toți să-ți cânte:

Bucură-te, locașul lui Dumnezeu-Cuvântul;
Bucură-te, sfântă, care ești mai mare decât sfinții;
Bucură-te, chivot poleit cu Duhul;
Bucură-te, comoara vieții cea nedeșertată;
Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraților celor credincioși;
Bucură-te, lauda cea de cinste a preoților celor cuvioși;
Bucură-te, stâlpul Bisericii cel neclintit;
Bucură-te, zidul împărăției cel nebiruit;
Bucură-te, prin care se înalță biruințele;
Bucură-te, prin care se surpă vrăjmașii;
Bucură-te, tămăduirea trupului meu.
Bucură-te, mântuirea sufletului meu;
Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 13-lea:

O! Maică prealăudată, care ai născut pe Cuvântul, Cel ce este mai sfânt decât toți sfinții, primind acest dar de acum, izbăvește de toată ispita și scoate din chinul ce va să fie pe toți cei ce-ți cântă ție: Aliluia! (de trei ori)

Și iarăși se citește icosul întâi: Îngerul cel mai întâi-stătător... Și condacul: Apărătoare Doamnă...

SINAXAR în sâmbăta din săptămâna a cincea a postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în sâmbăta din săptămâna a cincea a Postului Mare, se prăznuiește imnul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria.

Pentru rugăciunile Apărătoarei și nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule scapă-ne și pe noi de nenorocirile ce ne înconjoară, și ne miluiește pe noi, ca un singur Iubitor de oameni. Amin.

Cântarea a 7-a; Irmosul:

Bine ești cuvântat Dumnezeule, Cel ce vezi adâncurile și șezi pe scaunul slavei, Cel prealăudat și preaslăvit.

Cântarea a 8-a; Irmosul:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe Făcătorul a toată făptura, de care se spăimântează îngerii, cântați-L popoare și-l prealăudați întru toți veci.

Cântarea a 9-a; Irmosul:

I saie dănțuiește! Fecioara a avut în pânțece și a născut Fiu pe Emanuil, pe Dumnezeu și omul; Răsăritul este numele lui, pe care slăvindu-L, pe Fecioara o ferim.

Ectenia mică

LUMINÂNDA (podobie: Femei, auziți glas de veselie...)

Taina cea din veci se cunoaște astăzi; că Dumnezeu-Cuvântul se face Fiu al Fecioarei Maria pentru milostivire, și Gavriil vestește bucuria vestirii celei bune, cu care împreună să cântăm toți: **Bucură-te Maica Domnului!** (de trei ori)

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri; glasul al 4-lea: (podobie: Ca pe un viteaz...)

Taina cea ascunsă și neștiută de îngeri, Arhanghelului Gavriil i se încredințează, și către tine acum vine, ceea ce ești una bună și porumbiță curată și chemarea neamului nostru și strigă către tine, Preasfântă: **Bucură-te și te gătește prin cuvântul acesta să primești pe Dumnezeu-Cuvântul în pânțelele tău.** (de două ori)

Palat purtător de lumină Ți s-a gătit Ție, Stăpâne, pânțelele cel neprihănit al dumnezeieștii fiice. Pogoară-Te și vino la dânsa, și miluiește făptura Ta, împotriva căruia a dus război pizmașul, care a fost ținută în robie de cel viclean și a pierdut frumusețea cea dintâi și așteaptă pogorârea Ta cea mântuitoare.

Gavriil arhanghelul de față vine către tine și zice ție, ceea ce ești cu totul nevinovată: Bucură-te dezlegarea blestemului și scularea celor căzuți; bucură-te ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu; bucură-te norul cel însuflețit al Soarelui, care primești în pântece pe Cel neîncăput, Care Se va sălășlui în pântecele tău.

Slavă..., Și acum... **stihira, glasul al 4-lea, însuși glasul:**

A auzit Născătoarea de Dumnezeu glasul pe care nu-l știa, că grăia către dânsa arhanghelul cuvintele vestirii celei bune. Deci primind vestirea cu credință, Te-a zămislit pe Tine, Dumnezeule Cel mai înainte de veci. Pentru aceea și noi, bucurându-ne, grăim Ție: Dumnezeule, Cel ce Te-ai întrupat dintr-înșă fără schimbare, dăruiește lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

La masă se mănâncă fierturi cu untdelemn și se bea vin, mulțumind Preasfintei noastre Născătoare de Dumnezeu, pentru minunile cele făcute de dânsa..

DUMINICA A NOUA A TRIODULUI A CINCEA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

**ÎN CARE SE POMENEȘTE CUVIOASA
MAICA NOASTRĂ MARIA EGIPTEANCA**

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I), la Doamne strigat-am..., se pun stihirile pe 10: 6 ale Învierii, din Octoih, și 4 ale cuvioasei, glasul al 6-lea: (podobie: Toată nădejdea punându-și...)

Te oprea cu vederea celor cinstite întinăciunea cea mai dinainte, ce se trăgea din pângăriri; dar simțirea ta și cugetul celor ce s-au făcut de tine, maică de Dumnezeu înțeleptită, s-a făcut ție întoarcere spre cele mai bune; că privind spre icoana binecuvântatei fiice a lui Dumnezeu, și căindu-te de toate păcatele de mai înainte, prealăudată, cu îndrăzneală mare te-ai închinat cinstului lemn. (de două ori)

Închinându-te sfințelor locuri cu bucurie, ai luat de acolo merinde de virtute mântuitoare; ai alergat grabnic călătoria cea bună și trecând râul Iordanului, în locașul Botezătorului te-ai sălășluit cu osârdie; și sălbăticia patimilor ai întunecat-o cu purtarea ta, împuținând cu curaj prin înfrânare înfierbântările trupului, maică pururea fericită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, întipărindu-ți închipuirea lui Dumnezeu, cuvioasă, prin multe feluri de virtuți; și atâta ai strălucit, încât și peste ape ușor ai trecut, fericită, și te-ai ridicat de pe pământ cu rugăciunile tale către Dumnezeu; și acum, stând cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, prealăudată Marie, roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., **glasul al 4-lea:**

Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că și aceea care mai înainte era desfrânată, s-a nevoit cu nevoință pustnicească. De unde și lepădând neputința, vitejește a stat împotriva diavolului. Pentru aceasta luând și răsplata biruinței, se roagă pentru sufletele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei, (Dogmatica glasului de rând).**

LA STIHOAVNA, Stihirile din Octoih.

Slavă..., **a cuvioasei, glasul al 2-lea:**

Vânările sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat; cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia, și ne-ai odrăslit nouă roade de pocăință. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, cuvioasă.

Și acum..., **a Născătoarei:**

O, minune mai nouă, decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat, și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu

este voia, Cel ce S-a născut, pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, și îndrăznire ca o Maică la Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii glasului din Octoih.

Slavă..., **al cuvioasei, glasul al 8-lea:**

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos, și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Marie, duhul tău.

Și acum..., **al Născătoarei:** Cel ce pentru noi Te-ai născut... (**glas 8 din Octoih**)

DUMINICA DIMINEAȚA, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... **troparul Învierii (de două ori) Slavă..., al cuvioasei, glasul al 8-lea, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Sedelnele învierii din Octoih, Binecuvântările învierii, Antifoanele și Prochimenul.**

Evangelhia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50.

Glasul al 8-lea: Slavă..., Ușile pocăinței deschide-mi mie... Și acum..., În cărările mântuirii...

Glasul al 6-lea, Stihul: Miluiește-ne Dumnezeule... **stihira:** La mulțimea faptelor mele... (**pag. 7**).

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maice, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești izvor viu și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întărește-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 8-lea: (Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...)

Toate săltările trupului înfrânându-ți cu ostenelile sihăstrești, ți-ai arătat vitează înțelepciunea sufletului tău, că poftind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, tu cea vrednică de cântare. Drept aceea și spre râvna vieții îngerești cu dragoste te-ai îndemnat singură, preafelicită; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască bogat iertare de greșale, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe ceea ce este ușă cerească și chivot, munte cu totul sfânt, nor strălucit, să o lăudăm; scară cerească, rai cuvântător, mântuirea Evei și vistierie mare a toată lumea; că în aceasta s-a lucrat mântuirea lumii și iertarea greșelilor celor de demult. Pentru aceasta strigăm către dânsa: Roagă pe Fiul tău și Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeli, celor ce se închină cu credință preasfintei nașterii tale.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispită de nuntă ai avut în pânțece pe Dumnezeu, Cel ce este peste toate, și ai născut pe Fiul Cel

fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniți să plesnim cu mâinile, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 3-lea: (podobie: Fecioara astăzi...)

Ceea ce mai înainte erai plină de tot felul de întinări, te-ai arătat aleasă lui Hristos, prin pocăință urmând vieții îngerești, și cu arma Crucii calci în picioare pe demoni. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă a Împărăției cerului, Marie prealăudată.

ICOS

Pe tine, mielușeaua și fiica lui Hristos, astăzi cu cântări te lăudăm, Marie pururea vrednică de cântare, care te-ai arătat crescând între egipteni, și din toată rătăcirea lor ai scăpat; și te-ai adus aleasă și cinstită odraslă Bisericii, prin post și prin rugăciune, nevoindu-te mai presus de măsura firii omenești. De aceea te-ai înălțat la Hristos, prin viață și prin fapte. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăției cerurilor, Cuvioasă Marie, mult lăudată.

SINAXAR în duminica a cincea a Postului Mare

Mai întâi cel din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi se pomenește Cuvioasa maica noastră Maria Egipteanca.

Pentru rugăciunile ei Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbătește călcând-o s-au

bucurat, cântând: **Prealăudate Dumnezeul părinților noștri și Doamne, bine ești cuvântat.**

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile laudați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Catavasia:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, și să prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu și să cânte: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

LUMINÂNDA Învierii din Octoih

Slavă..., **a cuvioasei: (podobie:** Cel ce ai împodobit cerul...)

Pildă de pocăință avându-te pe tine, Preacuvioasă Marie, roagă pe Hristos să ne dăruiască nouă aceasta în vremea postului; ca în credință și în dragoste să te laudăm pe tine cu cântări.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești îndulcirea îngerilor, bucuria celor apăsați, ocrotitoare creștinilor, Fecioară, Maica Domnului, ajută-mă și mă izbăvește de chinurile cele veșnice.

LA LAUDE

7 stihiri ale Învierii, din Octoih, și aceasta din Triod, glasul 1, însuși glasul:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Nu este împărăția lui Dumnezeu mâncare și băutură, ci dreptate și nevoie cu sfințenie. Pentru aceasta nici bogății nu vor intra în ea, ci numai cei care depun averile lor în mâinile săracilor. Acestea le învață și David proorocul, zicând: Bărbat drept este cel ce miluiește în toate zilele, cel ce se desfătează în Domnul, umblă în lumina Lui și care nu se va poticni. Acestea toate s-au scris spre înțeleptirea noastră; ca, postind, să facem bunătate, și așa să ne dea nouă Domnul cele cerești în locul celor pământești.

Slavă..., **tot aceasta.** Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am... **se pun stihirile pe 10 și se cântă 4 de umilință, din Octoih, 3 din Triod și 3 din Minei.**

Glasul 1: (podobie: Prealăudaților mucenici...)

Sărăcind, Hristoase, Cel ce ești bogat, ai îmbogățit pe oameni cu nemurirea și cu strălucirea; pentru aceasta îmbogățește-mă cu virtuți pe mine, cel ce am sărăcit din cauza plăcerilor vieții, și așază-mă împreună cu Lazăr cel sărac, izbăvindu-mă de pedeapsa bogatului și de gheena care mi s-a gătit.

Îmbogățitu-m-am cumplit în răutate și am iubit desfătarea, m-am îndestulat de plăceri în viață, Doamne, și m-am făcut vinovat focului gheenei, neuitându-mă ca Lazăr, la mintea mea cea flămândă; lepădat fiind înaintea ușilor faptelor celor dumnezeiești, milostivește-Te spre mine, Stăpâne.

Glasul 1: (podobie: Nor luminos pe Tine...)

Începând cu dragoste a șasea săptămână a cinstului post, să cântăm, credincioșilor, laudă înaintea prăznuirii Stâlpărilor, Domnului celui ce vine în slavă cu puterea Dumnezeirii în Ierusalim, ca să omoare moartea. Pentru aceasta să gătim cu dreaptă credință semnele biruinței, ramurile virtuților, strigând: **Osana Făcătorului tuturor.**

Și 3 stihiri de la Minei. Slavă..., Și acum... a Născătoarei din Minei.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moștenire celor ce se tem... (Caută-I la pag. 79).

LA STIHOAVNĂ, Stihira zilei, glasul 1, însuși glasul:

Minunat este gândul cel milostiv al Mântuitorului pentru noi, că având cunoștința celor ce au să fie, ca și a celor ce sunt de față, a înscris cum este viața lui Lazăr și a bogatului. Deci privind noi la sfârșitul amândurora acelora, să fugim de cruzimea și de ura de oameni a unuia, și să râvnim statornicia și îndelunga-răbdare a altuia, ca încălzindu-ne împreună cu el în sânurile lui Avraam, să strigăm: **Drepte Judecătorule, Doamne, slavă Ție.** (de două ori)

A mucenicilor:

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, dă-ne nouă pacea Ta și ne miluiește, ca un singur îndurat.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei: (însăși podobia)

Ceea ce ești bucuria cetelor cerești, și pe pământ oamenilor, tare folositoare; Preacurată Fecioară mântuiește-ne pe noi, cei ce scăpăm la tine; că nădejtile noastre după Dumnezeu, în tine, Născătoare de Dumnezeu, ne-am pus.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsatului sec de brânză. (pag. 50-51)

VECERNIA DE MIERCURI SEARA,
care se săvârșește împreună cu
Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite

Psalmul 103, **la** Doamne, strigat-am... **se pun stihirile pe 10,**

Stihirile Triodului, glasul al 5-lea:

Bogat fiind în patimi, m-am îmbrăcat cu veșmântul cel înșelător al fățarniciei, veselindu-mă în răutățile neînfrânării, și arăt nemilostivire nemăsurată, neuitându-mă la mintea mea cea lepădată înaintea ușilor pocăinței, flămândă de tot binele și bolnavă de nepurtarea de grijă. Dar Tu, Doamne, fă-mă Lazăr sărac de păcate, ca nu cândva rugându-mă, să nu aflu deget să-mi răcorească limba mea, jăluindu-se în văpaia cea nestinsă; ci mă sălășluiește în sânurile patriarhului Avraam, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Din dragostea cea fără de sațiu a sufletului nelepădându-vă de Hristos, Sfinților Mucenici, care multe feluri de cazne pătimind, ați răbdat și ați surpat semeția tiranilor; și păzind credința nemișcată și nevătămată, v-ați mutat la ceruri. Pentru aceasta aflând și îndrăzneală către Dânsul, rugați-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Glasul al 5-lea: (podobie: Bucură-te cămara...)

Umblând trupește, Iisuse, dincolo de Iordan, ai zis celor ce erau cu Tine: prietenul Lazăr a murit și s-a dat acum îngropării. Pentru aceasta Mă bucur pentru voi, prietenii Mei, ca să cunoașteți că toate le știu, Dumnezeu fiind neschimbat,

măcar că Mă arăt om văzut. Să mergem dar să-l înviem pe el, ca să simtă moartea biruința lui și dărâmarea desăvârșită pe care o voi face lămurit, dând lumii mare milă.

Asemănându-ne noi, credincioșii, Martei și Mariei, să trimitem la Domnul fapte dumnezeiești, ca pe niște solitori; ca, venind, să învieze mintea noastră, care zace cumplit moartă în mormântul lenevirii nesimțitoare, nicicum simțind frica lui Dumnezeu și neavând acum putere de viață, strigând: **Vezi, Doamne, și precum de demult, Îndurate, ai sculat pe Lazăr, prietenul Tău, cu venirea Ta cea înfricoșătoare, așa ne înviază pe toți, dându-ne nouă mare milă.**

Glasul al 6-lea: (podobie: Doamne, la mormântul Tău...)

De două zile este Lazăr în mormânt; vede pe cei ce au murit din veac; acolo vede îngroziri străine, mulțime nenumărată ținută în legăturile iadului. Pentru acesta, surorile lui se tânguiesc cu amar, văzând înaintea lor mormântul lui. Iar Hristos merge să învieze pe prietenul Său; ca să se săvârșească de către toți o împreună glăsuire: **Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.**

Și 4 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei din Minei.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Bine voi plăcea înaintea Domnului, în pământul celor vii.

Stih: Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele.

De la Facere, citire: **(XLIII, 26-31; XLV, 1-16)**

Când Iosif a venit acasă, ei în casă i-au înfățișat darurile pe care le aveau în mâini și i s-au închinat cu fața până la pământ. Iar el i-a întrebat: „Cum vă aflați?” Apoi a zis: „Dar bătrânul vostru tată, de care mi-ați vorbit deunăzi, e sănătos? mai trăiește?” Ei au zis: „Robul tău, tatăl nostru, e sănătos, încă trăiește”. Și Iosif a zis: „Binecuvântat de Dumnezeu este omul acela!” Iar ei s-au plecat și i s-au închinat.

Dar dacă Iosif și-a ridicat ochii, l-a văzut pe Veniamin, fratele său de-o mamă, și a zis: „El e fratele vostru cel mai mic, pe care mi-ați spus că-l veți aduce la mine?”... Și a adăugat: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!” Dar Iosif era atât de tulburat încât de dragul fratelui său i se zbătea inima și-l podidea plânsul. Și a fugit în odaie și a plâns acolo.

Apoi, spălându-și fața, a ieșit; și, stăpânindu-se, a zis: Aduceți bucatele!

Atunci Iosif nu s'a mai putut stăpâni față de toți cei ce erau acolo și a strigat: „Afară de la mine toată lumea!” Așa că nimeni nu rămăsese cu Iosif când el li s'a descoperit fraților săi. Plângând, și-a ridicat el glasul, și toți Egiptenii au auzit, și s'a auzit și'n casa lui Faraon.

Și a zis Iosif către frații săi: „Eu sunt Iosif!... Tata mai trăiește?” Frații lui însă nu i-au putut răspunde, căci deodată'ncremeniseră'nainte-i. Și Iosif a zis către frații săi: „Apropiați-vă de mine!” Și ei s'au apropiat. Iar el a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-ați vândut pentru Egipt. Acum însă să nu vă întristați, nici să vă pară rău că m'ați vândut aici, fiindcă spre păstrarea vieții m'a trimis pe mine Dumnezeu înaintea voastră. Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie pe pământ, și încă cinci ani mai sunt în care nici arătură nu va fi, nici seceriș. Căci Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze vouă o rămășiță pe pământ și viața să v'o păzească spre marea urmare. Așadar, nu voi m'ați trimis aici, ci Dumnezeu; și El m'a făcut ca un tată lui Faraon, domn peste toată casa lui și stăpânitor peste toată țara Egiptului. Grăbiți-vă dar să vă duceți la tatăl meu și să-i spuneți: – Așa zice fiul tău, Iosif: Dumnezeu m'a făcut domn peste tot Egiptul; coboară-te la mine, nu zăbovi. Vei locui în ținutul Goșen și vei fi aproape de mine, tu, feciorii tăi și fiii fiilor tăi, oile tale, vitele tale și toate câte sunt ale tale; acolo te voi hrăni – căci vor mai fi încă cinci ani de foamete –, ca să nu pieri tu, nici feciorii tăi, nici toate ale tale... Iată, ochii voștri văd, ca și ochii fratelui meu Veniamin, că gura mea este cea care vă grăiește. Povestiți-i deci părintelui meu toată slava mea cea din Egipt și tot ce-ați văzut, și grăbiți-vă să-l aduceți pe părintele meu aici!”

Și căzând el apoi pe grumazul lui Veniamin, fratele său, a plâns; iar Veniamin a plâns și el pe grumazul lui. Și i-a sărutat pe toți frații săi și a plâns asupra-le; după care și frații săi au grăit cu el. Iar vestea a pătruns în casa lui Faraon: „Au venit – se spunea – frații lui Iosif!” Iar Faraon și curtenii săi s’au bucurat.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Lui.

Stih: Crezut-am, pentru aceea am grăit. Iar eu m-am smerit foarte.

De la Pilde, citire: **(XXI, 23 - XXIII, 4)**

Cel ce-și păzește gura și limba își păzește sufletul de necaz. Un om îndrăzneț și încrezut și obraznic se cheamă ciumă, iar cel ce ține minte răul e un nelegiuit. Poftele îl omoară pe cel trândav, căci mâinile lui nu se hotărăsc să facă ceva. Necredinciosul dorește zilnic poftre rele, iar dreptul miluiește fără scumpătate și se’ndură. Jertfele necredincioșilor urâciune Îi sunt Domnului, pentru că ei le aduc în chip nelegiuit. Martorul mincinos va pieri, dar omul ascultător ia seama la ce grăiește. Omul necredincios cu nerușinare îți iese’nainte, dar dreptul își cunoaște el însuși căile. Împotriva necredinciosului nu există înțelepciune, nici curaj și nici sfat. Calul e pregătit pentru ziua războiului, dar ajutorul e de la Domnul.

Un nume bun e mai de preț decât bogăția multă, și un dar bun, decât argintul și aurul. Bogatul și săracul s’au întâmpinat laolaltă, dar Domnul este Cel ce pe amândoi i-a făcut. Iscusitul, văzându-l pe omul rău că rău se chinuiește, scoate el însuși o învățătură, dar cei nepricepuți trec mai departe spre paguba lor. Frica de Domnul e odrasla înțelepciunii, ca și bogăția, mărirea și viața.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

VECERNIA DE VINERI SEARA,

care se săvârșește împreună cu

Sf. Liturghie a Darurilor înainte sfințite

La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 10, Glasul al 8-lea :

Săvârșind aceste patruzeci de zile cele de suflet folositoare, cerem să vedem și Sfântă Săptămâna Patimii Tale, Iubitorule de oameni, ca să preaslăvim în ea măririle Tale, și nespusă orânduirea Ta cea pentru noi, cu un cuget cântând: Doamne, slavă Ție.(de două ori)

Mucenici ai Domnului, rugați pe Dumnezeu nostru și cereți sufletelor noastre mulțime de îndurări, și iertare greșelelor noastre celor multe, rugămu-vă.

Glasul al 6-lea, însuși glasul: (ale Sfântului Lazăr)

Doamne, vrând să vezi mormântul lui Lazăr, Cel ce aveai a Te sălășlui în mormânt de bunăvoie, ai întrebat: Unde l-ați pus pe el? Și aflând ceea ce nu era să nu știi, ai strigat pe cel ce-l iubeai: Lazăre, vino afară! Și a ascultat cel fără suflare, pe Cel ce i-a dat suflare, pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre.(de două ori)

Doamne, venit-ai la mormântul lui Lazăr cel mort de patru zile, și, vărsând lacrimi peste prietenul Tău, l-ai sculat, Spicule al vieții. Pentru că moartea fiind legată cu glasul Tău, înfășurăturile lui s-au dezlegat ca și cu mâinile. Atunci s-a umplut de bucurie mulțimea ucenicilor, și s-a săvârșit de către toți o cântare: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.(de două ori)

Doamne, glasul Tău a sfărâmat împărăția iadului, și cuvântul puterii Tale a ridicat din mormânt pe cel mort de

patru zile; și s-a făcut Lazăr început al mântuitoarei învieri celei de a doua. Toate sunt cu putință Ție, Stăpâne, Împăratului tuturor; dăruiește robilor Tăi curățire și mare milă.

Doamne, vrând să încredințezi pe ucenicii Tăi de Învierea Ta cea din morți, ai venit la mormântul lui Lazăr, și strigându-l Tu, iadul s-a prădat și a slobozit pe mortul cel de patru zile, care a strigat Ție: Bine ești cuvântat, Doamne, slavă Ție.

Doamne, luând pe ucenicii Tăi, ai venit în Betania, să scoli pe Lazăr; și, lăcrimând pentru dânsul după legea firii omenești, ca un Dumnezeu l-ai ridicat, fiind mort de patru zile, și el a strigat Ție, Mântuitorule: Bindecuvântate Doamne, slavă Ție.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Venind la mormântul lui Lazăr Mântuitorul nostru și, strigând pe mort, l-ai sculat ca din somn; s-a scuturat stricăciunea cu Duhul nestricăciunii și a ieșit o dată cu cuvântul, legat cu înfășurăturile. Toate le poți, toate slujesc Ție, Iubitorule de oameni; toate sunt supuse Ție, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Și acum...

Săvârșind patruzeci de zile cele de suflet folositoare, să strigăm: Bucură-te cetatea Betaniei, patria lui Lazăr; bucurați-vă Marta și Maria, surorile lui, că mâine vine Hristos să învieze cu cuvântul pe fratele vostru cel mort; al cărui glas, auzindu-L amarnicul și nesățiosul iad, cutremurându-se de frică și suspinând foarte tare, va slobozi pe Lazăr legat cu înfășurăturile. De a cărui minune mirându-se mulțimea iudeilor va întâmpina pe Domnul cu ramuri și cu stâlپări, și se vor arăta lăudând pruncii pe Acesta, pe Care Îl pizmuiesc părinții: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel.

Vohod; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

A jutorul nostru este în numele Domnului, Cel ce a făcut cerul și pământul.

Stih: De n-ar fi fost Domnul cu noi, să spună Israel.

De la Facere, citire: **(XLIX, 33 - L, 26)**

Și dacă Iacob a sfârșit să le dea porunci fiilor săi, și-a'ntins picioarele în pat, și-a dat suflarea cea din urmă și s-a adăugat la poporul său.

Atunci Iosif, căzând pe fața tatălui său, l-a plâns și l-a sărutat. Iosif le-a poruncit apoi doctorilor care erau în slujba lui să-l îmbălsămeze pe tatăl său; și doctorii l-au îmbălsămat pe Israel. După ce s-au împlinit patruzeci de zile – că atâtea zile trebuie pentru îmbălsămare – l-au plâns Egiptenii șaptezeci de zile. Iar dacă au trecut zilele plângerii, le-a zis Iosif curtenilor lui Faraon: „Dacă am aflat eu har în ochii voștri, spuneți-i din partea mea lui Faraon: – Înainte de a muri, tatăl meu m-a pus să-i jur, zicându-mi: În mormântul pe care mi l-am săpat eu în țara Canaanului, acolo să mă-ngropi... Așadar, lasă-mă acum să mă sui ca să-l îngrop pe tatăl meu, și mă voi întoarce”. Iar Faraon a răspuns: „Suie-te și-l îngroapă pe tatăl tău, așa cum te-a jurat el”. Și s-a suit Iosif să-l îngroape pe tatăl său; și-mpreună cu el s-au suit toți slujitorii lui Faraon și bătrânii casei sale și toți bătrânii din țara Egiptului și toată familia lui Iosif, frații săi și toată familia tatălui său și neamul lui. Nu și-au lăsat în ținutul Goșen decât copiii, oile și vitele. Cu el au plecat, de asemenea, căruțe și călăreți: caravana devenise uriașă.

Și ajungând ei la aria lui Atad, de dincolo de Iordan, au plâns acolo cu mare plângere tânguitoare; și l-a jelit Iosif pe tatăl său timp de șapte zile. Văzând plângerea de la aria lui Atad, Canaaneenii, locuitorii aceluia ținut, au zis: „Amarnică e plângerea aceasta la Egipteni”. De aceea i s-a dat locului aceluia numele Abel-Mițraim, adică Plângerea-Egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan.

Așa au făcut fiii lui Iacob cu el, după cum le poruncise: l-au dus fiii săi în țara Canaanului și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela, cea de lângă Mamvri, pe care Avraam o cumpăraseră, cu țarină cu tot, de la Efron Heteul, ca loc de veci.

Iosif s-a întors apoi în Egipt, el și frații lui și toți cei ce se suiseră cu el să-și îngroape tatăl.

Când însă frații lui Iosif au văzut că tatăl lor e mort, au zis: „S-ar putea ca Iosif să-și aducă aminte de nelegiuirea noastră și să-și răzbune răul pe care noi i l-am făcut...”. Și i-au trimis vorbă lui Iosif, zicându-i: „Înainte de a muri, tatăl tău a dat o strașnică poruncă: – Așa să-i spuneți lui Iosif: Iartă-le fraților tăi greșala și păcatul, că rău ți-au făcut ei ție... Iartă deci greșala celor ce sunt robii Dumnezeului tatălui tău!” Și a plâns Iosif când i s-au spus acestea.

Și venind ei înșiși la el, au zis: „Noi suntem, iată, robii tăi”. Dar Iosif le-a zis: „Nu vă temeți, fiindcă și eu sunt al lui Dumnezeu. Voi mi-ați vrut mie răul, dar Dumnezeu mi-a vrut binele, așa ca El să plinească ceea ce se-ntâmplă acum: să țină-n viață un popor numeros”. Și le-a mai zis: „Nu vă temeți! Eu vă voi hrăni până la capăt, pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mângâiat și le-a vorbit pe inima lor.

Iosif a locuit în Egipt, el și frații săi și toată casa tatălui său. Și a trăit Iosif o sută zece ani. Și i-a văzut Iosif pe urmașii lui Efraim până la al treilea neam; iar copiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif.

Iosif le-a vorbit așa fraților săi: „Eu mor, dar pe voi vă va cerceta Dumnezeu și vă va strămuta din pământul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit Dumnezeu părinților noștri, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacob”. Și i-a jurat Iosif pe fiii lui Israel zicând: „Atunci, când vă va cerceta Dumnezeu, amintiți-vă de osemintele mele și duceți-le cu voi!”

Și a murit Iosif, în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu, în Egipt.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului; nu se vor clătina în veac.

Stih: Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta dreptilor.

De la Pilde, citire: (XXXI, 8-31)

Deschide-ți gura cu cuvântul lui Dumnezeu și pe toți judecă-i după cuviință. Deschide-ți gura și judecă drept și pune la inimă pricina celui sărac și slab.

Cine va afla o femeie vrednică? fiindcă una ca aceasta e mai prețioasă decât nestematele. Inima bărbatului ei are încredere într'însa; una ca aceasta nu va avea lipsă de bune dobândiri, căci ea lucrează toată viața spre binele bărbatului ei. Adunând lână și in, ea cu mâinile ei le face de folos. Ea e ca o corabie neguțătorind de departe: așa își agonisește traiul. Și se scoală de-noapte și le dă casnicilor de mâncare și slujnicilor de lucru. Ea vede o moșie și o cumpără și cu roada mâinilor ei sădește stăpânire. Își strânge cingătoarea pe mijloc și brațul și-l întărește pentru lucru. Din deprindere știe că bine este a lucra și lampa ei nu se stinge toată noaptea. Brațele și le întinde spre ceea ce e de trebuință și mâinile și le îndeamnă spre fus. Mâinile i le deschide nevoiașului și hrană îi întinde săracului. Când bărbatul ei întârzie undeva, departe, el nu duce grijă de cele de acasă, căci toți ai ei sunt îmbrăcați. Soțului ei îi face haine cu țesătură deasă, iar ea e îmbrăcată în vison și porfiră. Bărbatul ei devine om de cinste în cetate când stă în adunare cu bătrânii ținutului. Ea face pânzeturi subțiri și le vinde Fenicienilor. și cingători Canaaneenilor. Gura și-o deschide cu grijă și măsură și rânduială-i pune gurii sale. Ea se îmbracă în putere și cinste și'n zilele ei de pe urmă se veselește. Deprinderile casnicilor ei sunt pline de grijă, iar ea nu-și mănâncă pâinea în trândăvie. Iar gura și-o deschide cu înțelepciune și după rânduială. În bunătate și-a crescut copiii și i-a îmbogățit, iar soțul ei o laudă: „Multe fete au dobândit bogăție, multe au înfăptuit putere, dar tu le-ai întrecut și le-ai covârșit pe toate”. Farmecele sunt mincinoase, deșartă-i frumusețea femeii, căci femeia înțeleaptă va fi binecuvântată, și ea să laude frica de Domnul. Dați-i din roada mâinilor sale și laudat în cetate să-i fie bărbatul!

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, după obicei.

SÂMBĂTA SFÂNTULUI ȘI DREPTULUI LAZĂR

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... **troparul glas 1:**

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi, ca pruncii, semnele biruinței purtând, Ție Biruitorului morții grăim: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului. (de trei ori)

Ectenia mică

Sedealna glasul 1: (podobie: Piatra fiind pecetluită...)

Făcându-Ți-se milă de lacrimile Martei și ale Mariei, ai poruncit, Hristoase Dumnezeule, să răstoarne piatra de pe mormânt. Și, strigând, pe cel mort l-ai înviat, încredințând printr-însul învierea lumii, Dătătorule de viață. Slavă puterii Tale, Mântuitorule; slavă stăpânirii Tale; slavă Ție, Celui ce toate le-ai făcut cu cuvântul.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Binecuvântările învierii... **(caută-le în Octoihul Mic)**

Ectenia mică

Sedealna glasul 5: (podobie: Pe cuvântul cel împreună)

Izvorule al înțelepciunii și al cunoștinței dinainte, venind în Betania, ai întrebat pe cei ce erau cu Marta: Unde ați pus pe prietenul Lazăr? Pentru care lăcrimând cu milostivire, cu glasul Tău l-ai înviat, fiind mort de patru zile, Iubitorule de oameni și Îndurate, ca un Dătător de viață și Domn.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Evangelhia se citește, numai unde este hramul Sfântului Lazăr.

Învierea lui Hristos văzând..., **Psalmul 50**

Se cuvine a ști:

Că unde este hramul Dreptului Lazăr, după obișnuitele Sedelne, se cântă Polieleul și Sedealna, care este după Cântarea a 3-a. Glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înțelepciunea...)

Venit-au împreună... Slavă..., Și acum..., Mai înainte știind...

Și Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Stih: Ce vom da Domnului, pentru toate cele ce ne-a dat nouă.

Toată suflarea... **Evangelhia de la Ioan:** Eu sunt ușa... **Psalmul 50. Stihira, glasul al 6-lea:** Doamne, glasul Tău a sfărâmat...(stihira a cincea de la vecernie)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 8, Catavasia:

Apa trecând-o ca pe uscat, și din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: **Izbăvitorului și Dumnezeului nostru să-I cântăm.**

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc și ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întărește în dragostea Ta; că Tu ești culmea doririlor și credincioșilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Venit-au împreună, la Hristos surorile lui Lazăr și, lăcrimând cu amar și tânguindu-se, I-au zis: Doamne, a murit Lazăr; iar El, știind îngroparea ca un Dumnezeu, le-a

întrebat: Unde l-ați pus pe el? Și, venind la mormânt, a strigat pe Lazăr cel mort de patru zile. Și îndată s-a sculat și s-a închinat Celui ce l-a înviat.

Slavă..., Și acum..., **glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înțelepciunea...)**

Mai înainte știind toate ca un Făcător, ai zis mai înainte ucenicilor în Betania: Prietenul nostru Lazăr a adormit astăzi. Și știind, ai întrebat: Unde l-ați pus? Și Tatălui Te-ai rugat, lăcrimând ca un om. Dar apoi strigând pe Lazăr pe care îl iubeai, l-ai sculat, Doamne, din iad, mort fiind de patru zile. Pentru aceasta grăim Ție: Hristoase Dumnezeule, primește lauda ce îndrăznim a o aduce Ție, și ne învrednicește pe toți slavei Tale.

Cântarea a 4-a; Catavasiu:

Tu ești tăria mea, Doamne, Tu și puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părintești și a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a; Catavasiu:

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești lumină neapusă, și m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci, Te rog, mă întoarce și la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Cântarea 6-a; Catavasiu:

Curățește-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, și Te rog, ridică-mă din adâncul răutăților, căci către Tine am strigat, și auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 2-lea: (podobie: Cele de sus căutând...)

Bucuria tuturor, Hristos adevărul, lumina, viața și învierea

lumii, celor de pe pământ s-a arătat cu a Sa bunătate și s-a făcut chip învierii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

ICOS

Făcătorule a toate, mai înainte ai spus ucenicilor Tăi, zicând: Fraților și cunoscuților, prietenul nostru a adormit; învățându-i prin aceasta că toate le știi, ca un Dumnezeu al tuturor. Veniți dar să mergem și să vedem îngropare neobișnuită, să auzim tânguirea Mariei, și să vedem și mormântul lui Lazăr. Că acolo va să fac minune, și să săvârșesc începerea Crucii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

SINAXAR ÎN SÂMBĂTA SFÂNTULUI ȘI DREPTULUI LAZĂR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi, în Sâmbăta dinaintea Duminicii Floriilor, prăznuim învierea Sfântului și Dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stihuri:

Plânsul te vădește, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca și noi, Tu, Cel pogorât de sus!
Dar că ești și Dumnezeu, ne-ai și arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morți l-ai înviat!

Pentru rugăciunile prietenului Tău Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Vavilon oarecând, cu credința Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeuul părinților noștri bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să laudăm bine să cuvântăm...

Pe Împăratul cerurilor, pe Care Îl laudă oștile îngerești, laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită..., **ci se cântă:**

Cântarea a 9-a:

Cu mare laudă să cinstim, popoare, pe Curata Născătoarea de Dumnezeu, pe cea ce a zămislit în pântecul focului Dumnezeirii fără ardere, și cu cântări fără tăcere să o mărim.

Văzând popoarele pe mortul cel de patru zile umblând, spăimântându-se de minune, au grăit Izbăvitorului: pe Tine Dumnezeule cu cântări Te slăvim.

Adeverind mai înainte strălucită învierea Ta, o, Mântuitorul meu, ai slobozit din iad pe Lazăr cel mort de patru zile; pentru aceasta pe Tine cu cântări Te slăvim.

Altă Tricântare; Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu...

Cinstind pe Tatăl Tău, și arătând că nu ești protivnic lui Dumnezeu, Hristoase, Te-ai rugat, înviind cu puterea Ta, pe cel mort de patru zile.

Sculat-ai din mormânt pe Lazăr a patra zi, arătându-l tuturor ca mărturie preaadevărată a Învierii Tale celei de a treia zi, Hristoase.

Umblat-ai și ai lăcrimat și ai vorbit, Mântuitorul meu, arătând lucrarea Ta cea omenească; iar cea dumnezeiască ai dovedit-o, înviind pe Lazăr.

Lucrat-ai negrăit, Stăpâne, Mântuitorul meu, a mea mântuire, după amândouă firile Tale, cu voia Ta cea singură prin sine puternică.

Catavasia:

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată cei mântuiți, cu cetele cele fără de trup mărindu-te pe tine.

Ectenia mică

LUMINÂANDA, de obște:

S fânt este Domnul Dumnezeu nostru... (de 3 ori), și apoi aceasta:

Cu cuvântul Tău, Cuvinte al lui Dumnezeu, s-a ridicat acum Lazăr, iarăși venind la viață; și popoarele cu stâlپări Te cinstesc pe Tine, Puternice; că va să pierzi iadul până în sfârșit cu moartea Ta.

Slavă... Și acum....,

Prin Lazăr te prădează Hristos pe tine, moarte; și unde-ți este biruința, iadule? Plângerea Betaniei s-a mutat acum asupra ta; pentru care toți aducem Lui stâlپări de biruință.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8, glasul 1, însuși glasul:

Învierea și viața oamenilor fiind Tu, Hristoase, ai venit la mormântul lui Lazăr, adevărindu-ne cele două firi ale Tale, îndelung-Răbdătorule, că din Fecioară curat ai venit, Dumnezeu și om; căci ca un om ai întrebat: Unde s-a îngropat? Iar ca un Dumnezeu ai înviat, cu voia Ta cea de viață aducătoare, pe cel mort de patru zile.

Pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat, Hristoase, din iad, mai înainte de moartea Ta, sfărâmând puterea morții și printr-unul iubit mai înainte vestind slobozirea tuturor oamenilor din stricăciune. Pentru aceasta, închinându-ne Stăpânirii Tale celei atotputernice, grăim: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Marta și Maria au zis Mântuitorului: De ai fi fost aici, Doamne, n-ar fi murit Lazăr. Iar Hristos, învierea celor adormiți, a înviat din morți pe cel mort de patru zile. Veniți toți credincioșii să ne închinăm Acestuia. Care vine cu slavă să mântuiască sufletele noastre.

Dând ucenicilor Tăi, Hristoase, semnele Dumnezeirii Tale, în fața mulțimilor Te-ai smerit, vrând să-Ți tăinuiești Dumnezeirea. Pentru aceasta, ca un mai înainte cunoscător și Dumnezeu, ai spus dinainte Apostolilor moartea lui Lazăr; iar în Betania venind în fața poporului, ai întrebat ca un om, să afli mormântul prietenului Tău, ca și cum n-ai fi știind; cel ce a înviat însă a patra zi prin Tine a arătat puterea Ta cea dumnezeiască, Atotputernice Doamne, slavă Ție.

Glasul al 4-lea:

Înviat-ai, Hristoase, pe prietenul Tău cel mort de patru zile și ai potolit plângerea Martei și a Mariei, arătând tuturor, că Tu ești Cel ce plinești toate cu dumnezeiasca putere, din voia Ta cea singură de la sine puternică; Căruia heruvimii cântă neîncetat: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat Cel ce ești Dumnezeu peste toate, slavă Ție.

Marta a zis Mariei: Învățătorul a venit și te cheamă, mergi! Iar ea degrab venind și văzând unde era stând Domnul, căzând s-a închinat Lui, și sărutându-I preacuratele picioare, a zis: Doamne, de ai fi fost aicea, nu ar fi murit fratele nostru.

Glasul al 8-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Pe Lazăr cel mort de patru zile, l-ai sculat în Betania; că îndată ce ai venit la mormânt, glasul Tău s-a făcut viață celui mort; și suspinând, iadul l-a slobozit de frică. Mare este minunea aceasta, mult-Milostive Doamne, slavă Ție.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Precum ai zis, Doamne, Martei: Eu sunt învierea!, cu lucrul ai plinit cuvântul, chemând pe Lazăr din iad; și pe mine cel omorât de patimi, Te rog, înviază-mă, Iubitorule de oameni, rogu-mă, ca un îndurat.

Slavă..., **glasul al 2-lea:**

Minune mare și neobișnuită s-a săvârșit astăzi; că strigând Hristos pe mortul cel de patru zile, din mormânt l-a sculat și prieten l-a numit. Deci să-L lăudăm pe Dânsul, ca pe Cel preaslăvit, ca, pentru rugăciunile dreptului Lazăr, să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., Preabinecuvântată ești... **Doxologia mare și otpustul.**

LA LITURGHIE

După Vohod, troparul praznicului, Slavă... Și acum... **Condacul;** iar în loc de Sfinte Dumnezeule... **se cântă:** Câți în Hristos v-ați botezat... **Apostolul și Evanghelia praznicului.**

La masă mâncăm fierturi cu untdelemn și bem și vin.

DUMINICA FLORIILOR

LA VECERNIE, SÂMBATA SEARA

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul... (Catisma I), La Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri, glasul al 6-lea, însuși glasul:

A stăzi harul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat și, toți luând Crucea Ta, zicem: Bine ești cuvântat Cel ce vii în numele Domnului; Osana, Celui dintru înălțime. (de două ori)

Cel ce are scaun cerul; și așternut picioarelor pământul, Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl și Fiul, Cel împreună-vecuitor, S-a smerit astăzi, venind în Betania pe mânz necuvântător. Pentru aceasta pruncii evreiești ținând în mâini stâlپări, L-au lăudat cu glas: Osana, Celui dintru înălțime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel! (de două ori)

Veniți astăzi și noi, tot Israelul cel nou, Biserica cea din neamuri, să strigăm cu proorocul Zaharia: Bucură-te foarte fata Sionului, vestește fata Ierusalimului, că iată Împăratul tău vine la tine blând și mântuind, călare pe mânz de asin,

fiul celei de sub jug. Prăznuiește ca și pruncii, ținând în mâini stâlpi, laudă: Osana! Celui dintru înălțime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel. (de două ori)

Însemnându-ne nouă mai înainte cinstită învierea Ta, ai sculat, Bunule, din mormânt, cu porunca Ta, pe prietenul Tău Lazăr, fiind mort fără suflare de patru zile și mirosind greu. Pentru aceasta și pe mânz încălecând, spre închipuire Te-ai purtat ca într-o căruță, pe păgâni arătând, Mântuitorule. Pentru aceea și laudă aduce Ție Israelul cel iubit, din gurile celor ce sug și ale pruncilor celor fără de răutate, care Te-au văzut pe Tine, Hristoase, intrând în Sfânta Cetate, mai înainte de Paști cu șase zile. (de două ori)

Cu șase zile mai înainte de Paști, sosit-a Iisus în Betania, și au venit la Dânsul ucenicii Lui zicând: Doamne, unde vrei să gătim Ție, să mănânci Paștile? Iar El i-a trimis pe dânșii, zicând: Mergeți în satul cel dinaintea voastră, și veți afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeți după dânsul, și stăpânului casei să-i ziceți: Învățătorul zice: La tine va să fac Paștile, împreună cu ucenicii Mei. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., **stihira cea dintâi**: Astăzi darul Sfântului Duh...

Vohod; Lumină lină...,

PROCHIMENUL: Domnul a împărățit...

PAREMIILE

De la Facere, citire: (XLIX, 1-2; 8-12)

Iacob i-a chemat pe fiii săi și le-a zis: „Adunați-vă ca să vă spun ce o să vi se întâmple-n zilele ce vor veni. Strângeți-vă și ascultați, o, fii ai lui Iacob, ascultați-l pe Israel, tatăl vostru!

Iudo, pe tine te vor lăuda frații tăi. Mâinile tale-n gâtul vrăjmașilor tăi. Închina-se-vor ție feciorii tatălui tău. Iuda-mi este pui de leu: de pe pradă, fiul meu, te-ai ridicat. Iată, s-a lăsat pe labe, ca un leu mi s-a culcat, ca o leoaică... Cine va-ndrăzni să-l scoale?

Domnitor nu va lipsi din Iuda, și nici cârmuitor din coapsele lui până va veni ceea ce i-a fost hărăzit: Cel pe Care neamurile Îl așteaptă. Acela-și va lega de viță asinul și de coardă mânzul asinei.

În vin își va spăla veșmântul, și-n sânge de strugure mantaua. Ochii îi scapără de vin, dinții săi sunt albi de lapte.

Din Proorocia lui Sofonie, citire: **(III, 14-19)**

Bucură-te foarte, tu, fiica Sionului, vestește cu glas mare, tu, fiica Ierusalimului!; din toată inima te veselește, fii plină de'ncântare tu, fiica Ierusalimului! Domnul ți-a șters nedreptățile și te-a izbăvit din mâna vrăjmașilor; Domnul, Regele lui Israel, e'n mijlocul tău, și rele nu vei mai vedea.

În vremea aceea Domnul îi va zice Ierusalimului:

„Îndrăznește, Sioane, mâinile tale să nu slăbească! Domnul Dumnezeu e'n tine, Cel-Puternic te va mântui, El peste tine va aduce veselie și'ntru iubirea Sa te va'nnoi și'ntru plinirea dorului S'o veseli de tine ca'n zi de sărbătoare. Și îi voi aduna pe cei sfărmați ai tăi. Vai de cel ce va ridica asupra ei ocară!

Iată că'n vremea aceea – zice Domnul –de dragul tău Eu voi lucra'ntru tine; pe cea alungată o voi mântui, pe cea lepădată o voi primi și laudă voi face Eu din ele și precinstite'n tot pământul.

Din Proorocia lui Zaharia, citire: **(IX, 9-15)**

Bucură-te foarte, tu, fiica Sionului, rostește-te'n strigare, tu, fiica Ierusalimului: Iată, Împăratul tău vine la tine drept și El Însuși Mântuitor, blând și călare pe asin și pe mânz tânăr. Și El va nimici carele din Efraim și caii din Ierusalim; și arcul de război fi-va nimicit; și belșug va fi și pace din partea neamurilor; peste ape va stăpâni pân' la mare și peste râuri pân' la marginile pământului.

Și Tu întru sângele legământului Tău i-ai slobozit din groapa făr' de apă pe-ai Tăi ce-acolo erau prinși. Veți locui în țărcuri întărite, voi, osândiți ai adunării; dar pentru-o zi de'nstrăinare voi răsplăti de două ori pe-atât. Fiindcă Eu ca pe un arc te-am încordat pe tine, Iudo, pentru Mine, cu el Mi l-am umplut pe Efraim; pe fiii tăi, Sioane, îi voi ridica asupra fiilor Elinilor și te voi mânui ca pe o sabie de om războinic. Și Domnul fi-va peste ei; săgeata Sa ieși-va ca un fulger și Domnul, El, Atoatețiitorul cu trâmbița va trâmbița și va înainta cu freământul amenințării Sale. Domnul Atotțiitorul îi va apăra, iar ei îi vor potopi și cu pietre din praștie îi vor copleși; și-i vor sorbi precum se soarbe vinul și plini de saț vor fi ca blidele de la jertfelnic.

LA LITIE, Stihirile glasul 1.

Preasfântul Duh, Cel ce a învățat pe Apostoli să grăiască cu alte limbi străine, Același a îndemnat și pe tinerii evreiești cei fără de răutate, să strige: Osana, Celui dintru înălțime! Bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel.

Fiul și Cuvântul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună-vecuitor, șezând pe mânz necuvântător, a venit astăzi în cetatea Ierusalimului, spre Care heruvimii nu pot a se uita de frică. Pruncii L-au lăudat cu stâlpări și cu ramuri, laudă de taină cântând: Osana, Celui dintru înălțime, Celui ce a venit să mântuiască de înșelăciune tot neamul nostru.

Cu șase zile mai înainte de Paști, s-a auzit glasul Tău, Doamne, întru adâncurile iadului; pentru aceasta și pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat. Iar pruncii evreiești strigau: Osana! Dumnezeu nostru, slavă Ție!

Intrând Tu, Doamne, în sfânta cetate, șezând pe mânz, Te-ai sârguit să vii spre Patimi, ca să plinești Legea și proorocii. Iar pruncii evreiești mai înainte vestind biruința învierii, Te-au întâmpinat cu ramuri și cu stâlpări, zicând: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă Ție, Hristoase, Celui ce șezi pe scaun întru cele de sus, și acum Te așteptăm cu cinstită Crucea Ta. Pentru aceea se veselește fiica Sionului, se bucură neamurile pământului, pruncii țin stâlpări, ucenicii hainele, și toată lumea s-a învățat să-ți cânte Ție: Binecuvântat ești, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum.... **glasul al 3-lea:**

Mai înainte cu șase zile de facerea Paștilor, venit-a Iisus către Betania, să cheme iarăși la viață pe Lazăr cel mort de patru zile, și să prevestească Învierea. Și L-au întâmpinat pe ei femeile, Marta și Maria, surorile lui Lazăr, grăind către Dânsul: Doamne, de ai fi fost aicea, n-ar fi murit fratele nostru. Atunci a zis către dânsule: Au nu v-am spus mai

înainte, că cel ce crede în Mine, de ar și muri, viu va fi? Arătați-Mi, unde l-ați pus pe el? Și a strigat către dânsul Făcătorul tuturor: Lazăre, vino afară!

LA STIHOAVNĂ, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Bucură-te și te veselește, cetatea Sionului, bucură-te și te veselește Biserica lui Dumnezeu; că iată Împăratul tău a venit în dreptate, șezând pe mânz, lăudat de prunci: Osana, Celui dintru înălțime, binecuvântat ești Cel ce ai mulțime de îndurări, miluiește-ne pe noi!

Stih: Din gura pruncilor și a celor ce sug voi săvârși laudă.

Venit-a Mântuitorul astăzi, în cetatea Ierusalimului, să îplinească Scriptura; și toți au luat în mâini stâlپări de finic, și haine au așternut Lui, cunoscând că El este Dumnezeu nostru; Căruia cântă heruvimii neîncetat: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce ai mulțimea îndurărilor, miluiește-ne pe noi!

Stih: Doamne, Dumnezeu nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Cel ce Te porți pe heruvimi și ești lăudat de serafimi, ai încălecat pe mânz, Bunule; și precum zice David, pruncii Te-au lăudat cu dumnezeiască cuviință, iar iudeii Te-au hilit cu fărădelege. Șederea pe mânz însemna întoarcerea neamurilor neînfrânate de la necredință la credință. Slavă Ție, Hristoase, Cel ce ești singur milostiv și iubitor de oameni.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi harul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat, și toți luând Crucea Ta, zicem: Bine ești cuvântat Cel ce vii în numele Domnului; Osana, Celui dintru înălțime!

Și acum..., tot aceasta

Troparul, glasul 1: Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta incredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase

Dumnezeule. Pentru aceasta și noi, ca pruncii semnele biruinței purtând, Ție Biruitorului morții cântăm: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului. (de două ori)

Și alt tropar, glasul al 4-lea: Îngropându-ne împreună cu Tine prin botez, Hristoase Dumnezeule nostru, vieții celei fără de moarte ne-am învrednicit cu învierea Ta, și cântând, grăim: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului!

Binecuvântarea pâinilor și otpustul.

DUMINICA FLORIILOR, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... **se cântă troparul, glasul 1: Învierea cea de obște...(de două ori), Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea: Îngropându-ne împreună cu Tine...**

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Curățindu-ne sufletele, să lăudăm pe Hristos prin credință, cu ramuri înțeleghătoare, ca și pruncii, strigând cu glas mare Stăpânului: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, Care ai venit în lume să mântuiești pe Adam din blestemul cel dintâi; duhovnicește, făcându-Te Adam nou, Iubitorule de oameni, precum bine ai voit, Cuvinte, Cel ce ai rânduit toate spre folos, slavă Ție.

Slavă..., Și acum...,

Sedealna, glasul al 4-lea: (Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...)

Pe Lazăr cel mort de patru zile sculându-l din mormânt, Doamne, pe toți i-ai învățat să strige Ție cu ramuri și cu stâlپări: Bine ești cuvântat Cel ce vii!

Ectenie mică.

Sedealna, glasul al 4-lea: (Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Pentru prietenul Tău ai vărsat lacrimi cu taină, Hristoase, și ai sculat din morți pe Lazăr cel ce zăcea mort, spre care ai arătat milostivire prin iubirea de oameni. Iar mulțimea pruncilor înțelegând de venirea Ta, Mântuitorule, a ieșit astăzi ținând stâlپări în mâini și Ți-a strigat: Osana! bine ești cuvântat, că ai venit să mântuiești lumea.

Slavă..., Și acum...,

Sedealna, glasul 1: (podobie: Piatra fiind pecetluită...)

Lăudați cu un glas, popoare și neamuri, că Împăratul îngerilor a încălecat acum pe mânز și merge, vrând să ucidă pe vrăjmași pe Cruce ca un puternic. Pentru aceasta și pruncii cu stâlپări strigă cântare: Slavă Ție Celui ce ai venit biruitor; slavă Ție Hristoase Mântuitorule; slavă Ție unuia Dumnezeuului nostru, Celui ce ești binecuvântat.

Polieleul. Ectenia mică.

Sedealna, glasul al 8-lea: (podobie: Porunca cea cu taină...)

Cel ce șede pe scaun de heruvimi, și pe mânز a șezut pentru noi, și apropiindu-se spre patima cea de bunăvoie, astăzi a auzit pe prunci strigând: Osana!, și pe popoare zicând: Fiul lui David, grăbește-Te de mântuiește pe cei ce i-ai zidit, binecuvântate Iisuse, că pentru aceasta ai venit, ca să cunoaștem slava Ta.

Slavă..., Și acum..., **aceeași.**

(Antifonul întâi al glasului al 4-lea. Din tinerețile mele...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă.

Stih: Doamne, Dumnezeuul nostru, cât este de minunat numele Tău, în tot pământul.

Toată suflarea... **Evanghelia de la Matei. Nu se zice: Învierea lui Hristos văzând..., ci îndată Psalmul 50.**

În timpul psalmului preotul cădește în chipul crucii stâlpările de salcie și apoi zice rugăciunea binecuvântării acestora: Domnului să ne rugăm.

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce șezi pe heruvimi, Care ai arătat puterea Ta și ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să mântuiască lumea prin Crucea, prin îngroparea și prin învierea Sa; iar El venind în Ierusalim, spre Patima cea de bunăvoie, poporul cel ce ședea în întuneric și în umbra morții, luând semnele biruinței, adică ramuri de copaci și stâlpări de finic, mai înainte închipuind învierea, L-au întâmpinat. Însuți, Stăpâne, și pe noi care, urmând pilda acelora, în această zi, mai înainte de prăznuire, ținem în mâini stâlpări și ramuri de copaci, păzește-ne și ne întărește! Că precum acele popoare și pruncii au strigat Ție: Osana!, așa și noi, cu laude și cu cântări duhovnicești, să ne învrednicim făcătoarei de viață Învierii celei de a treia zi, în Iisus Hristos, Domnul nostru; cu Care împreună binecuvântat ești, cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Când se împart stâlpările, se cântă:

Slavă...,glasul al 2-lea:

A stăzi Hristos intră în cetatea Betania, șezând pe mânz și dezlegând întinăciunea cea rea a neamurilor, care era de demult înțelenită.

Și acum...,tot aceasta.

Stih: Miluiește-mă Dumnezeule, după mare mila Ta..**Stihira, glasul al 6-lea:** Astăzi darul Sfântului Duh...(caută la Vecernie, stihira dintâi)

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 4, Catavasia:

A rătatu-s-au ale adâncului izvoare umejunii neîmpărtășite și s-au descoperit temelile mării celei învăluite de vifor; căci cu voia o ai certat pe dânsa, și pe poporul cel ales l-ai mântuit, cel ce-Ți cântă cântare de biruință, Doamne.

Cântarea a 3-a; Catavasia:

Din piatra cea vârtoasă și tare, ce a izvorât cu porunca Ta, s-a adăpat poporul israelitenilor; iar piatra Tu ești, Hristoase, și viața, în care s-a întărit Biserica, strigând: Osana! Binecuvântat ești Cel ce vii!

Ectenia mică

IPACOI, glasul al 6lea:

Cu stâlپări lăudându-L mai înainte, cu lemne mai pe urmă au prins nemulțumitorii iudei pe Hristos-Dumnezeu; iar noi cu credință neschimbată pururea cinstindu-L, ca pe un făcător de bine totdeauna strigăm Lui: Bine ești cuvântat, Cel ce ai venit să chemi pe Adam.

Cântarea a 4-a; Catavasia:

Hristos, Cel ce vine în chip văzut, Dumnezeul nostru, veni-va și nu va zăbovi din muntele cel cu umbra deasă, din Fecioara care a născut neispită de bărbat, precum a zis proorocul de demult. Pentru aceasta toți strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a; Catavasia:

Pe muntele Sionului suie-Te, Cel ce binevestești, și propovăduiește Ierusalimului; înalță-Ți glasul cu tărie; preaslăvite s-au grăit de Tine cetatea lui Dumnezeu; pace peste Israel și mântuire neamurilor.

Cântarea a 6-a; Catavasia:

Strigat-au cu veselie duhurile dreptilor: Acum lumii așezământ nou se rânduiește, și cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 6-lea:

Pe scaun, în cer, și pe mânz, pe pământ, fiind purtat,

Hristoase Dumnezeule, laudă de la îngeri ai primit și cântare de la tinerii cei ce strigau Ție: Binecuvântat ești, Cel ce vii să chemi pe Adam!

ICOS

De vreme ce ai legat iadul, nemuritorule, și moartea ai omorât și lumea ai înviat-o, pentru aceasta cu stâlpări Te-au lăudat pruncii, Hristoase, ca pe un biruitor, strigându-Ți astăzi: Osana, Fiului lui David! Că nu se vor mai junghia, a zis, pruncii pentru pruncul Mariei; ci pentru toți pruncii și bătrânii Tu însuși Te răstignești. Nu se va mai porni asupra noastră sabie, căci coasta Ta se va împunge cu sulița. Pentru aceasta bucurându-ne, zicem: Binecuvântat ești, Cel ce vii să chemi pe Adam.

SINAXAR LA DUMINICA FORIILOR

Sinaxarul din Minei apoi acesta.

În aceeași zi, în Duminica Floriilor, prăznuim strălucita și slăvita sărbătoare a Intrării în Ierusalim a Domnului nostru Iisus Hristos.

Stihuri:

Pe mânzul asinei șezând Cel ce cerul prin cuvânt l-a desfășurat,
Dezleagă pe oameni, care prin păcat de dobitoace s-au alăturat.

Prin milostivirea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeul nostru, fă-ne biruitori asupra patimilor noastre dobitocești, și învrednicește-ne să vedem și biruința Ta cea luminată asupra morții, precum și învierea Ta cea strălucitoare și de viață făcătoare, și ne miluiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a; Catavasia:

Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam, și ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepți, Prealăudate Doamne, Dumnezeul părinților, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Catavasia:

Stih: Să lăudăm ...

Veselește-te Ierusalime, prăznuiți cei ce iubiți Sionul; că a

venit Domnul Puterilor, Cel ce împărățește vecii; să se smerească tot pământul de fața Lui și să cânte: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită... **ci numai**

Cântarea a 9-a; Irmosul:

Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă; tocmiți prăznuire și bucurându-ne, veniți să mărim pe Hristos cu ramuri și cu stâlپări și cu cântări, grăind: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Neamuri, pentru ce v-ați întărâtat? Cărturari și preoți, pentru ce ați cugetat cele deșarte, zicând: Cine este acesta, Căruia pruncii cu ramuri și cu stâlپări și cu cântări strigă: Binecuvântat ești Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru!

Acesta este Dumnezeu, Căruia nimeni nu este asemenea; aflând toată calea cea dreaptă, a dat-o lui Israel celui iubit; iar după aceea arătându-se, cu oamenii a viețuit. Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Pentru ce ați pus sminteală, neascultătorilor, aproape de calea noastră? Picioarele voastre sunt grabnice a vărsa sângele Stăpânului; dar se va scula cu adevărat, să mântuiască pe cei ce cântă: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Catavasias: Dumnezeu este Domnul... (vezi irmosul de mai sus)

Ectenia mică

LUMINÂNDA de obște:

Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru... (de trei ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 6 și se cântă 4 stihiri, glasul al 4-lea:

Mulțimea cea mare, Doamne, așternea pe cale hainele sale

și alții tăiau ramuri din copaci și le purtau; iar cei ce mergeau înainte și cei ce urmau strigau, zicând: Osana, Fiului lui David! Bine ești cuvântat Cel ce ai venit, și iarăși vii întru numele Domnului. (de două ori)

Vrând Tu, Doamne, să intri în sfânta cetate, stâlپări de copaci mulțimile purtau, lăudându-Te pe Tine, Stăpânul tuturor; și, văzându-Te șezând pe mânز, Te priveau ca și cum ai fi fost pe heruvimi. Pentru aceea strigau așa: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat Cel ce ai venit și iarăși vii întru numele Domnului. (de două ori)

Ieșiți neamuri, ieșiți popoare și vedeți astăzi pe Împăratul ceresc pe mânز de rând ca pe un scaun prea înalt intrând în Ierusalim. O, neam iudaic necredincios și desfrânat, vino de vezi pe Cel ce L-a văzut Isaia venind cu trup pentru noi, cum Își logodește ca pe o mireasă curată pe noul Sion, și leapădă adunarea cea osândită. Și ca la o nuntă nestricată și neîntinată, au alergat prunci nespurcați și fără de răutate, lăudând. Cu care împreună și noi cântând cântarea cea îngerească, să strigăm: Osana, Celui dintru înălțime, Celui ce are mare milă!

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta cea de bunăvoie arătând-o, spre încredințarea tuturor, Hristoase Dumnezeule, pe Lazăr cel mort de patru zile, în Betania l-ai înviat cu puterea Ta cea mare. Orbilor vedere le-ai dăruit, Mântuitorule, ca un dătător de lumină, și în sfânta Cetate ai intrat cu ucenicii Tăi, șezând pe mânzul asinei, ca și cum Te-ai fi purtat pe heruvimi, plinind propovăduirea proorocilor; și pruncii evreiești cu ramuri și cu stâlپări Te-au întâmpinat. Pentru aceasta și noi ținând ramuri de măslin și stâlپări de finic, cu mulțumire strigăm Ție: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului!

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Mai înainte de Paști cu șase zile, a venit Iisus în Betania și s-au apropiat către Dânsul ucenicii Lui, zicându-I: Doamne,

unde vrei să gătim Ție să mănânci Paștile? Iar El i-a trimis pe dânșii, zicând: Mergeți în satul cel dinainte, și veți afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeți după dânsul și stăpânului casei să-i ziceți: Învățătorul zice: La tine voiesc să mănânc Paștile cu ucenicii Mei.

Doxologia mare și Troparul: Învierea cea de obște... **Ecteniile și otpustul.**

LA LITURGHIE

ANTIFONUL întâi, glasul al 2-lea:

Stih 1: Iubit-am pe Domnul, că va auzi glasul rugăciunii mele.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuiește-ne pe noi.

Stih 2: Că a plecat urechea Lui spre mine și în toate zilele vieții mele îl voi chema.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 3: Cuprinsu-m-au durerile morții; primejdiile iadului m-au aflat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 4: Necaz și durere am aflat și numele Domnului am chemat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Slavă...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

ANTIFONUL al doilea:

Stih 1: Crezut-am, pentru aceea am grăit și eu m-am smerit foarte.

Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai șezut pe mînzul asinei; pe noi cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia.

Stih 2: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte a dat mie?

Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Stih 3: Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema.

Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Stih 4: Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Lui.

Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Slavă... Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu...

Și acum... Unule-Născut, Fiule...

ANTIFONUL al treilea, glasul 1:

Stih 1: Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi ca pruncii semnele biruinței purtând, Ție, Biruitorului morții, strigăm: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului.

Stih 2: Să zică dar casa lui Israel, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște...

Stih 3: Să zică dar casa lui Aaron, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște...

Stih 4: Să zică dar toți cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște...

Vohodul cu Sf. Evanghelie: Înțelepciune, dreți!

Stih: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului; v-am binecuvântat pe voi din casa Domnului. Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă.

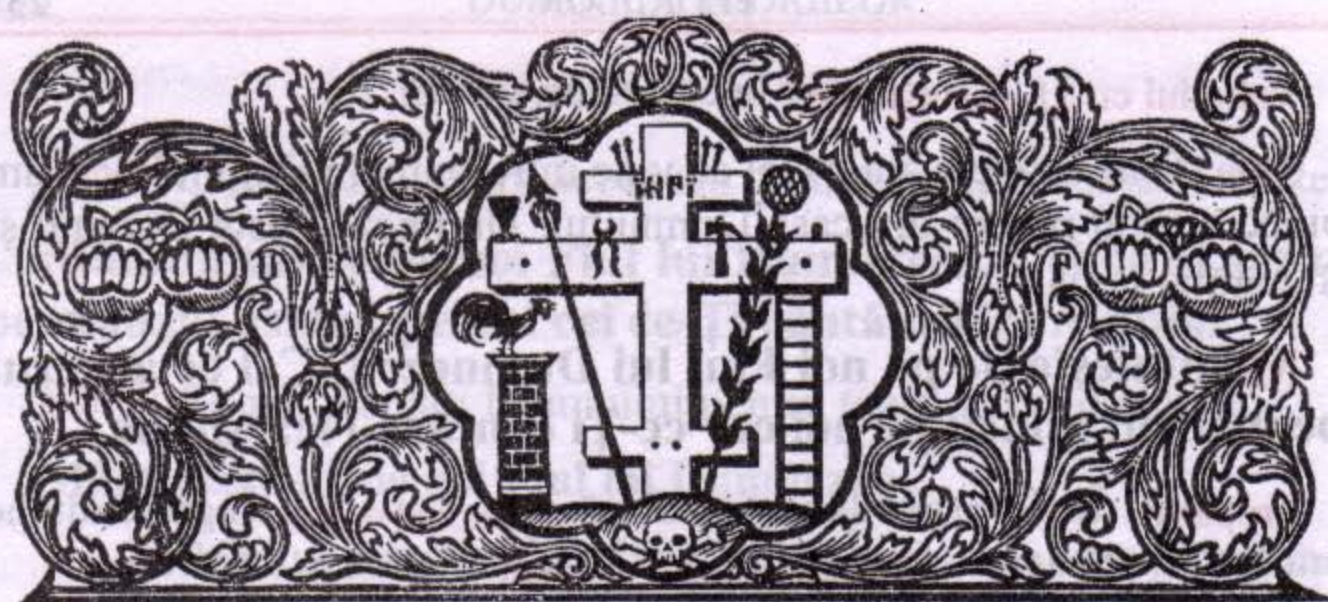
Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai șezut pe mânzul asinei; pe noi cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia.

Troparul: Învierea cea de obște... Slavă...glasul al 4-lea: Îngropându-ne prin botez... Și acum...,**Condac, glasul al 6-lea:** Pe scaun în Ceruri...

Apostolul din Epistola către Filipeni.**Evanghelia** de la Ioan.**Și se face Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur.**

La masă mâncăm pește și bem vin, mulțumind lui Dumnezeu.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI LUNI

UTRENIA DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE LUNI sau Denia de Duminică seara

În Duminica Floriilor seara se toacă și se trage clopotul pe la ceasul al doilea din noapte (adică ora 19) pentru începerea Utreniei.

După cei șase psalmi, se cântă: **Aliluia, Aliluia, Aliluia**, pe glasul al 8-lea, cu glas mare și cântare dulce, asemenea și troparul:

Iată Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăși cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te încui; ci te deșteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeu; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. (de trei ori)

Ectenia mică

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Cinstitele Patimi au răsărit lumii în această zi, ca niște lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma, primește a fi răstignit pe lemn, ca să mântuiască pe om.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Ectenia mică

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Judecătorule cel nevăzut, cum te-ai văzut cu trup și mergi să fii ucis de oameni fără de lege, judecând judecata noastră cu Patima Ta! Pentru aceasta laudă, mărire și slavă înălțând puterii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ție.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...)

Ziua aceasta aduce luminat începuturile Patimilor Domnului; veniți dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări și bătăi, judecat fiind de Pilat. Și încă lovit fiind de rob cu palma peste cap; toate va să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să zicem: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, dăruiește iertare de greșeale celor ce se închină cu credință preacuratelor Tale Patimi.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Apoi: Și pentru ca să ne învrednicim noi... Evanghelia de la Matei Iar a doua zi, când se întorcea în cetate, a flămânzit... **Sfârșitul: Și se va da neamului, care va aduce roada ei.**

După aceasta, Psalmul 50. Mântuiește Dumnezeule poporul Tău..., Cu mila și cu îndurărilor...

CANOANELE

Stihul: Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție. Aceasta se zice toată săptămâna

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea; Irmos:

Celui ce marea neumblată și cu valuri, cu dumnezeiasca porunca Sa a uscat-o, și a trece pedestru prin ea pe poporul israelitenesc l-a povățuit; Domnului să-I cântăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Negrăită este smerenia Cuvântului lui Dumnezeu, că Hristos însuși este Dumnezeu și om; Dumnezeu nu răpire a fi socotindu-Se, când Se aseamănă în chip de rob, arată ucenicilor căci cu slavă S-a preaslăvit.

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al cărui chip m-am îmbrăcat de bunăvoie Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, și să-Mi pun sufletul Meu răscumpărare pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor cu Dumnezeirea.

Și iarăși Irmosul

Ectenia mică.

CONDAC, glasul al 3-lea: (podobie: Ca o pârgă a firii...)

Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif, și viteazul ședea în căruță, ca un împărat fiind cinstit; că plăcerilor egiptencei atunci nefăcându-se rob, s-a mărit în schimb de la Cel ce vede inimile oamenilor și dă cunună nestricăcioasă.

ICOS

Peste tânguire să mai adăugăm acum tânguire, și să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pe Iosif, cel vrednic de laudă și înțelept, pe cel ce s-a robit cu trupul, iar sufletul și l-a păzit nerobit; și a domnit peste tot Egiptul. Că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE LUNI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Luni se face pomenire de fericitul Iosif cel preafrumos și de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la preafrumosul Iosif:

Iosif cel curat / Noian de bunătăți s-a arătat.

Grâu a împărțit / Și drept-stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:

Smochin de roade duhovnicești lipsit / Pe sinagogă Hristos o a vădit.

Hristos o blestemă și o usucă / Boala ei de noi departe să se ducă!

Pentru rugăciunile preafrumosului Iosif, Hristoase Dumnezeu, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Înfricoșatu-s-a de nespurcatul trup cel întru o podoabă cu sufletul, al tinerilor celor curați și s-a depărtat focul cel neîncetat, ce se hrănise cu multă uscătură; și văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare vecuitoare se cântă: Pe Domnul toate lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Atunci vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul prietenilor Săi, mergând la Patimă; pace să aveți între voi și cu toți, și gândind la cele smerite vă veți înălța și Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudați-Mă și Mă preaînălțați întru toți vecii.

Rânduiala voastră a celor de un neam să vă fie potrivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea de sine volnică, este tiranie, nu sorțul Meu. Deci cel ce voiește între voi să fie mai ales, să se facă mai mic decât toți ceilalți; și Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudați-Mă, și Mă preaînălțați întru toți vecii.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Înfricoșatu-s-a de nespurcatul trup...

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...**ci îndată:**

Cântarea a 9-a; Irmos:

Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, dintru care Ziditorul nostru, în trup

pătimitor asemenea nouă Te-ai îmbrăcat, dezlegătorul greșealelor noastre. Pe ea fericind-o toate neamurile, pe Tine Te slăvim.

Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoștință înțeleaptă vrednică de dumnezeiasca Împărăție luați, zis-ai mai înainte Apostolilor Tăi, Cel ce ești înțelepciunea a toate, întru care veți fi slăviți, strălucind mai luminat decât soarele.

Zis-ai, Doamne, ucenicilor Tăi: Uitându-vă la Mine, să nu gândiți cu mândrie, ci să vă plecați spre cele smerite. Beți paharul Meu, pe care Eu îl beau și veți fi slăviți cu Mine întru Împărăția Tatălui Meu.

Și iarăși Irmosul: Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea...**Și o metanie până la pământ.**

Ectenia mică

LUMINÂNDA de trei ori, rar și cu cântare dulce. Aceasta se cântă până la Joia cea mare; glasul al 3-lea, însăși podobia:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, glasul 1, însuși glasul:

Mergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, și Se va da Fiul Omului precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul și împreună să ne răstignim, și să ne omorâm pentru Dânsul, despre desfătărilor lumești; ca să și viețuim împreună cu Dânsul și să-L auzim pe El, zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui în Ierusalimul cel de sus, la Dumnezeu Meu și Dumnezeuul vostru, și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, în Împărăția cerurilor *(de două ori)*

Glasul al 5-lea:

A jungând noi, credincioșii, la Patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El și pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun și de oameni iubitor. (de două ori)

Slavă..., Și acum...:

Doamne, venind spre Patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis deosebi luându-i pe dânșii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care mai înainte le-am spus vouă, că este scris: că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: că iată Mă dau în mâinile păcătoșilor să Mă batjocorească; care și pe Cruce pironindu-Mă și dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă, îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioșilor și spre viața veșnică.

Doxologia mică și ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ, Stihira, glasul al 5-lea, însuși glasul:

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru taina cea nespusă a rânduiei Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruiești fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar mai înainte de a-l bea, Însuți ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta...

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârșite, le-ai zis să nu se asemene neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi așa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slujitor tuturor, și cel ce stăpânește, ca cel stăpânit; și cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că și Eu însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, și să-Mi dau sufletul

răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Glasul al 8-lea:

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi...

T emându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăință lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Și acum...:

A doua Evă aflând șarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momele; dar el, lăsându-și haina, a fugit de păcat. Și, fiind gol, nu s-a rușinat, ca și cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

Bine este a ne mărturisi Domnului. **Și celelalte după obicei, cu metanii.**
Apoi otpustul: Domnul, Cel ce vine la patimă de bună voie, Hristos, Adevăratul Dumnezeu nostru... **Tot acest otpust se zice și Marți și Miercuri.**

VECERNIA CE SE SĂVÂRȘEȘTE LUNI DIMINEAȚA,

împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite.

După Psalmul 103 **Catisma a 18-a. La** Doamne strigat-am... **se pun stihirile pe 10, glas 1, însuși glasul:**

M ergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, și Se va da Fiul Omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul și împreună să ne răstignim, și să ne omorâm pentru Dânsul desfătărilor lumești; ca să și viețuim împreună cu Dânsul și să-L auzim pe El zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeu Meu și Dumnezeul

vostru; și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, în Împărăția cerurilor. (de două ori)

Glăsuțul al 5-lea:

Ajungând noi credincioșii la Patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice împreună și pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun și de oameni iubitor. (de două ori)

Doamne, venind spre Patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis deosebi luându-i pe dânșii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care mai înainte le-am spus vouă, că este scris că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: că iată Mă dau în mâinile păcătoșilor să Mă batjocorească; care și pe Cruce pironindu-Mă și dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioșilor și spre viața veșnică. (de două ori)

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruiești fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar mai înainte de a-l bea, Însuși ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție. (de două ori)

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârșite, le-ai zis: să nu se asemene neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi așa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi, să fie slujitor tuturor, și cel ce stăpânește, ca cel stăpânit; și cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că și Eu însumi am venit, ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, și să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Glăsuțul al 8-lea:

Temându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăință lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Și acum...

A doua Evă aflând șarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momele; dar el, lăsându-și haina, a fugit de păcat. Și fiind gol nu s-a rușinat, ca și cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

Vohod cu Evanghelia; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glăsuțul al 6-lea:

Te va binecuvânta Domnul din Sion și vei vedea bunătățile Ierusalimului în toate zilele vieții tale.

Stih: Fericiți toți cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui.

De la Ieșire, citire: (I, 1-20)

Iată numele fiilor lui Israel veniți în Egipt împreună cu Iacob, tatăl lor – fiecare cu toată casa sa: Ruben, Simeon, Levi și Iuda, Isahar, Zabulon și Veniamin, Dan, Neftali, Gad și Așer. Iosif se afla mai demult în Egipt. Dar sufletele odrăslite din coapsele lui Iacob erau, de toate, șaptezeci și cinci. Apoi Iosif a murit, precum și toți frații săi și toți cei din vremea aceea. Iar fiii lui Israel s-au prăsit în număr mare și s-au tot înmulțit și-au tot crescut și au devenit foarte puternici; se umpluse țara de ei.

Atunci s-a ridicat peste Egipt un alt rege care nu-l cunoscuse pe Iosif. Acesta a zis către poporul său: „Iată că neamul fiilor lui Israel e mult mai numeros și mult mai puternic decât noi. Haideți dar să luăm împotriva-le măsuri iscusite, în așa fel încât să nu se mai înmulțească; altfel, la vreme de război se vor uni și ei cu vrăjmașii noștri, ne vor birui și-apoi vor ieși din țară”. Și astfel au pus peste ei vâtafi de corvoadă, pentru ca prin munci grele să le facă viața grea; și i-au zidit lui Faraon cetăți-grânare: Pitom și Ramses și On, adică Iliopolis. Dar cu cât erau mai apăsați, cu

atât ei se înmulțeau și deveneau mai puternici, așa că pe Egipteni i-a prins groaza de fiii lui Israel. Ca atare, Egiptenii îi puneau pe fiii lui Israel la muncă silnică și le făceau viața amară prin lucrări grele: la frământatul lutului, la cărămidărie și la tot felul de munci pe câmp; așadar, prin orice fel de muncă la care-i sileau cu strășnicie.

Apoi regele Egiptului le-a grăit moașelor evreice, dintre care una se numea Șifra și alta Pua, și le-a zis: „Când moșiți la evreice, luați seama când sunt să nască: de va fi băiat, omorâți-l; iar de va fi fată, s-o cruțați”. Moașele însă s-au temut de Dumnezeu: ele n-au făcut precum le poruncise regele Egiptului, ci i-au lăsat pe băieți în viață. Atunci regele Egiptului le-a chemat pe moașe și le-a zis: „De ce-ați făcut voi lucrul acesta, de i-ați lăsat în viață pe băieți?” Moașele i-au răspuns lui Faraon: „Femeile evreice nu sunt ca egiptencele; ele nasc înainte de a le veni moașele”. Iar Dumnezeu le-a făcut bine moașelor; poporul lui Israel se înmulțea și foarte se întărea.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Vă binecuvântăm pe voi întru numele Domnului.

Stih: De multe ori s-au luptat cu mine din tinerețile mele și nu m-au biruit.

De la Iov, citire: (I, 1-12)

A fost cândva în ținutul Uz un om pe care-l chema Iov; acesta era un om adevărat, neprihănit, drept, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot lucrul rău. Șapte feciori și trei fete i s'au născut. Avea o turmă de șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de asine pascătoare, precum și mulțime mare de slugi; avea tot ce poate să aibă un om pe pământ; și omul acesta era cel mai de seamă din tot ținutul Soarelui-Răsare. Feciorii lui, adunându-se unul la altul, făceau pe rând ospete'n fiecare zi, aducându-le și pe cele trei surori ale lor să mănânce și să bea împreună cu ei. Iar când se isprăveau zilele ospățului, Iov îi chema și-i supunea curățirii; și sculându-se dis-de-dimineată aducea pentru ei jertfe, după numărul lor, și un vițel pentru păcat, pentru sufletele lor, căci zicea Iov: „Nu cumva feciorii mei să fi gândit în cugetele lor ceva rău asupra lui Dumnezeu”. Așa făcea Iov în toată vremea.

Și iată că'n ziua aceea când îngerii lui Dumnezeu au venit la'nfățișare înaintea Domnului, împreună cu ei a venit și Diavolul. Atunci Domnul i-a zis Diavolului: „Tu de unde-ai venit?” Și răspunzând Diavolul, a zis către Domnul: „Dac'am dat un târcol pământului și-am hoinărit prin cele de sub cer, iată-mă și-aici!” Iar Domnul i-a zis: „Luat-a cugetul tău în seamă și pe robul Meu Iov?, că dintre pământeni nu-i nici un om ca el, neprihănit, adevărat, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot lucrul rău?” Iar Diavolul, răspunzând în fața Domnului, a zis: „Oare pe degeaba îl cinstește Iov pe Dumnezeu? Oare n'ai făcut tu gard ocrotitor împrejurul curții lui și'mprejurul casei lui și'mprejurura tot întinsul bunurilor lui? oare nu tu ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și-ai făcut ca turmele lui să umple pământul? Dar ia întinde-ți mâna și atinge-te de tot ce are, și să vedem dacă nu cumva o să te blagoslovească drept în față...”. Atunci Domnul i-a zis Diavolului: „Iată, toată avuția lui o dau pe mâna ta; numa' de el să nu te atingi.” Iar Diavolul a plecat din fața Domnului.

Apoi Să se îndrepteze rugăciunea mea... După aceasta, **Evangelhia de la Matei**: În vremea aceea, când Iisus... Și cealaltă rânduială a **Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, după obicei**. Tot așa se face și în **Marțea cea mare și în Miercurea cea mare**.

Se cuvine a ști:

Că Sinodul al șaselea Ecumenic poruncește să facă credincioșii zilele mântuitoarelor patimi cu post și cu rugăciuni și în umilința inimii. Iar la miezul nopții Sâmbetei celei mari, se lasă postul; precum și dumnezeieștii **Evangeliiști Matei și Luca, unul adică: târziu Sâmbătă zice, iar altul: dimineața de noapte, arătându-se nouă timpul întârziat al nopții.**

Iar la masă ne îndestulăm cu mâncare uscată; și precum săptămâna dintâi a Sfântului Post, așa și aceste zile, **Lunea cea mare, Marți și Miercuri se cuvine a le petrece cu post aspru.**

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI MARȚI

UTRENIA DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE MARȚI sau Denia de Luni seara

După cei șase Psalmi se cântă: **Aliluia, Aliluia, Aliluia**, pe glasul al 8-lea, troparul: **Iată Mirele vine în miezul nopții... (de trei ori) vezi la denia de duminică seara, (pag. 238).**

Etenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...)

Pe Mirele, fraților, să-L iubim, candelile noastre să le îngrijim, în virtuți strălucind și în credință dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiți, cu fecioarele cele înțelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor dar cunună nestricăcioasă.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...)

Sfat al fărădelegii asupra Ta, Mântuitorule, adunând din pizmă cu viclenie preoții și cărturarii, au îndemnat pe Iuda

la vânzare. Pentru aceasta ieșind fără de rușine, a grăit asupra Ta mulțimii celei fără de lege, zicând: Ce-mi veți da mie și eu voi da pe El în mâinile voastre? Mântuiește sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă... Și acum..., **tot aceasta.**

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 8-lea: (podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...)

Iuda, cel cu mintea iubitoare de argint, s-a întărit asupra învățătorului, vrăjmașul; s-a sfătuit, a gândit vânzarea, a căzut din lumină, primind întunericul; a tocmit prețul și a vândut pe Cel fără de preț. Pentru aceasta a și aflat răsplătire, precum a făcut ticălosul: spânzurare și moarte cu durere. Pe noi izbăvește-ne, Hristoase, Dumnezeule de partea lui, iertare de greșeli dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, preacuratele Tale patimi.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea fariseii s-au dus și s-au sfătuit, cum L-ar prinde... **până la:** Binecuvântat, fie cel ce vine întru numele Domnului.

Psalmul 50

Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... Cu mila și cu îndurările...

Ectenia mică.

CONDAC, glasul al 2-lea: (podobie: Cele de sus căutând...)

La ceasul sfârșitului, suflete, gândind, și de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ție cu iubire de osteneală, lucrează-l, ticăloase, priveghind și grăind: Să nu rămânem afară din camera lui Hristos.

ICOS

Pentru ce te lenevești, ticălosul meu suflet? Pentru ce ți se nălucesc fără de vreme griji netrebnice? Pentru ce te zăbovești cu lucruri trecătoare? Ceasul cel de apoi acum este, și ne vom despărți de la acestea de aicea. Până când ai vreme,

trezește-te, grăind: Greșit-am Ție, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pe smochinul cel neroditor; ci ca un îndurat milostivește-Te, Hristoase, spre mine, cel ce grăiesc cu frică: Să nu rămân afară din camera lui Hristos.

SINAXAR ÎN SFÂNȚA ȘI MAREA MARȚI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Marți se face pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie.

Stihuri:

Marea Marți pe cele zece fecioare înainte ne pune

Și ele biruință aduc dreptului Stăpân.

O, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înțelepte, rânduiește-ne în aleasa ta turmă și ne mântuiește pe noi, Amin.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea; Irmos:

Poruncii tiranice cei trei cuvioși tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncați, au mărturisit pe Dumnezeu cântând: **Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.**

Să lepădăm lenea departe de la noi, și să întâmpinăm pe Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase și cu cântări, grăind: **Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.**

Să avem din destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărtășire, ca nefăcând vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm: **Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.**

Câți ați luat talantul de la Dumnezeu, înmulțiți-vă harul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hristos, Celui ce l-a dat, cântând: **Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.**

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Poruncii tiranice...

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită... **ci îndată:**

Cântarea a 9-a; Irmos:

Ceea ce pe Dumnezeu cel neîncăput, în pântece L-ai încăput și bucurie lumii ai născut, pe tine te laudăm, Preasfântă Fecioară.

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheați, că nu știți ceasul în care va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

La a doua venire a Ta, cea înfricoșată, Stăpâne, să mă rânduiești împreună cu oile cele de-a dreapta, trecând cu vederea mulțimea greșelilor mele.

Și iarăși Irmosul: Ceea ce pe Dumnezeu...

Ectenia mică

LUMINÂNDA:

Cămara Ta, Mântuitorul meu... (de 3 ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1:

Întru strălucirile sfinților Tăi cum voi intra eu, nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădește, că nu este de nuntă, și legat mă vor scoate îngerii afară. Curățește-mi, Doamne, întinăciunea sufletului meu, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Glasul al 2-lea:

De lenea sufletului meu dormitând eu, Mire-Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din virtuți, și m-am asemănat fecioarelor celor neînțelepte, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci

scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă și mă primește în camera Ta, împreună cu fecioarele cele înțelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc și cântă neîncetat: Doamne, slavă Ție. *(de două ori)*

Slavă..., Și acum..., *glasul al 4-lea:*

A uzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vestește minunile Lui, ca înmulțind harul, să intri întru bucuria Domnului Tău.

Doxologia mică și Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Aceste stihiri, glasul al 6-lea:

Veniți, credincioșilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăție; și fiecare din noi să înmulțim talantul harului după măsură. Unul să aducă înțelepciune prin fapte bune; iar altul să săvârșească slujba luminării; credinciosul să împărtășească cuvântul său celui ce nu știe tainele, și altul să-și împartă bogăția săracilor. Că așa vom înmulți împrumutul. Și ca niște iconomi credincioși ai harului, ne vom învrednici de bucuria Stăpânului. De care învrednicește-ne pe noi, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne...

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngerești, și vei șede pe scaunul de judecată, să nu mă desparți pe mine, Păstorule cel bun; că știi căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înțelenit în păcat. Ci numărându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuiești, ca un iubitor de oameni.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi...

Mire, cel ce ești mai frumos cu podoaba decât toți oamenii, Care ne-ai chemat pe noi la ospățul cel duhovnicesc al nunții Tale, dezbracă-mă de chipul cel ticălos al greșelelor mele, prin împărtășirea pătimirilor Tale, și împodobindu-mă cu haina frumuseții Tale, fă-mă împreună-șezător luminat la masa împărăției Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Și acum...,glasul al 7-lea:

Iată că își încredințează Stăpânul talantul Său ție, suflete al meu. Primește darul cu frică, împrumută pe Cel ce ți l-a dat, împarte-l la săraci și câștigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă și vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului Tău. Căreia mă învrednicește pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Cealaltă rânduială, după obicei, vezi denia de duminică seara.

VECERNIA CE SE SĂVÂRȘEȘTE MARȚI DIMINEAȚA,

împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite,

După Psalmul 103,obișnuita Catismă. La Doamne, strigat-am...,se pun stihirile pe 10, glasul 1:

În strălucirile sfinților Tăi, cum voi intra eu nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vedește că nu este de nuntă, și legat mă vor scoate îngerii afară. Curățește-mi, Doamne, întinăciunea sufletului meu și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni.(de două ori)

Glasul al 2-lea:

De lenea sufletului meu dormitând eu, Mire-Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din virtuți și m-am asemănat fecioarelor celor neînțelepte, trândăvind în vremea lucrării.

Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă și mă primește în camera Ta, împreună cu fecioarele cele înțelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc și cântă neîncetat: Doamne, slavă Ție.(de două ori)

Glasul al 4-lea:

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vestește minunile Lui, ca înmulțind harul să intri întru bucuria Domnului tău.(de două ori)

Glasul al 6-lea:

Veniți, credincioșilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăție; și fiecare din noi să înmulțim talantul harului după măsură. Unul să aducă înțelepciune prin fapte bune; iar altul să săvârșească slujba luminării; credinciosul să împărtășească cuvântul său celui ce nu știe tainele, și altul să-și împartă bogăția săracilor. Că așa vom înmulți împrumutul. Și ca niște iconomi credincioși ai harului, ne vom învrednici de bucuria Stăpânului. De care învrednicește-ne pe noi, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.(de două ori)

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngerești, și vei șede pe scaunul de judecată, să nu mă desparți pe mine, Păstorule cel bun; că știi căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înțelenit în păcat; ci numărându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuiești ca un iubitor de oameni.

Mire cel ce ești mai frumos cu podoaba decât toți oamenii, Care ne-ai chemat pe noi la ospățul cel duhovnicesc al nunții Tale, dezbracă-mă de chipul cel ticălos al greșelelor mele, prin împărtășirea pătimirilor Tale, și împodobindu-mă cu haina slavei frumuseții Tale, fă-mă împreună-șezător luminat la masa Împărăției Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Și acum..., **glasul al 7-lea:**

Iată că își încredințează Stăpânul talantul Său ție, suflete al meu. Primește darul cu frică, împrumută pe Cel ce ți l-a dat, împarte-l la săraci și câștigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă și vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învrednicește pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Vohod cu Evanghelia ; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu și chivotul sfințirii Tale.

Stih: Adu-Ți aminte, Doamne, de David, și de toate blândețele lui.

De la Ieșire, citire **(II, 5-10)**

Atunci fata lui Faraon s-a coborât la Râu să se scalde, în timp ce slujnicele ei se preumblau de-a lungul râului. Și văzând ea lădița în păpuriș, și-a trimis slujnica de-a luat-o.

Și dac-a deschis-o, a văzut în lădiță un copil plângând. Fetei lui Faraon i s-a făcut milă de el și a zis: „Acesta-i dintre pruncii Evreilor”. Dar sora sa a zis către fata lui Faraon: „Vrei să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile Evreilor ca să-ți alăpteze copilul?” Fata lui Faraon i-a zis: „Du-te!” Iar copila s-a dus și a chemat-o pe mama pruncului. Atunci fata lui Faraon i-a zis: „Ia-mi copilul acesta și alăptează-mi-l, iar eu am să-ți dau plata cuvenită!” Femeia a luat copilul și l-a alăptat. Și dacă băiatul a crescut, ea i l-a adus fetei lui Faraon. El i-a fost acesteia ca un fiu, iar ea i-a pus numele Moise, pentru că zicea: „Din apă l-am scos”.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună.

Stih: Aceasta este ca mirul pe cap, care se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron.

De la Iov, citire: (I, 13-22)

Și a fost că'ntr'o zi feciorii lui Iov și fiicele lui beau vin în casa fratelui lor mai mare. Și iată că un vestitor a venit la Iov și i-a spus: „Perechile de boi arau și asinele pășteau pe lângă ei, când prădătorii au năvălit asupra-le și le-au dus, iar pe slugi le-au trecut prin sabie; eu singur am scăpat și-am venit să-ți dau de veste!” În timp ce el încă grăia, un alt vestitor a venit la Iov și i-a spus: „Foc din cer a căzut și a mistuit oile, arzându-i și pe păstori; eu singur am scăpat și-am venit să-ți dau de veste!” N'a sfârșit bine vorba când un alt vestitor a venit la Iov și i-a spus: „Caldeii au năvălit asupra-ne în trei pâlcuri, au înconjurat cămilele și le-au luat, iar pe slugi le-au ucis cu sabia; eu singur am scăpat și-am venit să-ți dau de veste!” În timp ce încă vorbea, un alt vestitor a venit și i-a spus lui Iov: „Feciorii tăi și fetele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare, când iată că dinspre pustie un vânt puternic s'a stârnit de năprasună, a zguduit cele patru colțuri ale casei, casa s'a prăbușit peste copiii tăi, iar ei au murit; eu singur am scăpat și-am venit să-ți dau de veste”.

Atunci Iov s'a sculat, și-a sfâșiat hainele, și-a tuns părul capului, și-a presărat țărână pe cap, a căzut cu fața la pământ și s'a închinat, zicând:

„Gol am ieșit din pânțelele maicii mele, gol mă voi întoarce'n matca mea; Domnul a dat, Domnul a luat; cum I-a plăcut Domnului, așa s'a făcut; fie numele Domnului binecuvântat!”

Întru acestea toate câte i s'au întâmplat, Iov nu a păcătuit în fața Domnului și nu L-a făcut pe Dumnezeu nebun.

Și îndată Să se îndrepteze rugăciunea mea... **Evanghelia de la Matei și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.**

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI MIERCURI

UTRENIA DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE MIERCURI sau Denia de Marți seara

După cei șase Psalmi: **Aliluia, Aliluia, Aliluia**, pe glasul al 8-lea și troparul: Iată Mirele vine în miezul nopții... (de trei ori). Caută-l Luni, la Utrenie.

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 3-lea: (podobie: De frumusețea fecioriei tale...)

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pe picioarele Tale, Iubitorule de oameni, și s-a vindecat cu porunca Ta de mirosul greu al răutăților; iar ucenicul cel nemulțumitor, suflând împotriva harului Tău, l-a lepădat pe el și s-a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă... Și acum..., **tot aceasta.**

Ectenia mică

Sedealna, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Iuda cel înșelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vileșug să Te vândă, Doamne, pe Tine comoara vieții. Pentru aceasta și

îmbătându-se, a alergat la iudei și a zis călcătorilor de lege: Ce vreți să-mi dați, și eu Îl voi da pe El vouă, ca să-L răstigniți?

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Ectenia mică

Sedealna, glasul 1: (podobie: Mormântul tău...)

Păcătoasa ștergând cu căldură preacuratele Tale picioare, cu părul capului ei, și din adânc suspinând, a grăit cu plângere: Îndurate, nu mă lepăda, nici nu mă urî Dumnezeuul meu, ci mă primește pe mine, ceea ce mă pocăiesc, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Evangelhia de la Ioan: În vremea aceea, poporul care fusese cu Iisus în Betania, mărturisea că El a strigat din mormânt... **Sfârșitul:** Deci ceea ce grăiesc Eu, grăiesc cum Mi-a zis Tatăl.

Psalmul 50.

Mântuiește Doamne poporul Tău..., Cu mila și cu îndurările...

TRICÂNTAREA

Cântarea a 3-a, glas2, Irmos:

Pe piatra credinței întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmașilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeuul nostru, și nu este drept afară de tine, Doamne.

În deșert și cu minte înrăutățită se adună adunarea celor fără de lege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare, pe Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântăm: Tu ești Dumnezeuul nostru, și nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Sfatul cel cumplit al celor fără de lege, fiind cu suflet împotrivor lui Dumnezeu, se sfătuiește să ucidă ca pe un netrebnic pe Hristos cel drept; Căruia cântăm: Tu ești

Dumnezeul nostru, și nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Ectenia mică.

CONDAC, glasul al 4-lea: (podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe cruce...)

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ți-am adus, Bunule; dar cu tăcere rugându-mă, cad către Tine, sărutând cu dragoste preacuratele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greșeli ca un Stăpân, mie celui ce grăiesc: Mântuitorule, de întinăciunea faptelor mele curățește-mă.

ICOS

Femeia care era mai înainte desfrânată, degrab s-a arătat înțeleaptă, urând lucrurile păcatului celui rușinos și plăcerile trupului; aducându-și aminte de rușinea cea mare și de osânda pedepsei, pe care o vor răbda desfrânatele și risipitorii, dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dar petrec în obiceiul cel rău, eu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se și sârguindu-se, a venit degrabă grăind către Izbăvitorul: Iubitorule de oameni și îndurate, izbăvește-mă de întinăciunea faptelor mele.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA MIERCURI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Miercuri dumnezeieștii Părinți au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puțin înainte de mântuitoarea patimă.

Stihuri:

Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,
Smirna și aloea a preînchipuit.

Dar Tu Hristoase Dumnezeule, Care ai fost uns cu mir duhovnicesc, slobozește-ne de patimile ce vin asupra noastră și miluiește-ne pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor, Amin.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Cuvântul tiranului pentru că biruia, de șapte ori cuptorul a fost ars oarecând; în care tinerii nu s-au ars, porunca regelui călcând. Ci au cântat: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Turnând femeia mir scump pe domnescul Tău creștet cel dumnezeiesc și înfricoșător, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele neîntinate cu mâini întinate și a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului cea vinovată în păcate, și le-a șters cu părul său; pentru aceea nu a pierdut izbăvirea faptelor ei de viață, ci a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Săvârșitu-s-a izbăvirea celei recunoscătoare prin mântuitoarele milostiviri și din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s-a rușinat, ci a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Cuvântul tiranului...

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită....**ci îndată**

Cântarea a 9-a; Irmos:

Cu suflete curate și cu buze neîntinate, veniți să mărim pe cea nepătată și preacurată Maica lui Emanuil, prin ea aducând rugăciuni Celui ce S-a născut dintr-însa; milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuiește pe noi.

Arătându-se nemulțumitor, viclean și pizmaș, Iuda cel rău a vândut harul cel vrednic de Dumnezeu, prin care s-a dezlegat datoria păcatelor, precupețind harul cel iubitor de

Dumnezeu. Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, și ne miluiește pe noi.

Iuda, lepădându-se de prietenia lui Hristos pentru aur, mergând a zis mai-marilor celor fără de lege: Ce-mi veți da mie, și eu voi da vouă precum voiți pe Hristos, pe Care Îl căutați? Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuiește.

O, iubirea de arginți cea orbitoare, neîmpăcatule, din care ai luat uitare de cele ce ai învățat! Că nici toată lumea nu este de un preț cu sufletul, și din deznădejde te-ai sugrumat, însuși spânzurându-te, vânzătorule. Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase, Dumnezeule, și ne mântuiește.

Și iarăși Irmosul: Cu suflete curate...

Ectenia mică

LUMINÂNDA

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.
(de trei ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glas 1, însuși glasul:

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că ești Dumnezeu, a zis cu plângere, rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat și eu părul; iubește-mă pe mine ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă, și Te voi propovădui alături de vameși, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preț, l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi, și l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruiește-ne și nouă iertare, Cel ce ai pățimit pentru noi și ne mântuiește.

Când păcătoasa aducea mirul, atunci s-a înțeles ucenicul cu cei fără de lege. Acea se bucura turnând mirul cel de mult preț, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preț; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta se despărțea de Stăpânul; aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob vrăjmașului. Rea este lenevirea, mare este pocăința, pe care dăruiește-o mie, Mântuitorule, Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne mântuiește pe noi.

Vai de ticăloșia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, și a gândit cu vicleșug la sărutarea vânzării. Acea și-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu știe să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloșia lui Iuda, de care izbăvește, Dumnezeule, sufletele noastre.

Slavă...,glasul al 2-lea:

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preț, să ungă pe Făcătorul de bine și a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung și eu pe Cel ce a șters toate păcatele mele!

Și acum...,glasul al 6-lea:

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, și îndată, turnându-Ți mirul cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăința păcătoșilor! Ci mă mântuiește, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

Doxologia mică și ectenia cererilor

LA STIHOAVNĂ, aceste stihiri, glasul al 6-lea:

A stăzi a venit Hristos în casa fariseului, și apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; ci-mi dă, Doamne, iertare de cele rele, și mă mântuiește.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne...

Î ntins-a păcătoasa părul său Ție, Stăpânului, întins-a și Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginți. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut și ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ție.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeuului nostru peste noi...

V enit-a la Tine femeia cea necurată și întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind Patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuiești pe păcătoasă. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primește-mă pe mine ticăloasa, Doamne, și mă mântuiește.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

C ea defăimată pentru viață și recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce ești bucuria îngerilor; ci mă primește pe mine, cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Și acum...glasul al 8-lea:

D oamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simțind Dumnezeuirea Ta, luând rânduială de mironosiță, și tânguindu-se a adus Ție mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este înfierbântarea desfrâului, și întunecată și fără de lună pofta păcatului. Primește izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoți cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu

nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare și să le șterg pe ele iarăși cu părul meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele și adâncurile judecăților Tale, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule...**și celelalte rugăciuni începătoare. Troparul:** În biserica slavei tale...**Rugăciunea Sf. Efrem Sirul și otpustul.**

VECERNIA CE SE SĂVÂRȘEȘTE MIERCURI

DIMINEAȚA,

împreună cu Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite.

După Psalmul 103 **Catisma a 18-a. La** Doamne, strigat-am...**se pun stihirile pe 10, glasul 1:**

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că ești Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat și eu părul; iubește-mă pe mine, ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă, și Te voi propovădui alături de vameși, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preț l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi și l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruiește-ne și nouă iertare, Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne mântuiește.

Când păcătoasa aducea mirul, atunci s-a înțeles ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucura turnând mirul cel de mult preț, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preț; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta se despărțea de Stăpânul;

aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob al vrăjmașului. Rea este lenevirea, mare este pocăința, pe care dăruiește-o mie, Mântuitorule, Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne mântuiește pe noi.

Vai de ticăloșia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, și a gândit cu vicleșug la sărutarea vânzării. Aceea și-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu știe să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloșia lui Iuda, de care izbăvește, Dumnezeuule, sufletele noastre.

Glăsul al 2-lea:

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preț, să ungă pe Făcătorul de bine și a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung și eu pe Cel ce a șters toate păcatele mele!

Glăsul al 6-lea:

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, și îndată, turnându-Ți mirul cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăința păcătoșilor! Ci mă izbăvește, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

A stăzi a venit Hristos în casa fariseului, și apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; și-mi dă, Doamne, iertare de cele rele, și mă mântuiește.

Întins-a păcătoasa părul său Ție, Stăpânului, întins-a și Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginți. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut și ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ție.

Venit-a la Tine femeia cea necurată și întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuiești pe păcătoasă. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primește-mă pe mine ticăloasa, Doamne, și mă mântuiește.

Cea defăimată pentru viață și recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce ești bucuria îngerilor; ci mă primește pe mine, cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Și acum..., **glasul al 8-lea:**

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simțind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiță, și tânguindu-se a adus Ție mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este înfierbântarea desfrâului, și întunecată și fără de lună pofta păcatului. Primește izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoți cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare și să le șterg pe ele iarăși cu părul meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele și adâncurile judecăților Tale, Mântuitorule de suflete, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

Vohod cu Evanghelia; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Lăudați pe Dumnezeul cerului, că în veac este mila Lui.

Stih: Lăudați pe Dumnezeuul dumnezeilor, că în veac este mila Lui.

De la Ieșire, citire: **(II, 11-22)**

Și a fost că după multă vreme, când se făcuse mare, Moise a ieșit la frații săi, fiii lui Israel, și le-a văzut corvezile. A văzut cum un egiptean îl bătea pe un evreu, unul dintre frații săi, dintre fiii lui Israel. Uitându-se de jur-împrejur și văzând că nu-i nimeni prin preajmă, el l-a ucis pe egiptean și l-a ascuns în nisip. A doua zi a ieșit din nou și a văzut doi evrei certându-se și i-a zis celui ce purta vina: „De ce-l bați tu pe aproapele tău?...”. Acela însă i-a răspuns: „Cine te-a pus pe tine domn și judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori și pe mine așa cum l-ai omorât ieri pe egiptean?” Și s-a spăimântat Moise și a zis: „Ieșit-a oare la lumină fapta pe care am făcut-o?” Faraon însă a aflat despre această faptă și căuta să-l ucidă pe Moise, dar Moise a fugit de fața lui Faraon și s-a dus să locuiască în țara Madian. Și dac-a sosit în țara Madian, s-a oprit la o fântână.

Preotul din Madian avea șapte fete, care pășteau oile tatălui lor, Ietro. Și venind ele acolo, au scos apă până ce-au umplut adăpătorile, ca să adape oile lui Ietro, tatăl lor. Dar au venit păstorii și le-au alungat. Atunci Moise s-a ridicat, le-a luat apărarea, a scos apă și le-a adăpat oile. Dar când ele au venit la Raguel, tatăl lor, acesta le-a zis: „Cum de-ați venit voi astăzi atât de devreme?” Iar ele au zis: „Un oarecare egiptean ne-a apărat de păstori, a scos apă și ne-a adăpat oile”. Zis-a el către fiicele sale: „Unde e? cum de l-ați lăsat așa? Chemați-l să mănânce!” Și a rămas Moise la omul acela, iar el i-a dat-o pe Sefora, fiica sa, de soție. Ea a zămislit și a născut un fiu, iar Moise i-a pus numele Gherșom, zicând: „Străin sunt eu în țară străină”. Și dac-a zămislit iarăși, ea a mai născut un fiu, iar el i-a pus numele Eliezer, zicând: „Dumnezeul părintelui meu mi-a fost ajutor și m-a scăpat din mâna lui Faraon”.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

D oamne, mila Ta este în veac; lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele, și înaintea îngerilor voi cânta Ție

De la Iov, citire: (II, 1-10)

Și a fost că'n ziua aceea când îngerii lui Dumnezeu au venit la'nfățișare înaintea Domnului, venit-a și Diavolul în mijlocul lor să I se'nfățișeze Domnului. Și Domnul i-a zis Diavolului: „De unde vii?” Iar Diavolul a zis în fața Domnului: „Străbătând prin cele de sub cer și hoinărind de-a lungul și de-a latul, iată c'am venit”. Și Domnul i-a zis Diavolului: „Luat-ai tu aminte la robul Meu Iov?, că dintre pământeni nu-i nici un om ca el, neprihănit, drept, adevărat, cinstitor de Dumnezeu, ferindu-se de tot răul. Și măcar că prin zisele tale ai făcut ca pe nedrept să-și piardă averile, el încă se ține statornic în neprihana lui!” Și răspunzând Diavolul, a zis către Domnul: „Cojoc pentru kojoc! Că dacă-i vorba de viața lui, dă omul tot ce are. Nu așa ne-a fost vorba! Dimpotrivă, ia întinde-ți mâna și atinge-te de osul și de carnea lui, și vezi dacă nu te va blagoslovi'n obraz!...”. Domnul i-a zis Diavolului: „Iată, ți-l dau ție pe mână; numai de viața lui să nu te-atingi!”

Diavolul a plecat de dinaintea Domnului și l-a lovit pe Iov cu bubă rea din tălpi până'n creștet. Și a luat Iov un ciob ca să-și radă puroaiele și s'a așezat pe gunoi, în afara cetății. Și dac'a trecut o vreme și înc'o vreme, zis-a către el femeia lui: „Până când oare te vei mai răbda, zicând: – Iată, încă puțin să mai aștept întru nădejdea mântuirii mele!?!... Că iată, amintirea ta s'a șters de pe pământ, și chiar aceea a feciorilor tăi și a fiicelor tale, pe care'n dureri și chinuri i-am purtat în pânțele și pentru care'n zadar cu ostenele m'am nevoit. Iar tu, tu zaci aici în putregaiul viermilor, nemișcat sub cerul deschis, în timp ce eu rătăcesc ca o slujnică și umblu din loc în loc și din casă'n casă, așteptând să scapete soarele ca să mă odihnesc de ostenele și de durerile ce mă cuprind acum... Ci zi ceva, o vorbă către Domnul, și mori!” Iar el, uitându-se lung la ea, a grăit: „De ce vorbești tu ca o femeie fără minte? Dacă noi am primit din mâna Domnului pe cele bune, oare nu le vom răbda și pe cele rele?...”. Și'n toate aceste întâmplări ce s'au petrecut asupra-i, nimic n'a greșit Iov cu buzele sale'n fața lui Dumnezeu.

Cu tăiere s-a tăiat Marea Roșie, și adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, așași împreună făcându-se celor fără de

Să se îndrepteze rugăciunea mea... **Evangelhia de la Matei. Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.**

Să se știe: că după aducerea sfințelor daruri, se fac trei metanii și îndată se părăsesc de tot metaniile, ce se fac în biserică; în chilii se fac până în Vinerea mare.

Sub. Lăuda Te voi, Domine, cu toată inimă mea, cu tot
cuvântul gurii mele și înaintea îngerilor tăi.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE JOI

UTRENIA DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE JOI sau Denia de Miercuri seara

După cei șase Psalmi se cântă: **Aliluia, Aliluia, Aliluia**, pe glasul al 8-lea, și acest tropar, de 3 ori, rar și cu cântare dulce:

Când slăviții ucenici la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat, și judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuții, pe cel ce pentru acestea spânzurare și-a agonisit. Fugi de sufletul nesățios, care a îndrăznit unele ca acestea asupra Învățătorului. Cel ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție.

Apoi Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, se apropia sărbătoarea azimelor... **Sfârșitul:** ... și au urmat după El și ucenicii Lui.

Psalmul 50.

Nu se zice: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... **ci îndată se începe:**

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Irmos:

Cu tăiere s-a tăiat Marea Roșie, și adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, aceeași împreună făcându-se celor fără de

arme trecere și celor prea întrarmați mormânt. Și cântare lui Dumnezeu cuvioasă s-a cântat; căci cu slavă S-a preaslăvit, Hristos Dumnezeul nostru.

Cea pricinuitoare a toate și dătătoare de viață, Înțelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, și-a zidit El și casă din maică curată, care nu știe de bărbat; că îmbrăcându-Se cu locaș trupesc, cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învățând pe prietenii Săi, gătește masă hrănitore de suflete, băutură dumnezeiască fiind cu adevărat Înțelepciunea lui Dumnezeu, și drege pahar celor credincioși. Să ne apropiem cu dreaptă credință și să grăim: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Să auzim toți credincioșii Înțelepciunea lui Dumnezeu cea nezidită și firească, chemată cu înaltă propovăduire. Că zice: Gustați și, cunoscând că Eu sunt bun, ziceți: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Cântarea a 3-a; Irmos:

Domn fiind a toate și Ziditor Dumnezeu, zidirea Luiși a unit-o Cel fără de patimă săracind; și Însuși El fiind Paștile, S-a jertfit pe Sine pentru cei pentru care avea să moară, grăind: Mâncați trupul Meu și întru credință vă veți întări.

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, care este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pe ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pe Tine, grăind: Beți sângele Meu și întru credință vă veți întări.

Zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi, îndelung-Răbdătorule: Bărbatul cel nebun, care va fi între voi vânzător, nu va cunoaște acestea și același, neînțelegător fiind, nu va pricepe; însă voi rămâneți în Mine și în credință veți fi întăriți.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Cel ce a făcut lacurile, izvoarele și mările, învățându-ne pe noi smerenia cea mai bună, s-a încins cu ștergar și a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisoseala milostivirii, și înălțându-ne pe noi din adâncurile răutății, Unul, Iubitorul de oameni.

Slavă..., **glasul al 3-lea: (Podobie: Pentru mărturisirea dumnezeieștii...)**

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat, și spre calea cea dumnezeiască i-ai îndreptat; iar Petru neîngăduind a fi spălat, îndată s-a plecat dumnezeieștii porunci și fiind spălat cu osârdie se roagă Ție, să ne dăruiești nouă mare milă.

Și acum..., **glasul al 4-lea: (podobie: Arătat-Te-ai astăzi...)**

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină preasfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinștim sfintele Tale Patimi.

Cântarea a 4-a; Irmos:

Mai înainte văzând profetul taina Ta cea negrăită, Hristoase, a grăit: Pus-ai tare dragoste de întărire, Părinte îndurate; că pe Fiul Unul-Născut, Bunule, curățire în lume L-ai trimis.

Spre patima ce izvorăște nepătimire tuturor celor din Adam venind, Hristoase, ai zis prietenilor Tăi: Dorit-am să mănânc cu voi Paștile acestea; pentru că pe Mine, cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis.

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cel ce ești fără de moarte: Nu voi mai bea din rodul viței, cât voi viețui cu voi; pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis.

Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voi bea întru împărăția Mea, zis-ai, Hristoase, prietenilor Tăi, căci ca un

Dumnezeu cu voi, ca și cu niște dumnezei voi fi. Pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis.

Cântarea a 5-a; Irmos:

Cu legătura dragostei fiind legați Apostolii, - și dându-se pe sine lui Hristos, Celui ce stăpânește toate, - li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind pace tuturor.

Ceea ce ține apa cea neținută, și cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile și oprește mărele, Înțelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare și a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor Stăpânul chip de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ștergătorul, și a plecat genunchile pentru a spăla picioarele slugilor; în a Cărui mână este suflarea tuturor celor ce sunt.

Cântarea a 6-a; Irmosul:

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat, și viforul nemairăbdându-l, ca Iona strig către Tine, Stăpâne: Din stricăciune scoate-mă!

Domn și învățător Mă chemați o! ucenicilor, cum și sunt, zis-ai, Mântuitorule. Pentru aceasta urmați chipului cum ați văzut în Mine.

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i se spăla picioarele; și voi ucenicilor curați sunteți, dar nu toți; că pornirea unuia din voi nebunește se întărește.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 2-lea: (podobie: Cele de sus căutând...)

Pâinea luând-o în mâini vânzătorul, pe ascuns aceleași le-a întins, și a luat prețul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pe om; și neîndreptat a rămas Iuda, sluga și înșelătorul.

ICOS

A propiindu-ne toți cu frică la masa cea de taină, să primim pâinea cu suflete curate, rămânând împreună cu Stăpânul, ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor și le șterge cu ștergarul, și să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia și spălând picioarele unul altuia. Că Hristos așa a poruncit Apostolilor Săi, și mai înainte le-a zis: Așa să faceți. Dar aceasta n-a ascultat Iuda, sluga și înșelătorul.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA JOI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Joi, dumnezeieștii Părinți, care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieștilor Apostoli și Sfintelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de taină, adică predarea înfricoșatelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor:

Dumnezeu, ale ucenicilor picioare seara le-a spălat.

Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la Cina cea de taină:

Îndoită-i cina: și Paștile Legii, dar și Paști-nou,

Căci Domnul aduce nouă spre hrănire, trup și sânge-al-Său.

Stihuri la rugăciunea cea mai presus de fire:

Tu Te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,

Picături de sânge-s pe-ntreg chipul Tău!

Pari că Tu ascuți de-a morții tocmeli,

Dar pui toate astea pe dușman roșeli!

Stihuri la vânzarea Domnului:

La ce trebuie săbii, oameni rătăciți?

Pentru ce cu bețe la Domnul veniți?

Oare nu de voie în lume-a venit

Și prin a Sa moarte El ne-a mântuit?

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a; Irmos:

Tinerii din Vavilon, de văpaia cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncați, fiind rourați au cântat: Bine ești cuvântat Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Clătinând cu capul Iuda, cele rele mai înainte gândind, s-a întărâtat, vreme cu prilej cercând, să dea pe Judecătorul la osândă, Care este Domnul tuturor și Dumnezeul părinților noștri.

Prietenilor! Hristos a zis: Unul din voi Mă va vinde; iar ei uitând veselia, au fost cuprinși de întristare și de frică, zicând: Spune, cine este acela? Dumnezeule al părinților noștri.

Cel ce pune mâna împreună cu Mine în blid cu cutezanță, acestuia i-ar fi fost mai bine de n-ar fi trecut prin ușile vieții nici odinioară. Pe acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Pentru legile părintești, fericiții tineri din Vavilon mai înainte fiind în primejdie, au nesocotit porunca cea nebunească a celui ce împărățea; și împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce stăpânește vrednică cântare l-au cântat: Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii.

Fericiții Apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion și, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca niște miei, și împreună fiind cu Hristos, de Care nu s-au despărțit, cu dumnezeiscul cuvânt hrănindu-se, cu mulțumire au cântat: Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii.

Legea prieteniei uitând-o Iscarioteanul cel cu nume rău, și-a gătit spre vindere picioarele ce i s-au spălat, și mâncând

pâinea Ta, adică trupul cel dumnezeiesc, a ridicat vicleșug asupra Ta, Hristoase, și n-a înțeles să zică: Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cel fără de cuget a luat trupul Tău cel dezlegător de păcat, și dumnezeiescul sânge care s-a vărsat pentru lume; dar nu s-a rușinat bând din acela ce-L vânduse cu preț, nici de răutate nu s-a scârbit, și n-a înțeles să strige: Pe Domnul lăudați-L lucrurile și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a; Irmos:

Din ospățul Stăpânului și din masa cea nemuritoare, veniți credincioșilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul cel Preaînalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe Cruce Îl slăvim.

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învățându-i: Mergeți în loc înalt, unde gândul se întărește, de gătiți Paștile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat, și întărirea harului să o măriți.

Tatăl M-a născut mai înainte de veci pe Mine, Înțelepciunea cea împreună-lucrătoare; și M-a zidit începătură căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârșesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum.

Precum sunt om din fire, iar nu după nălucire, așa și firea ce s-a unit cu Mine Dumnezeu este, prin chipul schimbului de firi între sine. Pentru aceasta să Mă cunoașteți pe Mine un Hristos, Care păstrez cele din care, în care și care sunt.

Ectenia mică

LUMINÂNDA

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.

(de trei ori)

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul al 2-lea, însuși glasul:

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul și Făcătorul tuturor. O, nelegiuții, o, necredincioșii! Că rânduiesc spre judecată, pe Cel ce vine să judece viii și morții; pe Cel ce vindecă patimile, Îl gătesc spre patimă. Doamne îndelung-Răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ție.

Iuda cel fără de lege, Doamne, care și-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, și-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginții; și cel ce socotea prețul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege. Și lepădându-se din ceata Apostolilor, și aruncând cei treizeci de arginți, n-a văzut Învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluiește-ne pe noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul cel mult-Milostiv.

Iuda sluga și vicleanul, ucenicul și pizmătărețul, prieten și diavol, din fapte s-a arătat că urma Învățătorului, dar întru sine cugeta vânzarea. Că zicea în sine: Să-L dau pe acesta și voi dobândi banii ce se adună. Încerca să vândă și mirul, și pe Iisus să-L prindă cu vicleșug. Dat-a sărutare și a vândut pe Hristos. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv și iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum... **același glas**

Cel pe Care Isaia mai înainte miel L-a numit vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie, și și-a dat spatele spre bătăi și obrazul spre lovire cu palmele și fața nu și-a întors de la rușinea scuișărilor, și a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morți.

Doxologia mică și Ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi s-a adunat soborul cel viclean împotriva lui Hristos, și s-au sfătuit asupra Lui cele deșarte, ca să dea lui Pilat spre moarte pe Cel nevinovat. Astăzi a pus asupra-și Iuda sugrumare pentru bani, și s-a lipsit de amândouă viețile: de aceasta trecătoare și de cea dumnezeiască. Astăzi Caiafa a profetit fără de voie, zicând: Mai bine este să piară unul pentru popor. Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne libereze pe noi din robia vrăjmașului, ca un bun și iubitor de oameni.

Stih: Cel ce a mâncat pâinea Mea, a ridicat împotriva Mea călcâiul.

Astăzi își ascunde Iuda fața cea iubitoare de săraci, și își descoperă chipul lăcomiei; nu se mai îngrijește de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci Mirul cel ceresc și din El dobândește bani. Aleargă la iudei, zicând celor fără de lege: Ce-mi veți da mie, și eu voi da pe El vouă? O, iubire de bani a vânzătorului! Face vânzare lesne de cumpărat. După gândul cumpărătorilor face neguțătoria Celui ce este vândut; nu se scumpește la preț, ci-L vinde ca pe un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut a se întărâta asupra Stăpânului său; de a cărei ispită să fugim, grăind: Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Stih: Ieșea afară și grăia împreună, împotriva Mea șopteau toți vrăjmașii Mei.

Năravul tău este plin de vicleșug, Iuda fără de lege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câștigat urâciune de oameni. Că de vreme ce iubeai bogăția, pentru ce ai mers la Cel ce învață despre sărăcie? Iar de-L și iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preț, dându-L spre ucidere? Spăimântează-te soare, suspină pământule, și

clătinându-te, strigă: Cel ce nu ții minte răul, Doamne, slavă Ție.

Stih: Cuvânt nelegiuit spuneau împotriva Mea.

Nimeni să nu fie necunoscător de cina Stăpânului, o credincioșilor! Nimeni să nu vină acum la masă cu vicleșug ca Iuda. Că acela primind pâinea, s-a lipsit de pâinea vieții, fiind numai chip de ucenic, iar cu fapta ucigător de față, cu iudeii veselindu-se, și cu Apostolii împreună-petrecând. Urând săruta și sărutând vindea pe Cel ce ne-a răscumpărat pe noi din blestem, pe Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum... **glasul al 5-lea:**

Făcând cunoscători în cele de taină, Doamne, pe ucenicii Țăi, i-ai învățat, zicând: O, prietenilor! Vedeți să nu vă despartă de Mine vreo frică; că deși pățimesc, dar pentru lume pățimesc. Să nu vă smintiți deci în Mine, că n-am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu și să-Mi pun sufletul răscumpărare pentru lume. De-Mi sunteți deci prieteni, faceți ca Mine; cel ce voiește să fie întâi, să fie cel din urmă; stăpânul, ca slujitorul. Rămâneți în Mine, ca să aduceți struguri, că Eu sunt vița vieții.

Bine este a ne mărturisi Domnului... **rugăciunile începătoare, troparul, ectenia întreită și otpustul.**

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI JOI

**LA VECERNIA CE SE SĂVÂRȘEȘTE JOI DIMINEAȚA,
ÎMPREUNĂ CU SF. LITURGHIE A SFÂNTULUI
VASILE CEL MARE.**

În Sfânta și Marea Joi se săvârșește Dumnezeiasca Liturghie a Sf. Vasile cel Mare împreună cu Vecernia de joi seara.

La Proskomidia acestei Liturghii preotul scoate două Agnețe: unul pentru Liturghia zilei, iar celălalt pentru împărtășirea bolnavilor, care nu pot participa la Liturghie. După prefacere Agnețul pentru bolnavi se îmbibă cu Sf. Sânge și se păstrează pe Sf. Masă până Marți în Săptămâna Luminată, când va avea loc uscarea lui pentru a putea fi păstrat peste tot anul.

După ce a făcut Proskomidia, în timpul Ceasurilor și Obedniței, preotul rostește binecuvântarea mare pentru începerea Sf. Liturghii.

După Psalmul 103, ectenia mare. La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10, glasul al 2-lea, însuși glasul.

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul și Făcătorul tuturor. O, nelegiuții, o, necredincioșii!

Că rânduiesc spre judecată pe Cel ce vine să judece viii și morții; pe Cel ce vindecă patimile Îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung-Răbdătorule, mare este milostivirea Ta, slavă Ție. (de două ori)

Iuda cel fără de lege, Doamne, care și-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, și-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginții; și cel ce socotea prețul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege. Și lepădându-se din ceata Apostolilor și aruncând cei treizeci de arginți, n-a văzut Învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluiește-ne pe noi. (de două ori)

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul, Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul, Cel mult-Îndurat. (de două ori)

Iuda, sluga și vicleanul, ucenicul, și pizmătărețul, prieten și diavol, din fapte s-a arătat că urma Învățătorului, dar întru sine cugeta vânzarea. Că zicea întru sine: Să-L dau pe acesta și voi dobândi banii ce se adună. Încerca să vândă și mirul, și pe Iisus să-L prindă cu vicleșug. Dat-a sărutare și a vândut pe Hristos. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv și iubitor de oameni. (de două ori)

Cel pe Care Isaia mai înainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie și și-a dat spatele spre bătăi, și obrazul spre lovire cu palmele, și fața nu și-a întors de la rușinea scuișărilor, și a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morți. (de două ori)

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Iuda cu adevărat este fiul viperelor, celor ce au mâncat mană în pustie și au cârtit împotriva hrănitorului; că încă

fiind mâncarea în gurile lor, cleveteau asupra lui Dumnezeu, nemulțumitorii. Și acest necredincios ținând în gură pâinea cerească, a făcut vindere împotriva Mântuitorului. O, gând nesățios și îndrăznire fără de omenie! Pe Cel ce hrănește L-a vândut, și pe Stăpânul pe Care Îl iubea L-a dat spre moarte! Cu adevărat fiu al acelora este nelegiuitul acesta, și cu dânșii împreună a moștenit pierderea. Ferește, Doamne, sufletele noastre de o neomenie ca aceasta, Cel ce însuți ești neasemănat în îndelunga-răbdare.

Vohodul cu **Evangelia**; Lumină lină...,

PROCHIMEN, glasul 1:

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean; de omul nedrept mă izbăvește.

Stih: Care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război.

De la Ieșire, citire: **(XIX, 10-19)**

Și a zis Domnul către Moise: „Coboară-te! Atrage-i poporului luarea-aminte; supune-i curățirii astăzi și mâine; să-și spele hainele, și să fie gata pentru cea de a treia zi, căci în ziua a treia Se va pogorî Domnul pe muntele Sinai, în fața-ntregului popor. Vei pune poporul dincolo printr-un hotar de jur-împrejur și-i vei spune: — Păziți-vă: nu vă suiți în munte și nu vă atingeți de hotarul lui; că tot cel ce se va atinge de munte, cu moarte va muri: pe acela nu mână-l va atinge, ci cu pietre va fi ucis sau cu săgeată va fi săgetat; om sau dobitoc, nu va rămâne-n viață. Dar când tunetele și trâmbițele și norul se vor îndepărta de pe munte, ei se vor sui în munte”.

Și dacă s-a coborât Moise din munte la popor, el a sfințit poporul, iar ei și-au spălat hainele. Apoi el i-a zis poporului: „În trei zile să fiți gata, de femei să nu vă apropiați!”

Și a fost că-n ziua a treia, încă de dimineață, tunete s-au făcut pe muntele Sinai, și fulgere și nor înnegurat și sunet puternic de trâmbiță; și tot poporul din tabără a fost cuprins de spaimă. Iar Moise a scos poporul să-L întâmpine pe Dumnezeu în afara taberei; și s-au oprit la poala muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că pe el Se pogorâse Dumnezeu în foc; și fum se înălța ca

fumul de cuptor; și tot poporul era prins de cutremur. Sunetul trâmbiței se făcea din ce în ce mai tare; Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeule, și de cei ce se scoală asupra mea, izbăvește-mă.

Stih: Izbăvește-mă de cei ce lucrează fărădelegea.

De la Iov, citire: (38,1-23; 42,1-5)

După ce a încetat Elihu de a mai vorbi, zis-a Domnul către Iov prin vifor și nor: „O, cine e acela ce sfatul Mi-l ascunde și-n noduri de cuvinte M'ascunde chiar pe Mine? Încinge-ți bărbătește mijlocu'n cingătoare: Eu întrebări voi pune, iar tu ai să-Mi răspunzi.

Unde erai când Însumi întemeiam pământul? Hai, spune-mi, dacă știi! Știi oare cine-anume i-a hotărât măsuri, sau cine-a pus o plasă de funii peste el? și, dacă-l țin pilaștrii, în ce sunt ei înfipti? sau cin' i-a pus tărie de piatră unghiulară? hai, cine?; toate-acestea când stele se nășteau și îngerii Mei (da, toți!) Mă preamăreau în cor? Când marea se născuse din sânul maicii sale și se vărsa pe-alături, au cine a'ngrădit-o? că scutece de neguri am pus pe trupul ei și norul drept veșmânt și'n jurul ei hotar și lacăte la porți, zicându-i: – Pân'aici doar să vii, și nu mai mult, și valorile tale să se zdrobească'n tine!

Au peste tine'ntins-am aripile luminii, și'n veacul tău menirea luceafăru-și căta, anume să apuce pământul de la colțuri să-l scuture de toată nelegiuirea lui? Au tu ai luat țărână din lut și i-ai dat viață și ai făcut dintr'însa pământ cuvântător? Au tu ai luat lumina din cei nelegiuți? dar brațul celor mândri, au tu l-ai sfărâmat? Venitu-i-ai tu mării'n adâncuri, la izvoare? umblat-ai tu vreodată pe urmele genunii? Ți s-au deschis, de frică, cumva, porțile morții și s'au holbat'nainte-ți ai iadului portari? Aflat-ai tu lățimea pământului sub cer?, hai, spune: câtă, cum e?, și unde-i țara'n care se ghemuie lumina? dar bezna, ce loc are? de le cunoști hotarul, hai, du-Mă tu de mână la'ncheietura lor! Le știi?, că

doar pe-atuncea erai și tu născut, și-al anilor tăi număr îl știi cât e de mare..

Ajuns-ai tu vreodată'n cămărilor zăpezii? dar grindina, văzut-ai din ce cămări se-azvârle ca Eu să-ți port de grijă când te pândesc vrăjmașii la vreme de războaie, la ceas de bătălii?

Și răspunzând Iov, a zis către Domnul: „Eu știu că Tu poți totul și că nimic nu-Ți este, de vrei, cu neputință. Căci cine oare ascunde de Tine ce-are'n gând și, tăinuind cuvinte, le-ascunde și de Tine? Cine-mi va spune mie ceva ce n'am știut, necunoscute lucruri și mari și minunate? Ascultă-mă Tu, Doamne, ca să grăiesc și eu; eu să Te'ntreb pe Tine, iar Tu să mă înveți. Te auzeam'nainte cu-auzul, și atât; dar astăzi și cu ochiul vederii Te-am văzut.

Din Proorocia lui Isaia, citire: (50, 4-11)

Domnul, chiar Domnul Mi-a dat limbă învățătoare, ca să știu când e bine să spun un cuvânt; El dis-de-diminează M'a rânduit, ureche Mi-a dat ca să aud; și învățătura Domnului, chiar a Domnului, Îmi deschide urechile, iar Eu nu Mă împotrivesc și nici nu întorc vorba. Spatele Mi l-am dat spre bătași și obrazii Mei spre palmuri și fața nu Mi-am întors-o dinspre rușinea scuișărilor; dar Domnul, chiar Domnul, Mi S'a făcut ajutor, fapt pentru care Eu nu M'am dat de rușine; ci fața Mi-am făcut-o ca de cremene și știu acum că niciodată nu voi fi rușinat, fiindcă Cel ce M'a îndreptățit este aproape. Cine este cel ce se judecă cu Mine?: alături de Mine să-Mi stea împotriva! Cine este cel ce se judecă cu Mine?: să se apropie de Mine! Iată, Domnul, Domnul Îmi va ajuta: cine-Mi va face rău? Iată, voi ca o haină vă veți învechi și molia cum știe ea o să vă mănânce. Cine'ntre voi este cel ce se teme de Domnul? Să audă glasul Servului Său: Voi, cei ce umblați în întuneric și nu aveți lumină, nădăjduiți întru numele Domnului, și bizuiți-vă pe Dumnezeu! Iată, voi toți aprindeți un foc și întrețineți o flacăra, umblați întru lumina focului vostru și'n flacăra pe care ați aprins-o! Din pricina Mea vi s'a făcut aceasta, în întristare veți adormi.

Ectenia mică cu ecfonisul: Că sfânt esti Dumnezeu nostru...

Apoi Trisaghionul: Sfinte Dumnezeule...

APOSTOLUL

Prochimenul: Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună, împotriva Domnului și a Unsului Său.

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile, și popoarele au cugetat cele deșarte.

Din Cartea întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire: (XI, 23-32)

Fraților eu de la Domnul am primit ceea ce v-am predat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a zis: „Luați, mâncați; acesta este Trupul Meu Cel ce se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea”.

Asemenea și paharul după cină, zicând: „Acest pahar este Legea cea Nouă întru Sângele Meu. Aceasta să faceți oridecâteori veți bea, spre pomenirea Mea”. Fiindcă de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, moartea Domnului o vestiți până când El va veni. Astfel, oricine va mânca pâinea sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi față de Trupul și de Sângele Domnului.

Să se cerceteze dar omul pe sine, și așa să mănânce din Pâine și să bea din Pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului. De aceea sunt mulți dintre voi neputincioși și bolnavi și mulți au murit. Că dacă ne-am judeca noi înșine, nu am mai fi judecați; dar când ne judecă Domnul, ni se dă o pedeapsă, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este cel ce caută la sărac și la sărman.

Stih: Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul.

Evangelhia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Știți că după două zile ...

Și dumnezeiasca Liturghie a Marelui Vasile.

În loc de cântarea Heruvicului, se cântă acest tropar, glasul al 6-lea:

Cinei Tale celei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu părtaș mă primește; că nu voi spune vrăjmașilor Tăi taina Ta, nici sărutare Îți voi da ca Iuda.

(Vohodul mare cu cinstitele Daruri). **Ci ca tâlharul mă mărturisesc Ție: Pomeneste-mă Doamne, întru împărăția Ta.**

Iar în locul Axionului, se cântă irmosul Cântării a 9-a:

Din ospățul Stăpânului și din masa cea nemuritoare, veniți credincioșilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul cel Preaînalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe Cruce Îl slăvim.

Și în loc de Chinonic, se cântă iarăși troparul: Cinei Tale celei de taină...

Și când se împărtășesc cu dumnezeieștile Taine, se cântă de multe ori, până se împărtășesc toți. Și în loc de: Să se umple gura noastră de lauda Ta, Doamne... se zice tot troparul de mai sus: Cinei Tale celei de taină...

Apoi se dă anafură și se face otpustul. La masă se mănâncă cu untdelemn și se bea vin mulțumind lui Dumnezeu pentru toate.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE VINERI UTRENIA SFINTELOR ȘI MÂNTUITOARELOR PATIMI ALE DOMNULUI IISUS HRISTOS SAU DENIA DE JOI SEARA (DENIA CELOR 12 EVANGHELII)

În Sfânta și Marea Joi seara, se toacă la 2 ceasuri din noapte (adică ora 19) și se trag clopotele; și adunându-ne în biserică, se face începutul obișnuit al utreniei.

După cei șase Psalmi, se cântă pe glasul al 8-lea: **Aliluia, Aliluia, Aliluia**, apoi de trei ori, rar și cu cântare dulce troparul:

Când slăviții ucenicii la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se s-a întunecat, și judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi dar, iubitorule de avuții,

pe Cel ce pentru acestea spânzurare și-a agonisit. Fugi de sufletul nesățios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra Învățătorului. Cea ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție.

Ectenia mică

Preotul: Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie... **Și citește prima Evanghelia de la Ioan. Așezământul Sfințelor Patimi:** Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Acum S-a preaslăvit Fiul omului... **Sfârșitul:** În care a intrat El și ucenicii Lui.

Și sfârșindu-se Evanghelia, se zice:

Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ție

se cântă la sfârșitul fiecărei Evanghelii

ANTIFONUL, glasul al 8-lea:

Mai-marii popoarelor s-au adunat împreună, asupra Domnului și asupra unsului Lui. Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea, Doamne, Doamne, nu mă lăsa pe mine.

Simțirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos și, ca niște prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul, și să nu ne sugrumăm cu grijile vieții, ca Iuda. Ci să strigăm în cămărilor sufletelor noastre: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, izbăvește-ne pe noi de cel viclean.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fecioară ai născut, ceea ce nu știi de nuntă, și Fecioară ai rămas, maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

ANTIFONUL, al 2-lea, glasul al 6-lea:

Alergat-a Iuda, zicând cărturarilor celor fără de lege: Ce-mi veți da mie, și eu Îl voi da pe El vouă? Iar în mijlocul celor ce se tocmeau, ai stat nevăzut Însuși Tu, de Care era tocmeala, Cunoscătorule de inimi, milostivește-Te spre sufletele noastre.

Cu milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, și să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Nu înceta Fecioară rugând totdeauna pe Cel ce L-ai născut în chip de negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce scapă la tine.

ANTIFONUL al 3-lea, glasul 2-lea:

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii iudei au strigat Ție, Iubitorule de oameni, Osana! Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

La cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi: Unul din voi va să Mă vândă. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Întrebând Ioan, Doamne, cine este cel ce va să Te vândă, l-ai dovedit pe acela prin pâine. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Cu treizeci de arginți și cu sărutare vicleană, Te căutau iudeii să Teucidă, Doamne; iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

La spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi: Așa să faceți, precum vedeți. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită, zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Mântuiește din primejdii pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toți după Dumnezeu la tine scăpăm; ca și către un zid nestricat și ocrotitoare.

SEDEALNA, glasul al 7-lea:

La aceste Sedelne nu se șade, pentru că preotul cădește sfântul altar.

Ospătând la cină pe ucenici, și cunoscând vicleșugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda, știindu-l pe el că nu se va îndrepta, și vrând ca să arăți tuturor, că Te-ai dat de bunăvoie, ca să răpești lumea de la cel străin: îndelung-Răbdătorule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., aceeași Sedeană.

Evanghelia a doua, de la Ioan: În vremea aceea, a ieșit Iisus cu ucenicii Săi... **Sfârșitul:** Căci aveau să mănânce Paștile.

ANTIFONUL al 4-lea, glasul al 5-lea:

Astăzi Iuda lasă pe Învățătorul și primește pe diavolul; se orbește cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatul. Că în ce chip ar fi putut vedea, cel ce a vândut pe luminătorul în treizeci de arginți? Iar nouă ne-a răsărit Cel ce a pătimit pentru lume. Către care să grăim: Cel ce ai pătimit și Te-ai îndurat de oameni, slavă Ție.

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu și se înstrăinează de har; fiind ucenic se face vânzător; în obicei prietenesc ascunde vicleșug, și nebunește socotește că este mai bine a sluji iubirii de argint, decât dragostei Stăpânului, făcându-se călăuză adunării celei fără de lege. Iar noi având mântuire pe Hristos, pe Acesta să-L slăvim.

Să dobândim iubirea de frați, ca niște frați întru Hristos, iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noștri. Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani, și ca Iuda căindu-ne fără de nici un folos.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Preaslăvite s-au grăit de tine pretutindeni, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut după trup pe Făcătorul tuturor, prealăudată care nu știi de nuntă.

ANTIFONUL al 5-lea, glasul al 6-lea:

Ucenicul tocmea prețul Învățătorului, și a vândut pe Domnul în treizeci de arginți cu sărutare vicleană, dându-L pe El celor fără de lege spre moarte.

Astăzi Făcătorul cerului și al pământului a zis ucenicilor Săi: S-a apropiat ceasul și a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimeni să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om, și mântuiesc ca un iubitor de oameni, pe cei ce cred întru Mine.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ai zămislit în chip de negrăit în veacul cel mai de pe urmă, și ai născut pe Ziditorul tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 6-lea, glasul al 7-lea:

Astăzi veghează Iuda să vândă pe Domnul, pe Mântuitorul lumii, Cel mai înainte de veci, pe Cel ce a săturat mulțime de oameni cu cinci pâini. Astăzi cel fără de lege se leapădă de Învățătorul; și fiind ucenic a dat pe Stăpânul, a vândut cu bani pe Cel ce a săturat cu mană pe om.

Astăzi au pironit pe Cruce iudeii pe Domnul, Care a tăiat marea cu toiagul și i-a povățuit în pustie. Astăzi au împuns cu sulița coasta Celui ce a rănit Egiptul cu bățai pentru ei, și au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Doamne, venind spre patima cea de voie, ai zis ucenicilor Tăi: De n-ați putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v-ați făgăduit că veți muri pentru Mine? Vedeți măcar pe Iuda cum nu doarme, ci se nevoiește să Mă dea celor fără de lege. Sculați de vă rugați! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pe Cruce. Îndelung-Răbdătorule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput în

pântecel tău pe Cel neîncăput în ceruri! Bucură-te Fecioară, propovăduirea proorocilor, din care ne-a strălucit nouă Emanuil! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

SEDEALNA, glasul al 7-lea:

Ce pricină te-a făcut, Iuda, vânzător al Mântuitorului? Au doară te-a despărțit din ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de harul tămăduirilor? Au doară cinând împreună cu ceilalți, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalți le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă? O, de cât bine te-ai făcut uitător! Iată gândul tău cel nemulțumitor se vedește, iar îndelungă-răbdarea cea neasemănată și mare mila Mântuitorului se propovăduiește.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Evanghelia a treia, de la Matei: În vremea aceea, cei ce-L prinseseră pe Iisus L-au dus la Caiafa... **Sfârșitul:** Și ieșind afară, a plâns cu amar.

ANTIFONUL al 7-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: De ați și rănit pe păstorul, și ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aș fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngerii. Dar rabd îndelung, ca să se îplinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate și ascunse. Doamne, slavă Ție.

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s-a zis lui; dar Ți-a adus Ție lacrimi de pocăință. Doamne, fii mie milostiv și mă mântuiește pe mine!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca pe ceea ce este ușă de mântuire, și grădină veselitoare, și nor al luminii celei veșnice, să laudăm toți pe Sfânta Fecioară, zicându-i: Bucură-te!

ANTIFONUL al 8-lea, glasul al 2-lea:

Spu-ne-ți călcătorilor de lege, ce ați auzit de la Mântuitorul nostru? Au n-a dat El legea și învățăturile proorocilor? Dar cum ați gândit să dați lui Pilat pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu și Izbăvitorul sufletelor noastre?

Să se răstignească! strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale, și cereau pe făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigașii dreptilor. Iar Tu tăceai, Hristoase, suferind necuviința lor, vrând să pătimești și să ne mântuiești pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pentru că nu avem îndrăznire pentru multe păcatele noastre, tu pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii, spre bunăvoința Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată; că milostiv este, și poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

ANTIFONUL al 9-lea, glasul al 3-lea:

Pus-au treizeci de arginți prețul Celui prețuit, pe Care L-au prețuit fiii lui Israel; privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită, că duhul este osârduitor, iar trupul neputincios; pentru aceasta privegheați.

Datu-mi-au spre mâncarea Mea fiere, și în setea Mea M-au adăpat cu oțet; iar Tu, Doamne, înviază-mă și le voi răsplăti lor.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Noi, cei din neamuri, te laudăm pe tine Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce prin tine a liberat pe oameni din blestem.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

O, cum Iuda, cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu vicleșug, vicleanul și nedreptul, și mergând a zis preoților: Ce-mi veți da mie și eu voi da vouă pe Acela, Care a stricat Legea și a spurcat sâmbăta. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Evangelhia a patra, de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în pretoriu... **Sfârșitul:** Și L-au dus să-L răstignească.

ANTIFONUL al 10-lea, glasul al 6-lea:

Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, stat-a gol la judecată, și a primit palme peste obraz, din mâinile pe care le-a zidit. Și poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atunci s-a rupt catapeteasma Templului; soarele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de Care se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm.

Ucenicul s-a lepădat, iar tâlharul a strigat: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Împacă lumea, Doamne, Cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să Te laudăm cu un glas, Iubitorule de oameni.

ANTIFONUL al 11-lea, glasul al 6-lea:

Pentru binele pe care l-ai făcut Hristoase, neamului iudaic, Te-au osândit să Te răstignească, adăpându-Te cu oțet și fiere. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că n-au cunoscut milostivirea Ta.

N-au fost îndestulate, Hristoase, mulțimile iudaice cu vânzarea, ci încă clătinau cu capetele, aducându-Ți batjocură

și hulă. Ci le dă lor, Doamne, pentru faptele lor, pentru că au gândit asupra Ta deșertăciune.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Știm că S-a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești curată, una binecuvântată; pentru aceasta laudându-Te neîncetat, pe tine te mărim.

ANTIFONUL al 12 -lea, glasul al 8-lea:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele, și acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu le voi dărui viață veșnică.

A stăzi catapeteasma Templului se rupe, spre muștrarea călcătorilor de lege, și soarele își ascunde razele sale, văzând pe Stăpânul răstignit.

Legiuitori ai lui Israel, iudei și farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: Iată, Templul pe care l-ați stricat voi; iată, Mielul pe Care L-ați răstignit, și L-ați dat mormântului. Dar a înviat cu puterea Sa. Nu vă înșelați iudei, că El este Cel ce v-a izbăvit prin mare și v-a hrănit în pustie. Acesta este viața, lumina și pacea lumii.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ușa Împăratului slavei, prin care a trecut Însuși cel Preaînalt, și a lăsat-o iarăși pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre!

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Când ai stat înaintea Caiafei, Dumnezeule, și ai fost dat lui Pilat Tu, Judecătorul, puterile cerești s-au clătinat de frică;

și când Te-ai înălțat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fără de lege, Cel ce ești fără de păcate, ca să mântuiești pe om. Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Evangelhia a cincea, de la Matei: În vremea aceea Iuda vânzătorul, văzând... **Sfârșitul:** l-au pus să ducă crucea lui Iisus.

ANTIFONUL al 13-lea, glasul al 6-lea:

A dunarea iudeilor Te-a cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Și neaflând vină întru Tine, a slobozit pe vinovatul Varava; iar pe Tine, Cel drept, Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-și păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că au cugetat asupra Ta cele deșarte.

Cel de Care toate se înfricoșează și se cutremură, și pe Care toată limba Îl laudă, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu, preoții L-au lovit cu palme peste obraz și I-au dat fiere. Și toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuiască pe noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai presus de cuvânt, pe Făcătorul Tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 14-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, Cel ce ai primit însoțitor pe tâlhar, care și-a întinat mâinile în sânge, numără-ne și pe noi împreună cu el, ca un bun și de oameni iubitor.

Puțin glas a slobozit tâlharul pe cruce, și mare credință a aflat. Într-o clipeală s-a mântuit, și întâi el deschizând ușile raiului, a intrat. Cel ce ai primit pocăința aceluia, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii!
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul! Bucură-te,
ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică a lui Hristos Dumnezeu!

ANTIFONUL al 15-lea, glasul al 6-lea:

În timp ce preotul scoate din altar în mijlocul naosului Sf. Cruce cea mare din spatele Sfintei Mese se cântă aceste stihiri:

Astăzi a fost spânzurat pe lemn, Cel ce a spânzurat
pământul pe ape. (de trei ori)

Cu cunună de spini a fost încununat Împăratul îngerilor.
Cu porfiră mincinoasă a fost îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul
cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan
pe Adam. Cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii. Cu sulița
a fost împuns Fiul Fecioarei!

Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă
și slăvită învierea Ta. (de trei ori)

Să nu prăznuim ca iudeii, că Paștile noastre, Hristos,
pentru noi S-a jertfit. Ci să ne curățim pe noi înșine de toată
întinăciunea și curat să ne rugăm Lui: Înviază Doamne,
mântuiește-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Crucea Ta, Doamne, este viață și înviere poporului Tău;
și spre ea nădăjduind, Te laudăm pe Tine Dumnezeul nostru;
Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Văzându-Te, Hristoase, răstignit ceea ce Te-a născut a
grăit: Cel taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum
mori fiind pironit cu trupul pe lemn, Dătătorule de viață?

SEDEALNA, glasul al 4-lea: (podobie: Degrab ne întâmpină...)

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump
sângele Tău, pe cruce fiind pironit și cu sulița împuns, nemurire
ai izvorât, oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Evanghelia a șasea, de la Marcu: În vremea aceea, ostașii au dus pe Iisus... **Sfârșitul:** Ca să vedem și să credem în El.

Apoi Fericitirile. Se pun nouă stihiri, glasul al 4-lea:

Întru împărăția Ta pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn a fost izgonit Adam din Rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela gustând, a călcat porunca Făcătorului; iar acesta împreună răstignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pe Cel ce se tăinuia. Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Făcătorul Legii L-au cumpărat cei fără de lege de la ucenic și, ca pe un călcător de Lege, L-au pus de față înaintea judecății lui Pilat, strigând: Răstignește-L!, pe Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iar noi urmând tâlharului celui drept, să grăim cu credință: Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Mulțimea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul iudeilor cel fără de lege, nebunește striga către Pilat: Răstignește pe Hristos, Cel nevinovat! Și mai vârtos cereau ei pe Varava. Iar noi grăiam cu glasul tâlharului celui recunoscător: Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de viață, revărsându-se ca un izvor din Eden, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pe un rai cuvântător; de unde împărțindu-se ca la început în patru

Evangeliei, adapă lumea veselind făptura și învățând neamurile să se închine cu credință Împărăției Tale.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este Împărăția cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi izvorăști mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi țâșnești pâraie de viață; cu piroane Te-ai pironit, ca, prin adâncul patimilor Tale, crezând eu înălțimii puterii Tale, să-Ți cânt: Dătătorule de viață, Hristoase, slavă și Crucii Tale, și Patimii Tale, Mântuitorule.

Fericiți veți fi, când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s-a cutremurat; temelile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale, luminătorii s-au ascuns, și catapeteasma Templului s-a rupt; munții s-au cutremurat și pietrele s-au despiciat, și tâlharul cel credincios grăiește cu noi, Mântuitorule: Pomenește-ne întru Împărăția Ta.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai rupt, Doamne, și socotindu-Te între cei morți, ai legat pe tiranul cel de acolo, scăpând pe toți din legăturile morții, cu învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, Iubitorule de oameni, și grăim Ție: Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Slavă..., **a Treimii:**

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, toți credincioșii cu un gând după vrednicie a slăvi să ne rugăm; Unimea Dumnezeirii ce este în trei ipostasuri, care rămâne neamestecată, singură prin sine, nedespărțită și neapropiată, prin care ne izbăvim de focul pedepsei.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără sămânță după trup, și a rămas adevărat fecioară nestricată și după naștere, pe aceasta aducem Ție spre rugăciune, Stăpâne mult-Milostive, ca să se dăruiască iertare de greșeale, celor ce strigă pururea: Pomeneste-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți.

Stih: Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, ia aminte la mine; pentru ce m-ai părăsit?

Evanghelia a șaptea de la Matei: În vremea aceea, ajungând ostașii... **Sfârșitul:** cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta.

Psalmul 50

Evanghelia opta, de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... **Sfârșitul:** din Galileea, stând departe, priveau aceasta.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 5-a, glas 8, Irmos:

La Tine alerg dis-de-dimineată, Cel ce pentru milostivire Te-ai deșertat pe Tine, Cel neschimbat, pentru cel căzut, și până la patimă Te-ai plecat, Cel ce ești fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu; pace dă-mi mie, Iubitorule de oameni.

Dacă și-au spălat picioarele, și mai înainte s-au curățit cu împărtășirea dumnezeieștii Tale Taine, Hristoase, slujitorii Tăi s-au suit acum împreună cu Tine din Sion, la muntele cel mare al Măslinilor, laudându-Te pe Tine, Cel ce ești iubitor de oameni.

Zis-ai: Vedeți prietenilor, nu vă tulburați; acum s-a apropiat ceasul ca să fiu prins, și să fiu dat morții de mâinile celor fără de lege; și toți vă veți risipi, lăsându-Mă pe Mine. Însă vă voi aduna iarăși, ca să Mă vestiți pe Mine cel iubitor de oameni.

Ectenia mică

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

ICOS

Văzând mieluşeaua Maria, pe Mieluşelul său tras spre junghiere, mergea după El zdrobită, împreună și cu alte femei, strigând așa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Au doară este iarăși altă nuntă în Cana, și acolo Te grăbești acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare, merge-voi cu Tine, Fiule, sau voi aștepta mai bine? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; că Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA VINERI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Vineri, se prăznuiesc sfintele și mântuitoarele și înfricoșatele Patimi ale Domnului și Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: scuiările, lovirea peste față, palmele, insultele, batjocurile, haina de porfiră, trestia, buretele, oțetul, piroanele, sulita și înainte de toate Crucea și moartea, pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi. Se mai face încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe cruce de tâlharul recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire:

Deși mort pe Cruce,
Ești viu Dumnezeu,
Căci Tu ești, Cuvinte,
Fiul lui Dumnezeu!

Stihuri la tâlharul cel recunoscător

Când tâlharul a strigat:

«Doamne, pomenește-mă!»

Atunci raiul încuiat

Ușile și-a descuiat.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Chipul răutății celei protivnice lui Dumnezeu, dumnezeieștii tineri l-au dat pe față; iar asupra lui Hristos întărâtându-se adunarea cea fără de lege, sfătuiește cele deșarte și gândește să ucidă pe Cel ce ține viața în mână. Pe Care toată făptura bine-L-cuvintează, slăvindu-L în veci.

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor: Scuturați acum somnul de pe pleoape și la rugăciune privegheați, ca să nu pieriți întru ispită; și mai vârtos tu, Simone, că celui mai tare este ispita mai mare; înțelege-Mă, Petre, pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Cuvânt necucernic niciodată nu voi scoate din buzele mele, Stăpâne, zis-a Petru. Cu Tine voi muri ca un recunoscător, de s-ar și lepăda de Tine toți. Că nu trupul și sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie, pe Care toată făptura Te binecuvintează, slăvindu-Te în veci.

Adâncul înțelepciunii celei dumnezeiești și al științei, cu totul l-ai cercat, și noianul judecăților Mele nu l-ai ajuns, omule, a zis Domnul. Deci fiind trup, nu te lauda, că de trei ori te vei lepăda de Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează slăvindu-Mă în veci.

Te lepezi, Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s-a zis. Ci fără zăbavă venind la tine o slujnică te va spăimânta, a zis Domnul. Dar plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

În loc de: Ceea ce ești mai cinstită... **se cântă:**

Cântarea a 9-a; Irmos:

Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Ceata cea pierzătoare a celor ce urau pe Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăți, a ucigașilor de Dumnezeu, a venit asupra Ta, Hristoase, și Te-au târât ca pe un nedrept, pe Tine, Ziditorul tuturor, pe Care Îl slăvim.

Necunoscând nelegiuții legea, și citind în zadar glasurile proorocilor, ca pe o oaie Te-au târât pe Tine, Stăpânul tuturor, ca să Te junghie fără dreptate pe Tine pe Care Te slăvim.

Preoții și cărturarii împreună fiind răniți de răutatea cea ucigătoare de sine, au predat păgânilor ca un dar Viața să oucidă, adică pe Cel ce este din fire Dătător de viață, pe Care-L slăvim.

Înconjuratu-Te-au ca niște câini mulți, și Te-au lovit, Împărate, cu palme peste obraz, și Te-au întrebat mărturisind minciuni asupra Ta; și toate răbdând, pe toți i-ai mântuit.

Și iarăși Irmosul: Ceea ce ești mai cinstită...

Ectenia mică

LUMINÂNDA, de trei ori:

Întru o zi ai învrednicit, Doamne, pe tâlharul în rai; și pe mine luminează-mă cu lemnul Crucii, și mă mântuiește.

Evangelhia a noua, de la Ioan: În vremea aceea, lângă Crucea lui Iisus...

Sfârșitul: ...vedea-vor pe Acela, pe Care L-au împuns.

LAUDELE Se pun stihirile pe 4, glasul al 3-lea.

Două lucruri și rele a făcut fiul meu cel întâi-născut, Israel: pe Mine, Izvorul apei vieții, M-a părăsit, și și-a săpat

luiși puț sfărâmat. Pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Varava l-a cerut și l-a slobozit. Spăimântatu-s-a cerul de aceasta, și soarele și-a ascuns razele; iar tu, Israele, nu te-ai rușinat, ci morții M-ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu știu ce au făcut. (de două ori)

Fiecare mădular al sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi; capul a răbdat spini; fața, scuiări; obrazul, loviri cu palme; gura, gustarea oțetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgânești; spatele, biciuiri și mâna, trestie; întinsorile a tot trupul pe cruce, și cuie, încheieturile și coasta, suliță. Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne-ai mântuit pe noi din patimi; Care Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, și ne-ai înălțat, Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale. Că înălțându-Te astăzi se pierde neamul iudaic. Catapeteasma Templului s-a rupt în două și morții din morminte au înviat; sutașul văzând minunea s-a înfricoșat; iar Maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o maică și zicând: Cum nu voi plânge și nu mă voi bate în piept, văzându-Te pe Tine spânzurat pe lemn, gol ca un vinovat? Cel ce ai fost răstignit și ai fost îngropat și ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele, și M-au îmbrăcat cu haină roșie; pus-au pe capul Meu cunună de spini, și Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca pe vasele olarului.

Și acum...

Spatele Meu l-am dat spre bățai și fața Mea nu am întors-o de la scuiări. Înaintea judecății lui Pilat am stat, și răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

Evanghelia a zecea, de la Marcu: În vremea aceea, a venit Iosif...
Sfârșitul: ... iar Maria Magdalena și Maria lui Iosif priveau unde-L pun.

Doxologia mică și ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață Domnului... Că Dumnezeu mililor... Pace tuturor. Capetele noastre... Că al Tău este a ne milui...

Evanghelia a unsprezecea, de la Ioan: În vremea aceea, Iosif din Arimateea...
Sfârșitul: ... pentru că mormântul acesta era aproape.

STIHOAVNA, glasul 1:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat și temeliiile pământului s-au cutremurat. Toate au pățimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cel ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne, slavă Ție.

Stih: Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorții.

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit și nedrept, pentru ce cugetă cele deșarte ? Pentru ce a judecat, spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune mare! Făcătorul lumii s-a dat în mâinile celor fără de lege și s-a înălțat pe lemn, Iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pe cei legați care strigă: Îndelung-Răbdătorule; Doamne, slavă Ție.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și spre setea Mea M-au adăpat cu oțet.

A stăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, spânzurând pe Cruce, Fecioara cea fără prihană, tânguindu-se cu milă ca o maică, s-a rănit la inimă cu amar, și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul, se chinuia; de aceea în piept bătându-se striga cu jale: Vai mie, Dumnezeiescule Fiu! Vai mie, Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu? Pentru care oștile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă, zicând: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veci a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul și Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânță, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumusețea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbește de Te scoală, ca să văd și eu învierea Ta din morți, cea de a treia zi.

Slavă..., **glasul al 8-lea:**

Doamne, suindu-Te pe Cruce, a căzut frică și cutremur asupra făpturii; de vreme ce și pământul l-ai oprit să nu înghită pe cei ce Te-au răstignit, și iadului ai poruncit să sloboadă din sine pe cei legați. Judecătorule al celor vii și al celor morți, Cel ce spre înnoirea oamenilor ai venit, să dai viață iar nu moarte, Iubitorule de oameni slavă Ție.

Și acum...

Acum se întinge condeiul hotărârii de judecată de la judecătorii cei nedreți și Iisus se judecă și se osândește spre răstignire, și împreună pătimește făptura, văzând pe Domnul pe Cruce; Cel ce pătimește după firea trupului pentru mine, Bunule Doamne, slavă Ție.

Evangelhia a douăsprezecea, de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri... **Sfârșitul:** ...și au pecetluit piatra.

Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru...

Troparul, glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul Legii, cu scump sângele Tău. Pe Cruce pironindu-Te și cu sulița împungându-Te, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Apoi ectenia întreită și otpustul.

RÂNDUIALA CEASURILOR DIN SFÂNȚA ȘI MAREA ZI VINERI DIMINEAȚA

În Vinerea Mare la ceasul al doilea din zi (ora 8 dimineța) se toacă și se trag clopotele, apoi preotul (în epitrahil și felon de culoare neagră) dă binecuvântarea mică.

CEASUL ÎNTÂI

Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă... Și acum.... Veniți să ne închinăm..., și se citesc acești Psalmi:

Psalmul 5:

Graiurile mele ascultă-le Doamne! Înțelege strigarea mea! Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă voi ruga, Doamne! Dimineța vei auzi glasul meu; dimineța voi sta înaintea Ta și mă vei vedea. Că Tu ești Dumnezeu care nu voiești fărădelegea, nici nu va locui lângă Tine cel ce viclenește. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toți cei ce lucrează fărădelege. Pierde-vei pe toți cei ce grăiesc minciuna; pe ucigaș și pe viclean îl urăște Domnul. Iar eu, întru mulțimea milei Tale, voi intra în casa Ta, închina-mă-voi spre Sfântă Biserica Ta, în frica Ta. Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta, din pricina dușmanilor mei! Îndreptează înaintea mea, calea Ta. Că nu este în gura lor adevăr, inima lor este deșartă; groapă deschisă grumazul lor, cu limbile lor viclenesc. Judecă-i pe ei, Dumnezeule; să cadă din sfaturile lor; după mulțimea nelegiuirilor lor, alungă-i pe ei, că Te-au amărât, Doamne. Și să se veselească toți cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac se vor bucura și le vei fi lor sălaș, și se vor lăuda cu Tine, toți cei ce iubesc numele Tău. Că Tu vei binecuvânta pe cel drept, Doamne, căci cu arma buneivoini ne-ai încununat pe noi.

Psalmul 2:

Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a Unsului Său, zicând: «Să rupem legăturile lor și să lepădăm de la noi jugul lor». Cel ce locuiește în ceruri va râde de dânșii, și Domnul îi va batjocori pe ei! Atunci va grăi către ei, întru urgia Lui, și întru mânia Lui îi va tulbura pe ei; iar Eu sunt pus împărat de El peste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind porunca Domnului. Domnul a zis către Mine: «Fiul meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut! Cere de la Mine și-Ți voi da neamurile moștenirea Ta; și stăpânirea Ta, marginile pământului. Vei paște pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul olarului le vei zdrobi!». Și acum împărați, înțelegeți! Învățați-vă toți care judecați pământul! Slujiți Domnului cu frică și vă bucurați de El cu cutremur. Luați învățătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul și să pieriți din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrab mânia Lui! Fericiți toți cei ce nădăjduiesc în El.

Psalmul 21:

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greșalelor mele. Dumnezeul meu, striga-voi ziua și nu vei auzi, și noaptea și nu Te vei gândi la mine. Iar Tu întru cele sfinte locuiești, lauda lui Israel. În Tine au nădăjduit părinții noștri, nădăjduit-au întru Tine și i-ai izbăvit pe dânșii. Către Tine au strigat și s-au mântuit, în Tine au nădăjduit și nu s-au rușinat. Iar eu sunt vierme și nu om, ocară oamenilor și defăimarea poporului. Toți cei ce m-au văzut m-au batjocorit, grăit-au cu buzele, clătinat-au capul zicând: «Nădăjduit-a spre Domnul, izbăvească-l pe el, mântuiască-l pe el, că-l voiește pe el». Că Tu ești Cel ce m-ai scos din pântec, nădejdea mea, de la sânul maicii mele. Spre Tine m-am aruncat de la naștere, din pântecul maicii mele

Dumnezeul meu ești Tu. Nu Te depărta de la mine, că necazul este aproape, și nu este cine să-mi ajute. Înconjuratu-m-au viței mulți, tauri grași m-au împresurat. Deschis-au asupra mea gura lor, ca un leu ce răpește și răcnește. Ca apa m-am vărsat și s-au risipit toate oasele mele. Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topește în mijlocul pântecelui meu. Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, și limba mea s-a lipit de cerul gurii mele, și în țărâna morții m-ai pogorât. Că m-au înconjurat câini mulți, adunarea celor vicleni m-a împresurat. Străpuns-au mâinile mele și picioarele mele. Numărat-au toate oasele mele, iar ei priveau și se uitau la mine. Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorti: Iar Tu, Doamne, nu depărta ajutorul Tău de la mine, spre sprijinul meu ia aminte. Izbăvește de sabie sufletul meu și din ghiara câinelui viața mea. Izbăvește-mă din gura leului, și din coarneau taurilor smerenia mea. Spune-voi numele Tău fraților mei, în mijlocul Bisericii Te voi lăuda, zicând: Cei ce vă temeți de Domnul lăudați-L pe el, toată seminția lui Iacob slăviți-L pe El. Să se teamă de Dânsul toată seminția lui Israel. Că n-a defăimat, nici n-a lepădat ruga săracului, nici n-a întors fața Lui de la mine și când am strigat către Dânsul, m-a auzit. De la Tine este lauda mea în adunare mare, rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El. Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul; iar cei ce-L caută pe Dânsul vii vor fi inimile lor în veacul veacului. Își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului, și se vor închina înaintea Lui toate semințiile neamurilor. Că a Domnului este împărăția și El stăpânește peste neamuri. Mâncat-au și s-au închinat toți grașii pământului, înaintea Lui vor cădea toți cei ce se coboară în pământ. Și sufletul meu în El viază. Și seminția mea va sluji Lui. Se va vesti Domnului neamul ce va să vină, și vor vesti dreptatea Lui poporului ce se va naște și ce a făcut Domnul.

Slavă... Și acum..., Aliluia (de 3 ori) Doamne miluiește. (de 3 ori)

Slavă..., tropar:

Răstignindu-Te Tu Hristoase, a pierit tirania; călcatu-s-a puterea vrăjmașului, că nici înger, nici om, ci Tu însuși, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ție.

Și acum..., a Născătoarei:

Cum te vom numi, ceea ce ești plină de har ? Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptății? Rai, că ai odrăslit floarea nestrucăciunii? Fecioară, că ai rămas nestrucată? Maică curată, că ai avut în sfintele tale brațe Fiu pe Dumnezeuul tuturor? Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi se cântă trei tropare din cele douăsprezece, repetându-le și se zice întâiul fără de stih. Așa se face și la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâi. La al doilea, se zic stihurile ce se arată. Iar la al treilea se zice: Slavă... Și acum...

Troparul, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi catapeteasma Templului se rupe spre muștrarea celor fără de lege, și soarele razele sale își ascunde, văzând pe Stăpânul răstignit. (de două ori)

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat cele deșarte?

Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase Împărate, și ca un miel fără de răutate, Te-ai pironit pe Cruce de bărbații cei fără de lege, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Stih: Înainte au stat împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună asupra Domnului și asupra Unsului Lui. **Și se cântă același tropar.**

Slavă... Și acum...

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege ce Te-au

prins: De ați și rănit pe păstorul și ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aș fi putut să aduc înaintea și mai mult decât douăsprezece legiuni de îngerii. Ci, rabd îndelung, ca să se plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate și ascunse. Doamne, slavă Ție!

PROCHIMENUL proorociei, glasul al 4-lea:

Inima lui aduna fărădelege sieși.

Stih: Fericit este cel ce caută la sărac și la sărman.

Din Proorocia lui Zaharia, citire: **(XI, 10-14; XIII, 6-7; XIV, 6-9, 20-21)**

Și voi lua toiagul Meu cel frumos și-l voi arunca jos, ca să rup legământul pe care l-am făcut cu toate popoarele. Și rupt va fi în ziua aceea; și Canaaneenii, oile păzite pentru Mine, vor cunoaște că e cuvântul Domnului. Și le voi zice: Dacă socotiți că-i bine, dați-Mi prețul; dacă nu, nu Mi-l dați! Iar ei au dat prețul Meu: treizeci de arginți”. Iar Domnul a zis către mine: „Aruncă-i în cuptorul de topit, și voi vedea dacă-i argint curat, în ce chip adică M’am lăsat Eu pus la încercare de dragul lor”. Iar eu am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în cuptorul de topit din casa Domnului. Și am aruncat cel de al doilea toiag al meu, Funia, ca să rup legământul dintre Iuda și Israel.

Iar Eu îi voi zice: Ce sunt aceste răni în mijlocul mâinilor tale? Iar el va zice: Acelea cu care am fost rănit în casa celui iubit al meu.

Sabie, trezește-te’mpotriva păstorilor Mei

și’mpotriva omului cetățean al Meu,

zice Domnul Atotțiitorul;

bate păstorul și risipește oile,

iar Eu Îmi voi întoarce mâna’mpotriva celor mici.

Și va fi că’n ziua aceea nu va fi lumină; nici frig nici ger nu va fi pentru o zi; și ziua Îi va fi cunoscută Domnului; nici zi, nici noapte, dar spre seară va fi lumină. Și’n ziua aceea va ieși apă vie din Ierusalim; jumătate din ea spre marea cea dintâi, și jumătate spre marea cea de-apoi; așa va fi în vară și’n primăvară. Și Domnul fi-va Împărat peste tot pământul; în ziua aceea va fi un singur Domn, iar numele Său, unul.

În ziua aceea, pe frâul fiecărui cal va fi scris: «Sfințenie Domnului Atotțiitorului»; iar căldările vor fi în casa Domnului precum cupele în fața jertfelnicului. Și fiecă căldare în Ierusalim și în Iuda va fi sfântă Domnului Atotțiitorului; și toți cei ce jertfesc vor veni și vor lua din ele și vor fierbe în ele; și'n ziua aceea nu va mai fi Canaanean în casa Domnului Atotțiitorului”.

Apostolul:

Din Epistola către Galateni, a Sfântului Apostol Pavel citire: **(VI, 14-18)**

Fraților mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume. Că în Hristos Iisus nici tăierea-mprejur este ceva, nici netăierea-mprejur, ci făptura cea nouă. Și toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta, pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! De acum înainte nimeni să nu-mi mai facă supărare; căci eu în trupul meu port semnele Domnului Iisus.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

Evangelhia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă...
Sfârșitul: ...și mama fiilor lui Zevedeu.

Apoi troparul:

Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stăpânească nici o fărădelege. Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale. Fața Ta arat-o peste robul Tău și mă învață îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviința Ta.

Sfinte Dumnezeule... **și după** Tatăl nostru...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluiește. (de 40 de ori)

Cel ce în toată vremea și în tot ceasul, în cer și pe pământ, ești închinat și slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-Răbdătorule, mult-Milostive și mult-Îndurate; Care pe cei drepti iubești și pe cei păcătoși miluiești, Care pe toți chemi la mântuire pentru făgăduința bunătăților ce vor să fie. Înсуți Doamne, primește rugăciunile noastre în ceasul acesta și îndreptează viața noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfințește, trupurile curățește, cugetele îndreptează, gândurile curățește și ne izbăvește pe noi de tot necazul celor rele și al durerii. Ocolește-ne pe noi cu sfinții Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziți și povățuiți, să ajungem la unirea credinței și la cunoștința slavei Tale celei neapropiate, că bine ești cuvântat în vecii vecilor. Amin,

Doamne miluiește (de 3 ori) Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită...

Întru numele Domnului binecuvintează părinte. **Preotul zice:** Dumnezeule milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi și sfințești pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feței Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi, Amin.

CEASUL AL TREILEA

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 34:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine. Apucă arma și pavăza și scoală-Te întru ajutorul meu. Scoate sabia și închide calea

celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: «Mântuirea ta sunt Eu!». Să fie rușinați și înfrunțați cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce gândesc rău de mine. Să fie ca praful în fața vântului și îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric și alunecare, și îngerul Domnului să-i prigonească. Că în zadar au ascuns de mine groapa lațului lor, în deșert au ocărât sufletul meu. Să vină asupra lor lațul pe care nu-l cunosc, și cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei, și chiar în lațul lor să cadă. Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea Ție? Cel ce izbăvește pe cel slab din mâna celor mai tari decât el și pe sărac și pe sărman de cei cel jefuiesc pe el. S-au sculat martori nedrepti și de cele ce nu știam m-au întrebat. Răsplătit-au mie rele pentru bune, și au vlăguit sufletul meu. Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce. Ca și cu un vecin, ca și cu un frate al nostru, așa de bine m-am purtat; ca și cum aș fi jelit și m-aș fi întristat, așa m-am smerit. Dar împotriva mea s-au veselit și s-au adunat; adunatu-s-au împotriva mea cu bătași și n-am știut; risipiți au fost și nu s-au căit. M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâșnit împotriva mea cu dinții lor, Doamne când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea; de la lei, viața mea. Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda. Să nu se bucure de mine cei ce mă dușmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar și fac semn cu ochii. Că mie de pace îmi grăiau, și asupra mea vicleșuguri gândeau. Lărgitu-și-au împotriva mea gura lor; zis-au: «Bine, bine, văzut-au ochii noștri». Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, nu Te depărta de la mine. Scoală-Te, Doamne, și ia aminte spre judecata mea, Dumnezeuul meu și Domnul meu, spre pricina mea. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeuul meu, și să nu se bucure de mine. Să nu zică întru inimile lor: «Bine, bine, sufletului nostru», nici să

zică: «L-am înghițit pe el». Să fie rușinați și înfrunțați deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se laudă împotriva mea. Să se bucure și să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea, și să spună pururea. «Mărit să fie Domnul, Cel ce voiește pacea robului Său!». Și limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

PSALMUL 108:

Dumnezeule, lauda mea n-o ține sub tăcere. Că gura păcătosului și gura vicleanului asupra mea s-au deschis. Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană și cu cuvinte de ură m-au înconjurat și s-au luptat cu mine în zadar. În loc să mă iubească, mă cleveteau, iar eu mă rugam. Pus-au împotriva mea rele în loc de bune și ură în locul iubirii mele. Pune peste dânsul pe cel păcătos și diavolul să stea de-a dreapta lui. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Să fie zilele lui puține și dregătoria lui să o ia altul. Să ajungă copiii lui orfani și femeia lui văduvă. Să fie strămutați copiii lui și să cerșească; să fie scoși din curțile caselor lor. Să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinul ostenelele lui. Să nu aibă sprijinitor și nici orfanii lui miluitor. Să piară copiii lui și într-un neam să se stingă numele lui. Să se pomenească fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă. Să fie înaintea Domnului pururea și să piară de pe pământ pomenirea lui, pentru că nu și-a adus aminte să facă milă. și a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac și pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare. și a iubit blestemul și va veni asupra lui; și n-a voit binecuvântarea și se va îndepărta de la el. Și s-a îmbrăcat cu blestemul ca și cu o haină, și a intrat ca apa înlăuntrul lui și ca untdelemnul în oasele lui. Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă și ca un brâu cu care pururea se încinge. Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului și grăiesc rele împotriva sufletului meu. Dar, Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta. Izbăvește-mă, că sărac și sărman sunt eu și inima

mea s-a tulburat înlăuntrul meu. Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur. Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului, și eu am ajuns lor ocară. M-au văzut și au clătinat cu capetele lor. Ajută-mă, Doamne, Dumnezeul meu, mântuiește-mă, după mila Ta și să cunoască ei că mâna Ta este aceasta și Tu, Doamne, o ai făcut pe ea. Ei vor blestema și Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se rușineze, iar robul Tău să se veselească. Să se îmbrace cei ce mă clevetesc pe mine cu ocară și cu rușinea lor ca și cu un veșmânt să se învelească. Lăuda-voi pe Domnul foarte, cu gura mea, și în mijlocul multora și voi preamări pe El, că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

PSALMUL 50:

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vărtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu este înaintea mea pururea. Ție unuia am greșit, și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit, și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop, și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vărtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii

mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

Slavă... Și acum... Aliluia. (de 3 ori)

Slavă..., **troparul:**

Doamne, iudeii Te-au osândit la moarte pe Tine, viața tuturor. Cei ce au trecut pedestri Marea Roșie prin toiag, pe Cruce Te-au pironit, și cei ce au supt miere din piatră; fiere Ți-au adus. Dar Tu, de bunăvoie ai răbdat, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieții; ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Sfinții Apostoli, să miluiască sufletele noastre.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece repetându-le. Glasul al 8-lea:

De frica iudeilor s-a lepădat de Tine, Doamne, prietenul și cel de aproape al Tău, Petru, și, plângând, așa a strigat: Să nu treci cu tăcerea lacrimile mele; că am zis că voi păzi credința, Îndurate, și nu am păzit-o. Și pocăința noastră așa o primește și ne miluiește pe noi. (de două ori)

Stih: Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înțelege strigarea mea.

Mai înainte de cinstita răstignire, ostașii batjocorindu-Te, Doamne, oștile cele înțelegătoare s-au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai înfrumusețat pământul cu flori; și cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cel ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduială ca aceasta s-a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, și marea milă, slavă Ție.

Stih: Ia aminte la glasul rugăciunii mele.

Același tropar

Slavă..., Și acum..., **glasul al 5-lea:**

Când Te trăgeau spre cruce, așa ai strigat, Doamne: Pentru care lucru vreți să Mă răstigniți, iudeilor? Pentru că am întărit pe slăbănogii voștri? Pentru că am înviat pe morții voștri, ca din somn? Pe aceea ce-i curgea sânge o am tămăduit. Pe cananeianca am miluit-o. Pentru care lucru vreți să Mă ucideți, iudeilor? Dar veți vedea pe Hristos, pe Care Îl împungeți acum, călcătorilor de lege.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Că eu spre bățai gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururi.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți.

Din Proorocia lui Isaia, citire: (L, 4-11)

Domnul, chiar Domnul Mi-a dat limbă învățătoare, ca să știu când e bine să spun un cuvânt; El dis-de-diminează M'a rânduit, ureche Mi-a dat ca să aud; și învățătura Domnului, chiar a Domnului, Îmi deschide urechile, iar Eu nu Mă împotrivesc și nici nu întorc vorba. Spatele Mi l-am dat spre bățai și obrazii Mei spre palmuri și fața nu Mi-am întors-o dinspre rușinea scuișărilor; dar Domnul, chiar Domnul, Mi S'a făcut ajutor, fapt pentru care Eu nu M'am dat de rușine; ci fața Mi-am făcut-o ca de cremene și știu acum că niciodată nu voi fi rușinat, fiindcă Cel ce M'a îndreptățit este aproape. Cine este cel ce se judecă cu Mine?: alături de Mine să-Mi stea împotrivă! Cine este cel ce se judecă cu Mine?: să se apropie de Mine! Iată, Domnul, Domnul Îmi va ajuta: cine-Mi va face rău? Iată, voi ca o haină vă veți învechi și molia cum știe ea o să vă mănânce. Cine'ntre voi este cel ce se teme de Domnul? Să audă glasul Servului Său: Voi, cei ce umblați în întuneric și nu aveți lumină, nădăjduiți întru numele Domnului, și bizuiți-vă pe Dumnezeu! Iată, voi toți aprindeți un

foc și întrețineți o flacără, umblați întru lumina focului vostru și'n flacăra pe care ați aprins-o! Din pricina Mea vi s'a făcut aceasta, în întristare veți adormi.

Apostolul: Din Epistola către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire: (V, 6-10)

Fraților în timp ce noi eram încă neputincioși, la vremea cuvenită Hristos a murit pentru cei nelegiuți – căci cu greu va muri cineva pentru un drept; și pentru cel bun poate că-ndrăznește cineva să moară –; dar Dumnezeu Își arată iubirea față de noi prin aceea că Hristos a murit pentru noi pe când noi eram încă păcătoși. Cu atât mai mult acum, prin urmare, când suntem îndreptățiți întru sângele Lui, prin El ne vom mântui de mânie. Că dacă-n timp ce eram vrăjmași ne-am împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, odată împăcați, prin viața Lui ne vom mântui.

Evangelhia de la Marcu: În vremea aceea, ostașii au dus pe Iisus...
Sfârșitul: ...care veniseră împreună cu El la Ierusalim.

Apoi troparul:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat, bine este cuvântat Domnul din zi în zi; să ne îndrepteze pe drumul cel bun Dumnezeuul mântuirii noastre, Dumnezeuul nostru, Dumnezeu a mântuit.

Sfinte Dumnezeule... **și după** Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

Doamne miluiește. **(de 40 de ori)** Cel ce în toată vremea... Doamne miluiește. **(de 3 ori)** Slavă... și acum... Ceea ce ești mai cinstită... Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. **Preotul zice:** Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Stăpâne Dumnezeule, Părinte atotputernice, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase și Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o Putere, miluiește-mă pe mine păcătosul; și cu judecățile care știi, mântuiește-mă pe mine nevrednicul robul Tău; că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL ȘASELEA

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 53:

Dumnezeule, întru numele Tău mântuiește-mă și întru puterea Ta mă judecă. Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele. Că străinii s-au ridicat împotriva mea și cei tari au căutat sufletul meu, și n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor. Că iată, Dumnezeu ajută mie și Domnul este sprijinitorul sufletului meu. Întoarce-va cele rele vrăjmașilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde pe ei. De bunăvoie voi jertfi Ție; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun, că din tot necazul m-ai izbăvit, și spre vrăjmașii mei a privit ochiul meu.

PSALMUL 139:

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean și de omul nedrept mă izbăvește, care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război. Ascuțit-au limba lor ca a șarpelui; venin de aspidă sub buzele lor. Păzește-mă, Doamne, de mâna păcătosului; scoate-mă, de la oamenii nedrepti, care au gândit să împiedice pașii mei. Pusu-mi-au cei mândri cursă mie și funii; curse au întins picioarelor mele; pe cărare mi-au pus pietre de poticneală. Zis-am Domnului: «Dumnezeul meu ești Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele». Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-ai capul meu în zi de război. Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftii

mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăsești, ca să nu se trufească. Vârful lațului lor, osteneala buzelor lor să-i acopere pe ei! Să cadă peste ei cărbuni aprinși; în foc aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda. Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ; pe omul nedrept răutatea îl va duce la pieire. Știu că Domnul va face judecată celui sărac și dreptate celor sărmani. Dar dreptii vor lăuda numele Tău și vor locui cei dreپți în fața Ta.

PSALMUL 90:

Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul». Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor și de cuvântul tulburător. Cu spatele te va umbri pe tine și sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie într-o amiază. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor vei vedea. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție. Nu vor veni către tine rele și bătaie nu se va apropia de locașul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor ridica ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă și vasilisc vei păși și vei călca peste leu și peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit și-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi. Cu lungimea de zile îl voi umplea pe el, și-i voi arăta Lui mântuirea mea».

Slavă... Și acum... Aliluia. (de 3 ori), Doamne miluiește. (de 3 ori).

Slavă..., **troparul:**

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce grăiesc: Doamne, slavă Ție.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Că nu avem îndrăznire pentru multe păcatele noastre, tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată, că milostiv este și poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 8-lea, repetându-le:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat pe voi? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit: De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele și acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu voi dărui viață veșnică. **(de două ori)**

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și spre setea Mea M-au adăpat cu oțet.

Legiuitorii lui Israel, iudei și farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: Iată Templul pe Care voi l-ați stricat, iată Mielul pe Care L-ați răstignit și L-ați dat mormântului, S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înșelați iudeilor, că iată Cel ce v-a mântuit prin mare și în pustie v-a hrănit, Aceasta este viața și lumina și pacea lumii.

Stih: Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Același tropar

Slavă..., Și acum...glasul al 5-lea:

Veniți, popoare, purtătoare de Hristos, să vedem ce s-a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoții cei fără de lege asupra Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morții pe Cuvântul cel fără de moarte, și dându-L lui Pilat L-au răstignit în locul Căpățânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând: Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile Învierea Mea cea din morți.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, Dumnezeu nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri.

Din Proorocia lui Isaia, citire(LII, 13 - LIV, 1)

Iată, Fiul Meu va cunoaște și Se va înălța și foarte Se va preamări. Așa cum mulți se vor mira de Tine – tot astfel chipul Tău lipsit va fi de slavă de la oameni și slava Ta lipsită va fi de cinste din partea fiilor oamenilor –, tot astfel multe neamuri se vor mira de El și regi vor sta cu gurile închise; fiindcă tocmai cei ce n’au știut de El, aceia vor vedea și cei ce n’au auzit, aceia vor cunoaște.

Doamne, cine i-a dat crezare auzului nostru? și cui i s’a descoperit brațul Domnului? Noi ca pe un copil L-am vestit înainte-I, ca pe-o rădăcină în pământ însetat: nu are chip și nici mărire; noi L-am văzut, dar El n’avea nici chip, nici frumusețe. Ci Îi era chipul nevrednic de cinstire și mai prejos decât acela al fiilor oamenilor. El era un om în suferință și obișnuit să rabde slăbiciune; că fața Și-a întors-o: defăimat a fost, iar nu’mbrăcat în cinste. El păcatele noastre le poartă și pentru noi rabdă durere, dar noi Îl socoteam că de la Dumnezeu se află El întru durere, chinuri și necaz. El însă pentru păcatele noastre a fost rănit și pentru fărădelegile noastre a pățimit; pedeapsa păcii noastre asupra Lui era și noi prin rana Lui ne-am vindecat. Noi toți ca niște oi ne-am rătăcit, fiecare în calea lui s’a rătăcit, iar Domnul

pe El L-a dat pentru păcatele noastre. Din pricina chinului El nu-Și deschide gura; ca o oaie la'njunghiere S'a adus și ca un miel fără de glas în fața celui ce-l tunde, așa El nu-Și deschide gura. Întru smerenia Lui I s'a răpit dreptatea. Neamul Său cine-l va spune? Că viața I se ia de pe pământ; pentru fărădelegile poporului Meu a fost El dus la moarte. În schimbul îngropării Sale Eu da-voi pe cei răi și pe bogați în schimbul morții Sale; că El fărădelege nu a săvârșit și nici vicleșug în gura Lui nu s'a aflat. Domnul va vrea să-L curețe de rană. Dacă veți da prinos pentru păcat, sufletul vostru va vedea sămânță cu viață'ndelungată.

Și Domnul va vrea ca El, cu mâna Lui, să ia din osteneala sufletului Său ca să-I arate lumină și cunoaștere să plăsmuiască și să-L îndreptățească pe Cel-Drept Care pe mulți îi slujește și ale căror păcate le va purta. De aceea El pe mulți îi va moșteni și va împărți prăzile celor puternici, pentru că sufletul Său a fost dat spre moarte și cu cei fără de lege fost-a socotit și păcatele multora le-a purtat și pentru fărădelegile lor pe Sine S'a dat.

Veselește-te, tu, cea stearpă, care nu naști, dă glas și strigă, tu, cea care n'ai cunoscut durerile facerii, că mai mulți sunt fiii celei pustii decât ai celei ce are bărbat; căci Domnul a zis.

Apostolul: Din Epistola către Evrei, a Sfântului Apostol Pavel, citire: (II, 11-18)

Fraților Cel ce sfințește, și cei ce se sfințesc, dintru Unul sunt toți; din care pricină nu se rușinează să-i numească pe ei frați, zicând: Vesti-voi fraților Mei numele Tău, în mijlocul adunării Îți voi cânta laudă. Și încă: Eu voi fi încrezător în El; și încă: Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu.

Așadar, de vreme ce pruncii își aveau părtășie în sânge și în trup, tot astfel și El: același li S-a făcut părtaș, pentru ca prin moarte să-l surpe pe cel ce are stăpânia morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe cei ce de frica morții erau toată viața ținuți în robie. Fiindcă e de la sine-nțeleș că nu pe îngeri i-a luat El în grijă, ci pe urmașii lui Avraam i-a luat. Pentru aceea era El dator să li Se asemene-ntru totul fraților, ca să devină El Arhiereu milostiv și credincios în slujba lui Dumnezeu, spre a ispăși păcatele poporului. Că El Însuși fiind încercat prin ceea ce a pătimit, și celor ce sunt în încercări poate să le ajute.

Evangelhia de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... **Sfârșitul:** ... din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Apoi troparul:

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău. Doamne, izbăvește-ne pe noi, și curățește păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... **Și după** Tatăl nostru...

CONDACUL:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluiește. (de 40 de ori) Cel ce în toată vremea... Doamne miluiește. (de 3 ori) Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... întru numele Domnului, binecuvintează părinte. **Preotul zice:** Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea Sfintului Vasile cel Mare:

Dumnezeule și Doamne al puterilor și a toată făptura Ziditorule; Care pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; și prin cinstită Crucea Lui zăpădăci păcatelor noastre l-ai rupt, și ai biruit întru El stăpânii și puterile întunericului, Însuși, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primește și aceste rugăciuni de mulțumire și de cerere, ale noastre, ale păcătoșilor; și ne izbăvește pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare și întunecată; și de toți cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuți și nevăzuți vrăjmași. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre, și nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta rănește sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând și cu lumina cea de la Tine

povățuiți fiind, la Tine, lumina cea neapropiată și pururea fiitoare privind, neîncetată mărturisire și mulțumire Ție să înălțăm, Tatălui celui fără de început, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL NOUĂLEA

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 68:

Mântuiește-mă, Dumnezeu, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care n-are fund. Intrat-am în adâncurile mării și furtuna m-a potopit. Ostenit-am strigând, amorțit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmașii mei, cei ce mă prigonesc, pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeu, Tu ai cunoscut nepriceperea mea și greșelele mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie rușinați, din pricina mea, cei ce Te așteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfrunțați pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de frații mei și străin fiilor maicii mele; că râvna casei Tale m-a mâncat, și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Și mi-am smerit cu postul sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie. Și m-am îmbrăcat cu sac și am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce ședeau în porți și despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne am strigat la timp bineplăcut: Dumnezeu, întru mulțimea milei auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuiește-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăvește-mă de cei ce mă urăsc și din adâncul apelor, ca să

Evangelhia de la Luca: În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele... **Sfârșitul:** ... din Galileea, stând departe, priveau acestea.

Apoi troparul:

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău. Doamne, izbăvește-ne pe noi, și curățește păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... **Și după** Tatăl nostru...

CONDACUL:

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L laudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluiește. (de 40 de ori) Cel ce în toată vremea... Doamne miluiește. (de 3 ori) Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... întru numele Domnului, binecuvintează părinte. **Preotul zice:** Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea Sfintului Vasile cel Mare:

Dumnezeule și Doamne al puterilor și a toată făptura Ziditorule; Care pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; și prin cinstită Crucea Lui zăpăditul păcatelor noastre l-ai rupt, și ai biruit întru El stăpâniiile și puterile întunericului, Însuți, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primește și aceste rugăciuni de mulțumire și de cerere, ale noastre, ale păcătoșilor; și ne izbăvește pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare și întunecată; și de toți cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuți și nevăzuți vrăjmași. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre, și nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta rănește sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând și cu lumina cea de la Tine

povățuiți fiind, la Tine, lumina cea neapropiată și pururea fiitoare privind, neîncetată mărturisire și mulțumire Ție să înălțăm, Tatălui celui fără de început, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL NOUĂLEA

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori)

PSALMUL 68:

Mântuiește-mă, Dumnezeuule, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care n-are fund. Intrat-am în adâncurile mării și furtuna m-a potopit. Ostenit-am strigând, amorțit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmașii mei, cei ce mă prigonesc, pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeuule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea și greșealele mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie rușinați, din pricina mea, cei ce Te așteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfrunțați pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de frații mei și străin fiilor maicii mele; că râvna casei Tale m-a mâncat, și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Și mi-am smerit cu postul sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie. Și m-am îmbrăcat cu sac și am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce ședeau în porți și despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne am strigat la timp bineplăcut: Dumnezeuule, întru mulțimea milei auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuiește-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăvește-mă de cei ce mă urăsc și din adâncul apelor, ca să

nu mă înece furtuna apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-și închidă peste mine adâncul gura lui. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulțimea îndurărilor Tale caută spre mine. Să nu-ți întorci fața Ta de la credinciosul Tău, că mă necăjesc. Degrab mă auzi. Ia aminte la sufletul meu și-l mântuiește pe el; din mâinile vrăjmașilor mei izbăvește-mă. Că Tu cunoști ocara mea și rușinea mea și înfruntarea mea; înaintea Ta sunt toți cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz. Și am așteptat pe cel ce m-ar milui și nu era, și pe cei ce m-ar mângâia și nu i-am aflat. Și mi-au dat spre mâncarea mea fiere și în setea mea m-au adăpat cu oțet. Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire și sminteală. Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă, și spinarea lor pururea o gârbovește. Varsă peste dânșii urgia Ta și mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei. Facă-se curtea lor pustie și în locașurile lor să nu fie locuitori. Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit, și au înmulțit durerea rănilor lui. Adaugă fărădelege la fărădelegea lor, și să nu intre într-o dreptate Ta. Șterși să fie din cartea celor vii și cu cei dreپți să nu se scrie. Sărac și îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeuule, să mă sprijinească. Lăuda-voi numele Dumnezeului meu, cu cântare, și-L voi preamări pe El cu laudă. Și-I va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât vițelul tânăr, căruia îi cresc coarne și unghii. Să vadă săracii și să se veselească; căutați pe Dumnezeu și viu va fi sufletul vostru. Că a auzit pe cei săraci Domnul, și pe cei ferecați în obezi ai Săi nu i-a urgisit. Să-L laude pe El cerurile și pământul, marea și toate câte se târăsc în ea. Că Dumnezeu va mântui Sionul și se vor zidi cetățile Iudeii, și vor locui acolo și-l vor moșteni pe el. Și seminția credincioșilor Lui îl va stăpâni pe el și cei ce iubesc numele Lui vor locui în el.

PSALMUL 69:

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuți mie grăbește-Te! Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze

cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată rușinați cei ce-mi grăiesc mie: «Bine, bine!». Să se bucure și să se veselească de Tine toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeu, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!» iar eu sărac sunt și sărman, Dumnezeu, ajută-mă. Ajutorul meu și Izbăvitorul meu ești Tu; Doamne nu zăbovi.

PSALMUL 85:

Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu. Păzește sufletul meu, căci cuvios sunt; mântuiește, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce nădăjduiește în Tine. Miluiește-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua. Veselește sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu. Că Tu, Doamne, bun și blând ești și mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererii mele. În ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit. Nu este asemenea Ție între dumnezei, Doamne, și nici fapte nu sunt ca faptele Tale. Veni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut și se vor închina înaintea Ta, Doamne, și vor slăvi numele Tău. Că mare ești Tu, Cel ce faci minuni, Tu ești singurul Dumnezeu: Povățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge întru adevărul Tău; veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău. Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac. Că mare este mila Ta spre mine și ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos. Dumnezeu, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea și adunarea celor tari a căutat sufletul meu și nu Te-au pus pe Tine înaintea lor. Dar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat și milostiv ești; îndelung-răbdător și mult-milostiv și adevărat. Caută spre mine și mă miluiește, dă tăria Ta slugii Tale și mântuiește pe fiul slujnicei Tale. Fă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc și să se rușineze, că Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat.

Slavă..., Și acum , Aliluia (de 3 ori) Doamne miluiește. (de 3 ori)

Slavă..., **troparul:**

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce spânzurând, a zis: De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a întrupat, Care cu noi s-a răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se. Ci, Cel ce toate le-ai suferit, pomenește-mă Doamne, în Împărăția Ta.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară, și răstignire ai răbdat, Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat și învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 7-lea, repetându-le:

Spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului și al pământului spânzurat pe Cruce, soarele întunecându-se și ziua iarăși în noapte schimbându-se, și pământul scoțând afară din morminte trupurile morților. Cu care ne închinăm Ție, mântuiește-ne pe noi. (de două ori)

Stih: Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți.

Stihira, glasul al 2-lea:

Când au pironit pe Cruce cei fără de lege pe Domnul slavei, a strigat către dânșii: Cu ce v-am mâhnit pe voi? Sau cu ce v-am mâniat? Mai înainte de Mine cine v-a izbăvit pe voi din necaz? Și acum pentru ce-Mi răsplățiți Mie cu cele rele în loc de bune? În locul stâlpului celui de foc, pe Cruce M-ați pironit; în locul norului, mormânt Mi-ați săpat; în loc de mană, Mi-ați adus fiere; în loc de apă, cu oțet M-ați adăpat. De acum voi chema alte neamuri și acelea Mă vor preaslăvi, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și spre setea Mea M-au adăpat cu oțet.

Același tropar

Slavă..., Și acum... **glasul al 6-lea:**

A stăzi s-a spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini s-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane s-a pironit mirele Bisericii. Cu sulită s-a împuns Fiul Fecioarei. Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase! Arată-ne nouă și slăvită învierea Ta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu».

Stih: Nu este cel ce face bine, nu este până la unul.

Din Proorocia lui Ieremia, citire: **(XI, 18-23; XII, 1-5; 9-11; 14-15)**

Doamne, învață-mă, și voi ști! Atunci am văzut eu uneltirile lor. Dar eu, ca un miel nevinovat pe care-l duc la'njunghiere, n'am știut că ei împotriva mea gândeau cu gânduri rele, zicând: „Veniți să-i punem lemn în pâine și să-l isprăvim de pe pământul celor vii, iar numele lui șteargă-se din amintire!”

Doamne, Tu, Cel ce judeci cu dreptate, Tu, Cel care cerci inimile și rărunchii, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra-le, căci pricina mea Ție Ți-am înfățișat-o.

De aceea, așa grăiește Domnul împotriva oamenilor din Anatot – cei ce umblă după viața mea și-mi zic: „Nu vei profeti în numele Domnului!; altfel, de mâinile noastre vei muri!” –; de aceea, așa zice Domnul: „Iată, ochii Mei vor fi asupra lor: tinerii lor vor muri de sabie, fiii și fiicele lor se vor stinge de foame; și rămășiță'n urma lor nu va rămâne, fiindcă Eu voi aduce rele asupra celor ce locuiesc în Anatot, în anul cercetării lor”.

Drept ești Tu, Doamne, pentru ca eu în fața Ta să-mi pot face apărarea; da, despre judecăți Îți voi grăi. Cum se face că tocmai calea necredincioșilor sporește?, că toți cei ce se poartă ca niște

trădători, tocmai ei înfloresc? Tu i-ai sădit, ei au prins rădăcină, au odrăslit și roadă au făcut; aproape le ești de gură, dar departe de rărunchii lor. Dar Tu, Doamne, mă cunoști, Tu inima mi-ai cercat-o chiar în fața Ta: Curățește-i pentru ziua'njunghierii lor! Până când oare va plânge pământul și până când iarba câmpului se va usca de răutățile celor care-l locuiesc? Și animalele și păsările-au pierit cu totul, fiindcă ei au zis: „Dumnezeu nu va vedea căile noastre”. Dacă picioarele tale, alergând, te istovesc, cum o să te'ntreci cu cei de pe cai? în țara păcii tale te simți încrezător; ce te vei face însă în freamătul Iordanului?

Oare nu-mi este moștenirea mea culcuș de hienă sau peșteră ce-o'mpresoară rotund? Mergeți!, adunați toate fiarele câmpului, ele să vină și s'o mănânce! Mulțime de păstori mi-au stricat via, partea mea au spurcat-o, partea mea cea dorită au prefăcut-o'n pustie lipsită de urme; în plină dărâmatură s'a prefăcut; pentru mine'ntreaga țară s'a prăbușit, că nu-i nimeni care s'o pună la inimă.

„Așa grăiește Domnul despre toți vecinii răi care se ating de moștenirea Mea, pe care Eu am împărțit-o poporului Meu Israel: Iată, Eu îi voi smulge din țara lor, iar pe Iuda îl voi scoate din mijlocul lor. Și va fi, după ce îi voi scoate, că Eu Mă voi întoarce și voi avea milă de ei și voi face ca fiecare să locuiască pe moșia sa și fiecare în țarina sa.

APOSTOLUL: Din Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, citire: (X, 19-31)

Fraților, având noi îndrăznire să intrăm în altar prin sângele lui Hristos, pe calea cea nouă și vie pe care El pentru noi a deschis-o prin catapeteasmă, adică prin trupul Său, și având noi Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă curată, întru deplinătatea credinței, stropindu-ne inimile spre curățire de toată conștiința cea rea și spălându-ne trupul cu apă curată; să păstrăm cu neclintire mărturisirea nădejzii, căci credincios ne este Cel ce a făgăduit; și unii către alții să luăm seama spre a ne îndemna la iubire și la fapte bune; să nu ne părăsim propria noastră adunare, așa cum le este unora obiceiul, ci cu atât mai mult să ne îndemnăm cu cât vedeți că Ziua aceea se apropie.

Dacă de bunăvoie păcătuim după ce am primit cunoașterea adevărului, nu mai rămâne o jertfă pentru păcate, ci o-nfricoșătoare așteptare a judecății și iuțimea focului care-i va mistui pe cei potrivnici. Dacă cineva încalcă legea lui Moise, fără milă este ucis pe cuvântul a doi sau trei martori; cu cât mai aspră credeți voi că va fi pedeapsa meritată de cel ce L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și I-a nesocotit sângele testamentului prin care s-a sfințit, și a batjocorit Duhul harului? Căci noi Îl cunoaștem pe Cel ce a zis: A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti. Și încă: Domnul va judeca pe poporul Său. Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului-Celui-Viu!

Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu...**Sfârșitul:** ...Vedeau-vor pe Acela, pe care L-au împuns.

Apoi troparul:

Nu ne da pe noi până în sfârșit pentru numele Tău cel sfânt și nu strica legătura Ta și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac robul Tău, și Israel sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule...**și după** Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L laudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluiește.**(de 40 de ori)** Cel ce în toată vremea... Doamne miluiește.**(de 3 ori)** Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... Întru numele Domnului, binecuvintează părinte.**Preotul zice:** Dumnezeule, milostivește-Te spre noi.

Apoi rugăciunea:

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce îndelung ai răbdat pentru greșelele noastre și până la acest ceas de acum ne-ai adus pe noi; întru care pe lemnul cel de viață făcător fiind răstignit, tâlharului celui

binecunoscător intrare în rai i-ai făcut și cu moartea pe moarte ai sfârâmat. Curățește-ne pe noi păcătoșii și nevrednicii robii Tăi, că am greșit și fărădelege am făcut și nu suntem vrednici să ridicăm ochii noștri și să privim la înălțimea cerului. Pentru că am lăsat calea dreptății Tale și am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătății Tale: Iartă-ne pe noi, Doamne, după mulțimea milei Tale și ne mântuiește pe noi pentru numele Tău cel sfânt, că s-au stins întru deșertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pe noi din mâna protivnicului și ne iartă nouă păcatele și omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pe omul cel vechi, în cel nou să ne îmbrăcăm și Ție să viețuim; Stăpânului nostru și Făcătorului de bine. Și așa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veșnică să ajungem, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu ești după adevăr veselia cea adevărată și bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeuul nostru, și Ție slavă înălțăm împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Duhului Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Apoi se citește Obedița din Ceaslov

Întru Împărăția Ta, pomenește-ne pe noi, Doamne..., Slavă..., Și acum..., Pomenește-ne pe noi Doamne..., Ceata cerească..., Slavă..., Ceata sfinților îngeri..., Și acum..., Cred întru unul Dumnezeu...

Slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule, greșelele noastre cele de voie și cele fără de voie, cele cu lucrul și cu cuvântul, cele cu știința și cu neștiința, cele din noapte și din zi, cele cu mintea și cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun și iubitor de oameni,

Tatăl nostru... și **Condacul**: Pe Cel ce s-a răstignit pentru noi... Doamne miluiește. (de 40 de ori)

Și rugăciunea:

Preasfântă Treime, Stăpânie de o ființă, împărăție nedespărțită, ceea ce ești pricina tuturor bunătăților,

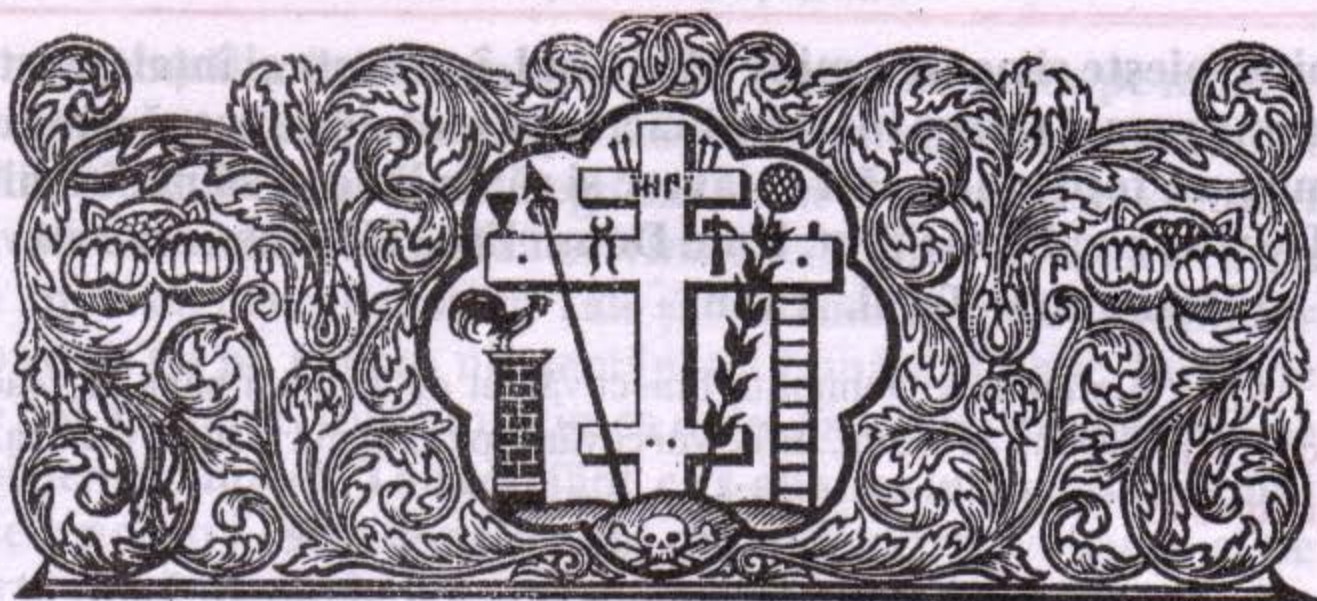
binevoiește și pentru mine păcătosul, întărește și înțelepțește inima mea și șterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc și să Te laud și să mă închin Ție și să zic: Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava Lui Dumnezeu-Tatăl. Amin.

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac. **(de 3 ori)** Slavă..., Și acum... Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea... și otpustul.

Se cuvine a ști:

Că în această Sfântă și Mare Vineri, să nu se facă nici o Liturghie și nici masă să nu se pună, nici să nu se mănâncă în această zi a răstignirii. Iar de este cineva prea neputincios sau prea bătrân și nu va putea să petreacă ajunând, să i se dea numai pâine și apă, după apusul soarelui. Așa am luat din sfintele porunci ale Sfinților Apostoli, să nu mâncăm în Vinerea Mare; că și cuvântul Domnului către farisei zice: Dacă se va lua mirele de la dânsii, atunci vor posti în acele zile.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI VINERI

LA VECERNIE

Se toacă la al nouălea ceas din zi, (adică ora 15 sau și mai devreme, adică îndată după Obedniță) și, binecuvântând preotul, se citește Psalmul 103.

La Doamne, strigat-am...se pun stihirile pe 6, glasul 1, însuși glasul:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat și temeliiile pământului s-au cutremurat. Toate au pățimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de voie, Doamne, slavă Ție. (de două ori)

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit și nedrept, pentru ce cugetă cele deșarte? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune mare! Că Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fără de lege și s-a înălțat pe lemn Iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pe cei legați, care strigă: Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

A stăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană spânzurând pe Cruce, tânguindu-se cu milă ca o

maică, s-a rănit la inimă cu amar și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul se chinuia; de aceea în piept bătându-se, a strigat cu jale: Vai mie, dumnezeiescule Fiu; vai mie! Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu, pentru care oștile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă zicând: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul și Dumnezeuul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânță, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumusețea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbește de Te scoală, ca să văd și eu învierea Ta din morți cea de a treia zi.

Glasul al 6-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii a stat de față înaintea lui Pilat, și răstignirii s-a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un miel de bunăvoia Sa; cu piroane a fost pironit, în coastă a fost împuns, și cu buretele a fost adăpat Cel ce a plouat mană. Cu palme peste obraz a fost lovit Mântuitorul lumii; și de robii Săi a fost batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului! Pentru cei ce L-au răstignit S-a rugat Părintelui Său, zicând: Iartă-le lor păcatul acesta, că nu știu, călcătorii de lege, ce lucru fără dreptate fac.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

O, cum adunarea cea fără de lege a osândit spre moarte pe Împăratul făpturii! Nu s-au rușinat de binefacerile pe care, aducându-le aminte, le-a adevărit, zicând către dânșii: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Au n-am umplut Iudeea de minuni? Au n-am înviat morți numai cu cuvântul? Au n-am vindecat toată boala și neputința? Dar cu ce Mi-ați răsplătit? Pentru ce nu vă aduceți aminte de Mine? În locul tămăduirilor, răni ați pus asupra Mea. În loc de viață, M-ați omorât, răstignindu-Mă pe lemn, ca pe un făcător de rele pe

Mine, Făcătorul de bine. Pe Dătătorul de lege, ca pe un călcător de lege, pe Împăratul tuturor, ca pe un vinovat. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Și acum..., **același glas:**

Înfricoșătoare și preaslăvită taină se vede petrecându-se astăzi: Cel nepipăit a fost prins și a fost legat Cel ce a dezlegat pe Adam din blestem. Cel ce cercetează inimile și rărunchii, cu nedreptate a fost cercetat. În temniță a fost închis Cel ce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia Îi stau înaintea cu frică Puterile cerești. Cu palme a fost lovit de mâna făpturii, Ziditorul. La Cruce a fost judecat Cel ce judecă viii și morții; în mormânt a fost închis Stricătorul iadului. Cel ce toate le-ai răbdat cu milostivire, și pe toți i-ai mântuit din blestem, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Vohod cu Evanghelia; Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorti.

Stih: Dumnezeuul meu, Dumnezeuul Meu, ia aminte la Mine, pentru ce M-ai părăsit?

De la Ieșire, citire: **(XXXIII, 11-23)**

Domnul grăia cu Moise față către față, așa cum ar grăi cineva cu prietenul său. Apoi Moise se întorcea în tabără, dar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul.

Și a zis Moise către Domnul: „Iată, Tu îmi spui: – Du-l pe poporul acesta!, dar nu mi-ai arătat pe cine ai să trimiți împreună cu mine, ci mi-ai spus: – Pe tine te știu mai mult decât pe toți, și har ai aflat tu la Mine. Așadar, dac'am aflat eu har în ochii Tăi, arată-mi-Te mie pe Tine Însuși, să Te văd eu lămurit, ca să aflu eu har în ochii Tăi și să cunosc că acest neam e poporul Tău”. Și i-a zis Domnul: „Voi merge înaintea ta și te voi odihni!” Zis-a Moise către Domnul: „Dacă nu vei merge Tu Însuși cu noi, atunci pe mine să nu mă scoți de aici; căci prin ce se va cunoaște cu adevărat că eu și poporul Tău am aflat har în ochii Tăi, dacă nu prin aceea

că Tu vei merge împreună cu noi? Atunci eu și poporul Tău vom fi cei mai slăviți dintre toate neamurile de pe pământ”. Și a zis Domnul către Moise: „Voi face și ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat har în ochii Mei și te cunosc pe tine mai mult decât pe toți”.

Și Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!” Domnul i-a zis: „Eu Îmi voi trece slava pe dinaintea ta, și'n fața ta voi rosti numele Meu: „Domnul”, și-l voi milui pe cel de care-Mi va fi milă și Mă voi îndura de cel ce-Mi este de'ndurare”. Și a zis: „Fața Mea însă nu vei putea s'o vezi; că nu va putea omul să-Mi vadă fața și să trăiască”. Și iarăși a zis Domnul: „Iată, e un loc aici la Mine; șezi pe stâncă și când va trece slava Mea, Eu te voi pune în scobitura stâncii și cu mâna Mea te voi acoperi până ce voi trece; iar când Îmi voi lua mâna de pe tine, tu Îmi vei vedea spatele; dar fața Mea nu ți se va arăta”.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine.

Stih: Apucă arma și pavăza și te scoală întru ajutorul meu.

De la Iov, citire: **(XLII, 12-17)**

Și Dumnezeu a binecuvântat pe cele din urmă ale lui Iov mai mult decât pe cele dintâi; vitele lui erau: paisprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de asine. Și i s'au născut șapte fii și trei fiice. Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua, Cheția, iar celei de a treia, Cheren-Hapuc. Nu se găseau sub cer femei atât de frumoase ca fetele lui Iov, iar tatăl lor le-a făcut părtașe la moștenire, alături de frații lor.

Iar după încercarea aceea a mai trăit Iov o sută șaptezeci de ani; de toți, anii săi au fost două sute patruzeci și opt. Și i-a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam. Și Iov a murit bătrân și încărcat de zile. Și este scris că iarăși se va ridica împreună cu aceia pe care Domnul îi va învia.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri.

Din Proorocia lui Isaia, citire: **(LII, 13 - LIV, 1)**

Iată, Fiul Meu va cunoaște și Se va înălța și foarte Se va preamări. Așa cum mulți se vor mira de Tine – tot astfel chipul Tău lipsit va fi de slavă de la oameni și slava Ta lipsită va fi de cinste din partea fiilor oamenilor –, tot astfel multe neamuri se vor mira de El și regi vor sta cu gurile închise; fiindcă tocmai cei ce n’au știut de El, aceia vor vedea și cei ce n’au auzit, aceia vor cunoaște.

Doamne, cine i-a dat crezare auzului nostru? și cui i s’a descoperit brațul Domnului? Noi ca pe un copil L-am vestit înainte-I, ca pe-o rădăcină în pământ însetat: nu are chip și nici mărire; noi L-am văzut, dar El n’avea nici chip, nici frumusețe. Ci Îi era chipul nevrednic de cinstire și mai prejos decât acela al fiilor oamenilor. El era un om în suferință și obișnuit să rabde slăbiciune; că fața Și-a întors-o: defăimat a fost, iar nu’mbrăcat în cinste. El păcatele noastre le poartă și pentru noi rabdă durere, dar noi Îl socoteam că de la Dumnezeu se află El întru durere, chinuri și necaz. El însă pentru păcatele noastre a fost rănit și pentru fărădelegile noastre a pătimit; pedeapsa păcii noastre asupra Lui era și noi prin rana Lui ne-am vindecat. Noi toți ca niște oi ne-am rătăcit, fiecare în calea lui s’a rătăcit, iar Domnul pe El L-a dat pentru păcatele noastre. Din pricina chinului El nu-Și deschide gura; ca o oaie la’njunghiere S’a adus și ca un miel fără de glas în fața celui ce-l tunde, așa El nu-Și deschide gura. Întru smerenia Lui I s’a răpit dreptatea. Neamul Său cine-l va spune? Că viața I se ia de pe pământ; pentru fărădelegile poporului Meu a fost El dus la moarte. În schimbul îngropării Sale Eu da-voi pe cei răi și pe bogați în schimbul morții Sale; că El fărădelege nu a săvârșit și nici vicleșug în gura Lui nu s’a aflat. Domnul va vrea să-L curețe de rană. Dacă veți da prinos pentru păcat, sufletul vostru va vedea sămânță cu viață’ndelungată.

Și Domnul va vrea ca El, cu mâna Lui, să ia din osteneala sufletului Său ca să-I arate lumină și cunoaștere să plăsmuiască și să-L îndreptățească pe Cel-Drept Care pe mulți îi slujește și ale căror păcate le va purta. De aceea El pe mulți îi va moșteni și va împărți prăzile celor puternici, pentru că sufletul Său a fost dat

spre moarte și cu cei fără de lege fost-a socotit și păcatele multora le-a purtat și pentru fărădelegile lor pe Sine S'a dat.

Veselește-te, tu, cea stearpă, care nu naști, dă glas și strigă, tu, cea care n'ai cunoscut durerile facerii, că mai mulți sunt fiii celei pustii decât ai celei ce are bărbat; căci Domnul a zis.

APOSTOLUL

Pusu-m-au în groapa cea mai de jos într-o cele întunecate și în umbra morții.

Stih: Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta

Din Cartea întâi către Corinteni, a Sfântului Apostol Pavel, citire: **(I, 18-31; II, 1-2)**

Fraților cuvântul crucii nebunie este pentru cei ce pier; dar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Că scris este: Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și deșteptăciunea celor deștepți o voi ascunde. Unde este înțeleptul? unde este cărturarul? unde este întrebătorul acestui veac? Oare n-a arătat Dumnezeu drept nebună înțelepciunea lumii acesteia? Că de vreme ce prin înțelepciune lumea nu L-a cunoscut pe Dumnezeu întru-nțelepciunea lui Dumnezeu, atunci, pe cei ce cred a binevoit Dumnezeu să-i mântuiască prin nebunia propovăduirii. Și-n timp ce Iudeii cer semne și Elinii caută înțelepciune, noi Îl propovăduim pe Hristos-Cel-Răstignit: pentru Iudei, piatră de poticnire; iar pentru păgâni, nebunie; dar pentru cei chemați, și Iudei și Elini: Hristos-Puterea-lui-Dumnezeu-și-Înțelepciunea-lui-Dumnezeu. Pentru că nebunia lui Dumnezeu e mai înțeleaptă decât oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu mai puternică decât oamenii.

Fiindcă uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de neam bun; dar tocmai pe cele nebune ale lumii le-a ales Dumnezeu ca să-i dea de rușine pe cei înțelepți; și tocmai pe cele slabe ale lumii le-a ales Dumnezeu ca să-i dea de rușine pe cei tari; și tocmai pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele disprețuite le-a ales Dumnezeu; pe cele ce nu sunt, ca să le facă de nimic pe cele ce

sunt, așa ca nici un trup să nu se laude în fața lui Dumnezeu. Din El dar sunteți voi întru Hristos Iisus, Cel ce de la Dumnezeu S-a făcut pentru noi înțelepciune, dreptate și sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris, cel ce se laudă, în Domnul să se laude.

Și când am venit la voi, fraților, nu cu greutatea cuvântului sau a înțelepciunii am venit eu să vă vestesc taina lui Dumnezeu. Că n-am socotit ca-ntre voi să știu altceva decât pe Iisus Hristos; și pe Acesta, răstignit.

Aliluia, Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Stih: Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz.

Evangelhia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă...

Sfârșitul: ... care ședeau în preajma mormântului.

Apoi ectenia: Să zicem toți din tot sufletul... **După aceasta:** Învrednicește-ne, Doamne... **și ectenia:** Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...

STIHOAVNA

În timpul căreia preotul scoate Sf. Epitaf din altar și-l așează pe o masă în mijlocul naosului. Apoi îl cădește de trei ori, face două metanii, îl sărută și face a treia metanie. Sf. Epitaf va fi împodobit cu flori după care vor veni pentru a se închina toți credincioșii.

Glăsuț al 2-lea: (podobie: Când pe Cruce...)

Când Te-a pogorât de pe Cruce mort, cel din Arimateea pe Tine, Viața tuturor, cu smirnă și cu giulgiu Te-a înfășurat, Hristoase, și cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima și cu buzele, trupul Tău cel nestruciat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni.

Stih: Domnul a împărțit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Când ai fost pus în groapă nouă pentru toți, Izbăvitorule al tuturor, iadul cel cu totul de răs văzându-Te s-a îngrozit,

zăvoarele s-au sfărâmat și porțile s-au zdrobit, mormintele s-au deschis, morții au înviat. Atunci și Adam cu mulțumire, bucurându-se, a strigat Ție: slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Când ai fost închis în groapă cu trupul voind, Cel ce rămâi din firea Dumnezeirii necuprins și nemărginit, ai încuiat cămărilor morții, și ai deșertat toate împărățiile iadului, Hristoase. Atunci ai învrednicit și această Sâmbătă binecuvântării dumnezeiești și slavei și luminii Tale.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Când Te-au văzut Puterile, Hristoase, clevetit de cei fără de lege, ca și cum ai fi fost amăgitor, și piatra mormântului pecetluită cu mâinile, cu care au împuns coasta Ta cea nesticăcioasă, atunci s-au spăimântat de nespusă îndelungă-răbdarea Ta. Însă bucurându-se de mântuirea noastră, au grăit către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu un veșmânt, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim și văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu umilință și tânguindu-se au zis: Vai mie, preadulce Iisuse! pe Care cu puțin mai înainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întuneric s-a îmbrăcat și pământul de frică s-a cutremurat și catapeteasma Templului s-a rupt. Dar iată Te văd acum pe Tine, supunându-Te morții de bunăvoie pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nesticat? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate? Slăvesc Patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună cu Învierea, cântând: Doamne, slavă Ție.

Mironositelor femei stăd, lângă mormânt, ingerul a grăit:

Acum slobozește... Sfinte Dumnezeule...**După:** Tatăl nostru...

Troparele, glasul al 2-lea:

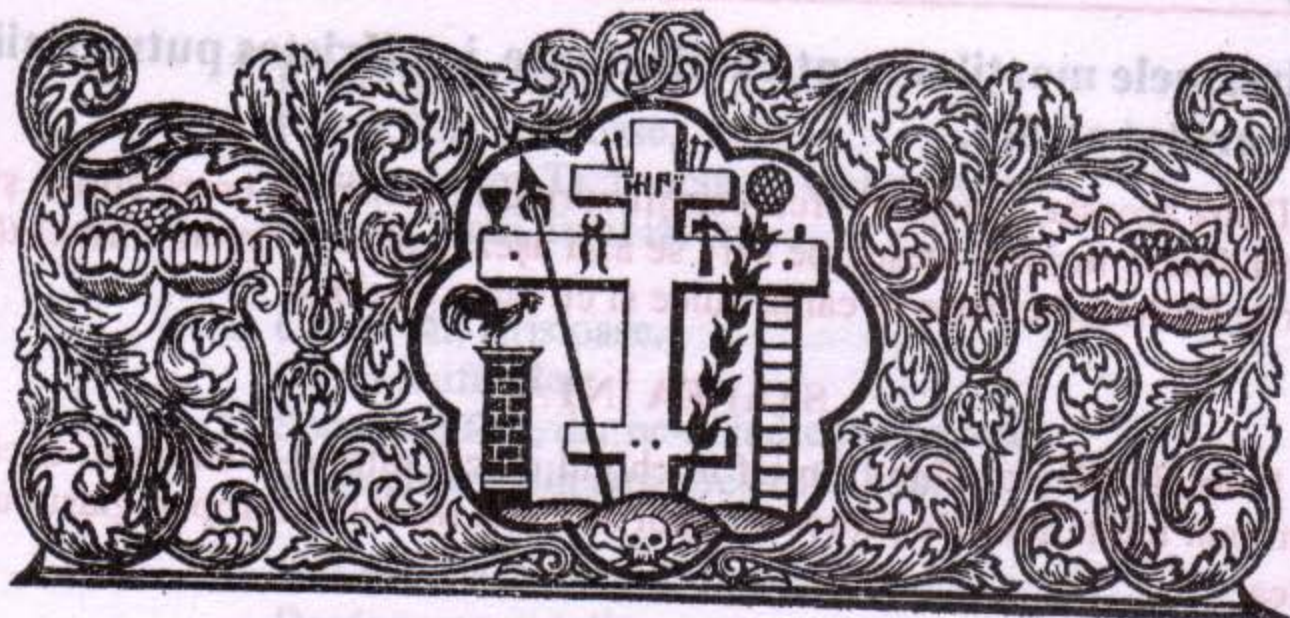
Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou îngropându-l l-a pus. **(de două ori)**

Mironosițelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a grăit: Miresmele morții sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

Înțelepciune.

Otpustul.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE SÂMBĂTĂ

**UTRENIA DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI SÂMBĂTĂ
sau Denia de Vineri seara**

(DENIA PROHODULUI DOMNULUI)

În Vinerea Mare seara se toacă la al doilea ceas din noapte, (adică ora 19) și se începe Utrenia după obicei. După cei șase psalmi, ectenia mare.

La Dumnezeu este Domnul... **troparul, glasul al 2-lea:**

**Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând preacurat trupul
Tău, cu giulgiu curat înfășurându-L și cu miresme, în
mormânt nou îngropându-L, L-a pus.**

Slavă...

**Când Te-ai pogorât la moarte, Cel ce ești viața cea fără de
moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii;
și când ai înviat pe cei morți din cele de dedesubt, toate
puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase,
Dumnezeul nostru, slavă Ție.**

Și acum...

Mironosițelor femei stând, lângă mormânt, îngerul a grăit:

Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

După aceasta, preoții și credincioșii aprind lumânări de ceară curată și se rânduiesc în jurul mesei, pe care se află așezat sfântul Epitaf. Urmează stările Prohodului, care se cântă dulce și cu mare cuviință.

STAREA ÎNTÂI

Preotul cădește sfântul Epitaf în chipul crucii, altarul și stranele: dacă sunt mai mulți, cădește protosul. Apoi se cântă rar întâiul tropar, glasul al 5-lea:

1. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngeresti,
Plecăciunea Ta cea multă preamărind.
2. Dar cum mori, Viață,
Și cum șezi în mormânt?
Și împărăția morții Tu o zdrobești
Și pe morții cei din iad îi înviezi?
3. Te mărim pe Tine,
Iisuse Doamne,
Și-ngroparea Îți cinstim și patimile,
Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.
4. Cel ce-ai pus pământul
Cu măsuri, Hristoase,
Astăzi șezi în mic mormânt, Ziditorule,
Și din gropi, pe cei ce-au murit înviezi.
5. I-i-su-se al meu,
Împărat a toate,
De ce vii la cei din iad, o, Hristoase-al meu?
Vrei să dezrobești tot neamul omenesc.
6. Stăpânul a toate
Mort se vede acum
Și deșertătorul gropilor celor morți
Se încuie-n groapă nouă ca un om.

7. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut
Și viața lumii Tu ai izvorât.
8. Cu cei răi, Hristoase,
Ca un răufăcător
Socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toți
Și ne-ai scos din amăgirea celui rău.
9. Mai frumos cu chipul
Decât oamenii toți,
Ca un om se vede mort și fără de chip,
Cel ce toată firea a-nfrumusețat.
10. Iadul cum va răbda
Intrarea Ta, Doamne,
Și cum nu se va zdrobi întunecându-se,
De-a luminii Tale fulgere orbind?
11. Dulcea mea lumină
Și mântuitoare,
Cum în groapă întunecoasă Tu Te-ai ascuns?
O, răbdare de nespus și negrăit!
12. Nici lumea de duhuri
Nu pricepe, Doamne,
Nici mulțimea făr-de trup poate povesti
Taina îngropării Tale, neștiind.
13. O, minuni străine!
O, ce lucruri nouă!
Cel ce-mi dă suflare mie se poartă mort,
Îngropat în mâinile lui I-o-sif.
14. În mormânt ai apus,
Dar de-al Tatălui sân
Nicum nu Te-ai despărțit, Hristoase al meu.
Acest lucru e străin și nefiresc!

15. Întreaga făptură
Recunoaște-n Tine:
Împărat adevărat, pe pământ și-n cer,
Deși în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu.
16. Tu-n mormânt fiind pus,
Ziditor Hristoase,
Temelia iadului s-a cutremurat
Și-ale morților morminte s-au deschis.
17. Cea ce în palmă
Tot pământul ține,
Sub pământ acum cu trupul se află mort,
Slobozind pe morții cei legați în iad.
18. Din stricare, Doamne,
Viața mea o ridici;
Căci murind acum, la cei morți Te-ai coborât
Și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.
19. Ca lumina-n sfeșnic,
Se ascunde acum
Sub pământ, ca sub obroc, Trupul Domnului
Și din iad gonește întunericul.
20. Mulțimea de oștiri,
Cea duhovnicească,
Împreună cu I-o-sif și Nicodim
Merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.
21. Murind Tu de voie,
În mormânt ai fost pus;
Și pe mine ce-am fost mort, I-i-su-se al meu,
De amara mea greșală m-ai scăpat.
22. S-a schimbat făptura
Prin a Tale patimi,
Căci cu Tine-au pățimit toate câte sunt,
Țiitor a toate cunoscându-Te.

23. Luând în pânțece
A vieții piatră,
Cel a toate mâncător, iadul, a vărsat
Pe toți morții ce din veac i-a înghițit.
24. În mormânt nou Te-au pus,
Înnoind, Hristoase,
Firea oamenilor, prin învierea Ta,
După cum se cade unui Dumnezeu.
25. Pe pământ ai venit,
Pe Adam să-l mântui.
Și pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;
Pân la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.
26. Pământul de frică
S-a mișcat, Cuvinte,
Și luceafărul lumina sa și-a ascuns.
Apunând a Ta lumină sub pământ.
27. Ca un om, ai murit
De-a Ta voie, Doamne,
Dar ca Dumnezeu pe morți din groap-ai sculat
Și din întunericul păcatelor.
28. Vărsând râu de lacrimi
Peste Tine, Doamne,
Cea Curată, ca o maică, a glăsuțit:
"Oare, cum Te voi îngropa, Fiul meu?"
29. Ca grăunțul de grâu,
Ce-ncolțește-n pământ,
Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut,
Înviind pe toți urmașii lui Adam.
30. Sub pământ Te-ai ascuns
Ca un soare, acum,
Și-ntr-a morții noapte neagră Te-ai învelit;
Ci răsari, Hristoase al meu, mai strălucit!

31. Cum ascunde luna
Fața sa de soare,
Așa groapa te-a ascuns și pe Tine-acum,
Cel ce prin trupească moarte ai apus.
32. I-i-sus, Viața,
Gustând moarte acum,
Pe toți oamenii de moarte i-a izbăvit
Și viață tuturor le-a dăruit.
33. Pe întâiul Adam,
Prin păcat omorât,
La viață ridicându-l cu moartea Ta,
Adam nou în trup Te-ai arătat acum.
34. Cereștile cete,
Mort întins, pentru noi,
Te-au văzut, Stăpânul meu, și s-au spăimântat
Și cu aripile s-au acoperit.
35. Pogorându-Te mort,
De pe lemn, Cuvinte,
I-o-sif cel cu bun chip Te pune-n mormânt;
Ci-nviază, Doamne, mântuind pe toți!
36. Bucurie, Doamne,
Fiind îngerilor,
Întristare lor acum le-ai pricinuit,
Cu trup mort, ca pe un om văzându-Te
37. Suind Tu pe cruce,
Împreună-ai suit
Și pe muritorii vii; iar stând sub pământ,
Ai sculat de-acolo pe cei adormiți.
38. Ca un leu, Tu, Doamne,
Adormind cu trupul,
Ca un pui de leu Te scoli, Cea ce-ai fost mort,
Lepădând și bătrânețea trupului.

39. Cea ce din coasta
Lui Adam cel dintâi
Pe strămoș-ai plăsmuit, ești în coastă-mpuns
Și izvor curățitor ne izvorăști.
40. Se-njunghia-n taină
Mai-nainte mielul,
Iar acum Tu, pătimind fără să cârtești,
Ești fățiș junghiat și firea curățești.
41. Cine dar va spune
Chipul groaznic și nou?
Cel ce stăpânești toate făpturile
Pătimizește azi și moare pentru noi.
42. Cuprinzându-i spaima,
Îngerii au strigat:
"Cum se vede mort Stăpânul a tot ce-i viu
Și de ce-n mormânt se-ncuie Dumnezeu?"
43. Din coasta Ta, Doamne,
Cea însulițată,
Izvorăști mie viață, prin viața Ta,
Și mă înnoiești și mă viezi cu ea.
44. Răstignit pe cruce
Ai chemat pe oameni,
Iar curată coasta Ta împungându-se
Tuturor iertare dai, Iisuse al meu.
45. Cel cu chip cuvios
Te gătește-ngrozit
Și te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie,
De-ngroparea Ta înfricoșându-se.
46. Sub pământ, de voie
Pogorând ca un mort,
Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer
Pe cei ce de-acolo au căzut de mult.

47. Deși Te-au văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și ridici de pe pământ, Hristoase, la cer
Pe cei ce de-acolo au căzut de demult.

48. Deși Te-au văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și pe oamenii cei morți, pe toți înviezi,
Omorând de tot pe-al meu omorător.

49. O, ce bucurie,
Ce dulceață multă,
A fost ceea ce-a umplut pe toți cei din iad,
Strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

50. Îngroparea-Ți laud,
Patimilor mă-nchin;
Și puterea Îți măresc, Milostivule,
Prin care de patimi am fost dezlegat.

51. Asupra Ta, Doamne,
Sapie-au ascuțit
Și-a puternicului sapie s-a tocit,
Iar cea din Eden se biruiește-acum.

52. Văzând mieluşeaua
Pe-al său Miel înjunghiat,
Doborâtă de dureri striga și-ndemna
Ca și turma să se tânguie cu ea.

53. În mormânt de Te-ngropi,
Și în iad de cobori,
Dar mormintele, Iisuse, le-ai deșertat
Și întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

54. De-a Ta voie, Doamne,
Pogorând sub pământ,
Pe toți oamenii din moarte i-ai înviat
Și la slava Tatălui i-ai înălțat.

55. Unul din Treime,
Cu trupul, pentru noi,
Defăimată moarte rabdă, binevoind,
Se cutremură și soare și pământ.
56. Ca un vinovat, stă
Cel Preadrept la Pilat
Și la moartea cea nedreaptă e osândit
Și Judecătoru-i răstignit pe lemn.
57. Plăsmuind pe Adam
Din pământ, cu mâna,
Pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup
Și de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.
58. Ascultând, Cuvinte,
De al Tău Părinte,
Pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai coborât,
Înviind tot neamul muritorilor.
59. "Vai, Lumina lumii!
Vai, a mea Lumină!
O, Iisuse al meu! O, Fiule preadorit!"
Cu amar striga Fecioara și jelea.
60. Vino, necurate,
Ucigaș ucenic,
Și pricina răutății arată-mi-o:
Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?
61. Iubitor de oameni
Te prefaci, nebune,
Orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule,
Tu, ce Mirul ai voit să-L vinzi pe bani.
62. Cu ce preț ai vândut
Sfântul Mir cel ceresc?
Sau ce lucru de El vrednic în schimb-ai luat?
Nebunie aflași, preablestemat satan!

63. De iubești pe săraci
Și mâhnit ești de mir
Ce se varsă, curățind suflet păcătos,
Cum pe-arginți pe-a tuturor Lumină vinzi?
64. "O, Cuvinte, Doamne,
A mea bucurie,
Îngroparea-Ți de trei zile cum voi răbda?
Mi se rupe inima ca unei maici".
65. "Cine-mi va da lacrimi
Și izvor nesecat,
Ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?",
A strigat Fecioara, Maica Domnului.
66. O, munți și vâlcele
Și mulțimi de oameni,
Tânguiți-vă și plângeți cu mine toți
Și jeliți cu Maica Domnului ceresc!
67. "Când am să Te mai văd,
Veșnică Lumină,
Bucuria și dulceața sufletului",
A strigat Fecioara, tânguindu-se.
68. Deși ca o piatră,
Tare și tăioasă,
Ai primit a Te tăia, dar ne-ai izvorât
Râu de viață vie, veșnice Izvor.
69. Ca dintr-o fântână,
Din îndoitul râu,
Ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm
Și viața veșnică o moștenim.
70. Voind Tu, Cuvinte,
În mormânt Te-ai văzut;
Dar ești viu și Te ridici din morți, cum ai spus,
Cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

71. Te cântăm, Cuvinte,
Doamne al tuturor,
Împreună și cu Tatăl și Duhul Sfânt
Și-ngroparea Ta cea sfântă preamărim.

72. Fericimu-te toți,
Maica lui Dumnezeu
Și-ngroparea de trei zile noi o cinstim
A Fiului tău și-al nostru Dumnezeu.

Urmează ectenia mică și ecfonisul: Că s-a binecuvântat numele Tău și s-a preaslăvit Împărăția Ta, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

STAREA A DOUA

Apoi preotul cântă rar și cu glas lin începutul stării a doua: Cuvine-se, dar ... iar al doilea dintre preoți cădește la fel ca și la început stării întâi. Dacă este un singur preot, căderea o face acesta la toate stările.

1. Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins,
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.
2. Cuvine-se, dar,
Să-Ți dăm slav-a toate Ziditorule,
Căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta,
Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.
3. Soarele-a apus
Iar pământul s-a clătit, Cuvinte,
Apunând Tu, ne-nseratul Soare, Hristos,
Și cu trupul în mormânt punându-Te.
4. Somn învietor
În mormânt dormind, Hristoase Doamne,
Din cel greu somn al păcatului ai sculat,
Întreg neamul omenesc cel păcătos.

5. "Una-ntre femei
Te-am născut Fiu, fără de durere;
Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta",
Cea curată, mult jelindu-se, zicea.
6. Sus văzându-te
De Părinte nedespărțit, Doamne,
Iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind,
Serafimii s-au înfricoșat acum.
7. Răstignindu-Te,
S-a rupt tâmpla templului prin mijloc
Și și-ascund luminătorii lumina lor,
Sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.
8. Cea ce cu-n semn
A făcut la început pământul,
Azi apune sub pământ, ca un muritor.
Îngrozește-te de-aceasta, cerule!
9. Sub pământ apui
Cea ce-ai făcut pe om cu mâna,
Ca pe oameni să-i înalți din căderea lor,
Cu puterea Ta atotputernică.
10. Veniți să cântăm
Lui Hristos cel mort, Ce-i plâns cu jale,
Ca femeile, ce mir au adus atunci,
S-auzim cu ele: "Bucurați-vă!"
11. Cu adevărat,
Nesecat Mir ești, Cuvinte Doamne;
Pentru aceea și femeile mir Ți-aduc,
Celui viu, ca unui mort și îngropat.
12. Cu-ngroparea Ta
Ai zdrobit de tot iadul, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte ai omorât
Și din stricăciune lumea mântuiești.

13. Râu de viață ești
Ce din Tatăl curgi, Înțelepciune,
Iar în groapă apunând, viață dăruiești
Celor din adâncurile iadului.
14. "Ca să înnoiesc
Firea oamenilor cea zdrobită,
Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voidind;
Deci, jelind, nu-ți bate pieptul, Maica Mea".
15. Sub pământ apui
Cel ce ești Luceafăr al dreptății,
Și pe morți i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu,
Alungând din iad tot întunericul.
16. Bob cu două firi
Dătătorul de viață, astăzi
În adânc pământ, cu lacrimi se seamănă;
Răsărind El iar, lumea va bucura.
17. S-a temut Adam,
Dumnezeu umblând în rai, atuncea,
Iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad:
Căci căzând atunci, acum s-a ridicat.
18. Maica Ta acum
Varsă râuri de lacrimi, Hristoase,
Și-a strigat când Te-a văzut cu trupu-n mormânt:
"Înviază, Fiule, precum ai spus!"
19. Iosif Te-a ascuns.
Cu evlavie, în groapă nouă;
Și cântări dumnezeiești, de-ngroparea Ta,
Ți-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.
20. Doamne, Maica Ta,
Pironit văzându-Te pe cruce,
De amară întristare, sufletul ei
S-a pătruns de cuie și de sabie.

21. Maica Ta, văzând
Adăparea Ta cu fiere, Doamne,
Cel ce ești dulceța lumii noastre întregi,
Fața ei cu-amare lacrimi a udat.
22. "Rău m-am întristat
Și rărunchii mi se rup, Cuvinte,
Junghierea Ta nedreaptă văzându-o",
Zis-a preacurata, tânguindu-se.
23. "Cum am să-Ți închid
Ochii dulci și-a Tale buze, Doamne,
Și cum dar ca pe un mort Te voi îngropa?"
Iosif a strigat, înfiorându-se.
24. Jalnice cântări
I-osif și cu Nicodim cântă
Lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în mormânt
Și cu dânșii cântă cetele cerești.
25. Sub pământ apui
Tu, Hristoase, Soare al dreptății;
Deci și buna Maica Ta, care Te-a născut,
De dureri se stinge, nevăzându-Te.
26. Iadul s-a-ngrozit,
Dătătorule de viață, Doamne,
Când prădată și-a văzut bogăția lui
Și-nviați pe morții cei legați din veac.
27. Soare luminos
După noapte strălucește, Doamne;
Iar Tu, după moartea Ta, strălucești mai mult,
Înviind din groapă ca un Dumnezeu.
28. Ziditorule,
Priimindu-Te în sân pământul
S-a clătit de frica Ta, Preaputernice,
Și pe morți cutremurul i-a deșertat.

29. O, Hristoase-al meu!
I-o-sif și Nicodim cu miruri,
Într-un chip deosebit, acum Te gătesc
Strigând: "O, pământ-nfricoșează-te!"
30. Doamne, ai apus
Și cu Tine-a soarelui lumină;
Iar făptura de cutremur cuprins-a fost,
Făcător al tuturor vestindu-Te.
31. Piatra cea din unghi
O acoperă piatra tăiată
Și pe Domnu-L pune-n groapă un muritor.
Înfioară-te, de-acum, pământule!
32. "Vezi-ne aici:
Ucenicul cel iubit și Maica,
Și cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!",
A strigat curata, cu amar plângând.
33. Nici chip ai avut,
Nici frumusețe, când pătimeai, Doamne;
Dar mai mult ai strălucit, când ai înviat,
Și cu sfinte raze ne-ai împodobit.
34. Ai apus în trup,
Sub pământ, nestinsule Luceafăr;
Și acesta neputând vedea soarele,
În amiază-zi el s-a întunecat.
35. Luna, soarele
Se întunecă-mpreună Doamne,
Și robi binevoitori Ți s-au arătat
Și în mantii negre s-au înveșmântat.
36. "Chiar de-ai și murit,
Dar sutașul Dumnezeu Te știe;
Iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeuul meu,
Mă cutremur", a strigat cel cu bun chip.

37. A dormit Adam
Și din coasta lui își scoase moarte;
Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu,
Lumii viață izvorăști din coasta Ta.
38. Ai dormit puțin
Și-ai dat viață la cei morți, Hristoase,
Și-nviind ai înviat pe cei adormiți,
Ce-adormiseră din veacuri, Bunule.
39. De ai și murit,
Dar ai dat vinul de mântuire,
Viță, care izvorăști viață tuturor,
Patima și crucea Ta Ți le slăvesc.
40. Cum pot suferi
Cereștile cete îndrăzneala
Celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule,
Când Te văd gol, sângerat și osândit?
41. În batjocură
Tu îmbraci pe Împodobitorul,
Care cerul a-ntărit și-a împodobit
Tot pământul, într-un chip preaminunat.
42. Ca un pelican,
Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte;
Și-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit,
Răspândind asupra lor izvoare vii.
43. Oarecând Navi,
Opri soarele, zdrobind dușmanii;
Iar Tu, Soare, ascunzându-Ți lumina Ta
Ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.
44. Nu te-ai despărțit
De-al Părintelui sân, Milostive,
Chiar binevoind a lua chip de muritor;
Și în iad, Hristoase al meu, Te-ai pogorât.

45. Tins fiind pe lemn,
 Cel ce spânzuri pământul pe ape,
 În pământ, fără suflare, acum cobori;
 Care lucru nerăbdându-l, tremură.
46. "Vai, o, Fiul meu!",
 Preacurata jelește și zice
 Că "pe Care-L așteptam ca pe-un Împărat
 Osândit acum pe cruce Îl privesc!"
47. "Astfel mi-a vestit.
 Gavriil, venind din cer la mine:
 El mi-a spus că-mpărăția Fiului meu
 Este o împărăție veșnică.
48. Vai, s-a împlinit
 A lui Simeon proorocie,
 Că prin inima mea sabie a trecut;
 O, Emanuile, Cel ce ești cu noi!
49. Fariseilor!
 Rușinați-vă măcar de morții
 Înviați de Dătătorul vieții lor,
 Cel pe Care, plini de pizmă, L-ați ucis.
50. S-a cutremurat
 Și lumina soarele și-a stins-o,
 Când în groapă Te-a văzut neînsuflețit;
 Nevăzuta mea lumină, Bunule!"
51. Cu amar plângea
 Preacurata Maica Ta, Cuvinte,
 Când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt;
 Ne-nceput și negărite Dumnezeu.
52. Maica Precista
 Omorârea Ta văzând, Hristoase,
 Cu adânc-amărăciune, Ție-Ți grăia:
 "Să nu zăbovești, Viață, între morți!"

53. Iadul cel cumplit
Tremura, când Te-a văzut pe Tine,
Veșnic Soare al măririi, Hristoase al meu,
Și în grab-a dat din el pe cei legați.
54. Iadul cel cumplit
Mare și grozav-acum se vede:
Căci al vieții Dătător moarte-a suferit,
Voind El să dea viață tuturor!
55. Coasta Ți-au împuns,
Mâinile Ți-au pironit, Stăpâne;
Și cu rana Ta din coastă ai vindecat
Ne-nfrânarea mâinilor strămoșilor.
56. Oarecând jelea
Toată casa pe fiul Rahilei;
Iar acum pe al Fecioarei Fiu îl jelesc
Maica Lui și ceata ucenicilor.
57. Palme și loviri
I s-au dat lui Hristos peste față,
Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui,
Și a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.
58. Toți cei credincioși,
Cu-ngroparea Ta scăpați de moarte,
Îți cinstesc, Hristoase al nostru, cu laude,
Răstignirea și-ngroparea Ta acum.
59. Ceea ce-ai născut,
Preacurată Fecioară, Viața,
Potolește dezbinarea-n Biserică
Și dă pace, ca o bună, tuturor.
60. Cuvine-se dar,
Să cădem la Tine Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Ectenia mică și ecfonisul: Că sfânt ești Dumnezeu nostru, Cel ce Te odihnești pe scaunul slavei cel de heruvimi, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață Făcătorului Tău Duh, acum și pururea, și în vecii vecilor, Amin.

STAREA A TREIA

După aceea, preotul începe cu glas dulce și sfântă cuviință a cânta, pe glasul al 3-lea: Neamurile toate..., apoi cădește la fel ca la începutul celorlalte stări.

1. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase al meu.
2. Arimatianul
Jalnic Te pogoară
Și în mormânt Te-ngroapă.
3. De mir purtătoare,
Mir Ție, Hristoase,
Ți-aduc cu sârguință.
4. Vino-ntreagă fire,
Psalmi de îngropare
Lui Hristos să-I aducem.
5. Pe Cel viu cu miruri,
Ca pe-un mort să-L ungem,
Cu mironosițele.
6. Fericitul Iosif,
Trupul ce dă viață,
Al lui Hristos, îngroapă.
7. Cei hrăniți cu mană
Oțet și cu fiere
Ți-aduc, Hristoase al meu.

8. Ca rob făr-de minte,
A trădat I-u-da
Pe-Adâncu-nțelepciunii.
9. Rob ajunge-acuma
Vicleanul de Iuda,
Cel ce-a vândut pe Domnul.
10. Iosif și Nicodim
Pe Domnul îngroapă,
Cu toată cuviința.
11. Slavă Ție, Doamne,
Cel ce dai viață
Și-n iad, puternic, cobori.
12. Maica preacurata
Se jelea, Cuvinte,
Văzându-Te mort acum.
13. "Primăvară dulce,
Fiul meu preadulce,
Frumusețea unde Ți-a apus?"
14. Plângere pornit-a
Maica preacurata,
Când ai murit, Cuvinte.
15. Vin cu mir să-L ungă,
De mir purtătoare,
Pe Hristos, Mirul ceresc.
16. Cu moartea pe moarte
O omorî Tu, Doamne,
Cu sfânta Ta putere.
17. Piere-amăgitorul,
Scapă amăgitul
Cu-nțelepciunea-Ți, Doamne.

18. Cade vânzătorul
În fundul gheenei,
În groapa stricăciunii.
19. Curse de ciulini sunt
Căile lui Iuda,
Celui nebun și viclean.
20. "Fiule din Tatăl,
Împărat a toate,
Cum ai primit patima?"
21. Maica mielușeava,
Mielul ei pe cruce
Văzându-L, s-a tânguit.
22. Trupul ce dă viață
Iosif împreună
Cu Nicodim îngroapă.
23. Mult înlăcrimată
A strigat Fecioara,
Rărunchii pătrunzându-și:
24. "O, a mea lumină,
Fiul meu preadulce,
Cum Te-ai ascuns în groapă?"
25. "Nu mai plânge Maică;
Pe Adam și Eva
Ca să-i slobod, Eu sufăr".
26. "Fiul meu, slăvescu-Ți
Înalta-ndurare
Prin care rabzi acestea".
27. Cu oțet și fiere
Te-au adăpat, Doamne,
Gustarea veche s-o strici.

28. Te-ai suit pe cruce,
Cel ce altădată
Umbriși poporul sub nor.
29. De mir purtătoare,
Venind l-a Ta groapă,
Ți-aducem, Doamne, miruri.
30. Scoală-Te-ndurate,
Și pe noi ne scoate
Din a gheenei groapă!
31. "Doamne, înviază",
Zicea, vărsând lacrimi,
Maica Ta ce Te-a născut.
32. Înviază-n grabă,
Alungând durerea
Curatei Tale Maice!
33. Prins-au fost de frică
Cereștile cete,
Când Te-au văzut mort, Doamne.
34. Iartă de greșeale
Pe cei ce, cu frică,
Cinstesc a Tale patimi.
35. O, înfricoșată,
Străină vedere:
Pământul cum Te-ascunde!
36. Altădată-un Iosif
Ți-a slujit în fugă,
Și-acum Te-ngroapă altul.
37. Plânge, Te jelește,
Preacurata-Ți Maică,
Fiind Tu mort, Cuvinte.

38. Spaimă ia pe îngerii
De grozava-Ți moarte,
O, Făcător a toate!
39. Până-n zori, cu miruri
Ți-au stropit mormântul
Cele înțelepțite.
40. Pace în Biserici,
Lumii mântuire,
Prin înviere-Ți dă-ne!
41. O, Treime Sfântă,
Tată, Fiu și Duh Sfânt,
Lumea o mântuiește.
42. Robilor tăi, Maică,
Dă-le ca să vadă
Scularea Fiului tău!
43. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase al meu.

Și îndată se cântă BINECUVÂNTĂRILE ÎNVIERII, **glasul al 5-lea:**

Stih: Bine ești cuvântat, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine între cei morți socotit fiind, și puterea morții surpând Mântuitorule, și împreună cu Tine pe Adam ridicându-l, și din iad pe toți slobozindu-i.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Pentru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecați, o ucenițelor? Îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosițelor: Vedeți voi groapa și înțelegeți, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineată mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat Îngerul și a zis:

Vremea tânguiri a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți învierea.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Mironosițele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau: iar Îngerul către dânsese a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți ? Căci, ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă..., **a Treimii:**

Închinămu-ne Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Sfintei Treimi într-o ființă, cu serafimii grăind: Sfânt, sfânt, sfânt ești, Doamne.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Dătătorul de viață născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit; și bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit; și pe cei căzuți din viață i-a îndreptat la aceeași, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu și om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ție Dumnezeule. (de 3 ori)

Ectenia mică și acest Ecfonis:

Că Tu ești Împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

SEDEALNA zilei, glasul 1: (podobie: Mormântul Tău...)

Cu giulgiu curat și cu miresme dumnezeiești, a uns preacurat trupul Tău Iosif, cerându-L la Pilat, și L-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, dis-de dimineață venind mironosițele femei, au grăit: Arată nouă precum ai zis mai înainte, Hristoase, Învierea Ta.

Slavă..., Și acum..., **altă Sedeaună, același glas și aceeași podobie:**

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor, văzând pe Cel ce șade în sânurile Tatălui cel nemuritor, cum a fost pus în mormânt ca un mort; pe Care-L înconjoară cetele îngerești și-L slăvesc împreună cu morții cei din iad, ca pe un Făcător și Domn.

Nu se zice: Învierea lui Hristos..., **ci îndată Psalmul 50.**

CANONUL

Cântarea 1-a, glas 6, Irmos:

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe prigonitorul tiran, sub pământ L-au ascuns feciorii celor mântuiți. Iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Doamne Dumnezeul meu, cântare de petrecere și laudă de îngropare voi cânta ție, Celui ce mi-ai deschis intrările vieții cu îngroparea Ta, și moartea și iadul cu moartea ai omorât.

Sus pe scaun și jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume și cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, Începătorule al vieții.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele dedesubtul pământului; că nu s-a ascuns de Tine ființa mea cea din Adam, și, îngropându-Te, m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a; Irmos:

Pe Tine, Cel ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ținere, văzându-Te făptura spânzurat în locul Căpățânii, de multă spaimă a fost cuprinsă, strigând: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulțind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăție și celor din iad, Stăpâne, care

strigă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

ntinsu-Ți-ai palmele și ai împreunat cele depărtate de demult; iar cu înfășurarea giulgiului, Mântuitorule, și cu mormântul ai dezlegat pe cei legați, care strigau: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

n mormânt și sub peceti Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Ți-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cântă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

Ectenia mică

SEDEALNA, glasul 1, însăși podobia:

Mormântul Tău, Mântuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt, la Unul, Dumnezeuul nostru.

Slavă..., Și acum..., **tot aceasta.**

Cântarea a 4-a; Irmos:

Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzând-o Avacum, spăimântându-se, a grăit: Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic.

Astăzi ai sfințit ziua a șaptea, pe care o ai binecuvântat întâi cu încetarea lucrărilor; că toate le prefaci și le înnoiești, odihnindu-Te, Mântuitorul meu, și iarăși zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărțit; că a rupt amândouă legăturile: a morții și a iadului, cu puterea Ta, Cuvinte.

Radul întâmpinându-Te, Cuvinte, s-a amărât văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi și Atotputernic; și de înfricoșătorul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a; Irmos:

Lumina cea neînserată a dumnezeieștii arătării Tale, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzând-o, de noapte mânecând, a grăit: Învia-vor morții și cei din morminte se vor scula, și toți cei de pe pământ se vor bucura.

Înnoiești pe pământeni: Ziditorule, făcându-Te pământean; și giulgiul și mormântul arată taina ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, înseamnă sfatul celui ce Te-a născut, Care m-a înnoit în Tine cu mare cuviință.

Prin moarte ai prefăcut omorârea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe care l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviință făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, care este lucru necuvenit.

Êșind, Ziditorul meu, din ceea ce nu știe de bărbat, și fiind împuns cu sulița în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire, cu somn făcător de viață, și ridicând viața din somn și din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a; Irmos:

Pins a fost, dar nu a fost ținut în pânțelele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pățimit și îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară din fiară a ieșit și a grăit străjerilor: Cei ce păziți cele deșarte și mincinoase, mila voastră ați părăsit-o.

Morât ai fost, dar nu Te-ai despărțit, Cuvinte, de trupul pe care l-ai luat; că de s-a și stricat Templul Tău în vremea patimii, și așa unul era ipostasul Dumnezeirii și al trupului Tău; că în amândouă unul ești, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu și om.

Geșeala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că deși a pățimit firea trupului

Tău celui de țărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune, și din înviere ai arătat izvorul vieții celei nestricăcioase.

Împărătit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veci; că Tu, Puternice, fiind pus în groapă, cu palma cea începătoare de viață ai rupt încuietorile morții; și ai propovăduit celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, cel dintâi sculat din morți.

Ectenia mică

CONDACUI., Glasul al 6-lea:

Cel ce a încuiat adâncul S-a văzut mort, și cu smirnă și cu giulgiu înfășurându-Se, în mormânt a fost pus ca un mort, Cel fără de moarte; și femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar și grăind: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

ICOS

Cel ce cuprinde toate s-a înălțat pe Cruce, și se tânguește toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pe lemn; soarele și-a ascuns razele, și stelele și-au tănuit lumina, și pământul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit și pietrele s-au despiciat, și morminte multe s-au deschis, și trupuri de sfinți bărbați s-au sculat; iadul jos a suspinat, și iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos. Iar femeile au grăit: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

SINAXAR ÎN SFÂNTA ȘI MAREA SÂMBĂTĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfînta și Marea Sâmbătă, prăznuim îngroparea dumnezeiască și trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pogorârea în iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune, a fost mutat spre viața veșnică.

Stihuri:

Ostași, degeaba mai păziți mormântul,
Căci pe Cel ce-i viața nu-L ține pământul!

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeuul nostru,
miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a; Irmos:

Negrăită minune! Cel ce a izbăvit în cuptor pe evlavioșii tineri din văpaie, în mormânt este pus mort fără suflare, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeuule, bine ești cuvântat.

Rănit-u-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce s-a rănit în coastă cu sulița, și a suspinat topindu-se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeuule, bine ești cuvântat.

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viață, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeuule, bine ești cuvântat.

După obiceiul pentru cei morți, a primit punerea în mormânt Viața tuturor, și a arătat mormântul izvor al învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeuule, bine ești cuvântat.

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad și în mormânt și în Eden nedespărțită, împreună cu Tatăl și cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeuule, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a; Irmos:

Spăimântează-te înfricoșându-te cerule, și să se clatine temeliiile pământului. Că iată este socotit între cei morți, Cel ce locuiește întru înălțime, și în mormânt mic, ca un străin, este primit. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

S tricatu-s-a Templul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuiește întru înălțime, S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Î nchetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimateea s-a arătat inimos, că văzând mort și gol pe Dumnezeu cel peste toate, L-a cerut și L-a îngropat strigând: Tineri binecuvântați-L, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

O, minune nouă O, bunătate O, nespusă răbdare! Că de bunăvoie se pecetluiește sub pământ, Cel ce locuiește întru înălțime, și este hulit Dumnezeu ca un înșelător. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L, întru toți vecii.

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...ci îndată:

Cântarea a 9-a; Irmos:

N u te tângui pentru Mine Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care M-ai zămislit în pânțece fără de sămânță; că Mă voi scula și Mă voi preaslăvi și voi înălța întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credință și cu dragoste pe tine neîncetat te măresc.

Î ntru străină nașterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire m-am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfâșii cumplit cu sabia întristării. Dar Te scoală, ca să fiu mărită.

M ă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoșează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmași cu Crucea, iarăși voi învia și te voi mări.

S ă se bucure făptura, să se veselească toți pământenii, că vrăjmașul, iadul, a fost prădat; femeile cu miruri să iasă în

întâmpinare, că izbăvesc pe Adam și pe Eva cu tot neamul, și a treia zi voi învia.

Ectenia mică

LUMINÂNDA de obște:

Sfânt este Domnul, Dumnezeu nostru... (de 3 ori)

LA LAUDE

4 stihiri, glasul al 2-lea, însuși glasul:

A stăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme viața, și iadul se cutremură, și Adam din legături se dezleagă. Slavă rânduiei Tale, prin care săvârșind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veșnică, prin Sfântă Învierea Ta cea din morți.

Ce este această priveliște ce se vede? Ce este această încetare? Împăratul veacurilor săvârșind rânduiala cea prin patimă, petrece sâmbăta în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să zicem: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărățești în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniți să vedem viața noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în morminte. Veniți astăzi ca, văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I grăim ca proorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deștepta pe Tine, Împărate ? Dar Te scoală cu puterea Ta Însuși, Cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ție.

Glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus, și L-a pus pe el în mormânt nou al său; că era să iasă El din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morții și ai deschis oamenilor ușile raiului, slavă Ție.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

Ziuă de astăzi, mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise zicând: Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea, că

aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale, Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morții după trup odihnindu-Se. Și la ceea ce era iarăși întorcându-Se prin înviere, ne-a dăruit nouă viața veșnică, ca un bun și iubitor de oameni.

Și acum..., din Octoih, glasul al 2-lea: Preabinecuvântată ești Născătoare de Dumnezeu...

DOXOLOGIA MARE

În timp ce se cântă Doxologia, preotul se îmbracă în toate veșmintele; iar când sunt mai mulți preoți și diaconi, se îmbracă în toate veșmintele numai preotul întâistător, adică protosul, și diaconii; ceilalți având numai epitrahile și feloane.

Ieșind și așezându-se în jurul Sfântului Epitaf, așteaptă sfârșitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule..., preotul cădește Sfântul Epitaf, în chipul crucii: iar la al treilea Sfinte Dumnezeule..., ridicând preoții sau epitropii bisericii Sfântul Epitaf, încep ocolirea bisericii, cu prapori și lumânări și trăgând toate clopotele.

În timpul ocolirii se cântă: Sfinte Dumnezeule..., și Mergi la cer..., Când preoții ajung în dreptul sânelui de miazăzi al bisericii se opresc și împreună cu ei toți credincioșii, iar unul dintre preoți cădind zice ectenia:

Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluieste.

Cântăreții și credincioșii: Doamne miluieste. (de 3 ori)

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N) Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pentru (Înalt) Prea Sfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N), pentru sănătatea și mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru conducătorii țării noastre, pentru mai marii orașelor și ai satelor și pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice. Încă ne rugăm și pentru toți dreptslăvitorii creștini.

Ecfonis:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântăreții și credincioșii: Amin. Se continuă ocolirea bisericii.

Ajungând cu Sfântul Epitaf în dreptul altarului preotul cădind zice ectenia:

Miluește-ne, Dumnezeuule...

Cântăreții și credincioșii: Doamne miluește. (de 3 ori)

Încă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori ai sfântului locașului acestuia și pentru cei mai înainte adormiți părinți și frați ai noștri, dreptslăvitori creștini, care odihnesc aici și pretutindenea. Încă ne rugăm și pentru toți dreptslăvitorii creștini.

Ecfonis:

Că milostiv și iubitor de oameni...

Continuă ocolirea bisericii cu Sfântul Epitaf până în dreptul sânelui de miazănoapte al bisericii. Aici preotul cădind zice ectenia:

Miluește-ne, Dumnezeuule...

Încă ne rugăm pentru frații noștri: preoți, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi și monahii și pentru toți cei întru Hristos frați ai noștri. Încă ne rugăm și pentru toți dreptslăvitorii creștini.

Ecfonis:

Că milostiv și iubitor de oameni...

Ajungând în fine în fața intrării în biserică preotul cădind zice ectenia:

Miluește-ne, Dumnezeuule...

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfânta și întru tot cinstită biserică aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă și pentru tot poporul ce stă înaintea și așteaptă de la Tine mare și bogată milă. Încă ne rugăm și pentru toți drept slăvitorii creștini.

Încă ne rugăm ca să se păzească sfânt locașul acesta, orașul (satul) acesta, țara aceasta și toate orașele și satele: de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri și de războiul cel dintre noi; pentru ca milostiv, blând și lesne iertător să fie nouă bunul și iubitorul de oameni Dumnezeu nostru, să îndepărteze și să împrăștie toată mânia, care se pornește asupra noastră, și să ne izbăvească pe noi de musturarea Lui cea dreaptă, care se pornește asupra noastră, și să ne miluiască pe noi.

Ecfonis:

Auzi-ne pe noi, Dumnezeuule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor ce sunt pe mare departe, și Milostive, milostiv fii nouă Stăpâne, față de păcatele noastre și ne miluește pe noi. Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântăreții și credincioșii: Amin.

După aceasta, preotul și purtătorii Sfântului Epitaf intră în biserică și,

ajungând în fața ușilor împărătești, preotul sau cel mai mare între preoți zice: Înțelepciune, drepti și intră în altar prin ușile împărătești. Așază Sfântul Epitaf pe sfânta masă și strana cântă, o dată, troparul: Iosif cel cu bun chip... (caută-l Sâmbătă, la Utrenie, pag. 345). Apoi, îndată: Troparul proorociei, glasul al 2-lea:

Cel ce ții marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuiești firea omenească de căderea cea din iad; și făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă..., Și acum..., **tot acesta.**

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și ne mântuiește pe noi pentru numele Tău.

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit și părinții noștri ne-au spus nouă.

Din Proorocia lui Iezechiel, citire **(XXXVII, 1-14)**

Fost-a peste mine mâna Domnului; și m'a scos Domnul întru duh și m'a așezat în mijlocul câmpului; iar acela era plin de oase omenești. Și m'a purtat de jur-împrejurul lor: și, iată, erau foarte multe pe fața câmpului, uscate de tot. Și mi-a zis: „Fiul omului, oare vor învia oasele acestea?”. Iar eu am zis: „Doamne, Doamne, aceste lucruri Tu le știi!” Și mi-a zis: „Fiul omului, profetește asupra acestor oseminte!; și le vei spune: Voi, oase uscate, auziți cuvântul Domnului: Așa grăiește Domnul către oasele acestea: Iată, Eu voi aduce întru voi duh de viață și nervi voi aduce pe voi și carne voi pune pe voi și piele voi întinde pe voi și duhul Meu îl voi pune întru voi și veți învia și veți cunoaște că Eu sunt Domnul”. Și am profetit așa cum îmi poruncise Domnul. Și a fost că atunci când am profetit, iată, cutremur s'a făcut, iar oasele s'au apropiat, fiecare la încheietura lui. Și m'am uitat; și, iată, nervi și carne creșteau pe ele, și piele se întindea peste ele, dar duh în ele nu era. Iar El mi-a zis: „Profetește-i duhului, profetește, fiul omului, și spune-i duhului: Așa grăiește Domnul: Vino, duhule, din cele patru vânturi, și suflă asupra acestor morți, iar ei să învie!” Și

am profetit așa cum îmi poruncise Domnul; și duhul a intrat într'înșii, iar ei au înviat și au stat pe picioarele lor, mulțime multă foarte.

Și a grăit Domnul către mine, zicând: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Ei zic: Oasele ni s'au uscat, nădejdea ne-a pierit, noi ne-am stins... De aceea, profetește și zi: Așa grăiește Domnul: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate afară din mormintele voastre și vă voi duce pe pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul atunci când Eu voi deschide mormintele voastre ca să-l scot din morminte pe poporul Meu. Și duhul Meu îl voi pune întru voi și veți învia; iar Eu vă voi așeza în țara voastră și veți cunoaște că Eu sunt Domnul; Eu am grăit, Eu o voi face!” zice Domnul.

APOSTOLUL:

S coală-te, Doamne Dumnezeu meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit.

Stih: Lăuda-Te-voi Doamne, din toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Din Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire: (I Cor. V, 6-8; Gal. III, 13-14)

Fraților lauda voastră nu e bună. Oare nu știți că puțin aluat dospește toată frământătura? Curățiți-vă deci de aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, așa cum și sunteți fără aluat; căci Hristos, Paștile nostru, S-a jertfit pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al vicleșugului, ci cu azimele curăției și ale adevărului.

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, devenind El blestem de dragul nostru; pentru că scris este: Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn; aceasta, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la neamuri întru Hristos Iisus, așa încât noi prin credință să primim făgăduința Duhului.

Aliluia, **glasul al 6-lea:**

Stih: Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dinsul.

Stih: Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de la fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii să se bucure.

Evangelhia de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri... **Sfârșitul:** ...pecetluind piatra împreună

Apoi ecteniile: Să zicem toți din tot sufletul... Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață... **Și se face otpustul.**

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI DE SÂMBĂȚĂ

LA VECERNIA

CE SE SĂVÂRȘEȘTE ÎMPREUNĂ CU SF. LITURGHIE A
SFÂNTULUI VASILE CEL MARE

La al nouălea ceas din zi (sau și mai devreme) se toacă de Vecernie și se îmbracă preotul în veșminte și binecuvântând, se citește Psalmul 103. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8. Și se cântă 3 ale Învierii din Octoih și a Stihioavnei una.

Stihirile Învierii, glasul 1:

Rugăciunile noastre cele de seară, primește-le, Sfinte Doamne, și ne dă nouă iertare de păcate; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume învierea.

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți pe dânsul, și dați slavă într-însul Celui ce a înviat din morți. Că Acela este Dumnezeuul nostru, Care ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

Veniți, popoare, să cântăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind învierea Lui cea din morți. Că Acesta este Dumnezeuul nostru, Care a izbăvit lumea de înșelăciunea vrăjmașului.

Stihira Stichoavnei, glasul 1:

Cu patima Ta Hristoase, din patimi ne-am slobozit, și cu învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ție.

Alte trei stihiri ale Sâmbetei celei Mari, repetând una, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n-aș fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porțile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le țineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale. (de două ori)

Astăzi iadul strigă suspinând: Stricatu-s-a puterea mea; primit-am mort ca pe unul din morți, dar nu pot să-L țin pe Dânsul nicidecum; ci pierd împreună cu Dânsul și pe aceștia, peste care eram împărat. Eu am avut morți din veac, dar Acesta iată că pe toți îi ridică. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale.

Astăzi iadul strigă suspinând: Zdrobitu-s-a stăpânirea mea, Păstorul s-a răstignit și pe Adam l-a înviat. De cei peste care eram împărat sunt lipsit, și pe care i-am înghițit, puternic fiind, pe toți i-am vărsat. Deșertat-a mormintele Cel ce a fost răstignit; slăbit-a puterea morții. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Zua de azi mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise, zicând: Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea; că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morții, după trup odihnindu-Se; și la ceea ce era iarăși întorcându-Se, prin Înviere, ne-a dăruit nouă viață veșnică, ca un singur bun și iubitor de oameni.

Și acum.... **a Născătoarei, glasul 1:**

Ie ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul a născut, ușa cea cerească, pe Maria Fecioara să o laudăm, cântarea celor fără de trup și podoaba credincioșilor. Că aceasta s-a arătat cer și biserică a Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus și Împărăția a deschis-o. Pe aceasta dar având-o ancoră a credinței, apărător avem pe Domnul Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; Că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un atotputernic.

Vohod cu Evanghelia, Lumină lină... **Prochimen nu se zice, ci îndată:** Înțelepciune! **Și se citesc**

PAREMIILE

De la Facere, citire: **(I, 1-13)**

Întru-nceput a făcut Dumnezeu cerul și pământul.

Dar pământul era nedeslușit și ne-implinit; și întuneric era deasupra genunii; și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu lumina că e frumoasă; și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina „ziuă”, iar întunericul l-a numit „noapte”. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

Și a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă apele de ape!” Și a fost așa: Dumnezeu a făcut tăria și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Și Dumnezeu a numit tăria „cer”. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

Și a zis Dumnezeu: „Apele de sub cer să se adune într-o singură adunare și să se arate uscatul!” Și a fost așa: apele de sub cer s-au adunat în adunările lor și s-a arătat uscatul. Și Dumnezeu a numit uscatul „pământ”, iar adunările apelor le-a numit „mări”. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

Și a zis Dumnezeu: „Pământul să odrăslească verdeață: iarbă purtătoare de sămânță, după felul și asemănarea ei, și pom roditor care după felu-i să dea rod cu sămânță-n sine pe pământ!” Și a fost așa: Pământul a odrăslit verdeață: iarbă purtătoare de sămânță după felul și asemănarea ei, și pom roditor care după felu-i să dea rod cu sămânță-n sine pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

De la Ieșire, citire: **(XII, 1-11)**

Grăit-a Domnul către Moise și Aaron în țara Egiptului și le-a zis: „Luna aceasta să fie pentru voi începutul lunilor, să fie întâia între lunile anului. Vorbește deci la toată obștea fiilor lui Israel și spune-le: – În ziua a zecea a acestei luni, fiecare cap de familie să ia câte un miel; un miel pentru fiecare casă. Iar dacă-ntr-o casă vor fi prea puțini pentru un miel întreg, să-l ia împreună cu vecinul cel mai apropiat ca număr de suflete: fiecare să socotească anume câți sunt de trebuință ca să mănânce în întregime un miel. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească și fără meteahnă; veți lua fie un miel, fie un ied. Să-l țineți până în ziua a paisprezecea a acestei luni, și atunci toată adunarea obștii fiilor lui Israel să-l înjunghie spre seară. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus, în casele unde-l vor mânca. În chiar noaptea aceea să mănânce carnea, friptă la foc; s-o mănânce cu azimă și ierburi amare. Din el să nu mâncați ceva crud sau fiert în apă, ci numai fript la foc, capul cu picioarele și măruntaiele. Din el să nu lăsați nimic pe-a doua zi, os din el să nu zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe-a doua zi, să ardeți în foc. Și iată cum să fiți când îl mâncați: cu coapsele-ncinse, cu sandalele-n picioare și cu toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă: e Paștile Domnului.

De la Ieșire, citire: **(XIII, 20 - XV, 19)**

Și dac-au purces fiii lui Israel din Sucot, și-au așezat tabăra la Etam, la capătul pustiului.

Iar Domnul îi călăuzea mergându-le-nainte și arătându-le calea: ziua, în stâlp de nor; noaptea, în stâlp de foc. Și n-a lipsit stâlpul de nor, ziua, nici stâlpul de foc, noaptea, de dinaintea ntregului popor.

Domnul a grăit către Moise și i-a zis: „Spune-le fiilor lui Israel să se întoarcă și să-și așeze tabăra în fața Pi-Hahirotului, între Migdol și mare, în preajma lui Baal-Țefon. Acolo, lângă mare, acolo să tăbărâți. Că Faraon îi va spune poporului său: – Fiii aceștia ai lui Israel s-au rătăcit prin țară; i-a închis pustiul... Eu însă voi învârtoșa inima lui Faraon, iar el se va pune pe urmele lor. Și Mă voi preamări Eu în Faraon și-n toată oastea lui și vor cunoaște Egiptenii, toți vor cunoaște, că Eu sunt Domnul!” Și au făcut așa.

I s-a dat de știre regelui Egiptului că poporul evreu a fugit. Atunci inima lui Faraon și a slujitorilor lui s-a schimbat în privința poporului; ei au zis: „Ce-am făcut, că i-am lăsat pe fiii lui Israel să se ducă, și de-acum nu vor mai munci pentru noi?...”. Și-a înhămat deci Faraon carele de război și și-a luat poporul cu sine. A luat șase sute de care alese și toată călărimea Egiptenilor și căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon, regele Egiptului, și pe a slujitorilor lui, și au alergat pe urmele fiilor lui Israel; dar fiii lui Israel ieșiseră cu mână-naltă. Și au alergat după ei Egiptenii cu toți caii și carele lui Faraon, cu călăreții și cu toată oastea lui, și i-au ajuns când ei își așternuseră tabăra la mare, lângă Pi-Hahirot, în fața lui Baal-Țefon. Și dacă Faraon s-a apropiat, fiii lui Israel și-au ridicat ochii și i-au văzut pe Egipteni tăbărâți înapoia lor; și foarte s-au înspăimântat fiii lui Israel și au strigat către Domnul. Și i-au zis lui Moise: „Oare nu erau morminte-n țara Egiptului? de ce ne-ai adus să murim aici, în pustie? Ce-ai făcut tu cu noi, că ne-ai scos din Egipt? Oare nu asta-ți spuneam noi în Egipt, zicându-ți: – Lasă-ne să robim Egiptenilor?... Că mai bine era să le fim robi Egiptenilor decât să murim în pustia aceasta!” Moise însă a zis către popor: „Nu vă temeți! Țineți-vă bine și veți vedea mântuirea pe care Domnul o va face astăzi asupra-vă: pe Egiptenii pe care-i vedeți astăzi nu-i veți mai vedea în veacul vecilor. Domnul se va lupta pentru voi; vouă nu vă rămâne decât să fiți liniștiți”.

Atunci a zis Domnul către Moise: „Ce strigi către Mine? Spune-le fiilor lui Israel să pornească!, iar tu ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna asupra mării și despice-o!: să treacă fiii lui Israel prin mijlocul mării ca pe uscat! Iată, Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și pe a tuturor Egiptenilor, ca să se ia după ei; și-ntru el, în Faraon, ca și-n toată oastea lui și-n carele lui și-n călăreții lui va fi ca Eu să Mă preamăresc; și-atunci când Eu Mă voi preamări în Faraon și-n

carele lui și-n călăreții lui, atunci vor cunoaște Egiptenii, toți vor cunoaște, că Eu sunt Domnul!”

Atunci îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, s-a mutat și mergea în urma lor; și s-a mutat și stâlpul norului de dinaintea lor și le-a stat în urmă, intrând astfel și stând între tabăra Egiptenilor și tabăra fiilor lui Israel; și-ntuneric s-a făcut și negură, și noaptea s-a scurs fără ca-n timpul nopții să se poată apropia unii de alții. Moise și-a întins mâna asupra mării, iar Domnul a mânat marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit; și a făcut din mare uscat, că apele se despicaseră. Iar fiii lui Israel mergeau prin mijlocul mării ca pe uscat: apele le erau perete de-a dreapta și perete de-a stânga. Dar Egiptenii s-au pus pe urma lor, și au intrat după ei toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui, în mijlocul mării. Dar în straja dimineții a căutat Domnul din stâlpul cel de foc și de nor spre tabăra Egiptenilor și a umplut tabăra Egiptenilor de spaimă. Și le-a împiedicat roțile carelor, încât cu anevoie-i mai duceau. Atunci au zis Egiptenii: „Să fugim de la fața lui Israel, că Domnul Se luptă pentru ei cu Egiptenii!” Iar Domnul a zis către Moise: „Întinde-ți mâna asupra mării: apele să se-ntoarcă asupra Egiptenilor, asupra carelor și călăreților lor”. Și și-a întins Moise mâna asupra mării: spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar Egiptenii fugeau pe sub apă; și i-a înecat Domnul pe Egipteni în mijlocul mării. Iar apele s-au tras la loc și au acoperit carele și călăreții și-ntreaga oaste a lui Faraon, care intrase după ei în mare, și n-a rămas nici unul. Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat, apa fiindu-le perete de-a dreapta și perete de-a stânga. Așa l-a mântuit Domnul în ziua aceea pe Israel din mâinile Egiptenilor; și i-a văzut Israel pe Egipteni morți pe malurile mării. Văzut-a Israel mâna cea tare pe care Domnul a întins-o-mpotriva Egiptenilor, și s-a temut poporul de Domnul și l-a crezut lui Dumnezeu și lui Moise, servul Său.

Atunci Moise și fiii lui Israel l-au cântat lui Dumnezeu această cântare; au zis: „Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit;

Și se cântă pe glasul al 5-lea, repetând după fiecare stih:

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Stih: Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat! Tăria mea și slava mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi preaslăvi, Dumnezeul părintelui meu și-L voi preaînălța!

Stih: Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon și oștirile lui în mare le-a aruncat.

Stih: Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roșie le-a înghițit,

Stih: Adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au coborât.

Stih: Dreapta Ta, Doamne, și-a arătat tăria.

Stih: Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmași i-a sfărâmat. Cu mulțimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici.

Stih: Trimis-ai mânia Ta și i-a mistuit ca pe niște paie. La suflarea nărilor Tale s-a despărțit apa.

Stih: Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete și s-au închegat valurile în inima mării.

Stih: Vrăjmașul zicea: Alerga-voi după ei și-i voi ajunge; pradă voi împărți și-mi voi sătura sufletul de răzbunare; voi scoate sabia și mâna mea îi va stârpi.

Stih: Dar ai trimis Tu duhul Tău și marea i-a înghițit; afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.

Stih: Doamne, cine este asemenea Ție între dumnezei? Cine este asemenea Ție preamărit în sfințenie, minunat întru mărire și făcător de minuni?

Stih: Întins-ai dreapta Ta, și i-a înghițit pământul!

Stih: Cu mila Ta ai călăuzit acest popor și l-ai izbăvit; Tu îl povățuiești cu puterea Ta, spre locașul sfințeniei Tale.

Stih: Auzit-au neamurile și s-au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filisteia.

Stih: Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului, pe conducătorii Moabului cutremur i-a cuprins și toți câți trăiesc în Canaan și-au pierdut cumpătul.

Stih: Frică și groază va cădea peste ei, și de măreția brațului Tău, ca pietrele vor încremeni.

Stih: Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câștigat Tu.

Stih: Tu îl vei duce și-l vei sădi în muntele moștenirii Tale, în locul ce Ți l-ai făcut sălășluire, Doamne, în locașul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!

Stih: Împărăți-va Domnul în veac și în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu carele și călăreții lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării.

Stih: Iar fiii lui Israel au trecut prin mare, ca pe uscat!

Slavă... **S**ă cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Și acum... **S**ă cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Din Proorocia lui Isaia, citire: **(LXI, 10 - LXII, 5)**

Și cu veselie se vor veseli întru Domnul. – Să se bucure sufletul meu întru Domnul, că în haină de mântuire m'a îmbrăcat și în veșmânt de veselie; ca unui mire mi-a pus mie cunună și ca pe o mireasă m'a împodobit cu podoabă. Și ca pământul când îi crește floarea și ca o grădină când îi răsare sămânța, așa va face Domnul să răsară dreptatea și bucuria înaintea tuturor neamurilor.

De dragul Sionului nu voi păstra tăcere și de dragul Ierusalimului nu Mă voi da odihnei, până când dreptatea lui ca o lumină va ieși și mântuirea Mea ca o făclie va arde. Și neamurile vor vedea dreptatea ta și regii îți vor vedea mărirea și toți cu nume nou te vor chema, pe care Domnul l-a numit. Cunună de mândrețe vei fi tu în mâna Domnului și diademă 'mpărătească în mâna Dumnezeului tău. Și nu te vei mai numi „Părăsită” și pământul tău nu se va mai numi „Pustiu”, fiindcă numele tău va fi „Bunăvoirea-Mea” și pământul tău se va numi „Locuit”; că Domnul a binevoit întru tine, iar pământul tău locuit va fi. Și'n felul în care un tânăr locuiește cu o fecioară, așa vor locui fiii tăi cu tine; și va fi că precum se veselește mirele de mireasă, așa se va veseli de tine Domnul.

Din Proorocia lui Ieremia, citire: **(XXXI, 31-34)**

Iată, vin zile – zice Domnul – când voi face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda; nu după legământul pe care

I-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că ei n'au rămas în legământul Meu, de aceea și Eu i-am părăsit – zice Domnul. Că acesta este legământul Meu pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile – zice Domnul: pune-voi legile Mele în cugetul lor și'n inima lor le voi scrie și le voi fi lor Dumnezeu și ei Îmi vor fi Mie popor. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul său și fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoaște-L pe Domnul!», fiindcă toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic al lor pân' la cel mai mare; că milostiv voi fi cu nedreptățile lor, iar de păcatele lor nu-Mi voi mai aduce-aminte.

Din Cântarea celor trei tineri citire: (I, 1-65)

Atunci Azaria, stând în mijlocul focului, și-a deschis gura și s'a rugat așa:

„Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și lăudat ești Tu și preamărit Îți este numele în veci; că drept ești Tu în tot ce ne-ai făcut, adevărate-s toate lucrurile Tale, căile Tale sunt drepte și judecățile Tale sunt adevărate.

Drepte sunt hotărârile Tale în toate câte le-ai adus asupra noastră și asupra Ierusalimului – sfânta cetate a părinților noștri; în adevăr și în dreptate ne-ai adus acestea, din pricina păcatelor noastre.

Că am păcătuit, fărădelege am făcut îndepărtându-ne de Tine; în toate am greșit din greu, poruncile nu Ți le-am ascultat și nici că le-am păzit, nici le-am făcut după porunca Ta ca să ne fie bine.

Și câte ne-ai adus și ne-ai făcut, în dreaptă judecată sunt. Tu ne-ai dat în mâinile unor vrăjmași nelegiuiți – cei mai cumpliți dintre necredincioși – și ale unui rege nedrept – cel mai rău de pe pământu'ntreg.

Acum nu cutezăm să ne deschidem gura: rușinea și ocară au căzut peste robii Tăi și peste cei care Te cinstesc. O, de dragul numelui Tău nu ne da pe'ntotdeauna, nu-Ți rupe legământul! Nu-Ți îndepărta mila de noi, de dragul lui Avraam, prietenul Tău, și al lui Isaac, robul Tău, și al lui Israel, sfântul Tău, căroră Tu le-ai făgăduit să le'nmulțești urmașii ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării.

Căci, Stăpâne, ne-am împruținat mai mult decât toate neamurile și umiliți suntem acum în tot pământul pentru păcatele noastre. Că nu mai este'n vremea de acum nici căpetenie și nici profet și nici cârmuitor nici ardere-de-tot, nici jertfă, nici prinos și nici tămâie, nici loc în care să-Ți aducem pârga și milă să aflăm.

Dar, peste toate-acestea, primește-ne la Tine cu inima zdrobită, cu duhul umilit, ca ardere-de-tot de tauri, de berbeci și de miei grași, la număr cu zecile de mii. Așa să fie astăzi înaintea-Ți jertfa noastră și fă ca noi să Te urmăm cu totul, că nu sunt dați rușinii cei ce se încred în Tine.

Și-acum, noi Te urmăm cu toată inima și teamă-avem de Tine și fața-Ți căutăm. Să nu ne rușinezi, ci fă cu noi după'ndurarea Ta și după bogăția milei Tale; și scoate-ne pe potriva minunilor Tale și dă-i mărire numelui Tău, Doamne! Să fie dați rușinii toți cei ce le fac rău robilor Tăi; acoperiți să fie de rușine, lipsiți de stăpânire și putere, tăria lor să se sfărâme! Și să cunoască ei că Tu ești Domnul, Tu, singur Dumnezeu, slăvit în tot pământul!"

În acest timp, slujitorii regelui, cei care-i aruncaseră în cuptor, n'au încetat să-l înfierbânte cu catran și cu smoală și cu viță uscată; vâlvătaia se ridica la patruzeci și nouă de coți deasupra cuptorului și, umflându-se peste măsură, i-a ars pe Caldeii ce se aflau în jurul cuptorului.

Dar îngerul Domnului se coborâse în cuptor deodată cu Azaria și cu prietenii săi și a îndepărtat văpaia din cuptor; mijlocul cuptorului l-a făcut ca și cum ar fi fost o adiere răcoroasă, un foșnet de rouă, în așa fel încât focul nu i-a mai atins și nu le-a pricinuit nici dureri, nici teamă.

Atunci cei trei, ca dintr'un singur glas, L-au lăudat, L-au preamărit și L-au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând:

„Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preaînălțat întru toți vecii și binecuvântat e numele cel sfânt al slavei Tale și lăudat și preaînălțat întru toți vecii! Binecuvântat ești în locașul sfintei Tale slave, lăudat și preamărit în veci! Binecuvântat ești Tu, Cel ce vezi adâncurile și șezi pe heruvimi, și lăudat și preaînălțat în veci! Binecuvântat ești pe tronul împărăției Tale și lăudat și preaînălțat în veci! Binecuvântat ești în tăria cerului și lăudat și preamărit în veci!

Aici se ridică frații și cântă pe glasul al 5-lea:

Pe Domnul lăudați-l și-L preaînălțați pe Dânsul în veci.

Citețul rostește stihurile din Cântarea celor trei tineri:

Toate lucrurile Domnului, binecuvântați pe Domnul,

iar frații cântă după fiecare stih:

Pe Domnul lăudați-l și-L preaînălțați pe Dânsul în veci.

Ceruri, binecuvântați pe Domnul, lăudați-l și-L preaînălțați în veci!
Îngeri ai Domnului, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci!

Voi, ape cele mai presus de ceruri, binecuvântați pe Domnul,
lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, toate puterile, binecuvântați
pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, soare și lună, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci! Voi, stelele cerului, binecuvântați pe Domnul,
lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, toată ploaia și roua, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci! Voi, toate vânturile, binecuvântați pe Domnul,
lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, foc și căldură, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci! Voi, frig și văpaie, binecuvântați pe Domnul,
lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, rouă și chiciură, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci!

Voi, nopți și zile, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci! Voi, lumină și întuneric, binecuvântați pe Domnul,
lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, gheață și ger, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci! Voi, brume și zăpezi, binecuvântați pe Domnul,
lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, fulgere și nori, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L
preaînălțați în veci!

Tu, pământule, binecuvintează pe Domnul, laudă-L și-L preaînălță
în veci! Voi, munți și coline, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L

preaînălțați în veci! Voi, toate răsaturile pământului, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, izvoare, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, mări și râuri, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, chiți și toate cele ce se mișcă în ape, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, toate păsările cerului, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, toate fiarele și animalele, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, fiii oamenilor, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, fiii lui Israel, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, preoți, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, slujitori, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, duhuri și suflete ale dreptilor, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci! Voi, cei sfinți și smeriți cu inima, binecuvântați pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci!

Voi, Anania, Azaria și Misael, binecuvântați pe Domnul,

Voi apostoli, prooroci și mucenici ai Domnului, binecuvântați pe Domnul.

Slavă...

Pe Domnul să-L lăudăm și să-L preaînălțăm în veci.

Și acum ...

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul în veci.

Ectenia mică. Că sfânt ești Dumnezeu nostru... **În loc de:** Sfinte Dumnezeule...**se cântă:** **Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat. Aliluia.**

APOSTOLUL,

Tot pământul să se închine Ție și să cânte Ție.

Stih: Strigați lui Dumnezeu tot pământul; cântați numele Lui.

Din Epistola către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire: **(VI, 3-11)**

Fraților, oare nu știți că toți câți în Hristos ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Așadar, prin botez ne-am îngropat cu El în moarte, pentru ca, așa cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot astfel și noi să umblăm întru înnoirea vieții; că dacă una cu El ne-am făcut prin asemănarea morții Lui, atunci una vom fi și prin aceea a învierii Lui, cunoscând noi aceasta, anume că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, așa încât trupul păcatului să fie nimicit, pentru ca noi să nu mai fim înrobiți păcatului; căci cel ce a murit este eliberat de păcat. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și via împreună cu El, știind că Hristos, odată înviat din morți, nu mai moare; asupra-I moartea nu mai are stăpânire. Fiindcă cel ce a murit, păcatului i-a murit o dată pentru totdeauna; iar cel ce trăiește, lui Dumnezeu Îi trăiește. Așa și voi, socotiți-vă că morți îi sunteți păcatului, dar vii lui Dumnezeu întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Nu se cântă: Aliluia, **ci îndată se zice stihul, glasul al 7-lea, care se repetă după fiecare stih;**

S coală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale.

Stih: Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca.

Stih: Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta.

Stih: Judecați drept pe orfan și pe sărac și faceți dreptate celui smerit, celui sărman.

Stih: Mântuiți pe cel sărac și pe cel sărman; din mâna păcătosului, izbăviți-l.

Stih: Dar ei n-au cunoscut, nici n-au priceput, ci în întuneric umblă.

Stih: Strica-se-vor toate rânduielile pământului. Eu am zis: Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt; dar voi ca niște oameni muriți și ca unul din căpetenii cădeți.

(**Evangelhia de la Matei și dumnezeiasca Liturghie a Marelui Vasile.**)

În loc de Heruvic, se cântă acest Tropar, glasul al 5-lea:

Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur, și nimic pământesc întru sine să nu gândească; că Împăratul împăraților și Domnul domnilor merge să se junghie și să se dea spre mâncare credincioșilor. Și merg înaintea Lui cetele îngerești, cu toată căpetenia și puterea.

Aici se face vohodul mare cu Cinstitele Daruri heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei cu câte șase aripi, fețele acoperindu-și și cântând cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Și în locul Axionului, irmosul: Nu te tângui pentru Mine Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care M-ai zămislit în pânțele fără de sămânță; că Mă voi scula și Mă voi preaslăvi și voi înălța întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credință și cu dragoste pe tine neîncetat te măresc.

După Otpust, se face binecuvântarea pâinii și a vinului.

STIHIRI DE UMILINȚĂ

Sedelne și Martirice, care se cântă la toate glasurile în Sfântul și Marele Post.

GLASUL ÎNTÂI DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei din Minei.

Stihiri de umilință, glasul 1:

Pentru că mult este noianul greșealelor mele, Mântuitorule, și rău m-am afundat întru păcatele mele, dă-mi și mie mâna ca și lui Petru; mântuiește-mă, Dumnezeuule, și mă miluiește.

De vreme ce sunt osândit, Mântuitorule, pentru gândurile și faptele cele rele, dăruiește-mi gând de întoarcere, Dumnezeuule, ca să grăiesc: Mântuiește-mă Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluiește.

Altă lume pe tine suflete te așteaptă, și Judecătorul va să vădească cele ascunse și rele ale tale; deci să nu rămâi întru aceste de aici, ci apucă înainte, grăind către Judecătorul: Dumnezeuule, milostivește-te spre mine și mă mântuiește.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pe mine cel cuprins de lenea păcatului; trezește gândul meu spre pocăință, și

lucrător destoinic al viei Tale mă arată, dăruindu-mi plata ceasului celui de al unsprezecelea, și mare milă.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihurile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului.

Glasul 1:

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne mântuiește pe noi, ca un singur îndurat.

Mărturisirea voastră cea din fața mulțimilor, Sfinților, a înspăimântat puterea demonilor, și pe oameni i-a scos din înșelăciune. Pentru aceasta și tăindu-vi-se capetele, grăiți: Să fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bine primită înaintea Ta; că, iubindu-Te pe Tine, am disprețuit viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

O, cât este de bună neguțătoria voastră, Sfinților! Că sângele v-ați dat și cerurile ați moștenit; și în scurtă vreme fiind încercați, în veci vă bucurați. Cu adevărat, bună este neguțătoria voastră, că cele stricăcioase părăsind, ați luat cele nestricăcioase, și cu îngerii dănțuind, lăudați neîncetat Treimea cea de o ființă.

Însăși podobia:

Prealăudaților mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit. Deschisu-s-au vouă ușile raiului, și înăuntru fiind, cu pomul vieții vă îndulciți; lui Hristos rugați-vă să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Și patru din Minei, Slavă..., a morților, a lui Ioan Monahul, glasul 1:

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu întristarea? Care slavă stă pe pământ neschimbată? Toate

sunt mai neputincioase decât umbra, toate sunt mai înșelătoare decât visurile; într-o clipeală pe toate acestea moartea le apucă! Ci întru lumina feței Tale, Hristoase, și întru îndulcirea frumuseții tale, pe cei ce i-ai ales odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a **Născătoarei**:

Pe ceea ce este slavă a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul L-a născut, ușa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm: cântarea celor fără de trupuri și podoaba credincioșilor; că aceasta s-a arătat cer și Templu Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei stricând, pace a adus și Împărăția o a deschis. Pe aceasta adică având-o ancoră a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznește, dar, îndrăznește poporul lui Dumnezeu, că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un Atotputernic.

SÂMBĂTA LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul 1:

Ca niște ostași buni, cu un singur cuget crezând, netemându-vă, Sfinților, de îngrozirile tiranilor, ați venit de bunăvoie la Hristos, luând cinstita Cruce; și săvârșindu-vă călătoria, ați luat biruință din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Pentru durerile Sfinților, care pentru Tine au pățimit, milostivește-te, Doamne, și tămăduiește toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugându-ne Ție.

Stih: Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înșii.

Pe mucenicii lui Hristos să-i rugăm toți, că aceștia se roagă pentru mântuirea noastră; și toți să ne apropiem către dânșii cu credință. Aceștia izvorăsc harul tămăduirilor; aceștia alungă taberele demonilor, ca niște păzitori ai credinței.

Slavă..., **a morților:**

Cel ce Te-ai îmbrăcat cu trup pentru noi din fecioară, fără schimbare în vremile cele de apoi, și știi ca un Dumnezeu alunecarea noastră, milostivește-te de iartă pe cei ce s-au mutat din viață; pentru că Ție, Stăpâne, și-au făgăduit sufletele prin credință Unuia Dumnezeului nostru.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Gavriil zicându-ți ție Fecioară bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai întinsă decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Ziditorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin nașterea ta.

LA LAUDE

Stihuri mucenice, glasul 1:

Veniți, popoare, să cinstim toți pe mucenicii lui Hristos cu laude și cu cântări duhovnicești; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

A cești ostași ai Împăratului celui mare, au stat vitejește împotriva poruncilor tiranilor, n-au băgat de seamă de chinuri și călcând toată înșelăciunea, încununându-se după vrednicie, cer de la Mântuitorul pace și sufletelor noastre mare milă.

Pe voi, prealăudaților mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici biciuirile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel amenințător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vârtos pentru dragostea cea către Dânsul nevoindu-vă, ca și cum ați fi fost cu trupurile străine, de fire nu v-ați adus aminte, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta și după vrednicie, pentru durerile voastre ați luat plată. Împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut; rugați-vă pentru sufletele noastre, rugămu-vă.

Bucurați-vă, mucenicilor, în Domnul că v-ați luptat lupta cea bună; împotriva împăraților ați stat și pe tirani ați biruit; nu v-ați îngrozit de foc și de sabie, și de fiare sălbatice care mâncau trupurile voastre; înălțând lui Hristos cântare împreună cu îngerii, cununi din cer ați luat. Rugați-vă să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., **a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:**

Cu lucrul arătând, Mântuitorul meu, că Tu ești învierea tuturor, cu cuvântul, Cuvinte, pe Lazăr din morți L-ai înviat; atunci zăvoarele s-au sfărâmat, și porțile iadului s-au cutremurat; atunci moartea oamenilor somn s-a arătat. Dar Tu, Cel ce ai venit să mântuiești zidirea Ta, iar nu să judeci, odihnește pe cei pe care i-ai ales, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Se veselește ceata proorocilor, Fecioară, de nașterea ta, dumnezeiasca adunare a patriarhilor, cinstiții apostoli, soborul arhierilor și al mucenicilor, cetele cuvioșilor și ale dreptilor; și pe tine te cunosc pricină rânduiei lor, și te cinstesc ca pe Născătoarea lui Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Tie ne rugăm, Mântuitorule, fă odihnă celor ce s-au mutat întru împărtășirea ta cea dulce, și-i sălășluiește în curțile dreptilor, în locașurile sfinților Tăi, în sălașurile cele cerești, cu milostivirea Ta, trecând greșelele lor, și dăruindu-le odihnă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Nimeni nu este fără păcate, nimeni dintre oameni, fără numai Tu singur Cel nemuritor; pentru aceasta așează pe robii Tăi în lumină, ca un Dumnezeu îndurat, împreună cu cetele îngerilor Tăi, pentru milostivirea Ta, trecându-le fărădelegile, și dăruindu-le iertare.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Făgăduințele Tale, Mântuitorule, sunt mai presus de cele văzute, pe care ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-a suit niciodată Stăpâne; ci binevoiește, ca să dobândească împărtășirea acelora, cea făgăduită, cei ce s-au mutat la Tine, dându-le și viață veșnică.

Slavă...

De Crucea Ta bucurându-se robii Tăi, și în Crucea Ta nădăjduindu-se, s-au mutat la Tine, Doamne. Căroră dăruiește-le acum, Mântuitorule, Crucea Ta, răscumpărare păcatelor lor, și sângele cel ce s-a vărsat pentru viața lumii. Pentru milostivirea Ta iertându-le lor greșelele și luminându-i cu lumina feței Tale.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Roagă pe Hristos, Cel ce S-a născut din tine, Maică Fecioară, să dea iertare de greșele robilor tăi, celor ce te propovăduiesc cu dreaptă credință, Născătoare de Dumnezeu, și cu cuvânt adevărat te slăvesc; și de lumina și strălucirea sfinților învrednicește-i, întru Împărăția Lui.

GLASUL AL DOILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei de la Triod și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 2-lea:

Greșit-am Ție, Mântuitorule, ca fiul cel desfrânat; primește-mă Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc și mă miluiește, Dumnezeuule.

Mă rog Ție, Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameșului; milostivește-te spre mine, ca și spre acela, și mă miluiește, Dumnezeuule.

La răutățile cele necuvioase ale faptelor mele cugetând, alerg la îndurările Tale, urmând vameșului și păcătoasei, care a lăcrimat, și fiului celui desfrânat. Pentru aceasta cad înaintea Ta, Milostive, mai înainte până ce nu mă osândești, milostivește-Te spre mine, Dumnezeuule, și mă miluiește.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea Doamne, cel ce Te-ai născut din Fecioară, și curățește inima mea, făcând-o locaș Duhului Tău celui Sfânt; și să nu mă lepezi pe mine de la fața Ta, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice de aici și patru de la Minei, glasul al 2-lea:

Purtătorii de lupte, pentru că n-au iubit desfătarea pământească. S-au învrednicit de bunătățile cerești și împreună-locuitori cu îngerii s-au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi.

Sfinții mucenici rugându-se pentru noi, și lăudând pe Hristos, toată înșelăciunea a încetat, și neamul omenesc, prin credință se mântuiește.

Cetele mucenicilor au stat împotriva tiranilor, zicând: Noi suntem ostașii Împăratului Puterilor; măcar de ne veți și pierde cu focul și cu chinurile nu vom tăgădui puterea Treimii.

Mare este slava pe care ați câștigat-o. Sfinților, prin credință! Că nu numai când ați pățimit ați biruit pe vrăjmașul, ci și după moarte alungați duhurile, pe bolnavi tămăduiți; doctori ai sufletelor și ai trupurilor, rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Vai, câtă luptă are sufletul despărțindu-se de trup! Vai, cât lăcrimează atunci și nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri ridicându-și ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile întinzându-și, nu are cine să-I ajute. Pentru aceasta, iubiții mei frați, cunoscând scurtimea vieții noastre, celor răposați să le cerem odihnă de la Hristos și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., a Născătoarei:

Trecut-a umbra Legii și darul a venit, ca precum rugul n-a ars fiind aprins, așa Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele glasul al 2-lea:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi mai mult decât aurul, și ai preaslăvit ca un bun pe cuvioșii Tăi, de dânsii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un iubitor

de oameni, și îndreptează rugăciunea ca niște tămâie, singurul Cel ce întru sfinți Te odihnești.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sânghiurile voastre, și sfinte sunt locașurile care au primit trupurile voastre; că în fața mulțimilor ați biruit pe vrăjmașul și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Acela rugați-L ca pe Singurul cel bun să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru Dânșii.

Apostoli, mucenici, prooroci, ierarhi, cuvioși și drepti, care ați săvârșit bine lupta. Și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe un bun rugați-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., **a morților:**

Pomenirea celor adormiți, Doamne, mă aduce spre aducerea aminte a celor ce le avem întru nădejde, și văzând osândirea mea, aduc către Tine glasul cel din chinuri: Milostive, miluiește-mă!

Și acum..., **a Născătoarei:**

Maică sfântă a Luminii celei neprihănite, cu îngerești cântări cinstindu-te, te mărim pe tine cu dreaptă credință.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 2-lea:

Pentru Hristos pătîmind până la moarte, o purtătorilor de lupte mucenici, sufletele voastre le aveți în ceruri în mâna lui Dumnezeu, și prin toată lumea se păzesc moaștele voastre. Preoți și împărați se închină, și toate popoarele veselindu-ne, după obicei, grăim: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Crucea lui Hristos luând sfinții mucenici armă nebiruită, toată tăria diavolului au surpat; și luând cunună cerească, zid nouă s-au făcut, rugându-se pururea pentru noi.

Mulțimea sfinților Tăi Te roagă, Hristoase, miluiește-ne pe noi ca un iubitor de oameni.

Toată cetatea și țara cinstesc moaștele voastre, o purtătorilor de lupte, mucenici; că voi luptându-vă după lege, ați luat cunună cerească. Pentru aceasta sunteți lauda preoților, biruința împăraților și podoaba bisericilor.

Slavă..., **a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:**

Din pământ m-ai zidit, și iarăși m-ai osândit să merg în pământ, pentru călcarea poruncii; pus-ai zi de cercetare, în care cele ascunse ale faptei fiecăruia, de față se vor pune înaintea ta. Atunci să te milostivești spre mine, Cel ce ești fără de păcat, să-mi dai iertare greșelelor, și să nu mă desparți de Împărăția ta.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel nestricat și mai ales sfânt, precum grăiește proorocul: Sfânt este locașul Tău, minunat în dreptate.

LA STIHOAVNĂ

Stihurile ale lui Teofan, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Puterea morții și stricăciunea ai stricat-o cu moartea Ta cea de viață aducătoare, Stăpâne, și tuturor ai izvorât viață veșnică și oamenilor celor muritori înviere le-ai dăruit. Pentru aceasta, Ție ne rugăm, Mântuitorule, odihnește pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, și de slava Ta cea nestricăcioasă învrednicește-i, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și ia-i primit Doamne.

Ca să faci pe oameni părtași dumnezeieștii Împărății, ai răbdat răstignire, Hristoase, moarte de bunăvoie primind. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată părtași Împărăției Tale pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, și-i învrednicește de slava Ta cea veșnică și de fericire.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Vrând să mântuiești zidirea Ta, bucurându-te ai săvârșit taina cea adâncă cu adevărat a rânduiei Tale, ca un prea bun, și ai răscumpărat toată lumea, prețuind-o cu cinstit sângele Tău. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Învrednicește pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință de frumusețea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Stând cu cutremur înaintea înfricoșătorului și groaznicului Tău divan, Hristoase, morții cei din veac vor aștepta răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, și vor lua dreaptă judecată dumnezeiască. Deci atunci să Te milostivești Stăpâne, Mântuitorule, spre robii Tăi care s-au mutat la Tine cu credință, și să-i învrednicești de desfătarea Ta cea veșnică și de fericire.

Și acum..., a **Născătoarei:**

Tu ai plătit datoria strămoașei Eva, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Cel ce a dăruit nestricăciune și înviere credincioșilor și încununează cu slavă nemuritoare pe cei ce te laudă pe tine. Pe care nu înceta acum rugându-L, să-i așeze pe dânșii în lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

GLASUL AL TREILEA DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei de la Minei.

Laudă de seară aducem Ție Hristoase, cu tămâie și cu cântări duhovnicești; miluiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuiește-mă, Doamne, Dumnezeuul meu, că Tu ești mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură, și greutatea fărădelegilor mă cufundă; dă-mi mână de ajutor, și la lumina umilinței mă ridică, ca un milostiv și iubitor de oameni.

Adună gândul meu cel risipit, Doamne, și inima cea înțelenită curățește-o; dă-mi pocăință ca lui Petru, ca vameșului suspinare și ca desfrânatei lacrimi; ca să mă rog Ție cu mare glas; Dumnezeule, mântuiește-mă ca un milostiv și iubitor de oameni.

De multe ori săvârșind cântarea, m-am aflat făcând păcat, cu limba spunând cântări, iar cu sufletul gândind cele necuvioase. Ci, îndreptează-le pe amândouă, Hristoase Dumnezeule prin pocăință, și mă miluiește.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice de aici, glasul al 3-lea:

Mare este puterea mucenicilor Țăi, Hristoase, că în morminte zac și duhurile alungă; și au distrus puterea vrăjmașului, cu credința Treimii nevoindu-se pentru dreapta credință.

Proorocii și Apostolii lui Hristos și mucenicii, au învățat să fie lăudată Treimea cea de o ființă, și au luminat neamurile cele rătăcite, și părtași îngerilor au făcut pe fiii oamenilor.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credință întărindu-se, cu nădejdea încredințându-se și cu dragostea crucii Tale sufletește unindu-se, au stricat tirania vrăjmașului, și dobândind cununile, se roagă cu cei fără de trupuri pentru sufletele noastre.

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne, că s-a înfipt în loc și lucrează în lume; și a arătat din pescari Apostoli, și din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

De la Minei patru stihuri.

Slavă..., a morților:

Toate sunt deșertăciuni cele omenești, câte nu rămân după moarte! Nu rămâne bogăția, nici călătorește împreună slava; că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos celui fără de moarte să-i zicem: pe aceștia ce s-au mutat de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Și acum..., a Născătoarei:

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta, cea dumnezeiască-omenească cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluând, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut fără tată pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci fără mamă; Care nici cum n-a suferit schimbare, sau amestecare sau despărțire; ci a păzit întreaga osebire a amânduror firilor. Pentru aceasta, Maică Fecioară, Stăpână, pe El roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne martirice, glasul al 3-lea:

Câți sunteți iubitori de mucenici veseliți-vă acum, cântând cu un glas cântarea lui Hristos; că ne-a răsărit nouă în lume ca luminători, pomenirea cea de peste an a luptătorilor Lui, care ne trimite harul minunilor și luminează mintea și sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Vitejia răbdării voastre a biruit meșteșugirile vrășmașului, începător al răutății, mucenici prealăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Ci vă rugați Domnului, să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Străluciți prin credință, luminători prealuminați, sfinților, cei ce sunteți doctori ai buneii credințe, purtătorilor de lupte prealăudați; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idolești le-ați aruncat la pământ, având biruință nebiruită Crucea adevărului.

Slavă..., **a morților:**

Când, la cuvântul Tău, vom sta înaintea judecății Tale celei nemitarnice, Doamne, să nu ne osândești pe noi, cei ce am crezut în Tine, Mântuitorul nostru. Că toți am greșit, dar de la Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta ne rugăm Ție, să așezi în locașurile dreptilor Tăi, Hristoase, pe cei pe care i-ai luat, ca Cel ce ești Însuși mult-Milostiv.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te

lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihiri Martirice, glasul al 3-lea:

Veniți, popoare, să cinstim toți pomenirea sfinților mucenici, că priveală făcându-se îngerilor și oamenilor, au luat cununile biruinței de la Hristos, și se roagă pentru sufletele noastre.

Frica de împărați și de tirani nu au luat-o în seamă ostașii lui Hristos, și cu bună îndrăzneală și bărbătește L-au mărturisit pe El Domn al tuturor, Dumnezeu și împărat al nostru, și se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile sfinților îngeri s-au mirat de luptele mucenicilor, că fiind îmbrăcați cu trup muritor, n-au luat în seamă chinurile, făcându-se următori p a t i m i i Mântuitorului Hristos, și se roagă pentru sufletele noastre.

Ca niște luminători în lume străluciți și după moarte, sfinților mucenici, lupta cea bună luptându-vă. Pentru aceasta, ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați pe Hristos Dumnezeu, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., **a morților:**

Oamenilor, pentru ce ne tulburăm în zadar? Calea pe care alergăm este scurtă, fum este viața, abur, țărână și cenușă și curând ne facem netrebniți. Pentru aceasta să ne rugăm lui Hristos celui nemuritor: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea tuturor celor ce se roagă, în tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, în tine este toată

nădejdea noastră. Roagă-te celui ce S-a născut din tine, pentru netrebnicii robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihurile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 3-lea:

Podobie: Chipul Crucii tale...

Slăvesc cinstita Cruce a Ta, prin care s-a dăruit viața și dulcimea desfătării, celor ce te laudă cu credință și cu dragoste. Unule, mult-Milostive. Pentru aceasta grăim către Tine, Hristoase Dumnezeu: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Unule milostive și îndurate, cel ce ai noian de bunătate neajuns cu mintea, Cel ce cunoști firea oamenilor pe care o ai făcut, pe Tine te rugăm, Hristoase Dumnezeu: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Adormind în mormânt ca un om, ai înviat pe cei ce dormeau în morminte ca un Dumnezeu, cu puterea Ta cea nebiruită, care aduc Ție cântare fără încetare. Pentru aceasta grăim către Tine Hristoase Dumnezeu: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locuința tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Făclie înțelegătoare te știm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai purtat Lumina Dumnezeirii, Care s-a unit cu grosimea firii omenești. Pentru aceasta roagă pe Fiul tău și Dumnezeu să odihnească pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc.

GLASUL AL PATRULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri, glasul al 4-lea, însăși podobia:

Aș vrea să șterg, Doamne, zapisul greșalelor mele cu lacrimile, și să-Ți plac în cealaltă vreme a vieții mele prin pocăință; dar vrăjmașul mă amăgește și se luptă cu sufletul meu. Doamne mai înainte de sfârșit, până nu pier, mântuiește-mă.

Cine înviforându-se și alergând la limanul acesta, nu se va mântui? Sau cine îmbolnăvindu-se și năzuind la această casă de tămăduire nu se va vindeca? Ziditorule al tuturor și tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta și cad înaintea Ta; greșit-am, Dumnezeule, miluiește-mă.

Oaie sunt a turmei Tale celei cuvântătoare, și alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice și de la Minei patru stihiri Martirice, glasul al 4-lea:

Cel ce Te preaslăvești întru pomenirile sfinților Tăi,

Hristoase Dumnezeule, de dâșii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Cel ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primește și de la noi cântare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Având, sfinților, îndrăzneală către Mântuitorul, rugați-vă neîncetat pentru noi, păcătoșii, cerând iertare de greșeale, și sufletelor noastre mare milă.

Jertfe însuflețite, arderi de tot gânditoare, mucenici ai Domnului, junghieri desăvârșit ale lui Dumnezeu, oi ce cunoașteți pe Dumnezeu și sunteți cunoscute de Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugați-vă ca să fim păstoriți și noi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., **a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:**

Unde este străduința lumii? Unde este nălucirea celor vremelnice? Unde este aurul și argintul? Unde este mulțimea slugilor și strigarea? Toate sunt țărână, toate cenușă, toate umbră. Ci veniți să ne rugăm Împăratului celui nemuritor: Doamne, de veșnicile Tale bunătăți învrednicește pe cei ce s-au mutat de la noi, și-i odihnește întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Proorocul David, care prin Tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru Tine mai înainte a glăsuț, mărire ție făcându-Ți: De față a stat Împărăteasa de-a dreapta ta. Că pe tine maică mijlocitoare vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a binevoit a Se face om; ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat de patimi, și oaia cea rătăcită, din munte răpită, aflând-o, pe umeri ridicând-o la Tatăl a adus-o, și după voia Sa cu puterile cerești a împreunat-o; și a mântuit, Născătoare de Dumnezeu, lumea Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

SÂMBĂȚĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, aceste Sedelne Martirice, glasul al 4-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, în nevoințele lor, cununile nesticăciunii au luat de la Tine, Dumnezeu nostru; că având tăria Ta, pe tirani au surpat; zdrobit-au și ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeu lui Israel.

Cu sângiurile mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și cu vison, Biserica Ta împodobită fiind, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale; pace cetății Tale dăruiește, și sufletelor noastre mare milă.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru Dâșii.

Cu Crucea întrarmându-se mucenicii Tăi, au biruit vicleșugurile vrăjmașului începător de rele, Hristoase Dumnezeu nostru. Strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni, și dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește lumea Ta.

Slavă..., **a morților.**

Sufletele pe care le-ai mutat din cele trecătoare la Tine, odihnește-le, Doamne, ca un milosârd și Atotputernic, Hristoase Dumnezeu nostru. Iartă-le, Îndurate, cele făcute de dâșii; miluiește Milostive, lucrul mâinilor Tale! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu. Unu'le, Iubitorule de oameni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine

Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu într-o unire neamestecată întrupându-Se, și Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

LA LAUDE

Se pun stihurile pe patru. Stihurile Martirice, glasul al 4-lea:

Cine nu se va minuna, sfinților mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? Cum fiind cu trup ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos și cu Crucea întrarmându-vă? Pentru aceasta după vrednicie v-ați arătat demonilor alungători și barbarilor împotriviți. Rugați-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Părtași îngerilor v-ați făcut, sfinților mucenici, în fața mulțimilor pe Hristos bărbătește propovăduind; că toate cele plăcute din lume, ca și cum n-ar fi fost, le-ați părăsit; iar credința ați ținut-o ca o ancoră tare. Pentru aceasta alungând înșelăciunea, izvorâți credincioșilor darurile tămăduirilor. Rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de luptele voastre sfinților mucenici, că în trup muritor fiind îmbrăcați, ați biruit pe vrăjmașii cei fără de trupuri? Pe voi nici amenințările tiranilor nu v-au înfricoșat, nici năvălirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat după vrednicie v-ați slăvit de la Hristos, Cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea sfinților Tăi, Doamne, că prin săbii și prin foc și de frig zdrobiți, și-au vărsat sângele lor, având nădejdea la Tine, ca să-și ia plata osteneții; au răbdat și au luat de la tine, Mântuitorule mare milă.

Slavă..., a morților:

Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihnește pe robii Tăi, că Însuși ești iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Avându-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejde și ocrotitoare, nu ne temem de năvălirile vrăjmașilor, că tu acoperi sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihurile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem...

Cu adevărat înfricoșătoare este taina morții, cum sufletul de trup cu anevoie se desparte, din alcătuirea și din împreuna-creștere, legătura cea prea firească, cu voința lui Dumnezeu, se taie. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat, odihnește-i în corturile sfinților Tăi, Dătătorule de viață, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Somn se arată moartea celor ce cred Ție, Celui ce ai fost pus în mormânt, care toate le stăpânești, și ai stricat biruința morții și ai surpat puterea ei cea de mulți ani. Pentru aceasta ne rugăm Ție: pe cei ce s-au mutat odihnește-i în corturile sfinților Tăi, Dătătorule de viață, Iubitorule de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Tu nouă Te-ai făcut dreptate și simțire și răscumpărare sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptățiți și răscumpărați, luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Și acum te rugăm: pe cei ce s-au mutat, odihnește-i în bucurie și în lumină, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă...

Neamul omenesc a fost rechemat din stricăciune la nestricăciunea cea nepieritoare, fiind spălat cu sângele cel vărsat din coasta Ta, Mântuitorule, cu care ne-ai spălat de neascultarea strămoșului. Pentru aceasta Ție ne rugăm:

odihnește pe cei ce s-au mutat în corturile cele veșnice, în cetele mucenicilor Tăi.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Urmând graiul celor ce au grăit de Dumnezeu, pe tine te cunoaștem Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană; că ai născut pe Dumnezeu întrupat, Care ne-a răscumpărat pe noi cei robiți de păcate. Pe care și acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pe robii tăi, cei ce s-au mutat de aici.

GLASUL AL CINCILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... **se pun stihurile pe 10 și se cântă patru stihuri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.**

Stihurile de umilință, glasul al 5-lea:

Doamne nu încetez păcătuind; nu mă știu a fi vrednic de iubirea Ta de oameni; biruiește împietrirea mea, Cel ce ești unul bun, și mă miluiește.

Doamne, și de frica Ta mă tem și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de Judecătorul? Sau cine, voind să se vindece, mânia pe doctor ca mine? Îndelung-Răbdătorule, Doamne, milostivește-Te spre neputința mea și mă miluiește.

Vai! Cum m-am asemănat eu smochinului celui neroditor, și mă înfricoșez de blestem și de tăiere! Dar Tu, Lucrătorule ceresc, Hristoase Dumnezeule, arată roditor sufletul meu cel înțelenit; primește-mă ca pe fiul cel desfrânat și mă miluiește.

Mulțimile greșealelor mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și șterge toate fărădelegile mele, dându-mi gând de întoarcere și Te rog miluiește-mă ca un iubitor de oameni.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori; apoi aceste Martirice ale glasului și de la Minei patru stihiri Martirice, glasul al 5-lea:

Toate cele pământești disprețuindu-le, și spre chinuri bărbătești îndrăznind, nu v-ați lipsit de fericitele nădejdi; ci moștenitori Împărăției cerurilor v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Având dar îndrăzneală către iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Cu pavăza credinței îmbrăcându-se, și cu semnul Crucii pe sine întărindu-se, la chinuri bărbătește pe sine s-au dat, și înșelăciunea și semeția diavolului au surpat sfinții Tăi, Doamne. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pacea și sufletelor noastre mare milă.

Rugați-vă pentru noi, sfinților mucenici, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre; că vouă s-a dar har, să vă rugați pentru noi.

Din dragostea cea fără de sațiu a sufletului, nelepădându-vă de Hristos, sfinților mucenici, care multe feluri de cazne și de patimi răbdând, ați surpat semețiile tiranilor, și credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta și îndrăzneală către Dânsul câștigând, cereți să ne dea nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin.

Adușu-mi-am aminte de proorocul ce zice: Eu sunt pământ și țărână; și iarăși m-am uitat în morminte și am văzut oase

goale și am zis: oare, cine este împăratul sau ostașul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihnește, Doamne, cu dreptii pe robii Tăi.

Și acum..., a **Născătoarei**:

În Marea Roșie chipul miresei celei ce nu știe de nuntă s-a scris oarecând; acolo Moise despărțitor al apei; iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru neudat Israel, iar acum pe Hristos L-a născut fără sămânță Fecioara. Marea după trecerea lui Israel a rămas neumblată, iar cea fără prihană după nașterea lui Emmanuel, a rămas nestricată. Cel ce ești și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca un om, Dumnezeuule, miluiește-ne pe noi.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele mucenice, glasul al 5-lea:

Doamne, de paharul patimii Tale mucenicii Tăi dorind, au lăsat desfătarea lumească, și îngerilor păi tași s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dăruiește pace sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeuul lui Israel.

Minunile sfinților Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dat nouă Hristoase, Dumnezeuule. Pentru rugăciunile lor, risipește gândurile păgânilor, și sceptrurile împărăției le întărește, ca Cel singur bun și de oameni iubitor.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

De prigoane și de primejdii nebăgând seamă, și netemându-se de semețiile tiranilor, cu îndrăzneală au propovăduit pe Hristos; și caznele chinurilor răbdându-le cu tărie, au surpat rătăcirea idolească, puterea diavolească mucenicii biruind cu adevărat.

Slavă..., a morților:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greșealele lor cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

LA LAUDE

Patru stihuri mucenice, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea Împăratului ceresc, că de au și fost pământenii mucenicii, dar s-au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească; trupurile disprețuindu-le, prin patimi s-au învrednicit de cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne mântuiește sufletele noastre.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca și cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat chinurile, având în minte numai singură nădejdea bucurării de bunurile cele făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule nostru, dăruiește lumii Tale pace, și sufletelor noastre mare milă.

Sfînții Mucenici pe pământ s-au luptat, gerul au răbdat, focului s-au dat, apa i-a luat; al lor este glasul care zice: Trecut-am prin foc și prin apă, și ne-ai scos pe noi la odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Fiind în chinuri, sfinții veselindu-se strigau: Schimburi sunt nouă acestea cu Stăpânul; în locul rănilor ce ni se fac pe trupuri, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temnițe, raiul; în locul osândirii cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., **a morților:**

Tu, Doamne, Cel ce mai zidit și ai pus peste mine mâna Ta, mi-ai poruncit și ai zis: Iarăși vei merge pe pământ. Povățuiește-mă la calea ta cea dreaptă, iartă-mi greșelele și te rog mântuiește-mă, Iubitorule de oameni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine te fericism, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihurile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...

Cu strălucirea feței Tale, Hristoase, așează ca un îndurat pe cei ce s-au mutat, sălășluindu-i în loc cu verdeață, la apele odihnei Tale celei curate și dumnezeiești, în doritele sânuri ale strămoșului Avraam, unde se vede lumina Ta curată, și se varsă izvoarele bunătății, unde saltă învederat veselindu-se cetele dreptilor pentru bunătatea Ta, cu care împreună așează pe robii Tăi și le dăruiește mare milă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Îngăduie a cânta Ție cu glas bineîntocmit, slăvind a Ta putere, Îndurate, cei ce s-au mutat din aceste trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor și Iubitorul de oameni; dându-le să se lumineze cu frumusețea podoabei Tale, și să se bucure de împreunarea cea dulce și veselă, și să se desfăteze luminat, unde îngerii dănuiesc împrejurul scaunului Tău, și cetele sfinților cu bucurie urmează. Cu care împreună dă robilor Tăi odihnă și mare milă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Unde sunt adunarea proorocilor, cetele Apostolilor și ale

mucenicilor, și toți care din veac s-au îndreptățit, cu mântuitoarea Ta patimă și cu sângele, cu care ai răscumpărat pe omul cel robit, acolo odihnește pe cei ce au adormit în credință, ca un iubitor de oameni, iertându-le greșelele; că Tu singur fără de păcat ai viețuit pe pământ, singur sfânt și singur liber între cei morți. Pentru aceasta dă robilor Tăi odihnă și mare milă.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei:

Pe noi cei robiți de legea păcatului, ne-ai slobozit stăpână, zămisbind în pântece pe Dătătorul de lege și Împăratul-Hristos, ceea ce ești singură Maică-Fecioară; prin Care ne îndreptățim în dar și prin har. Pe Care acum roagă-L, să așeze în cartea vieții sufletele celor ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu. Ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce ești cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Lui, Celui ce dă lumii mare milă.

GLASUL AL ȘASELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 6-lea:

N-am agonisit pocăință și nici lacrimi; pentru aceasta mă rog Ție, Mântuitorule, să mă întorci mai înainte de sfârșit, și să-mi dai umilință, ca să mă izbăvesc de chinul cel veșnic.

La înfricoșătoarea ta venire, Hristoase, să nu auzim: Nu vă știu pe voi! Că în Tine ne-am pus nădejdea, Mântuitorule, deși nu facem poruncile Tale, pentru lenea noastră; dar te rugăm, milostivește-te spre sufletele noastre.

Vindecă, Mântuitorule, rănilile inimii mele, care s-au făcut din multe păcate, Cel ce ești doctorul sufletelor și al trupurilor, și dai celor ce se roagă Ție pururea iertare de greșeale. Dăruiește-mi lacrimi de pocăință, dându-mi dezlegare datoriiilor, Doamne, și mă miluiește.

Aflându-mă vrăjmașul gol de virtuți, m-a rănit cu săgeata păcatului. Dar Tu, ca un doctor al sufletelor și al trupurilor, vindecă rănilile sufletului meu, Dumnezeule, și mă miluiește.

VINERI SEARA

La Doamne strigat-am ... se pun stihirile pe 10, și se cântă idiomela zilei, de două ori, apoi patru Martirice și patru de la Minei.

Stihiri Martirice, glasul al 6-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Cei ce au mărturisit pentru Tine Hristoase, multe chinuri au răbdat, pentru rugăciunile și cererile lor, Doamne, păzește-ne pe noi pe toți.

Mucenicii purtători de biruință și cetățenii cerești, luptându-se pe pământ, multe chinuri au răbdat, și în cer cunună desăvârșită au luat, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea ce era înaintea lor, și văzând dinainte viața ce va să fie, se întăreau cu nădejdea ce aveau către Tine. Cu rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă ..., a morților:

Început și ființă mi s-a făcut mie porunca Ta cea ziditoare;

că voind să alcătuiesti fire vie din firea cea nevăzută și din cea văzută, din pământ trupul mi-ai zidit, și mi-ai dat suflet cu suflarea Ta cea dumnezeiască și făcătoare de viață. Pentru aceasta, Hristoase, pe robii Tăi în latura celor vii și în corturile dreptilor, odihnește-i.

Și acum ..., **a Născătoarei:**

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, nașterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Același din tine cea curată a ieșit, în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată preafericită, să miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTA LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele mucenice, glasul al 6-lea:

Luptă mucenicească răbdând sfinții, și daruri pentru biruință de la Tine luând, au stricat născocirile celor fără de lege, și au luat cununile nestrucăciunii. Pentru dânșii, Dumnezeule, dăruiește-ne nouă mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeuul lui Israel.

Asupra luptei erau împotriviri vitejești, chinuri tirănești asupra mucenicilor, și stau cetele celor fără de trup, ținând daruri pentru biruință. Spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne slavă Ție.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Pomenirea mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat astăzi ca raiul din Eden, că întru dânsa se bucură toată făptura. Dă-ne

nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

Slavă ..., **a morților:**

Cu adevărat toate sunt deșertăciune, și viața aceasta este umbră și vis, că în deșert se tulbură tot pământeanul, precum zice Scriptura. Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălășluim, unde împreună sunt împărații și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceștia mutați de la noi, odihnește-i ca un iubitor de oameni.

Și acum ..., **a Născătoarei:**

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cerem singură ocrotirea ta cea temută, milostivește-te spre poporul tău cel ce lesne se primejduiește; roagă pe milostivul Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre de toată amenințarea, ceea ce ești binecuvântată.

LA LAUDE

Patru stihuri Martirice, glasul al 6-lea:

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi, toată făptura prăznuiește; cerurile se bucură cu îngerii, și pământul se veselește cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Doamne, de n-am avea pe sfinții Tăi rugători, și bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am în îndrăzni Mântuitorule, a Te lăuda pe Tine, pe Care Te binecuvintează neîncetat îngerii? Cunoscătorul inimilor, iartă sufletele noastre.

Pomenirea mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că pătimind pentru Hristos, cununi de la Dânsul au luat, și acum se roagă cu îndrăznire pentru sufletele noastre.

Pe cei aleși și pe cei sfinți minunați i-a făcut Dumnezeuul nostru. Bucurați-vă și vă veseliți toate slugile Lui, că v-a gătit vouă cununi și împărăția Sa, Rugămu-vă pe voi să nu ne uitați pe noi.

Slavă ..., **a morților:**

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom în Eden de demult, când și-a vărsat șarpele veninul; că printr-însul a intrat moartea care a mâncat pe om cu tot neamul lui. Dar venind Stăpânul, a surpat pe balaur și ne-a dăruit nouă învierea. Deci către Dânsul să grăim: Fie-Ți milă, Mântuitorule, și pe cei ce i-ai luat odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Și acum ..., **a Născătoarei:**

Pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale mucenicilor Tăi, ale Apostolilor și ale proorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioșilor și dreptilor, și ale tuturor sfinților, pe adormiții robii Tăi odihnește-i.

LA STIHOAVNĂ

Stihurile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și ...

Cel ce ai milostivire necuprinsă spre noi, mult-Milostive, izvor nedeșertat al dumnezeieștii bunătăți, sălășluiește pe cei ce s-au mutat la Tine Stăpâne, în pământul celor vii, în corturile cele iubite și dorite, dăruindu-le moștenirea cea pururea stătătoare; că Tu Ți-ai vărsat sângele Tău, Hristoase, pentru toți, și cu preț de viață făcător, lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit Doamne.

Moarte făcătoare de viață ai răbdat de bunăvoie, viață ai izvorât și credincioșilor desfătare veșnică le-ai dăruit, în care rânduiește pe cei ce au dormit în nădejdea învierii, iertând cu bunătatea Ta toate greșelele lor; ca Cel ce singur ești fără de păcat, singur bun și de oameni iubitor. Ca de toți să se laude numele Tău, Hristoase, și mântuiți fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Pe Tine, Hristoase, știindu-Te, că domnești peste cei vii, și peste cei morți, stăpânești cu putere dumnezeiască stăpânitoare, Te rugăm: Însuți pe credincioșii robii Tăi care au venit la Tine, Unule, Făcătorule de bine odihnește-i cu aleșii Tăi, Iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru strălucirile sfinților. Că iubitorul milei ești, și mântuiești ca un Dumnezeu pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule, mult-Milostive.

Slavă ... Și acum, **glasul al 6-lea alcătuire a lui Ioan Damaschin:**

Sălășluire cuviincioasă lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă, că ai încăput pe Dumnezeu, și pe Hristos L-ai născut, ceea ce nu știi de nuntă, în două firi, într-o ființă și un ipostas. Pe Acesta roagă-L ca pe Cel ce este Unul-Născut și întâi născut, Care te-a păzit fecioară curată și după naștere, să odihnească sufletele celor ce au adormit cu dreaptă credință în lumina, strălucirea cea nestricăcioasă și fericire.

GLASUL AL ȘAPTELEA

DUMINICA SEARA

La Doamne, strigat-am ... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 7-lea:

Ca fiul cel desfrânat am venit și eu, Îndurate, primește-mă pe mine cel ce cad înaintea Ta, ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeule, și mă miluiește.

Ca cel ce a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu prin păcatele mele, și sufletul meu s-a rănit. La cine voi scăpa eu, vinovatul, decât la Tine, Milostivul, doctorul sufletelor; revarsă peste mine, Dumnezeule, mare milă.

Să nu mă tai Mântuitorule pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor; ci dăruiește-mi iertare întru mulți ani, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinței, ca să aduc Ție rodul milosteniei.

Ca Cel ce ești Soarele dreptății, luminează inimile celor ce Te laudă pe Tine; Doamne, slavă Ție.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei de două ori, patru Martirice și patru de la Minei.

Stihiei Martirice, glasul al 7-lea:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeu; lauda Apostolilor și bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o ființă.

Sfînților mucenici, care bine v-ați nevoit, și v-ați încununat, rugați-vă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Disprețuind toate cele de pe pământ, sfinților mucenici, și în fața mulțimilor propovăduind pe Hristos bărbătește ați luat de la El răsplătirile pentru chinuri. Ci ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați-L ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm către voi, rugămu-vă.

Prealăudaților mucenici, turmă duhovnicească, arderi de tot gânditoare, jertfă bineprimită, bineplăcută lui Hristos, pe voi nu pământul v-a ascuns, ci Cerul v-a primit; părtași îngerilor v-ați făcut. Cu care împreună rugați-vă Mântuitorului și Dumnezeului nostru, rugămu-vă, să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Odihnește, Mântuitorul nostru Dătătorule de viață, pe

frații noștri, pe care i-ai mutat din cele trecătoare, care grăiesc: Slavă Ție.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Maică te-ai cunoscut mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, și ai rămas fecioară mai presus de cuvânt și de gând; și minunea nașterii tale nu poate limba a o tălmăci; că neînțeleasă fiindu-ți zămislirea, curată, necuprins este chipul nașterii; că unde voiește Dumnezeu, se biruiește rânduiala firii. Pentru aceasta pe tine toți Maică a lui Dumnezeu știindu-te, îndelung ne rugăm ție: roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelenele mucenice, glasul al 7-lea:

Bucurați-vă dreptilor! Să se veselească cele cerești! Că mucenicii luptându-se pe pământ, au surpat înșelăciunea. Să salte Biserica prăznuind biruința, înaintea Dătătorului de răsplată și a unuia Făcătorului de **b i r u i n ț ă**, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Necredința tiranilor disprețuind și nebăgând în seamă durerea chinurilor, nu v-ați lepădat de credința cea în Hristos sfinților. Pentru aceasta rugați pe iubitorul de oameni Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Sfintilor, rugați-vă să ni se dea nouă iertare de greșealele noastre, și să ne izbăvim de relele ce vor să fie, și de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., **a morților:**

În latura celor vii, Doamne, și în locașurile dreptilor Tăi,

odihnește pe robii Tăi a căror pomenire săvârșim, Iubitorule de oameni; și orice au greșit fiind în viață, iartă-le, ca un Dumnezeu milostiv și lesne iertător, Cel ce dai lumii mare milă.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca ceea ce ești visteria învierii noastre, scoate din groapa și din adâncul greșelilor pe cei ce nădăjduiesc spre tine, prealăudată; că tu ai mântuit pe cei vinovați de păcat, născând mântuirea noastră; ceea ce mai înainte de naștere ai fost fecioară, în naștere fecioară și după naștere iarăși ai rămas fecioară.

LA LAUDE

Patru stihiri Martirice, glasul al 7-lea:

Pomenirea sfinților Tăi mucenici prăznuind, pe Tine, Hristoase, Te laudăm cântând: Doamne, slavă Ție.

În mijlocul mulțimilor celor fără de lege bucurându-se mucenicii, au grăit către Hristos: Doamne, slavă Ție.

Luminători s-au arătat lumii prealăudații mucenici, grăind către Hristos: Doamne slavă Ție.

Una gândind și spre un lucru privind mucenicii răbdători de chinuri, o cale a vieții au aflat: moartea cea pentru Hristos; râvnind unul altuia sfârșitul. O, ce minune! Întrecându-se a răpi chinurile ca pe niște avuții, unul către altul grăia: De nu vom și muri acum, tot avem să murim și să slujim cele ce sunt nașterii datoare. Să facem întâmplarea cea rea mare cinste. Să socotim al nostru ceea ce este de obște, cumpărând viața cu moartea. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., **a morților:**

Sufletele pe care le-ai luat, Mântuitorule al lumii, odihnește-le în corturile dreptilor și ale aleșilor Tăi, Doamne.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, strigăm ție împreună cu îngerul, a lui Dumnezeu mireasă, numindu-te cămară și ușă, scaun de foc, munte netăiat și rug nears!

LA STIHOAVNĂ

Stihurile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 7-lea:

O morât Te-ai văzut pe Cruce, cel ce singur ești nemuritor, și ai fost pus în mormânt ca un mort, izbăvind pe oameni de pierzare, din stricăciune și de moarte. Ci ca Cel ce ești noianul milostivirii cel nedeșertat, și izvorul bunății, sufletele robilor Tăi, celor ce s-au mutat de la noi, odihnește-le.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Cu podoaba Ta cea netrecătoare, cu dulceața frumuseții Tale, și cu razele luminii Tale celei dumnezeiești, învrednicește să se lumineze, Bunule, cei ce s-au mutat la Tine, în revărsarea de lumină cea fără de materie, a arătării Tale celei luminoase; ca să dăntuiască împreună cu îngerii împrejurul Tău, Stăpâne și Împărate al slavei și Doamne.

Stih: Sufletele lor întru bunăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Ca Cel ce ai convenita mărime de daruri necheltuită, și ești ca o visterie neîmpuținată a bogatei bunăți, sălășluiește ca un Dumnezeu pe cei ce s-au mutat la Tine, în partea aleșilor Tăi, în locul de odihnă, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă... Și acum..., **a Născătoarei:**

Tu ai născut plinirea legii, pe Izbăvitorul Care S-a făcut trup; că nu s-a făcut îndreptare prin lege celor mai dinainte; iar răstignindu-se Hristos pentru noi, i-a îndreptat. Deci ceea ce ai îndrăznire ca o maică, roagă pe Fiul tău cel milostiv, să odihnească sufletele celor ce s-au mutat cu dreaptă credință, ceea ce ești întru tot lăudată.

GLASUL AL OPTULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 8- lea:

Pe Tine, Împăratul și Stăpânul, îngerii Te laudă neîncetat; iar eu cad înaintea Ta grăind ca vameșul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te acoperi cu valurile lumesti; trezește-te grăind către Făcătorul tău de bine: Dumnezeule, milostivește-te spre mine și mă mântuiește.

Dă-mi lacrimi, Dumnezeule, ca oarecând femeii celei păcătoase și mă învrednicește a uda picioarele Tale, care m-au izbăvit din calea rătăcirii; și să-Ți aduc Ție mir cu bună mireasmă; viață curată prin pocăință agonisită; ca să aud și eu doritul Tău glas: Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!

Când îmi aduc aminte de mulțimea relelor ce am făcut, și cuget la cercetarea cea înfricoșătoare, cuprins fiind de cutremur, alerg la Tine, Iubitorule de oameni Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog Ție, nu mă trece cu vederea, Cel ce singur ești fără de păcat; ci dăruiește umilință smeritului meu suflet, mai înainte de sfârșit, și mă mântuiește.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului și patru de la Minei.

Stihirile Martirice, glasul al 8-lea:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; ci și acum rugați-vă să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă.

Mucenicii Domnului, rugați pe Dumnezeu nostru și vă rugăm cereți sufletelor noastre mulțime de îndurări și curățire de multe greșeale.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață și neluând seama la chinuri pentru viața ce va să fie, aceleia moștenitori s-au arătat; pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură. Pentru rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât. Vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai deșertat pe Tine însuși, și chip de rob ai luat; smeritu-s-au până la moarte, urmând sărăciei Tale. Cu ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților, glasul al 8-lea:

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte, și văd în morminte frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire și chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormiților odihnă.

Și acum..., a Născătoarei:

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ s-a arătat și cu oamenii a petrecut. Că din fecioară curată trup luând, și dintr-însa ieșind cu luarea, un Fiu este îndoit în fire, dar nu în fețe. De aceea pe Acesta Dumnezeu și om desăvârșit cu adevărat propovăduindu-L, mărturisim Dumnezeu al nostru pe Hristos, pe Care roagă-L Maică, ceea ce nu știi de mire, să se miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele mucenice, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Luminători înțelegători v-ați arătat, sfinților mucenici, că negura înșelăciunii ați împrăștiat-o prin credință și făcliile voastre cele sufletești le-ați aprins, și cu mirele în slavă ați intrat în cămara cerească; și acum rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Luminători ai lumii pururea-luminoși, prin credință de mucenici v-ați arătat, punându-vă toată nădejdea în Domnul, și cu untdelemnul cel înțelegător al Duhului v-ați luminat, sfinților, candelile voastre cele sufletești. Pentru aceasta v-ați arătat Bisericii pahare duhovnicești, vărsând sângele ca niște izvoare de apă. Prealăudaților mucenici, rugați-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeale, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Omorând prin înfrânare chipurile și mișcările patimilor, cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat har a goni

bolile celor bolnavi, și a face minuni în viață și după moarte. Cu adevărat minune neînțeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă lui Dumnezeu, Cel unul înțelept și ziditor.

Slavă..., a morților:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chivernisești, și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule Ziditorule fă odihnă, Doamne sufletelor adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea și-au pus, spre Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeuul nostru.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid și liman te avem, și rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, ceea ce ești credincioșilor mântuire.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile Martirice, glasul al 8-lea, însăși podobia:

Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi, că întru voi S-a odihnit Hristos? Serafimi, că neîncetat L-ați slăvit pe El? Îngeri, că de trup v-ați lepădat? Puteri, că lucrați cu minunile? Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugați-vă, să se mântuiască sufletele noastre.

Mult v-ați luptat, sfinților, răbdând bărbătește chinuri de la cei fără de lege, pe Hristos mărturisind înaintea împăraților, și iarăși mutându-vă din viață, puteri săvârșiți în lume, tămăduind pe cei bolnavi de patimile lor, sfinților. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mucenicii lui Hristos cei nebiruiți, biruind înșelăciunea cu puterea Crucii, ați luat harul vieții veșnice. De amenințările tiranilor nu v-ați temut, cu chinurile fiind răniți v-ați veselit; și acum sânghiurile voastre s-au făcut vindecări sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

În platoșa credinței bine-îmbrăcându-vă, și cu chipul

Crucii întrarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; tiranilor bărbătește v-ați împotrivit și înșelăciunea diavolului ați surpat; și făcându-vă biruitori, de cununi v-ați învrednicit. Rugați-vă pentru noi, ca să ne mântuim.

Slavă..., **a morților:**

Moartea Ta, Doamne, s-a făcut pricină nemuririi, că de n-ai fi fost pus în mormânt, raiul nu s-ar fi deschis. Pentru aceasta, odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un milostiv.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie duhovnicească, că la el alergând, ne izbăvim de bolile cele sufletești.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Împărătește mi-ai scris slobozire cu vopsele roșii, degetele Tale sângerându-Ți Stăpâne, și roșindu-le cu sângele Tău. Și acum cu credință te rugăm: cu cei întâi-născuți ai Tăi numără-i împreună, și bucuria dreptilor Tăi a dobândi învrednicește-i, pe cei ce s-au mutat la Tine, Cel milostiv.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Sfințitor ai fost ca un om, junghiat ai fost ca un miel, jertfă Te-ai adus Tatălui, răscumpărând pe om din stricăciune. Deci ca un iubitor de oameni, rânduiește pe cei ce s-au mutat în latura celor vii, unde se varsă râurile desfătării, unde țâșnesc izvoarele veșniciei.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cu adâncul înțelepciunii tale celei negrăite, hotar pui vieții și vezi dinainte cele ce au să fie, și la altă viață muți pe robii Tăi. Deci pe cei pe care i-ai luat, rânduiește-i la apele odihnei,

în strălucirea sfinților, Doamne, unde este glasul bucuriei și al laudei.

Slavă..., **a morților:**

Cuvânt nevăzut fiind, de o ființă și de un scaun cu Tatăl și cu Duhul, Te-ai arătat cu trupul pentru mine omul. Deci ca un milostiv și iubitor de oameni, luminează cu frumusețile cuviinței și ale podoabei Tale, pe cei ce s-au mutat din viață, Cel ce ești începător al vieții.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca ceea ce ai zămislit pe Cuvântul cel fără de început al lui Dumnezeu-Tatăl, cu îndrăznirea ta cea de Maică, îndelung roagă-L să rânduiască pe robii tăi, unde este dănuirea neîncetată, a celor ce se veselesc și te laudă pe tine, unde sunt strălucirile cele veșnice, și dulcele glas al celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu Născătoare.

JOI LA CANONUL CEL MARE

VIAȚA CUVIOASEI MAICII NOASTRE

MARIA EGIPTEANCA

În una din mănăstirile Palestinei s-a aflat un ieromonah bătrân cu numele de Zosima, care era atât de îmbunătățit cu viața, că mulți monahi din mănăstirile din preajmă veneau la el spre a căpăta cuvânt de aleasă învățătură.

Și a petrecut el cincizeci și trei de ani în aceea mănăstire, păzind cu asprime și cu duh puternic toată pravila monahicească și aducând lui Dumnezeu laude, fără oprire.

Dar într-o zi, cercetat fiind de diavol, el a avut un gând de deșartă slăvire, zicându-și: „Oare se află în această pustie vreun om sau monah care să mă întreacă?”

Atunci, i s-a arătat îngerul – și i-a zis:

- „O, Zosima, mare a fost nevoița ta până acum, dară nimeni nu se află între oameni care s-ar putea arăta pe sine ca desăvârșit. Drept aceea, ca să afli câte căi sunt spre mântuire, ieși din pământul tău, precum odinioară Avraam, și mergi în una din mănăstirile ce se află lângă râul Iordanului”.

De îndată, Zosima urmând îndemnul a ieșit din acea mănăstire și a purces spre locul arătat lui de înger. Ajungând la mănăstirea de lângă râu, a fost primit de egumen, dându-i găzduire.

Acolo, Zosima a văzut pe monahi strălucind în faptele cele bune și cu duhul arzând de dragostea Domnului. Cântarea lor era neîncetată, privegherea era toată noaptea. Cuvinte deșarte nu erau între dânșii, iar gâlcevile omenești nici nu știau de ele. Se socoteau

morți cu trupul, hrana lor fiind Cuvântul Domnului.

Și acolo era obiceiul, ca monahii, în vremea sfântului și marelui post, să iasă și să se ducă, fiecare, singur, în pustia fără capăt din preajma mănăstirii – și acolo, în rugăciune și în postire, să aducă aleasă laudă lui Dumnezeu.

Așa că, Zosima ieșind din mănăstire, a trecut Iordanul – și a intrat în pustie, luând cu el puțină hrană și haina de pe el.

Și mergând douăsprezece zile, s-a oprit într-un loc așa de pustiu, că parcă niciodată nu călcase picior de om pe acolo. A stătut – și și-a făcut rugăciunile cele cuvenite, cântând și închinându-se.

Cum stătea el așa, a văzut de-a dreapta o umbră, care semăna a trup omenesc. Părându-i-se că-i o nălucire diavolească, s-a spăimântat și s-a închinat.

Lepădând frica, s-a întors cu fața într-acolo – și a văzut pe cineva cu trup gol, alergând încolo. Și avea pielea arsă de soare, iar părul îi era alb, tot, ca lâna.

Zosima a alergat spre arătarea aceea, înfundându-se în pustie și mai adânc.

După ce s-a apropiat, încât să-i poată fi auzit glasul, Zosima a strigat:

- „De ce fugi de mine – și cine ești tu?”

Arătarea a dat glas, zicând:

- „Avva Zosima, iartă-mă că nu mă pot arăta ție, căci sunt femeie goală, - ci dacă vrei să-mi dai mie, păcătoasei, rugăciunea și binecuvântarea ta, aruncă-mi ceva din hainele tale, ca să-mi acopăr goliciunea ...”.

Atunci, frică mare a cuprins pe Zosima, căci de unde femeia aceea îi cunoștea numele nevăzându-l niciodată? Și-a dezbrăcat atunci haina ce-avea pe deasupra și i-a aruncat-o, întorcându-și fața în altă parte. Femeia a luat haina și s-a acoperit. Apoi a zis lui Zosima:

- „De ce te-ai ostenit a veni să vezi o femeie păcătoasă, de la care nimic nu ai a învăța?”

Iar Zosima, i-a zis, căzând în genunchi:

- „Binecuvintează-mă ...!” – dar femeia a îngenuncheat și ea, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce voiește mântuirea sufletelor omenești ...”.

Șezând apoi întru vorbire duhovnicească, femeia a întrebat pe Zosima:

- „Spune-mi, părinte, cum viețuiesc acum creștinii, cum cârmuiesc împărații și cum stau bisericile?”

Zosima a răspuns:

- „Prin rugăciunile voastre sfinte, Dumnezeu a dăruit pace – și așa, roagă-te neconținut pentru noi și pentru acestea toate ...”.

Atunci ea a început să se roage cu putere, ridicându-și ochii în sus – și mâinile înălțându-și. Zosima privind către ea, a văzut-o ridicată de un cot de la pământ – și foarte tare s-a înfricoșat. S-a aruncat așadar în genunchi și plângând zicea doar atâta: „Doamne miluiește”.

După ce femeia a stătut din rugăciune, părintele Zosima i-a zis:

- „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, Cel născut din Fecioară, spune-mi pentru ce porți goliciunea aceasta și pentru ce ți-ai omorât trupul, neascunzând de mine viața ta, ci toate să-mi spui, ca să se arate slava lui Dumnezeu ...”

Iar femeia i-a răspuns:

- „Rușine mi-i de mine și de faptele mele, părinte, și a ți le povesti, mare scârbă am, - dar fiindcă văzut-ai trupul meu gol, îți voi arăta golit și duhul meu, nu spre lauda mea cumva, ci ca să vezi ticăloasa mea alcătuire și să te rogi pentru mine lui Dumnezeu ...”.

Stând, a povestit astfel părintelui Zosima:

- „Eu, părinte, m-am născut în Egipt și când eram de doisprezece ani, m-am lepădat de dragostea părinților mei și m-am dus în Alexandria. Acolo, mi-am întinat fecioria și-am început a face desfrânare. Șaptesprezece ani și încă mai mult am făcut desfrânare în popor, având aprindere fără saț în trupul meu păcătos. Astfel viețuind, am văzut într-o vreme de seceriș, popor mult de bărbați libieni și egipteni mergând spre mare. Atunci am întrebat pe unul de aproape:

«Unde merg oamenii aceștia?» - și acela mi-a răspuns:

«Merg la Ierusalim, unde peste puțin este prăznuirea Înălțării Cinstitei Cruci.»

Și i-am zis lui:

«Mă vor lua, oare, și pe mine?»

El mi-a răspuns:

«De vei avea bani pentru chirie și hrană, de ce oare, nu te-ar lua?»

Și eu, nerușinată, i-am spus:

«N-am bani nici de chirie, nici de hrană, dar voi merge cu ei pe

corabie și le voi da trupul meu drept plată pentru acelea».

Iartă-mă, părinte Zosima, că spure văzduhul cu vorbele mele.

Așadar, acel tânăr auzind nerușinarea vorbelor mele, a mers spre tovarășii lui, râzând. Atunci am mers și eu în mijlocul lor și sărind le-am spus:

«Luați-mă cu voi, că nu vă voi fi neplăcută». Ei m-au luat în corabie – și-am început a pluti pe mare. Cele ce-am făcut acolo, cum ți le voi putea spune, ție, omule al lui Dumnezeu? Ce fel de limbă le va grăi sau ce auz le va auzi? Că pe toți eu i-am chemat la păcat – și încă în ce fel! ... Cum de-au putut suferi marea și văzduhul, desfrânarea mea? Și de ce nu și-a deschis gura pământul, să mă înghită de vie în iad, pe mine, păcătoasa, care și pe alții am adus la păcat?!

Socotesc, părinte, că bunul Dumnezeu căuta pocăința mea, El care nu vrea moartea păcătosului, ci așteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea.

M-am dus, așadar, la Ierusalim și, câteva zile înainte de praznic am făcut și acolo multe și mari rele, chemând spre păcat și pe alții, nu numai pe cei cu care venisem. Când a venit praznicul Sfintei Înălțări a Cinstitei Cruci, am mers și eu, nevrednica și păcătoasa, la biserică și am stătut în pridvor, cu gânduri nerușinate.

Când a venit ceasul Înălțării, am vrut să intru în biserică, odată cu norodul ce se îmbulzea, - dar o putere nevăzută, ce sta înaintea mea, nu mă lăsa să intru, - mă împingea înapoi. Și, iar m-am silit să intru, și din nou puterea m-a împins înapoi. Toți au trecut pragul, ci numai eu stăteam singură, lepădată în pridvor. Fiind cuprinsă de rușine și de deznădăjduire, stăteam într-un colț, - și am început atunci a prinde în nevrednicul meu cuget și în putregăiosul meu duh, lumina înțelegerii mântuitoare, - porunca Domnului cea strălucită arătându-mi că tina faptelor mele mă oprește să intru în biserică.

Deci am început a plânge, și tânguindu-mă, mă băteam în piept, suspinând din adâncul inimii mele.

Atunci, plângând în locul în care stam, am văzut sus pe perete icoana Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și am zis către Ea, ținându-mi privirea ațintită acolo:

«O, Fecioară Stăpână, care ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, știi că nu se cade mie, nevrednica și stricata, să privesc spre

cinstita icoana Ta ci se cuvine cu drept, să fiu lepădată ... Dar de vreme ce am auzit că Dumnezeu, Fiul Tău, a venit să cheme pe cei păcătoși la pocăință, ajută-mi mie, care de la nimeni altul nu am ajutor – și poruncește ca să-mi fie dată și mie intrarea în biserică, să pot vedea cinstitul lemn pe care cu trupul s-a pironit Dumnezeu cel născut de Tine. Mijlocește Tu, Stăpână, către Fiul Tău, să fiu și eu primită, că de-acum nu voi mai întina trupul cu stricăciunea desfrânării. Ci, după ce voi vedea Cinstita Cruce a Domnului, mă voi lepăda cu totul de lume și voi ieși acolo unde Tu mă vei îndruma».

Aceasta zicând și aprinzându-mă de credință, am pășit spre prag și nimeni nu m-a mai oprit să intru. Atunci, m-a cuprins o spaimă mare și căzând la pământ, m-am închinat cinstitului lemn al Crucii, sărutându-l cu frică. Pe urmă, am mers la icoana mijlocitoarei mele și plecând genunchii, m-am închinat ei, rugând-o cu mare aprindere de suflet, să mă povățuiască ce am de făcut. Am auzit atunci un glas de departe spunându-mi: «De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla!». Am căzut cu fruntea în pământ și am zis: «Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa!». După aceea am ieșit din pridvorul bisericii, și cu grabnică alergare am plecat.

Aflând poarta care ducea spre pustie, am ieșit și am început călătoria. Când soarele s-a aplecat spre apunere, am ajuns la biserică Sfântului Ioan Botezătorul, aproape de Iordan. Am intrat și m-am împărtășit cu Cinstitele și de Viață Făcătoarele Taine ale lui Hristos. A doua zi, aflând o luntre mică, am trecut de cealaltă parte a Iordanului și am venit în pustiul acesta. De atunci și până azi, aici m-am sălășluit, așteptând pe Dumnezeu, Cel care mă mântuiește de viforul sufletului, pe mine, cea care m-am întors către El ..”.

Atunci, Zosima, a zis către ea:

- „Și de când locuiești în pustia aceasta?”

Iar ea i-a răspuns:

- „Socotesc că vor fi ani patruzeci și șapte, de când am ieșit din sfânta cetate”.

- „Dar hrană și veșminte ce-ai avut?” i-a zis ei Zosima.

- „Când am trecut Iordanul am avut cu mine trei pâini și jumătate – și care, uscându-se, s-au împietrit. Din ele, gustând câte puțin, mi-au ținut șaptesprezece ani. După aceea, m-am hrănit

cu verdețurile din pustietatea asta. Cât despre îmbrăcămintea mea, de mult s-a zdrențuit și a pierit, ca să pot suferi deplin zăduful verii și înghețul iernii. Și așa, de multe ori, zăceam goală și nemâncată la pământ, ca să pot răscumpăra grelele mele păcate. Mă hrănesc cu nădejdea mântuirii mele și mă îmbrac cu dezbrăcarea păcatului, căci scris este că nu numai cu pâine va fi omul viu, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu, - iar cei ce nu aveau acoperământ, în piatră s-au îmbrăcat, când s-au dezbrăcat de veșmântul păcatului”.

Auzind cuvintele din Sfânta Scriptură, părintele Zosima a grăit către ea:

- „Cum de-ai învățat psalmii și scripturile?”

Și ea a răspuns:

- „Carte n-am învățat niciodată – și om afară de tine, n-am văzut de când am pășit în pustie, dar Cuvântul lui Dumnezeu cel viu și lucrător, învață și pe cel neștiutor ...”.

Mult s-a minunat atunci Zosima.

Pe urmă, dorind a afla și alte învățăături, a întrebat-o astfel:

- „Cum de-ai petrecut atâta vreme aici, fără ca să nu te încerce tulburarea?”

Ea i-a răspuns:

- „Mă înspăimânt, părinte, să-ți spun aceasta. Îndelungă vreme am luptat cu ispitele și cu gândurile necurate, întocmai ca și cu niște fiare. Dorit-am de multe ori viața, vinul și cântecele stricăciunii mele de odinioară, - dar de îndată, spăimântându-mă, începeam să plâng și să mă bat în piept, aducându-mi aminte de făgăduințele ce-am făcut Maicii Prea Curate, de Dumnezeu Născătoare. O rugam pe Ea să gonească de la mine gândurile acelea, - și vedeam atunci o lumină care mă înconjura de pretutindeni, scoțându-mă din valuri și alinându-mă. Și iar venea furtuna gândurilor, clătinându-mă și din nou mă rugam, căzând zi și noapte întreagă cu trupul la pământ, până ce lumina cea dulce se pogora asupra mea, gonind duhurile și potolind sufletul. Și așa, necontenit, Ajutătoarea mea, Născătoarea de Dumnezeu, mă povățuiește la tot pasul ...”.

Zicând acestea, femeia s-a oprit – după care a spus lui Zosima:

- „Iată, aici este sfârșitul povestirii celei despre mine ... Mai multe nu-ți voi spune, întrucât toate ai aflat. Ci, acum, cuvioase părinte Zosima, roagă-te pentru păătoasa de mine”.

Iar Zosima a mers către ea – și închinându-i-se, cu lacrimi i-a grăit:

- „Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce face lucruri mari și înfricoșate, Cel ce minunate bunuri dăruiește celor ce se tem de El ...”.

Ea l-a oprit, spunându-i:

- „În numele lui Iisus Hristos Mântuitorul, rogu-te, omule al lui Dumnezeu, să nu spui nimănui cele ce-ai auzit. Ci mergi acum cu pace, și iarăși în anul viitor vino să mă vezi ...”.

Zosima a mai zis:

- „Slavă lui Dumnezeu, Cel ce atâtea a dăruit celor ce-L iubesc! ...”.

În umilință, femeia l-a rugat:

- „Rogu-te iarăși părinte, ca în Sfânta și Marea Joi, în seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, să iei din Făcătorul de Viață Trup și Sânge al Său și să-mi aduci, așteptându-mă pe mine de partea cealaltă a Iordanului, ca să mă împărtășesc și eu cu Darurile de viață făcătoare”.

Acestea zicând, s-a dus în cea mai dinăuntru pustie. Iar Zosima s-a închinat până la pământ și a sărutat locul unde au stat picioarele ei. Pe urma s-a întors, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu, - și a purces spre mănăstirea sa. Gândind apoi la lungimea curgerii anului, dorea ca să fie numai o zi anul acela, de-ar fi fost cu puțință.

*

Iar când s-a apropiat întâia Duminică a Marelui Post, au ieșit frații, după obicei, în pustie, cântând. După ce s-au întors și s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, a făcut Zosima ceea ce i se poruncise lui: a pus într-un vas mic și prea curat, din Trupul și Sângele lui Hristos, iar într-o coșniță puține smochine uscate și un pumn de linte muiată în apă. Pe urmă a purces spre malul Iordanului.

Zăbovind sfânta, Zosima n-a dormit, ci cu răbdare privea spre pustie, s-o vadă venind. Și stând așa, se ruga lui Dumnezeu să vadă iarăși fața aceea plină de umilință și de dragoste pentru Domnul. Apoi se gândea cum va trece ea Iordanul, căci nici punte și nici vreo luntre nu se afla prin preajmă. Tot atunci ea s-a arătat pe celălalt mal, iar Zosima s-a umplut de bucurie, preamărind pe Dumnezeu. Făcând semnul crucii asupra Iordanului, sfânta a

purces pe apă, umblând ca pe uscat – și a venit la el, zicându-i: „Binecuvintează, părinte, binecuvintează! ...”.

Spăimântat de minunea călcării apei, Zosima a zis către dânsa cu cutremur:

- „Cu adevărat nemincinos este Dumnezeu, că El împlinește toate, celor ce ascultă de El! ... Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, Cel ce mi-ai arătat prin această roabă a Ta, cât de departe sunt de măsura desăvârșirii! ...”.

A rostit apoi „Simbolul Credinței” și „Tatăl nostru”, după care sfânta s-a împărtășit cu Prea Cinstitele și Prea Curatele Taine ale Domnului Hristos.

Ridicând mâinile la cer, sfânta a strigat: „Acum slobozește pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta!”.

Zosima, apropiindu-se, i-a zis:

- „Gustă puțin din aceste merinde, pe care le-am adus”.

Sfânta a luat câteva fire de linte – și a mulțumit zicând:

- „Roagă-te, părinte, pentru mine – și adu-ți aminte de ticăloșia mea”.

Și i-a răspuns Zosima:

- „Tu să te rogi pentru biserici, pentru împărați și pentru toată lumea ...”.

Și așa, a lăsat-o să plece.

Ea a însemnat cu crucea, din nou, Iordanul și l-a trecut peste fața apei. Și a plecat în ale sale Zosima.

Trecând anul, Zosima a trecut iarăși în pustie spre minunata vedenie. Privea în dreapta și în stânga, căuta cu ochii în toate părțile, iar după ce n-a văzut nicăieri nimic, s-a rugat, cerând să-i arate pe îngerul cel în trup, căreia toată lumea nu este vrednică a i se asemăna. Așa rugându-se, a ajuns la locul din ceilalți ani – și a aflat acolo pe sfânta moartă, cu mâinile strânse și cu fața întoarsă spre răsărit. Plângând și citind psalmii cei de cuviință la trebuința vremii aceleia, a făcut rugăciunea de îngropare, zicându-și apoi în sine: „Se cuvine oare, să îngrop trupul cuvioasei? Oare nu-i va dispăcea cuvioasei această faptă?” Pe când gândea aceasta, vede o însemnare pe pământ, care glăsuia astfel: “Îngroapă părinte Zosima, în acest loc, trupul smeritei Maria. Dă țărânei țărâna și roagă-te pentru mine către Domnul. M-am săvârșit în luna aprilie, după calendarul romanilor, chiar în

noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtășirea Cinei celei de taină și dumnezeiești.” Atunci din pustie a venit către el un leu, pășind blând spre trupul sfintei.

Zosima a zis atunci: „Sunt prea bătrân și nu pot a-i săpa groapa – ce mă voi face oare, Doamne?”

Auzind aceasta, leul, ca și când ar fi primit o poruncă de la Dumnezeu, a început a scurma cu putere pământul cu labele sale, făcând groapă. În ea, Zosima a așezat trupul sfintei, acoperindu-l apoi cu pământul ce fusese scurmat de leu. Și nu avea pe ea sfânta decât haina veche și ruptă pe care i-o aruncase cândva cuviosul Zosima.

După aceea, leul, blând ca o oaie, s-a dus în pustie, iar Zosima s-a întors într-ale sale, binecuvântând și lăudând pe Hristos Dumnezeul nostru.

Ajungând la mănăstirea sa, a spus tuturor monahilor despre cuvioasa aceasta Maria, neascunzând nimic. Iar ei s-au minunat și au început a-i face pomenire cinstind ziua morții ei.

Iar Zosima, când era aproape de o sută de ani, s-a dus spre cele veșnice către Domnul.

Și unii de la alții, monahii au trecut din gură în gură și din veac în veac povestirea vieții sfintei Maria Egipteanca, până ce sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului o a scris pe ea, ca să ne rămână plăcută aducere aminte despre o viață pe care o păcătoasă a petrecut-o în pustie, ca să-și răscumpere păcatele ce făcuse – și ca să ne rămână pildă întru pocăință.

Iar bunul Dumnezeu dulce răsplătire i-a dat, curățind-o pe ea de toată spurcăciunea – și primind-o în ceata sfinților Săi, în veșnică fericire, unde se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre – și întru veșnica slavă a Lui, acum și pururea – și în vecii vecilor. Amin.

CUPRINS

	pag.
DUMINICA ÎNTÂIA A TRIODULUI	5
DUMINICA A DOUA A TRIODULUI	13
SÂMBĂTA LĂSATULUI SEC DE CARNE	20
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ	37
DUMINICA A TREIA A TRIODULUI	30
DUMINICA A PATRA A TRIODULUI	39
ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST	47
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE	47
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE	51
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE	57
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA I A POSTULUI MARE	62
DUMINICA A CINCIA A TRIODULUI	70
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a II-a A POSTULUI MARE	78
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a II-a A POSTULUI MARE	80
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a II-a A POSTULUI MARE	83
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA II-a A POSTULUI MARE	85
DUMINICA A ȘASEA A TRIODULUI	89
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a III-a A POSTULUI MARE	96
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a III-a A POSTULUI MARE	98
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a III-a A POSTULUI MARE	100
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA III-a A POSTULUI MARE	103
DUMINICA A ȘAPTEA A TRIODULUI	105
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a IV-a A POSTULUI MARE	115
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a IV-a A POSTULUI MARE	117
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a IV-a A POSTULUI MARE	121
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA IV-a A POSTULUI MARE	123
DUMINICA A OPTA A TRIODULUI	125
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE	131

MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE	133
JOI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE	142
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA a V-a A POSTULUI MARE	180
SÂMBĂTA ÎN SĂPTĂMÂNA V-a A POSTULUI MARE	184
D UMINICA A NOUA A TRIODULUI	198
LUNI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR	204
MIERCURI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR	206
VINERI ÎN SĂPTĂMÂNA FLORIILOR	210
SÂMBĂTA SFÂNTULUI ȘI DREPTULUI LAZĂR	215
D UMINICA FLORIILOR	223
SFÂNTA ȘI MAREA ZI LUNI	238
SFÂNTA ȘI MAREA ZI MARȚI	249
SFÂNTA ȘI MAREA ZI MIERCURI	258
SFÂNTA ȘI MAREA ZI JOI	271
SFÂNTA ȘI MAREA ZI VINERI	288
SFÂNTA ȘI MAREA ZI SÂMBĂTĂ	345
S TIHIRI DE UMILINȚĂ	395
V IAȚA CUVIOASEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA	437

C-da 49 Nr. de coli 28, format A5 din 70/100

**Tipărită la
Tipografia Arhiepiscopiei Ortodoxe Române
Alba Iulia**

325,000

CATEDRALA REINTEGRAREI
Alba-Iulia

Reintegrarea
Alba Iulia - 2004